

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

We were written in the stars
but would the story ever be ours?

MOVE THE STARS
**JESSICA
HAWKINS**

Başbakanlık'ta yazışıyorduk... İşler hiç
yıldagitti mi?

MOVE THE STARS
JESSICA

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

OceanofPDF.com

YILDIZLARI HAREKET ETTİR

YOLDA BİR ŞEY VAR, 3

JESSICA HAWKINS

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Yıldızları Hareket Ettirin (Yolda Bir Şey Var,

3) Haberdar Olun

Birinci Bölüm

1. Göl
2. Göl
3. Manning
4. Göl
5. Göl
6. Göl
7. Göl
8. Manning
9. Göl
10. Göl
11. Göl
12. Göl
13. Manning
14. Manning
15. Göl
16. Göl
17. Manning
18. Manning
19. Göl

İkinci Bölüm

1. Göl
2. Göl
3. Göl
4. Manning

5. Manning

6. Göl

7. Göl

8. Göl

Sonsöz

Teşekkür

Jessica Hawkins'in

Kitapları Yazar Hakkında

Jessica ile İletişime Geçin

Önizleme: Come Undone by Jessica Hawkins

Bölüm 1

OceanofPDF.com

YILDIZLARI HAREKET ETTİRİN (YOLDA BİR ŞEY, 3)

Göl

Onunla ailemin evinin yanındaki inşaat alanında tanıştığımda sıcak bir yaz günüydü. Şimdi bildiklerimi o zaman bilseydim

Yürümek mi? Manning daha yaşlı, daha karanlık, daha tecrübeliydi ve bu hikâyenin sadece bizimle ilgili olacağını söylediğinde ona güvenmiştim. Bu sözleri kendime yakın tutmuş ve kadere meydan okumuştum ama kaybetmiştim.

Bir parçam hâlâ Manning'e gözlerini kısarak bakan o on altı yaşındaki kız ama ne kadar düşersem düşeyim ya da ne kadar yükselirsem yükseleyim, ayısı olmadan bir kuş, o olmadan da bir hiç olacağım.

Manning

Gözlerimi kapattığımda artık onu göremiyorum. Aldığım kararlar Lake'i doğru yöne, benden uzağa itmek içindi. Ama şimdi o gittiğine göre, aynı seçimleri yapar mıydım?

Yapmam gerektiği gibi uzaklaşmıştım. Mesafemi korudum. Lake'i saf tutmak için elimden geleni yaptım ama o artık o kız değil ve artık uzak durabilir miyim bilmiyorum. Sadece istemediğimi biliyorum. O hala

İstediğim her şey ve asla sahip olmam gereken hiçbir şey yok, ama yıldızları hareket ettirebilecek biri varsa, o da gökyüzündeki büyük ayıdır.

Move the Stars, bir yasak aşk destanı olan Something in the Way serisinin son kitabı.

OceanofPDF.com

Yeni sürümlerden, satışlardan ve aylık haber bültenlerinden
haberdar olun: [Posta Listesine Katılın](#)

[OceanofPDF.com](#)

© 2017 Jessica Hawkins
www.jessicahawkins.net

Something in the Way ekstraları.
Tüm Jessica Hawkins filmleri.

Kurgu: Elizabeth London Kurgu
Underline This Editing (beta) ve *Tamara Mataya Editing*'in (düzeltme) yardımlarıyla
Kapak Tasarımı © *R.B.A. Designs*
Kapak Fotoğrafi: *Perrywinkle* Photography

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

GÖL

1999

By New York standartlarına göre kıyafetimde o kadar da tuhaf bir şey yoktu. Bu şehirde gariplik sıkıntısı yoktu. Dünyanın moda başkenti olabilirdi ama Corbin'in ekstra büyük

Gri sweatshirt ve parti çantası ikinci bir bakışa değmezdi. Taksi şoförü dağınık topuzumu ya da çamurlu koyun derisi çizmelerimi umursamadı. Sabahın on birinde bunun böyle bir şey olduğunu düşünecek kadar utanç verici taksi yolculuklarına tanık olmuştu.

"Beni buradan çıkarabilirsin," dedim ona, bloğun etrafından dolaşmaması için bir köşeyi işaret ederek. El çantamı ve topuklu ayakkabılarımı topladım, sonra Corbin'in bana vermekte ısrar ettiği parayı uzattım. Çıkarken botum koltuğun altına sıkıştı ve neredeyse tökezleyerek karın içine düşüyordum. Görünüşe göre, podyumdan pek de taze olmayan bir görünümün yanı sıra, dün geceki tatil partisinden kalma bir akşamdan kalmalığım da vardı.

Aralık ayının başlarıydı ve hava buz gibiydi ama aynı zamanda şehre mevsimin ilk karı yağmış ve her yeri bembeyaz örtmüştü. Yağışlar bir gece önce başlamıştı ve henüz durmamıştı, bu yüzden Corbin eve her zamanki yürüyüşümü yapmamamı önermişti. Kar taneleri hafif ve havadar olsa da, neredeyse hiçbir şey olmasa da, kaldırımlar kabarık hale gelmişti. Annemin geçen Noel'de gönderdiği UGG botlarımın kenarlarını ıslatmasını umursamadan, çamurda yürüyerek binama doğru ilerledim.

East Village'daki dükkânları ışıklar süslüyordu. Vitrinlerinde siyah ve altın rengi parti elbiseleri, Spice Girls'ü utandıracak kadar yüksek kadife platformlar ve vintage kürk mantolar sergileniyordu. Yansımanı gördüm ve gri üzerine gri eşofman ve UGG patlamasına neredeyse gülecektim. Saçlarımı başımın tepesinde toplamıştım ve kaçan birkaç parça yüzümün etrafında sallanıyordu. Maskara göz altlarımı karartmıştı ama umurumda değildi. Azıcık bile. Bok gibi görünüyordum ve çenemi dik tutuyordum.

Kimi etkilemem gerekiyordu ki? Hayatımın gelecekteki aşkıyla bugün karşılaşmış olsam bile, ona hazır değildim. Bir süre de olamayacaktım. Manning'i kaybetmenin yasını tutmak için dört yıldan fazla zamanım olmuştu ve görünüşe göre daha fazlasına ihtiyacım vardı, çünkü kendimi başka biri için hazır hissetmiyordum bile.

Taneler biraz daha ağır düşüyordu, sanki biri benim küçük köşemdeki kar küresini sallamıştı. Caddenin karşısında çok uzun boylu, siyah saçlı bir adam gördüğümde kalbim göğsümde sıkıştı. Union Meydanı'nın kalabalığında Manning'i görmeye, turuncu trafik konilerine yaslanıp bir rögara bakmaya ya da bir park bankında *Times*'ı karıştırmaya alışkındım.

Karlı puslu havada bu adam Manning'e esrarengiz bir şekilde benziyordu - özel dikim ceket, elbise ayakkabıları, takım elbisesi ve kravatı dışında. Kesinlikle Manning değildi. Yine de bana Manning gibi baktı. Sadece Manning'in yapabileceği şekilde karnımı sıktı. Ve yaklaştıkça, karla ıslanmış botlarımın içinde beni durduran Manning'in erimiş kahverengi gözleriydi.

Onu dört yılı aşkın bir süredir görmemiştim ama elbette nerede olsa tanırdım. İmkânsız olsa da Manning caddenin karşısında durmuş beni izliyordu.

Aramızdan insanlar geçiyordu ama şehirde yalnız da olabilirdik. Diğer her şey kayboldu. İki tarafa da baktı ve kaldırımdan indi. Kar yağışı güzel ayakkabılarını mahvedecekti. Tek düşünebildiğim buydu, böylesine büyük bir anda böylesine küçük bir şey.

Askılı, siyah stilettolarımdan biri elimden kaydı. Ayakkabıyı elime alıp buzları temizlediğimde, o oradaydı, apartmanımın önünde duruyordu ve ben de oradaydım.

Gözleri başımın üstündeki karmakarışık dağınıklıktan büyük boy eşofmanlarıma, botlarıma ve tekrar yukarıya doğru gitti. En iyi anım değildi.

"Göl," dedi.

Onun ağzından çıkan ismim beni dört yıl dört ay öncesine götürdü. *Tek bir kelime*, Kaliforniya'dan ayrıldığım gecedен beri yaptığım tüm işleri tersine çevirme gücüne sahipti. Ağlayarak tekrar uyumak istediğim sayısız sabahta kendimi yataktan zorla kaldırmak zorunda kalmıştım. Acımla baş başa kalmayı tercih ettiğim zamanlarda Val'in beni insanlarla buluşmaya sürüklediği onca zaman. Dört yıl boyunca ailem olmadan geçirdiğim tatiller. *Tek bir kelime* beni kendi yolunu çizen bağımsız bir üniversite mezunundan, hayatının aşkının başka bir kadınla evlenmesine tanıklık eden on sekiz yaşında aptalca saf bir kıza dönüştürdü.

Konuşabilmek için yutkunmak zorunda kaldım, boğazım şoktan ve kış gününden kurumuştı. "Burada ne yapıyorsun?"

Gözlerini kısarak başımın üzerinden beşinci kata, doğrudan pencereme baktı. "Teknik olarak, iş için buradayım."

"İş mi?" Kravatına baktım. "Ne işi?"

"Senden haber almayalı aylar oldu." Sesi de boğuk geliyordu. Belki de düğümü çok sıkıydı. "Seni görmeyeli yıllar oldu."

"Bilerek yapıyorsun," dedim. Kalp atışlarım hızlandı ve telaşlandım. Düğün gecesinin tüm duyguları üzerime hücum etti. Manning "Evet" dediğinde dünyam başıma yıkılmıştı. Val ve Corbin beni kollarında saklarken gözlerim dolmuştu. Düğün konukları sırtımı sıvazlayıp kız kardeşimin büyük günü için bu kadar duygusal olmamın ne kadar tatlı olduğunu söylediklerinde duyduğum utanç. Aradıkları kelime *teselli edilemezdi*. *Utanmak* da işe yarayabilirdi. Bir baş nedime teslim etmek zorunda kalmıştım.

Konuşma, *Chicken Soup for the Soul*'dan aşırđđđđđ bir pasaj, kız kardeşime ve yeni kocasına "dünyadaki tüm mutlulukları" dilemeyi başarabilmemin tek yolu.

"Buraya gelebileceğini söylemedim," dedim. Ona güzel bir sabahı mahvetme hakkını veren neydi? Gömmek için çok mücadele ettiğim anıları canlandırmaya? Çenem ağrıyordu; dişlerimi sıkıyordum. "Bu şekilde ortaya çıkamazsın."

"Endişelendim, Lake."

Endişeliydi. Endişeliydi. Güzeldi. Umarım bu endişesi onu geceleri uyutmuyordur. Sanağın yanında durup çenemi kapalı tuttuğumda sessiz hıçkırıklarımı kafasında tekrar tekrar canlandırdığını.

Manning ve ben birbirimize bakıyorduk, gökyüzü griydi, kar taneleri aramıza düşüyordu. Val, bunun bir New York aşkını filme almak için mükemmel bir ortam olduğunu söylerdi.

Manning ayaklarının üzerinde kayarak kravatını biraz gevşetti. Çok yersiz ve çok rahatsız görünüyordu. Farklı. Ama gözleri benimkilerin üzerindeyken, yine bizdik, beklenmedik bir çift; Olabilecek En Kötü Adam'a vurulmuş Genç Kız.

Tekrar binaya ve sonra sokağa baktı. Daha ağzını açmadan ne söyleyeceğini biliyordum. Bembeyaz bir masumiyet tabakası kaldırımdaki çöpleri, grafitili çelik kapıları ya da bir vitrinde sarmalanmış uyuyan evsiz adamı gizleyemezdi.

"Bu mahalle güvenli değil," dedi.

Eski ben onun endişesi karşısında kızarabilir ya da aşırı korumacılığı yüzünden onunla alay edebilirdim ama onu sonsuza dek kaybettiğim o gece değişmiştim. Bu mahalleye gücüm yetiyordu ama mahalledeki birkaç hırsızlık ve bir sokak ötedeki bir soygun dışında kişisel olarak hiçbir sorun yaşamamıştım. Aslında Frank, uyku tulumundaki adam, bizim için bir tür gözcülük yapıyordu. Ara sıra ona kahve, yiyecek ve sıcak giysiler götürürdüm. Ama Manning onu rahatlatmam için gereken hakkı kazanmamıştı. Acı çekmiştim,

Ben de onun için aynısını istedim. Bir omzumu kaldırdım. "Burası tam olarak Park Avenue sayılmaz, kabul ediyorum ama bu seni ilgilendirmez."

"Eğer baban bilseydi-"

"Dur." O yola girmeyi reddettim. Manning'i tekrar görmek, kim bilir ne kadar sürecek yaraları yeniden açmaya yetecekti. Babamın artık benimle ilgilenmeye zahmet edemeyeceğini hatırlatmasına ihtiyacım yoktu. "Gördüğün gibi kendi başımın çaresine bakabilirim."

Manning ellerini ceplerine soktu ve büyüleyici görünen beşinci kat pencereye bakmak için bakışlarımızı ayırdı. Benim olduğunu nereden biliyordu, emin değildim. "Ortadan kayboldun," dedi acı ve şaşkınlık karışımı bir sesle, hatta belki de merakla. Dört yıl merak etmek için uzun bir süreydi. O daha balayından dönmeden ben gitmiştim. İlerlemenin tek yolu buydu. Bırakın onları son bir kez daha birlikte görmeyi, onlarla aynı eyalette bir an daha yaşayamazdım.

"Yapmak zorundaydım."

"Ama neden New York?" Başını sallayarak etrafı taradı. "Neden *bu* şehir, ülkedeki en yüksek suç oranına sahip, saldırgan insanları ve soğuk, çirkin gökdelenleriyle?"

Manning'in sorunu buydu. Belirgin olmayan güzellikleri fark edemiyordu. Bu şehri harekete geçiren enerjiyi hissetmiyordu. Gerçek aşkı geri çevirmişti çünkü başkaları onu yargılayacaktı. Kötü olmadığı sürece hak ettiği şeyi kabul etmeyi reddediyordu. "Aslında, Belediye Başkanı Giuliani göreve geldiğinden beri suç oranı önemli ölçüde düştü. Bu şehir ya da benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, o yüzden belki de ..." *Hadi*. Bunu söylemem gerekiyordu. Onu kapı dışarı etmeyi kendime borçluydum. Onu tekrar görmeyi kaç kez hayal etmiştim? Dizlerinin üzerine çöktüğünü, benim kadar kırıldığını ve bana hata yaptığını söylediğini? Duymak istediğim tek şey buydu ve bu nedenle kendime güvenmiyordum.

"Bu şehir hakkında bilgim var," dedi, gözleri tekrar benimkilere kayarak. "Özellikle bu cadde uyuşturucu ve fuhuşla anılıyor."

Manning'in East Village'daki küçük köşemden haberdar olması bile beni şaşırtmıştı, gardım biraz düştü. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü araştırdım. Bu seni şaşırttı mı?" Bir elini düzgün saçlarında gezdirdi, alnı kırıştı. "Seni burada hayal etmeye çalıştım," dedi.

"Yapamıyorum. Nerede yaşadığını, nasıl biri olduğunu bilmemek beni ..."

Başka tarafa baktım. Sözüünü bitirmesine gerek yoktu. Yıllar önce bu kararı verdiğimde, aniden ayrılmanın Manning'i hayal kırıklığına uğratacağını biliyor muydum? Elbette biliyordum. USC'de beni bir yere yerleştirebilirdi. Herkesin benim için istediği her şeyi yaptığımı hayal edin. Ailem aracılığıyla beni takip etmediği zamanlarda, beni yarı düzenli olarak görürdü. Los Angeles, Orange County'den bir adım öteye gitmiyordu, zaten onun istediği de buydu.

Ve bunu ondan alabildiğim için çok mutlu oldum.

"Bu seni ne yapar?" Cümlesini bitirmeyeceğini bildiğim için sordum. Manning bana o zamanlar duymak istediğim şeyi söyleyemediyse, şimdi evli bir adam olduğu için kesinlikle söyleyemezdi. "Gittiğim için *mutlu* musun?" diye sordum. "Benim gitmem hayatına neşe katıyor mu?"

Ben onu kışkırttıkça burun delikleri alevlendi. "Bunun beni delirttiğini biliyorsun Lake."

Nefesim kesildi. Manning benim önümde küfür etmezdi, asla. Bu tam da duymak istediğim şeydi - bunca yıldan sonra onu hâlâ delirtiyordum - ama itirafı ne rahatlama ne de tatmin getirdi. Gerçek şu ki, onun acı çekmesini istemem beni korkutuyordu, çünkü bu onun umursamasını istediğim anlamına geliyordu. Beni çözmesine izin veremeyecek kadar ileri gitmiştim. Siyah saçları kesilmiş, çenesi pürüzsüz, yüzü bronzlaşmış olsa da takım elbisesi artık güneş altında çalışmıyormuş gibi görünüyordu. Biraz daha zayıflamış mıydı yoksa biraz daha mı uzamıştı bilemiyordum ama her zamanki gibi yakışıklıydı.

Kalbimi kıran adam -kız kardeşimin kocası- hakkında bunları düşünmemeliydim. "Beni gördün işte." Çantamdan anahtarı almak için ayakkabılarımı kolumun altına sıkıştırdım. "Hoşça kal."

Kilitle nasıl uğraştığımı görmemesine çalışarak döndüm ve kendimi binama bıraktım. İçeri girdikten sonra kapının arkamdan kapanmasına izin verdim ve aceleyle merdivenleri çıktım. Karmaşık bir şekilde oyulmuş tırabzanları ve taç pervazları olan savaş öncesi bir binanın beşinci katında oturuyordum. Manning'in mimari gözüyle bile tek göreceği şeyin tozlu köşeler, sarkık kapı pervazları ve gevşek basamaklar olduğunu biliyordum. Botlarım eski, gıcırtilı ahşabı dövüyordu. Bu yürüyüşü kaç kez yaptığının bir önemi yoktu, katıma ulaştığımda hâlâ nefes nefese kalmıştım. Bu çaba beni ve kendime olan güvenimi sarstı. Manning zihnimde büyürken alnımı dairemin kapısına yasladım. Yıllarca onu tekrar görmenin nasıl bir his olacağını hayal etmişim ve şimdi onu gördüğümde istediğim tek bir şeyi bile elde edemediğimi fark ettim. Ne özür, ne yalvarma ne de yakarma. Çoktan bitmişti. On dakika bile olmamıştı. Ona nasıl daha fazla zaman ayırmak isteyebilirdim ki? Zaten hak ettiğinden fazlasını almıştı.

Düşüncelerimin içinde kaybolmuşken, dairemin sahanlığına ulaşana kadar ayak seslerini duymadım. Kendimi çelikleştirmek için derin bir nefes alarak Manning'e baktım. Kilitli bir kapının onu buraya gelmekten alıkoymayacağını bilmeliydim. Konu ben ve güvenliğim olduğunda, istediğini elde edene kadar zorlayacağını bilmeliydim. O zamanlar ona nasıl karşı koyacağımı bildiğimi sanıyordum. Bir gece esintili bir kumsalda onunla evlenmemesi için yalvarmıştım. Ne pahasına olursa olsun onu kamyonda istediğimi söylemişim. Ondan beni seçmesini istemişim. Ama o hep istediğini yapmıştı.

Manning nefes nefese değildi, sadece takım elbisesinin içinde biraz havasızdı. "Gitmen gereken bir yer varmış gibi görünüyorsun," dedim.

"Bir kahvaltı toplantısından geliyorum."

"Pazar günü saat on birde mi?" Anahtarımı kilide soktum, kilit açılana kadar salladım ve kapıyı açmak için kolundan tutup kaldırdım.

"Bozuk mu?" diye sordu.

"Hayır, sadece eski."

"Kırılmış. Ev sahibine söyle değiştirsin."

"Kırık *değil*," dedim, kapıyı üzerine sertçe kapatarak. Kalbim hızla çarpıyordu, biraz daha zaman için çaresizdim. Birkaç kelime daha, koridordaki biraz daha yaşlı, biraz daha yorgun görünen ve hâlâ düzenli olarak hayal ettiğim her şeye sahip olan adamı tanımak için birkaç dakika daha. Fikrimi değiştirmemek için kendimi kapıyı kilitlemeye ve uzaklaşmaya zorladım. Buna hakkı yoktu. Hiç hakkı yoktu. Ona son birkaç dakikayı bile vermemeliydim.

Kol döndü ve büyük bir gürültüyle kapı gıcırdayarak açıldı. Manning kapı aralığını doldurdu. "Gördün mü?" dedi.

"Kırılmış." Kaşlarımı çattım. "Artık öyle."

Birbirimize baktık, aramızdaki hava giderek yoğunlaşıyordu. Manning küçük dairemin gölgeli koridorunu ele geçirdi. Eğer gitmek istiyorsam, onun içinden geçmem gerekiyordu. Ona dokunmam. Koklamalıyım. Yanından geçerken pahalı görünen takım elbisesinin yabancı yünlerinin bana sürtünmesine izin vermeliydim. Çikolata gözlerinde biriken sıcaklığı fark ettim. O da bana baktı ama her zamanki çekingenliği yoktu. "Burası buz gibi," dedi. "Isıtıcınız yok mu?"

"Bu bir saçmalık. Radyatör bazen çalışıyor, bazen çalışmıyor." "Bunu tamir edebilirim," dedi.

Düzelt, diye düşündüm. *Düzelt beni. Kağıttan kalbimi tekrar bantla.* Kararlılığım biraz kırıldı. Onu içeri almam onu affettiğim anlamına gelmiyordu. Belki benimle vakit geçirmesi ona nelerden vazgeçtiğini ve balayından döndüğünde beni neredeyse üç bin mil uzakta bulduğunda umarım ona çektiirdiğim tüm acıları hatırlatırdı.

"Aletlerin var mı?" diye sordu.

Soğuğa alışmıştım. Battaniyelerim, sweatshirt'lerim, kulaklıklarım ve eldivenlerim vardı ama gerçek şu ki, hiçbir şey soğuğu radyatör kadar uzak tutamazdı. Birkaç adım geri gittim, bu bir davetti. "Dolapta."

Manning ön kapıyı açıp kapatırken ben de topuklu ayakkabılarımı ve çantamı odama koydum. Dışarı adımımı attığımda, gri koridordan bana doğru geldi, ayakkabıları parke zeminde yankılanıyordu. Onu durdurmadım. Hiçbir şey söylemedim.

Ceketini çıkarıp Corbin'in Val ve benim için bulup yukarı taşıdığı kahverengi deri koltuğun arkasına katlarken.

Görülecek fazla bir şey olmamasına rağmen Manning her şeyi içine çekti - yatak odası, banyo ve kahvaltı tezgahıyla ayrılmış bir mini mutfak. Val, Corbin ve benim arkadaşlarımızla çekilmiş fotoğraflarımız buzdolabında asılı duruyordu ve yanlarında da mıknaatıslı paket menüler vardı. Gözleri oturma odasındaki darmadağınık şilteye takıldı. "Bu Val'in," dedim. "O benim oda arkadaşım."

"Annen bahsetti."

Corbin ve ben doğu yakasındayken en iyi arkadaşım Val, New York Film Akademisi'ne transfer olmadan önce Kaliforniya'da tek başına bir sömestr geçirmişti. Bu şehir üçümüz arasında ona en uygun olanıydı; benim Newport Beach'e uyum sağladığım gibi o da New York'a uyum sağlamıştı. Ya da eskiden öyleydi. Val'in bir sürü arkadaşı, katılması gereken etkinlikler ve ona kederden başka bir şey vermeyen bir dargın bir barışık erkek arkadaşı vardı. Şu anda tekrar birliktelerdi, bu da çoğu zaman onun evinde olduğu ve bana dairenin küçük yatak odasını bıraktığı anlamına geliyordu.

Manning, pembe Victoria's Secret losyonu ve parfüm şişelerinin, bozuk paraların ve maaş koçanlarının bulunduğu laminat sehpaye doğru yürüdü. Altındaki zemine Val, Vogue dergilerini ve üzerinde "Buffy" ve "Empire Records" yazan video kasetleri yığmıştı. Mobilyalarımızın hiçbirisi birbirine uymuyordu ama Val ve ben her parçayı kendimiz almıştık ve bu benim için önemliydi. Manning'in bunu böyle görmeyeceğini biliyordum. Gözleri bazen yemek yediğimiz katlanır masanın üzerinde unutulmuş çakmağa ve yarı tütsülenmiş cigaraya takıldı.

İncelemesi, benimle her zaman olduğu gibi olayların yüzeyinin altına kayıyor, sadece vücut dilimi değil, en mahrem düşüncelerimi de okuyordu. Sadece etrafımızdaki karmaşayı değil, görünüşte küçük olan hayatımın ayrıntılarını da ele alıyordu.

"Bu nedir?" diye sordu her şey hakkında ve özellikle hiçbir şey hakkında.

"Bana yükselmemi söyledin." Etrafımdaki şeyleri göstermek için kollarımı açtım. "Ben de öyle yapıyorum."

Gri gün odayı kararttığından, tepe lambasını yakmak için uzandı ve gözlerim doğrudan alyansının olması gereken yere gitti. Takmadığını fark edince hazırlıksız yakalandım ve fark ettiğimi görmemesini umarak hızla başımı çevirdim.

Kaşları alnının ortasında buluştu. "Burası lanet bir çöplük Lake."

Bunu söyleyeceğini bildiğim halde yüzüm kızardı. "En azından *benim* çöplüğüm." Telefon çaldı, odanın sessizliğini delip geçti. Görmezden geldim. "Yardım için babama koşmadım. Önüme çıkan ilk adama yapışmadım."

"Kız kardeşinin böyle yaptığını mı düşünüyorsun?"

"Cehenneme kadar yolun var." Onu bu daireye getirmeye nasıl *cüret* eder? Burası benim evimdi. Benim çöplüğüm. Benim boktan şehrim. Burayı seviyordum çünkü burası benimdi, onların değil. Titrediğimi saklamaya çalışarak telefona gittim, aldım ve çalmasını engellemek için tekrar kapattım.

"Lake-"

"Senin merhametine ihtiyacım yok," dedim ve ona döndüm.

"Sana vermeyecektim." Boynunun arkasını ovuşturdu. "Sadece aletlerin hangi dolapta olduğunu soracaktım."

"Isıtıcıyı unut," dedim. "Kendimiz tamir edebiliriz." "O zaman neden yapmadınız?"

Çünkü ben kendim yapamıyordum, Corbin de el işlerinde o kadar iyi değildi ve ev sahibi de Val yardım etmeyi kabul etmesi için onun dikkatini dağıtmadıkça bizim için hiçbir şey yapmıyordu. Bu da genellikle göğüslerini neredeyse dışarı çıkarana kadar üstünü aşağı çekmesini gerektiriyordu.

Manning, "Benim hatırım için aletlerin nerede olduğunu söyleyin," dedi. "Dünün tamamını havaalanlarında ve uçaklarda geçirdim ve ellerimle bir şeyler yapmam gerekiyor."

O kocaman ayı elleriyle bir şeyler yapabileceği düşüncesi midemi bulandırıyor ama ne olmuş yani? Buraya bu şekilde gelmeye cesareti vardı.

bana neye ihtiyacı olduğunu söyledi. "Isıtıcıyı tamir etme. Beni kontrol etme. Sadece git."

"Buraya seni kontrol etmeye gelmedim."

"Evet istiyorsun. Beni eskiden tanıdığın gibi olmamı istiyorsun. Değilim ama bütün el ve ayak parmaklarım yerinde." Avuçlarımı kaldırdım. "Peki daha ne istiyorsun?"

Biz birbirimize bakarken göğsü inip kalkıyor, kulakları kızarıyordu. Hâlâ onu nasıl etkilediğimi görmek bana büyük bir zevk veriyordu.

"Burada senin için hiçbir şey yok," diye devam ettim. "Hayatıma devam etmemi istedin, ben de ettim ve artık sana ihtiyacım yok. İkisine birden sahip olamazsın."

"Bana ihtiyacın yoktu," dedi dişlerinin arasından. "Bütün mesele buydu. Ya da ben öyle sanıyordum." Daire o kadar küçüktü ki, yatak odamı görebilmek için arkasını dönmesi yeterliydi. "Dünya parmaklarının ucundaydı." Hazırlanmamış yatağıma birkaç dakika uzun uzun baktı. "USC'ye gidip başarılı olman, sana layık biriyle tanışman, tatmin edici bir hayat sürmen gerekiyordu, ama bu? Bu-"

"Bu *benim hayatım*," dedim boğazım düğümlenerek. Kahretsin, kimi kandırıyordum? Derimin altına giren oydu. Onunla on beş dakika yalnız kaldım ve bana yaptığı şey buydu. Soğukkanlılığımı kaybediyordum. "Tatmin olmadığımı sana düşündüren ne? Sana layık biriyle tanışmadığımı düşündüren ne?"

Çenesini ileri geri hareket ettirerek bir şeyler mırıldandı.

"Ne?" "Ne?" diye sordum.

"Geceyi burada geçirmedin." "Belli ki geçirmedim. Sanki bu senin b-" "Neredeydin?" diye sordu.

"Nerede olduğunu biliyorsun."

"Eğer-" "Corbin'in. Corbin'le birlikteydim."

Odadaki hava inceldi. Manning duygularını benden saklamak için o kadar çok zaman harcamıştı ki, yüzündeki acıyı görmek rahatsız ediciydi. O

Annem son birkaç yıl içinde bir ara Corbin'den bahsetmiş olsa da, duyduklarına pek inanmamış gibi görünüyordu.

"Kimin eşofmanlarını giydiğimi sanıyorsun?" diye sordum. Bunun hiçbir faydası olmayacaktı ama bana yaşattığı acının aynısını ona da yaşatmak istiyordum.

Ellerini iki yumruk haline getirmişti, sanki fiziksel olarak sözcükleri içinde tutuyordu -belli ki bana vermek istediği uyarıları, yapmaya hakkı olmayan talepleri. Onun bariz kıskançlığından zevk aldım. "Bu şekilde sonuçlanacağını bilmiyordum Lake. Senin ve benim hayatımızda hiçbir şey düşündüğüm gibi değil."

Sesindeki çığlık ve itirafı karşısında şaşırmıştım ve kendime olan güvenim sarsılmıştı. Normalde yaptığı gibi kendini tutmuyordu ve bu bizim için yeni bir durumdu. Ayrı geçen dört yıl beni değiştirmişti, onu da değiştirmiş miydi? Zayıflığımı görmemesi için arkamı dönmek zorunda kaldım. Eğer bir hata yaptığını söylemeye çalışıyorsa, buna nasıl karşılık vereceğime güvenemiyordum. Her ne kadar bunu duymayı hayal etmiş olsam da, şimdi bunun bir önemi olmayacağını anlıyordum. Onu öylece affedemezdim. Bu hiçbir şeyi silmeyecekti. Bir özürle hiçbir şey yapılamazdı. Bu yüzden her şeyin söylenmeden kalması daha iyiydi. "Gitmem gereken bir yer var, eminim senin de vardır, o yüzden bu konuyu kapatalım. Kendin çıkabilirsin."

Banyo beş adım ilerideydi ve ondan uzaklaşmak için attığım her adım bir öncekinden daha zordu ama yapılması gerekiyordu. İçeride, açılmasın diye kapıyı kilitlemek için kolu çektim. Ellerimi lavaboya dayadım ve dağınık saçlarıma baktım. Maskara kirpiklerimde topaklanmış, dipsiz bir delik gibi simsiyahtı. Boynumun çukuru nabzımla birlikte titriyordu. Gitmesini istemiyordum. Hiçbir zaman. Ona gitmekten başka bir şey istemiyordum. Ondakalmasını istemek. Bazen, gece geç saatlerde, şantiyede sevmeye başladığım tuzlu, talaşlı terin kokusunu alabiliyordum. Kendimi yastığımın üzerinde olduğuna inandırırdım, sanki Manning ve ben yeni sevişmişiz gibi. Bu, Manning'le sevişirken kurduğum

buraya taşındığımdan beri. Manning'in onunla tanıştığım ve ona dokunamadığım günden beri ne kadar yalnız hissettiğime dair en ufak bir fikri var mıydı? Ona asla benim diyemeyeceğimi bilmenin ıstırabını anlıyor muydu?

Tiffany ile koridorda yürürken beni ne kadar incittiğini asla anlayamayacaktı. Bu ihaneti geride bırakamazdım. Onu bana tercih etmemiş gibi davranamazdım.

Saçımı indirip taradım, sonra aynanın arkasındaki raftan makyaj temizleyiciyi aldım. Arkadaşlarımla geçirdiğim ve Manning'in varlığıyla lekelenen o güzel geceyi silerken, banyonun dışındaki kapının *tıkırtısını* duydum. Lavabo giderinin etrafındaki paslı halkaya odaklanarak durakladım. Onun peşinden gidemezdim. Gidemezdim.

Onu her gün düşündüğüm, uzaktan da olsa bir kez olsun görmeyi dilediğim, her şeyin ayrıntılı bir kabus olduğunu söyleyecek bir telefon dilediğim, *onu* dilediğim doğrudur. Şimdi o gelmişti ve ben onu göndermiştim. Neresinden bakarsam bakayım, canımı yakıyordu.

Yaptıklarından sonra kalmasına izin veremezdim ve gittiğini görmeye dayanamazdım, bu yüzden olduğum yerde kaldım ve boş bir dairenin sağır edici sessizliğini dinledim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

GÖL

Içinde zar zor sığrayabildiğim banyomda, Manning'in ziyaretinin artçı sarsıntıları içimde yankılanıyordu. Yeniden on altı yaşındaydım, öyle sersemlemiştim ki midem bulanıyordu, verdiğim tepkiden başka hiçbir şeyden emin değildim

ona. Bunca yıllık ilerleme yarım saatten kısa bir sürede nasıl buharlaşabilirdi?

Üstümü başımı düzeltmeyi bitirdim. Corbin'le kahvaltı planımız vardı ve ben onun evinden sadece üstümü değiştirmek için gelmiştim. Çoktan restoranda olmam gerekiyordu.

Kot pantolon giymek için banyonun kapısını açtım ama dışarı adımımı attığımda neredeyse bir cesede takılıp düşüyordum. Manning sırt üstü yatmış, elinde bir İngiliz anahtarı, radyatörün altında çalışıyordu. "Koridordaki dolap," diye mırıldandı. "Aletleri buldum."

Zemin olabildiğince temizdi -bir gün önce altı yüz metrekarelik alanı süpürmüş ve paspaslamıştım- ama hâlâ New York'ta bir apartman dairesinin zeminindeydi. "Kirleneceksin." Neden umursuyordum ki? Umurumda değildi. Umursamamalıydım. "Bunu neden giyiyorsun ki?"

"Ne? Takım elbise mi?" Bir şeyi sıkarken ya da gevşetirken kaşları birbirine kenetlendi, anlayamadım. Dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Artık baban için çalışıyorum, Costa Mesa'daki ofiste ilaç satıyorum."

Bilginin içime işlemesine izin verdim. USC'ye gitmeyeceğimi söylediğimden beri babamla konuşmamıştım ve tektonik plakaları yerinden oynatacak kadar güçlü bir şekilde patlamıştı. Kaliforniya eyaletinde bir depreme neden olmaması mucizeydi. Annem bana Manning'den nadiren bahsederdi, ama yine de on dakika bile sürmeyen konuşmalarda bunu yapmak zor olurdu. Tiffany başlangıçta beni daha çok aramıştı, ama her zaman işler çok derinleşmeden yarıda kesiliyordu. Bundan emin oldum. Manning'in hâlâ babam için bir çeşit inşaat işi yaptığını sanıyordum. Oysa babamın en tepeye kadar yükseldiği şirket olan Ainsley- Bushner adına doktor muayenahanelerinde ilaç satıyordu. "Sen ...
. bir satıcı mı?"

"Hemen hemen." Çalışırken kasları elbise gömleğini zorluyordu. "Bilmiyor muydun?"

"Hayır." Kızgınlığının küçük bir kısmı söndü. Bu iş onun için tamamen yanlıştı. Manning'in bir şeyler inşa etmesi gerekiyordu, gerçek anlamda olmasa bile, hayatları iyileştirecek bir şeyler yaratması anlamında. Başkalarına yardım etmek için polis olmak istemişti ama sabıka kaydıyla bunu artık yapamayacağına göre, inşaatta kalacağını ya da bir tür sosyal hizmet deneyeceğini düşünürdüm. Manning'in beni ne kadar incitmiş olursa olsun niyetinin iyi olduğunu ben bile kabul edebilirdim. Belki de son birkaç yıldır acı çeken tek kişi ben değildim. "Neden?" diye sordum. diye sordum. "O takım elbise Nefret ediyorum."

"Öyle mi?" diye sordu. "*Corbin* takmıyor mu?"

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Annen." Annemle Corbin hakkında nadiren konuşurdum ve bu yüzden buradaki hayatımızla ilgili bir hayal kurmuş gibi görünüyordu. Ya da belki de Corbin ailesine bazı şeyleri abartmıştı. Beni sürekli evi ziyaret etmem, aramam ya da yazmam için ikna etmeye çalışıyordu, sanki bu onun göreviymiş gibi. Babalarımız birlikte çalışıyordu ve babamın beni ya da Corbin'i pek düşündüğünü sanmasam da, Manning'in Bay Swenson'ı ofisten tanıyor olabileceği aklıma geldi. "Corbin'in babasıyla çalışıyorsun," dedim.

"Evet, ama onu pek görmüyorum."

"Babamı çok görüyor musun?"

"Haftanın bazı günleri. Pazarları da akşam yemeği için."

Yine de aile yemeği yediler. Ben orada olmadığım için neden yemesinler ki? "Oh."

"Seni özleyiyor," diye ekledi Manning.

İçgüdüsel olarak gerildim ama cevap vermeden önce sesimi sakinleştirmeye çalıştım. "Bunu o mu söyledi?"

"Hayır, ama söyleyebilirim."

Elbette babam bunu söylememişti. Eğer beni özlediyse, bunu göstermenin komik bir yolu vardı. Bir kez bile elini uzatmamıştı. Muhtemelen benden kalan tüm izleri evden silmişti. Ona USC'yi hatırlatan her şeyi kaldırdığını ve odamı spor salonu ya da eğlence odası gibi bir yere dönüştürdüğünü sanıyordum.

"Burada olduğunu biliyorlar mı?" diye sordum. *Onlar* derken aslında Tiffany'yi kastetmiştim ama onun hakkında konuşmak istemiyordum.

"New York'ta mı?" Metal metale çarptı. "Evet."

"Demek istediğimin bu olmadığını biliyorsun."

O her ne halt yapıyorsa yapmaya devam ederken ben bekledim. Sessizliği her şeyi anlatıyordu. Tiffany daireme geldiğini bilmiyordu. Burada olmaması gerekiyordu. Aslında ben de değildim -şimdi kahvaltıya *gerçekten* geç kalmıştım- ama Manning'e soracak daha çok sorum vardı. Neden gelmişti? Eve döndüğünde onlara ne söyleyecekti? Şehirde ne kadar kalacaktı? Sormak önemsedığım anlamına geliyordu ve Manning zaten üzerimde yeterince güce sahipti. Hayatımda onu asla unutamayacağımı düşündüğüm o döneme geri dönemezdim. Üniversitenin ilk dönemi olması gereken zamanı hayatımın parçalarını toplamaya çalışarak geçirmiştim. Val'in gün ortasında kanepede bana sarıldığı zamanlar, arka planda *Ricki Lake*, elinde bir kutu Kleenex. O zamandan beri bu dairede Manning'in adının anılmasını yasaklamıştı. Eğer içeri girip

onu burada bulursa, Kaliforniya'ya kadar tekmeleyerek geri gönderirdi, ki muhtemelen şimdiye kadar yapmam gereken de buydu.

"Annen seninle görüştüğümü biliyor," dedi sonunda. "Ama bir tek o biliyor. Seni bir gösteriye götürmemi istedi."

"Gösteri mi?" Ben sordum.

"Broadway."

Tiyatroyu ne kadar çok severdim. Güvenli bir sohbet konusuydu ve annemin buradaki hayatım hakkında bildiği tek şeylerden biriydi - ne zaman fırsat bulsam tiyatroya giderdim. Bazen bu, birkaç öğünü atlamak ya da Corbin'e izin vermekten nefret etsem de benim için para harcamasına izin vermek anlamına geliyordu. Müzikaller, parlak, yanıp sönen ışıklar ve hayatta bir kez görülebilecek performanslar için heyecanımın beni yenmesine izin verme eğilimindeydim.

Ama şimdi değil. Hangi program olduğunu sormadan orada durup bitirmesini bekledim.

Sonunda Manning ayağa kalktı ve pantolonunu fırçaladı. Gözlerim onunla birlikte yükseldi. Pencerenin yansımasında kravatını düzeltirken, "Tüm ünitenin gerçekten değiştirilmesi gerekiyor," dedi.

"Sorun değil," dedim. "Kapıcıya söylerim." Ona defalarca aramızın bozuk olduğunu söylemiştik ama Manning'in gitmesine ihtiyacım vardı yoksa iki kişiden birine geri dönecektim: düğünden önceki çocuğa ya da düğünden hemen sonraki kabuğuma.

"Başka ne-" Döndü ve gözleri artık arkaya doğru toplanmayan saçlarıma takılınca durdu. Saçlarımı kestirmek ve biraz röfle yaptırmak dışında, ayrıldığımdan beri pek değiştirmemiştim, her ne kadar Val plaj imajımdan kurtulmam için beni uyurken tıraş etmekle tehdit etse de. Manning uzunluğunu göğüslerime kadar takip ederken biraz kızardım. "I

..."

Onu görebilmek için başımı arkaya eğmek zorunda kaldım. Bu bana, beni fark ettiğine dair bir işaret umarak ona baktığım, ekmek kırıntıları için ağzımın suyunu akıttığım, gizli bakışlarımızın ve dokunuşlarımızın bir anlamı olduğuna kendimi inandırdığım onca zamanı hatırlattı.

Bir şeyler. Artık o kız değildim ama sadece yarım saat içinde beni o hale getirmişti.

Boğazını temizledi ve gözlerini kırıştırarak yüzüme baktı. "Burada onarılması gereken başka ne var?"

"Hiçbir şey. Bırak onu, Manning. Lütfen."

Adını söylediğimde irkildi, sonra arkama uzanıp banyonun kilidini kontrol etti - o da kırılmıştı. "Sanırım asıl soru, kırık *olmayan* ne?" dedi.

Göğsümde bir kızarıklık oluştu. Dairem çok büyük değildi ama benimdi. Uçak korkuma rağmen ülkeyi tek başıma uçarak geçmiştim. Benden önce New York'a döndüğü için Corbin elimi bile tutmamıştı. Her şeyi kendi başıma yapmışım; iş, ev, öğrenci kredisi bulmuş ve New York Üniversitesi'ne yazları çalışarak biriktirdiğim birkaç yüz dolardan başka bir şeyim olmadan kaydolmuştum. Bitkileri ve Japon balıklarını, bazen de Val'i hayatta tutmakta usta olmuştum. "İşler senin standartlarına uygun olmadığı için üzgünüm," dedim alaycı bir tavırla.

"*Benim* standartlarım mı?" diye sordu. "Burası kesinlikle sahip olduğu fareler için uygun değil. Bu mahalle, hayır, bu *şehir* sen değilsin."

"İnanması zor gelebilir ama ben hayatımı seviyorum. Artık özgürüm. Kimse bana nasıl yaşayacağımı söylemiyor. Kimse beni bir kutuya koymuyor. İçki içiyorum, sigara içiyorum, s-" Parmak eklemleri İngiliz anahtarının etrafında beyazlaşınca durdum. Her ne kadar seksi yüzüne vurmak istesem de, bunu söylemeye cesaret edemedim. "Ben buranın altın çocuğu değilim ve arkadaşlarım da öyle olmamı beklemiyor. Corbin beni bir kaidenin üzerine koyup onu mutlu etmek için orada kalmamı beklemiyor."

"Bu adil değil," dedi Manning. "Tek istediğim seni mutlu görmektir, olman gereken her şey olduğunu görmektir, bu kendi isteklerimi ve ihtiyaçlarımı kapatmak anlamına gelse bile."

"Ah, doğru ya," dedim alaycı bir ifadeyle, geri adım attım ve neredeyse Val'in patenlerine takılıp düşüyordum. Onları botumun topuğuyla tekmeleyerek uzaklaştırdım. "*Güvende, bakımlı, mutlu.* Bildiğiniz on altı yaşındaki kız olarak kalmamı istediniz. Doğru olduğunu düşündüğün hayatı yaşamaya devam etmemi, aileme yakın kalmamı istedin. Savurgan çocuk olmamı ve güneşli Kaliforniya'da güneşli bir hayat yaşamamı... Bu senin için iyi oldu, değil mi?"

Bana sertçe baktı. "Olması gereken bu değildi." Elini yüzünde gezdirdi. "Yaptığım seçimleri ben yapmadım. Sonunun daha kötü olacağını, evi terk edeceğini hiç düşünmemiştim."

"Orası benim evim değil. Uzun zamandır da değildi. Bundan emin oldun. Onu seçtin ve o hayatı benden aldın."

"Onu ben *seçmedim.*"

"O zaman sen kendini seçtin," dedim sesimi yükselterek. "Her iki durumda da beni sen seçmedin. Umursama ya da fikir sahibi olma hakkını kaybettin. O yüzden buraya gelip hayatımı yargılama ve daha kötü durumda olduğumu söyleme. Onları tatmin etmek için başkasına gitmişken, ne cüretle *istek* ve *ihtiyaçlardan* bahsedersin?"

Aleti pencerenin pervazına koydu, hareketleri ölçülü, tepkisi yavaştı, sanki kelimelerini dikkatle seçiyordu. "İsteklerim ve ihtiyaçlarım karşılandı ama asla *tatmin edilmedim.*"

"Peki ya benimki?" Ben de karşılık verdim. "*Sana* ihtiyacım vardı, Manning. Sensiz kendimi hiçbir şey ve hiç kimse gibi hissediyordum."

Radyatör inledi, kapanmadan önce aniden titreyerek canlandı. Manning de harekete geçmiş gibiydi, çenesindeki kaslar kasılırken yüzü kızarıyordu. "Seni bu şekilde yaşarken görmek beni mutlu ediyor mu? Hayır." Sanki tüm detayları hafızasına kaydetmiş gibi onuncu kez odanın etrafına baktı. Ancak şimdi kahverengi gözleri tam olarak çıkaramadığım bir şeyle doluydu. Acı mı? Pişmanlık mı? "Sürekli endişeleniyordum ve görünüşe göre endişelenmekte haklıymışım."

"Her şey farklı olabilirdi. İsteddiğin her şeyi yapardım." Ardından gelen sessizlikte boğazımdaki yumruyu yuttum. "Ben olsam

USC'de kalıp seni bekledim ve *seni sevdim*. Bu bana aileme mal olabilirdi, ama etrafına bir bak. Onları zaten kaybettim. Artık evim gibi hissetmiyorum. Benim bir evim yok. Sahip olduğum tek şey burada gördüğün şey. Bunu neden yaptın?" diye sordum. "Neden durdurmadın?"

"Nedenini biliyorsun," dedi.

"Hayır bilmiyorum. Bana bunun en iyisi olduğunu söyleyip durdun. Beni senden korumak için olduğunu. Ama onunla evlendiğinde dünyamı yıktın." Etrafımdaki eşyaları işaret ettim. Alabilmek için fazla mesai yaptığım ders kitaplarım, kendi yaptığım IKEA kitaplığının alt rafında duruyordu. Lavaboda, sadece yorganın altında yaşamak ve insanlardan tamamen vazgeçmek istediğim zamanlarda edindiğim arkadaşlarımla birçok parti görmüş şarap kadehleri vardı. "Bunlar parçalar ve size pek bir şey gibi görünmeyebilirler ama sahip olduğum tek şey onlar. Mutlu olmanın bir yolunu buldum. Hayatıma geri dönüp, onu yaratan sen olduğun halde bana bunun bir karmaşa olduğunu söyleyemezsin."

"Bunun seni inciteceğini biliyordum," dedi, duruşu sarkmıştı, "ama toparlanıp yoluna devam edeceğini ve seni alıkoyduğum her şeyi deneyimleyeceğini düşünmüştüm."

"Ben yaptım. Her şey bu kadar," dedim, elimden geldiğince soğukkanlılıkla omuz silkerek. "Etrafına bir bak. Benim için istediğin şey buydu."

Dudaklarını büzdü. "Senin gideceğini hiç düşünmediğimi bilmelisin. Yaptığım her şeyin sebebi benim... çünkü-"

"Çünkü ne?" Yüzüne vurdum. "Bunca yıldan sonra hâlâ söyleyemiyorsan, defol git hayatımdan. Bana cam gibi davrandın ama ben daha fazlasından yapıldım Manning. Kaçırdın." Alt kattaki komşumun köpekleri sanki bana tezahürat yapıyormuş gibi havladılar. "Gerçekten kaçırdın."

"Bunu biliyorum." Bir adım attı ve tavandaki lambaya çarpmamak için eğildi, ahşap zemin devasa gövdesinin altında gıcırıyordu. "Neden burada olduğumu sanıyorsun?"

Soru ve onun yakınlığı karşısında hazırlıksız yakalandığım için tereddüt ettim. "İş için."

"Yanlış." Üzerimde yükseliyordu. Gözlerindeki yoğunluk, daha önce de gördüğüm, hayal ettiğime kendimi inandırmaya çalıştığım ve başaramadığım türden bir sıcaklıkla sınırlıydı. "İş, New York'a gitmek için bir bahaneydi."

Hiçbir parçam Manning'in New York'a gelip beni kontrol etmeyeceğini düşünmüyordu - ama *sadece* benim için mi geleceğini söylüyordu?

Bir türlü alamadığım derin bir nefes için çabaladım. Manning'i yıllar boyunca birçok kez zorlamıştım ama sadece o gece sahilde duygularının onu ele geçirmesine izin vermişti. Eğer sorsaydım, o zaman duymak istediğim şeyi bana gerçekten söyleyecek miydi? Yıllar içinde nasıl biri olduğumu anlamıştım ama kalbim taşa dönüşmemişti. Bununla başa çıkabilir miydim? "Senin bir karın var," dedim. "Evine, onun yanına git ve bir daha asla geri dönme."

"İstedğin bu mu?" diye sordu.

Ona tekrar yakın olduğum için kalbim hızla çarpıyor, tüm içgüdülerim kaçmamı söylüyordu. "Aslında bir yanım kalmanı istiyor... böylece Corbin'i arayıp ona senin kışını tekmeleme zevkini tattırabilirim."

Yüzünü buruşturdu. "Bana onun adını söyleme."

"Corbin, Corbin, Corbin. Böyle *değerli* bir adamın benim ilk öpücüğüm, ilk aşkım, ilk ... olması seni heyecanlandırmış olmalı." Korktum. "Bundan zevk alıyor musun, Manning? Beni kollarının arasına almasını, bana dokunmasını, beni öpmesini hayal ediyor musun?"

Manning'in gözleri karardıkça, oda da kararmış gibi görünüyordu. Dairenin duvarları sanki içine kapanıyormuş gibi hissettirecek kadar yer kapladı. "Sanki bunu kendim için istemişim gibi davranıyorsun," dedi. "Bunu *senin* için istedim ama bunu yüzüme vurmana gerek yok-"

"Neden olmasın? *Beni* orada durup *seni onunla* birlikte izlemeye zorladın." Onu ittim ve çeşitli aletleri toplayıp karton kutularına geri koymaya başladım. Koltuktan ceketini ve paltosunu aldım ve ona uzattım. "Al bakalım."

Gözleri benimkilerde, bana doğru geldi. Ağır çekim gibi hissettiren bir şekilde eşyalarını aldı ama ben bırakmadım. Elini uzattı ve

Parmak uçları yanlışlıkla benimkilere değdi, ama o geri çekilmedi.

Belki de kaza değildi.

Tüylerim diken diken oldu. "Ne yapıyorsun?" diye sordum. "Bana söylediğin gibi gidiyorum."

Kastettiğim bu değildi. *Bana neden dokunuyorsun*, diye sormak istedim ama bunu kabul edersem ona dokunmaya karşı koyamayacağımdan korktum. "Nereye gideceksin?" diye sordum.

"Bilmiyorum." Durakladı. "Otelim. Şimdilik."

Eşyalarına, soğuk odadaki sıcak varlığına, içimde yükselen aşka tutundum. Sık sık umduğum gibi yine karşımda duruyordu ama onu burada istemeye iznim olup olmadığını bilmiyordum.

Paltosunu tekrar almaya çalıştı. Ona tutundum. Çenem titriyordu. Onu yakalamış olması, ona yaklaşmak istediğimde onu kovmak zorunda kalmam hiç adil değildi. Birkaç saniyelik gergin bir halat çekme savaşından sonra, paltoyu beni de yanına çekecek kadar sert çekti. "Lake." Varlığının sıcaklığı inkar edilemez bir vücut ısısına dönüştü. "Gerçekten gitmemi istemiyorsun."

"Bana ne istediğimi söyleyemezsin," dedim, ona bakarken sesim titriyordu. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Artık on altı yaşında değilim."

"Hayır, değilsin, değil mi?"

Sesinin belirgin bir şekilde derinleşmesiyle hazırlıksız yakalandım ve donakaldım.

Nabızı boynunun dibinde hızlandı. "Seni kurtarmaya çalıştığım tüm çirkinlikler boşunaymış. Güvende değilsin. Sevilmiyorsun, olman gerektiği gibi değilsin. Ailen gitmiş. Yükselsemiyorsun."

"Öyleyim ama." Acınası bir itirazdı ama doğruydı. Bu noktaya gelmem uzun zaman almıştı ve sonunda her şey yolunda gidiyordu. Birkaç gün önce Corbin, Val ve diğer bazı arkadaşlarımla birlikte sessizce mezun olmuşum. Beni pahalı bir akşam yemeğine götürmüşlerdi ve eve ucuz bir şampanya getirmiştik. "Kariyerime başlıyorum. İyi arkadaşlarım, bir dairem ve en önemlisi kendime ait bir hayatım var. Mutluyum Manning."

Artık yüz yüzeydik, aramızda sadece palto vardı. Kaşlarını çatı. "O zaman bana dünyada seni daha mutlu edebilecek tek bir şey olmadığını söyle," dedi, "ben de gideyim. Bana tüm bunlardan gerçekten memnun olduğunu söyle. *Onunla.*"

Yalan söylemem gerekiyordu. Bu hayatı atlatmak için Manning'in gitmesine ve gitmiş olarak kalmasına ihtiyacım vardı. Her şeyi tekrar gün ışığına çıkarmanın bir anlamı yoktu. Beni tekrar kırmaktan başka neye hizmet edebilirdi ki?

Yine de yalan söyleyemezdim. Ona yalan söyleyemezdim. "Olabildiğim kadar mutluyum," dedim.

"Bu yeterince iyi değil."

"Tek yapabildiğim bu. Bana bıraktığın şey bu. Belki bir gün, on yıl, yirmi yıl sonra, gerçekten mutlu olabilirim, ama sensiz . . . Sanmıyorum." Pahalı ayakkabıları benim yırtık pırtık botlarımın uçlarına değdi. Ölçemeyeceğim kadar uzun bir süredir hiç olmadığımız kadar yakındık. Kalbim, bacaklarımın arasında bir daha hisseceğimden emin olmadığım bir ağrıyla ritim tutarak çarpıyordu. Vücudumun hiçbir parçası onun gitmesini istemiyordu.

Artık onun soda rengi kahverengi gözlerindeki duyguları okuyabiliyordum; pişmanlık, acı, ıstırap. Ama tüm bunların altında, bacaklarımı güçsüzleştiren başka bir şey fark ettim. Manning'in hapishaneden çıktığı ve benim onun önünde fuayeye tökezlediğim gün, gözlerindeki sıcaklık, açlık beni rahatsız etmişti. O zaman anlamamıştım ama şimdi anlıyordum.

Beni becermek istemişti. Hem de çok.

Bir buçuk yıldır hapisteydi ve beni görmek onda bir tür cinsel tepki uyandırmıştı. Beni başka hiçbir şeye benzemeyen bir fanteziydi bu. Beni omzuna alıp evden dışarı çıkardığını, babamın yanından, Tiffany'nin yanından geçtiğini hayal ediyordum. Beni Tiffany'nin arabasının arka koltuğuna götürürdü çünkü bundan daha uzun süre dayanamazdı. Tekrar tekrar mastürbasyon yaptım ve onu mutfak lavabosunda boxer-şortundan başka bir şey giymemiş halde bulduğum geceyi düşündüm. Yüzündeki o çığlık, elindeki korkutucu kavrama

Bileklerim, kalçalarıyla beni tezgâha sabitleyişi... Karanlık fantezilerimi süsleyen şeylerdi bunlar.

Kalbim hızla çarpıyordu, şehvet ve anılar içimde dolaşıyordu. Ona doğru biraz hareket ettim ve eli kumaşın etrafında sıkılaştı. Dışarıda bir korna çaldı ve Manning irkilmiş gibi başını eğdi, nefesinde kahve ve diş macunu vardı ve aramızdaki büyük boy farkını azalttı.

Söylenmemiş çok şey vardı. Söylenmesi *gereken* o kadar çok şey *vardı* ki. Her ne oluyorsa durdurulmalıydı, ama o anda aramızda sadece sıcaklık vardı, yıllarca dizginlendikten sonra serbest bırakılmıştı.

Manning ceketini yolumdan çekip yüzümü taradı. Eşofmanımın eteklerine dokunduğunda irkildim. Yavaşça kaldırdı. Altında bir gece önce bara giderken giydiğim küçük siyah elbise kalçalarımı sarıyordu. Elini ucuz satenin üzerinde gezdirdi ve göğüslerimin altında durdu. O tek dokunuşla meme uçlarım uyandı, tenim çakıllandı, tüylerim diken diken oldu.

Onun ellerinde oyuncak olmuştum ama olmak istemiyordum. Ona sahip olup olamayacağımı bilmiyordum, bu yüzden ellerini üzerimde hissetmek şöyle dursun, ona bakmak bile istemiyordum. "Neden buradasın, Manning?"

"Seni düşünmekten bir gün bile vazgeçmedim. Buraya gelmem ve bensiz daha iyi olup olmadığını kendi gözlerimle görmem gerekiyordu."

Titredim. Peki ya daha iyi durumda değilsem? O zaman ne olacaktı? Bu cevap beni başparmağının kaburgama bastırıp içimdeki kelebekleri serbest bırakmasından daha çok korkuttu.

"Buradayım çünkü sen . . . bu . . ." Diğer elini eşofmanımın altından geçirip belimi kavrarken sesi alçaldı ve boğazından kazındı. "Beni geceleri ayakta tutuyor. Beni çıldırtıyor. Ve bazı günler bunun için adam öldürebileceğimi düşünüyorum."

Öldürmek kelimesiyle içim derinlere çekildi. İşte buydu, onun daha önce gördüğüm cinsel yönü. Elleri üzerimdeyken dikkatim dağıldı ama

Partide giydiğim ve içinde uyuduğum elbiseyle ne kadar dağınık olduğumu hatırladım. Bacaklarımı günlerdir tıraş etmemiştim. "Manning . . ."

Elleri yavaşça hareket etti, beni keşfederken eşofmanın altında gizlendi. "Durmamı ister misin?" diye sordu.

O gece mutfak tezgâhında olduğu gibi, Manning'in bana dokunduğuna hâlâ inanamıyordum. İstiyordum ama artık daha yaşlıydım. Daha akıllıydım. Ellerin ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordum. "I . . ."

"Sadece söyle. *Dur* de."

Zor nefes aldım. Titredim. Onu bana karşı sert hissettiğim ve bu konuda hiçbir şey yapamadığım zamanları düşündüm.

Ona durmasını söylemedim.

Göğüs kafesimin iki yanını kavradı ve kollarımı kaldırmaya zorlanana kadar ellerini yukarı doğru hareket ettirdi. Eşofmanımı çıkardığında, elbisemin ince askılarından biri omzuma düştü. Saçlarıma dokundu, uzun tutamları gevşek yumruğunun içinden geçirip avucuna aldı. Beni hâlâ öpmemişti. Tanıştığımız günden bu yana altı yıldan fazla zaman geçmişti ve beni hâlâ öpmemişti. Neyi bekliyordu? Gözlerimden başka her yere baktı, boynumdaki saçlarımı temizledi, başparmağını köprücük kemiğimin çukurunda gezdirdi. Diğer askımı indirdi ve dudaklarını ıslattı, kalbimi söktüğü gibi beni de soydu, parça parça, yavaş ve acı verici bir şekilde. Aynı anda hem doğal hem de doğal olmayan bir his veriyordu. Yıllarca kendime buna izin verilmediğini söylemiş, söyletmişim. Gömleğini kavradım. "Bu takım elbiseden *nefret ediyorum*."

"Neden?"

Manning gerçekten burada mıydı? Bu o olmalıydı. Önümdeki adamın üst dudağında küçük bir yara izi ve burnunda hapishanede geçirdiği zamanın kanıtı olan hafif bir çarpıklık vardı. Ama şimdi *Wall Street Journal*'ın ön sayfasına aitmiş gibi görünüyordu. "Bu sen değilsin. Bu tanıdığım adam değil."

"Ya şu an olduğum kişi buysa?"

Belki böylesi daha iyi olurdu. O farklıydı, ben de öyleydim ve bu yolda ilerlemeye devam etmek için farklı insanlar olmaya ihtiyacı olan biri varsa, o da bizdik. Yine de cilalanmış Manning'i istemiyordum. Onun sertliğini, cehenneme gidip gelmiş, sertleşmiş kalbine uygun nasırlı elleri olan adamı istiyordum. "Sen değilsin, biliyorum, lütfen, Manning ... sadece-"

Kollarını bana doladı ve dudaklarını dudaklarımda üzerinde gezdirdi. "Sadece ne, Lake?"

Çıkar şunu. Öp beni. Sev beni. Seç beni.

Bunu yapamazdım. Ondan tüm bunları daha önce de istemiştım ve o beni reddetmişti. Ona sahip olmak ve onu tekrar kaybetmek beni mahvederdi. Kalbim korkudan olduğu kadar arzudan da hızlı atıyordu. "Dur."

Beni daha sıkı tuttu ama sonra dediğimi yaptı. Manning beni bıraktı. "Haklısın."

Küçük elbisem tarafından zorlukla kapatılan meme uçlarım, onun sıcaklığını kaybetmesiyle sertleşti. Kendime sarıldım. Haklı olduğumu bilmek acımı hafifletmiyordu. "Böylesi daha iyi," dedim sessizce.

Bana bakmadan başını salladı. "Öyle değil. Bunu artık biliyorum. Ama beni öylece içeri almanızı bekleyemem."

"Seni içeri mi alayım?" Manning beni kontrol etmekten fazlasını yapmak için buradaysa, bunun ne anlama geldiğini bilmeliydi. O ve ben asla bir odada yalnız kalamazdık. Asla dokunamaz, öpüşemez ve sonra da zarar görmeden uzaklaşamazdık. "Ben büyük bir hata yapmadan önce gitmen gerek."

"Burada olmam bir hata değil Lake. Görmeye geldim, gördüm ve artık biliyorum."

Buna, ne kadar çaresizce istesem de kabul edemediğim bu gerçeğe söylenecek tek bir şey vardı. "Çok geç geldin. Zamanını boşa harcadın."

"Senin için zaman asla boşa harcanmaz," dedi. "Bunu bana bir kez söylemiştin, o gün-"

"Hapisten çıktım," diye bitirdim. "Unutabileceğimi mi sandın? Onca zaman ayrı kaldıktan sonra gözlerimin içine bile bakmadın. Bu neden oldu, Manning?" Bildiğim halde sordum.

Uzun bir nefes verdi. "Çünkü seni istiyordum," diye itiraf etti. "Ve utanıyordum."

"Olmana gerek yoktu." Paltosunu aldım ve ona uzattım. "Ama öyleydin ve geri alamayacağın kararlar verdin. O yüzden git. Evine, onun yanına git."

Sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi. "Sence bundan sonra o hayata geri dönebilir miyim?"

Kollarımı kavuşturdum, bir şey anlatmak için değil, ellerim titrediği için. Midem hasta olacakmışım gibi çalkalanıyordu. Onun aramızdaki tüm duvarları yıkmasından başka bir şey *istemişim* ama *ihtiyacım* olan şey uçağa adım attığı için pişman olmasıydı. Onsuz yaşayamayacağımı düşündüğüm tek kişi beni reddettiğinde yaşadığım amansız acıyı hissetmek. "Neyden sonra?" diye sordum. "Beni görmek senin için neyi değiştirmiş olabilir ki? Bir saatten az bir süredir buradasın."

"Yıllardır buradayım," dedi. "Seni kaybettiğim için hasta oldum. Corbin seni mutlu edebilir diye işkence çektim. Beni hâlâ isteyip istemediğini merak ettim. Bu yerde sıkışıp kaldım, devam edemedim. Değişen duygularım değil, ama-"

Sanki yanlış bir şey yaparken yakalanmışız gibi kapı çalındığında yerimizden sıçradık - çünkü öyle yapmıştık.

"Lake?" Koridordan duydum. "Her şey yolunda mı?"

Corbin.

Manning çenesini tuttu. "Onun burada ne işi var?" "İçeri geliyorum," dedi Corbin.

Manning benden kapıya doğru baktı. "Lake, ona gitmesini söyle." Sweatshirt'ümü başımdan geri çektim. "Anahtarı var."

Corbin daha önce yüzlerce kez yaptığı gibi daireye girdi. Burası Val'in olduğu kadar onun da alanıydı. Val'in zamanının çoğunu Julian'la ya da işte geçirdiği düşünülürse, Corbin de neredeyse onun kadar sık buradaydı.

Gözleri bize takılınca koridorda durdu. "Bu ne?" diye sordu bana.

Boğazımdaki kumları temizledim. "Manning şehirde."

"Anlıyorum." Corbin aramıza baktı. "Yarım saat önce brunch için buluşacaktık, Lake. Aradım, ama ..."

Odadaki gerilim artmıştı. İçeri giren Tiffany de olabilirdi, çünkü Corbin bir şeyden şüpheleniyorsa, Manning'in bunu yanına bırakmasına izin vermezdi.

Tiffany. Bunca zamandır onu tüm bunların gerçek bir parçası olarak düşünmemiştim. Onun, yani kız kardeşimin gerçekliğini odaya sokmamıştım. Ama gerçekleri daha fazla görmezden gelemezdim - Corbin her şeyi gerçek yapmıştı. Neredeyse kız kardeşimin kocasını öpüyordum.

Avucumun içini sıcak saç çizgimin üzerine sildim. "Corbin ve benim planlarımız var," dedim.

Manning takım elbisesinin ceketini silkti. "Yemek yiyebilirim." "Daha yeni kahvaltı yapmadın mı?" diye sordum.

"Yine acıktım." Kirpiklerinin altından bana baktı. "Hatta açlıktan ölüyorum."

Açlıktan ölüyordum. Yemek, yıllar boyunca Manning'e onu sevdiğimi göstermenin tek yollarından biri olmuştu ve o da bunu biliyordu.

Ona hayır demeliydim ama Manning'in bir yolunu bulacağını biliyordum. Zaten Corbin'in önünde olay çıkarmak istemiyordum. Yıllardır Manning hakkında konuşmamış olsak da Corbin'in düğünden önce, düğün sırasında ve sonrasında Manning'e karşı hissettiklerimden şüphelendiğinden neredeyse emindim. Taşındığım zaman çektiğim tüm acıları içten içe biliyor olmalıydı.

Bunun nedeni sadece ayrılışımdan önce babamla yaptığım kavgalar değildi.

"Peki," dedim. "Hadi gidelim."

Corbin, "Üstünü değiştirsen iyi olur," dedi. "Artık üniversite öğrencisi olmadığına göre yattığın yerde kahvaltı edemezsin."

"Ne?" Manning'in yüzü düştü. "Okulu bıraktın mı?"

"Mezun oldum." Ondan Corbin'e ve Corbin'den ona bakarken omuzlarımı dikleştirdim. "Geçen Perşembe."

"Ama Aralık ayındayız. Annen tören için önümüzdeki Haziran ayında uçmayı planlıyordu."

Kaliforniya'dan ayrılma kararımı sonbahardan hemen önce verdiğim için NYU'daki ilk dönemi kaçırmış ve onun yerine ilkbaharda başlamıştım. Parasız ve hırpalanmış bir ruhla böylesine bunaltıcı bir yere taşınmanın üzerine bir de okulla başa çıkabileceğimden emin değildim. "Anneme söylemedim," dedim. "Hiçbirinizi orada istemediğimi söylememin onu inciteceğini biliyordum. Onu bile."

Corbin, "Ben ve Val vardı ama," dedi. Gelip kolunu bana doladı ve Manning'e döndü. "Cathy'ye endişelenmemesini söyle. Her adımında yanımdaydım."

Manning ve Corbin çeliği eritebilecek bakışlar attılar, bu da benim Corbin'in kolunun altından sıyrılıp üzerimi değiştirmek için yatak odama gitmemi işaret ediyordu.

OceanofPDF.com

MANNING

COrbin bizi Lake'in dairesinden alıp Lake'le birlikte kahvaltı etmeyi planladıkları restorana götürdü. Birkaç adım arkalarında durdum. Kolunu kızın omuzlarına doladığında, kendimi tutmak zorunda kaldım.

onu durdurmaktan. Onları en son birlikte gördüğümde beri içimdeki onları ayırma dürtüsü hiç azalmamıştı. Kendi düşünümde bile Corbin'i bir şahin gibi izlemiştim. Aradaki fark, şimdi onun dikkatinin onda olması, benimse olmamamdı. Görünüşe göre aynı kalan şey, onu o gün olduğu gibi bugün de şiddetle istiyor olmamdı.

Nasıl yaşadığını görmek, neleri özlediğimi duymak, ona dokunmak, hayalini kurduğum, kâbuslar gördüğüm, kendime işkence ettiğim şeylerin tadına bakmak ... New York'a gelmenin doğru karar olduğunu doğruladı.

Sabırlı bir adamdım. İyi bir koca oldum. Tiffany'ye baktım ve o da yıllar içinde kaderimde baba olmak olmadığını anlamama yardımcı oldu. Ama Lake'e karşı hâlâ bir şeyler hissederken aramızda aşamadığım bir uçurum vardı. Şartlı tahliyem sona erdiğinde bu yolculuğu planlamaya başlamıştım ama o zaman bile kendimle savaşıyordum. Lake'e yaşattıklarımın sonras, öylece ortaya çıkmak adil değildi. Yine de bilmemek beni yavaş yavaş öldürüyordu - şimdi nasıl biri olduğunu, nasıl yaşadığını, kimi sevdiğini.

Kalabalık şehir kaldırımlarından geçtim, kabarık paltolardan sıyrıldım, köpek tasmalarına takıldım ve Manhattan'ın her kaldırımındaki çöp torbalarından kaçtım. Şirket beni bir haftalığına çalışmak üzere buraya getirmişti ama ben aylardır kendimi Lake ile yüzleşmeye hazırlıyordum. Bu süre içinde şunu fark etmeye başlamıştım: Eğer buraya gelirim ve Lake'in bensiz daha iyi olacağına dair en ufak bir şüphem bile olursa, çekip gidemezdim. Ya gitmesine izin vermeliydim ya da onu sonsuza dek benim yapmalıyım. Artık ikisinin arasında kalamazdım. Bu sabah taksiden indiğinde mükemmel görünmüyordu ama yine de ağzım onun için sulanmıştı. Ne kadar aç olduğumu hatırladım. Tiffany'yle ne kadar yakınlaşırsak yakınlaşalım, ben ona, o da bana iyi davransın, o benim en derin açlığımı asla doyuramazdı. Lake'in yapabildiği gibi değil.

Tiffany Mısır pamuğuyla uyurken ve haftada üç ya da dört gece dışarıda yemek yemeyi severken, Lake'in neredeyse hiçbir şeyi yoktu. Soru artık onun için iyi olup olmadığı değildi. Hatalarımı nasıl telafi edeceğim, onun affını nasıl kazanacağım ve batı kıyısında kurduğum hayattan nasıl kurtulacağımı.

Corbin Lake'in elini tuttu. O da bana baktı. Lake bir zamanlar tanıdığım, onu yok etmem için bana yalvaran, iri gözlü kız değildi. Hiç öpülmemiş dudaklardaki karpuz dudak boyası kadar saf değildi. Artık mükemmel değildi, genç ve naif değildi ve bu da ona yapmayı hayal ettiğim her şeyi yapabileceğim anlamına geliyordu. Hâlâ evli bir adam olduğumu düşünürsek bu kesinlikle büyük bir sorundu.

Restoranda Corbin, Lake'in paltosunu ve atkısını aldı ve onları asmak için hostesle birlikte gitti. Kıskanmak için aptalca bir şeydi ama kıskandım. Lake'e doğru eğildim ve "Ona gitmesini söyle. Seninle yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı ve Corbin'e baktı. "Sana yeterince zaman verdim zaten."

"Bana bak," dedim.

Gözlerimi dudaklarına indirdiğimde tereddütle gözlerini yukarı kaydırıldı. Onu neredeyse öpüyordum ve şimdi tek düşünebildiğim buydu. Ona bir daha asla bu kadar yakın olamayacak ve bunun için yanmayacaktım. Kokusunu içime çekmek, yumuşacık saçlarının yanağıma değdiğini, parmaklarıma dolandığını, göğsümde uyurken tenime yayıldığını hissetmek...

Bu sabaha kadar tüm bunlar imkânsız bir hayaldi. Belki de dairesindeki konuşmamızın bu işin sonu olduğunu, bu hafta New York'ta kalacağımı ve onu bir daha görmeyeceğimi düşünmüştü ama öyle olmadı. Tek yaptığı, onu öpmeyi aklımdan bile geçirmeden önce güvenini tekrar kazanmam gerektiğini fark etmemi sağlamaktı. Ona benim için hâlâ ne ifade ettiğini söylemem gerekiyordu.

Ama Corbin etrafta olduğu sürece, elimde bir sorun vardı.

Ev sahibesi bizi çok renkli ışıklar saçan bir Noel ağacının ve pastel boya kullanan çocukların masalarının yanından geçirerek mavi vinil bir kabine götürdü. Corbin önce Lake'in oturmasını işaret etti. Onun yanına oturmak için onu kenara itmeme gerekecekti, bu yüzden karşılarındaki koltuğa oturmak zorunda kaldım.

Garson yaklaşımadan önce menüye şöyle bir göz atmıştım. "İkinize de günaydın," dedi onlara. "Her zamankinden ister misiniz?"

"Evet, ama Lake'e bir kola ve patates kızartması da getir." Corbin garsona menüsünü uzattı ve gözlerini üzerimden ayırmadı. "Akşamdan kalma olduğunda bunu sever."

"Corbin, yapma," dedi hemen. "Akşamdan kalma değilim. Dün gece neredeyse hiç içmedim."

Zaten öyle olduğunu düşünmemi istemiyordu. Ben de bunu duymaktan hoşlanmıyordum. O şeyleri yapmamış gibi davranamazdım - burada yeni bir hayatı vardı. Büyümüştü. İkimiz de farklıydık, ama derinlerde, o hala tanıdığım Lake değil miydi? Ben hala aynı adam değil miydim? Bu olmadan, biz kimiz? Karşımda oturan kız hakkında daha fazla şey öğrenmek için sabırsızlansam da, henüz tanıdığım kişiye veda etmeye hazır değildim.

"Yani akşamdan kalma ilacı yok mu?" diye sordu garson kız.

Lake dudağını ısırarak menüsünün kenarına tırnağını geçirdi. "Müçverleri sen getirebilirsin."

Garson onları tanıyordu, Corbin de Lake'i. En azından ne yemekten hoşlandığını, ama bunu öğrenebilirdim. Sıradan ayrıntıları bilmek, onu benim yaptığım gibi okumaya kıyasla hiçbir şey değildi - neye ne zaman ihtiyacım olduğunu nasıl tahmin ettiğine rakip olamazdı. Belki Corbin onu tanıdığını düşünüyordu, belki *o da* tanıdığını düşünüyordu ama benim gibi değil.

Bütün gün oturup Lake'i izleyebilirdim ama garson kız boğazını temizleyerek bana seslendi. "Bir dakikaya daha ihtiyacınız var mı?"

Lake menümü aldı ve garsona verdi. "O bir numara alacak. Avokado ekleyin." Bunu söylerken gözlerimi kaçırdı, yanaklarına renk gelmişti. İhtiyacım olan tüm kanıt buydu. Yemek onun sevgisinin bir ifadesiydi. Tanıştığımız ve bana canavar sandviçi yaptığı günden beri beni beslemekten, yemek yerken beni izlemekten, mutlu olmamın nedeni olmaktan hoşlanıyordu.

Corbin kabinde arkasına yaslandı ve kolunu Lake'in arkasına uzattı. "Tiffany nasıl?" diye sordu.

Gerçek, hayranlığımı kesti. Eğer yapabilseydim, Corbin'den gitmesini isterdim. Yine de Tiffany'ye beni Lake'in dairesinde bulduğunu söylemekten çekinmezdim. Bu şekilde öğrenmesini istemedim. İşlerimi yoluna koyana kadar iyi davranmak zorundaydım. "O iyi."

"Peki ya aile? Charles? Cathy?"

"Herkes iyi," dedim sesimdeki kızgınlığı bastırmaya çalışarak. "Bunu biliyorsun. Şükran Günü'nde buradaydın."

Lake koltuğunda dönüp ona baktı. "Ne?"

"Sadece merhaba demek için uğradım," dedi ona. "Seni özlemişler. Senin hakkında bilgi almak istiyorlar."

Bunu kabul eden tek kişi Cathy'ydi. Lake'in babası onun adını duyunca kıpkırmızı kesilmişti ve Tiffany hiçbir zaman kendini ifade etmekte iyi olmamıştı.

Bu yüzden Lake söz konusu olduğunda genellikle susardı. Yine de bu onu özlemedikleri anlamına gelmiyordu. Özlediklerini biliyordum.

"Bana nasıl söylemezsin?" Lake sordu.

"Çıldıracağımı biliyordum ve sadece on dakikadır oradaydım."

Bu doğrudu. New York seyahatimi çoktan ayarladığımdan ve Tiffany bu konuda garip davrandığından, Corbin'in ziyareti sırasında arka bahçede kaybolmuştum. Kimsenin Lake hakkında bir şeyler duymak istediğini düşünmesini istemiyordum, yoksa New York gezisi sonsuza dek iptal olurdu. Ama o gittikten sonra Cathy'nin tek konuşabildiği, Lake'le Corbin'in ciddi olabileceklerine dair hisleriydi.

Eğer uçak biletimi almamış olsaydım, bu benim uçak bileti almam için yeterli olacaktı.

Ne kadar ciddiydi peki? Garson kız kahve fincanlarımızı doldurdu. Lake biraz krema ekledi ve Corbin ona iki paket şeker uzattı. Dört buçuk yıl önceki mezuniyet balosunun ertesi sabahı, sırf ben içiyorum diye kahve içmek istemişti. Şimdi ise sıradan bir kafein bağımlısı gibi görünüyordu. Eski Lake için üzülsem de, sanki onun yeni bir yönüyle tanışıyordum ve bu hiç elde edeceğimi düşünmediğim bir şeydi.

"New York'a ilk gelişin mi?" Corbin kahvesini karıştırırken sordu, kaşık kenarlara çarparak *çın çın çınılıyordu*.

"Evet."

"Nasıl buldun?" diye sordu.

Hızlı tempo benim hızım değildi. Şehir hakkında ne hissedeceğimden henüz emin değildim. Kirli, sıkışık ve gürültülüydü. Orange County buna kıyasla bir cennetti ve o bile bazen bana fazla gelebiliyordu. Genç Yavrular Kampı'ndaki zamanım kelepçelerle sona ermiş olsa da, bazen Big Bear'a geri dönmeyi diliyordum - Lake ve ben yıldızların altında oturduğumuz gece zaman durmuştu. Tutuklanmadan önce. Tüm bunlardan önce.

"Burayı sevmeyecek," diye cevap verdi Lake benim yerime, gözlerini gömleğimin düğmelerine dikerek. "Bunu hayal edemiyorum." Takım elbiseyi beğenmedi. Takım elbise

beni nasıl gördüğüyle uyuşmuyordu ve o da bana farklı görünüyordu, bu yüzden anlıyordum. Biraz daha yaşlıydı, o kadar derli toplu değildi ve kesinlikle o kadar güven verici değildi. Yine de bu onu olduğu gibi istemediğim anlamına gelmiyordu.

"Olabilir. Daha yeni gördüm," dedim ona, onun bu yeni hayatını kabul edebileceğimi anlamasını umarak. Bunun bir parçası olmak istediğimi. "Daha dün gece geç geldim."

"Ve Lake'in dairesi ilk uğradığınız yer miydi?" Corbin sordu.

"Ona vermem gereken bir şey vardı." Bakışlarımı Lake'e çevirdim. "Ve zaman açısından hassas."

Corbin aramıza baktı. "Peki, neydi o?" diye sordu ona.

"Cathy geleceğimi öğrenince," dedim, "Lake'i kontrol etmemi istedi." Bana verdiği Broadway biletlerini ceketimin içinden çıkarıp Lake'e gösterdim. "Gösteri bu gece. *Miss Saigon*."

Onları kaptı. "Anneme bunu görmek istediğimi söyledim."

"Bu gece çalıştığın için gidemeyecek olman çok kötü," dedi Corbin, saçlarıyla oynarken kolu hâlâ kızın arkasındaydı. O altın ipeği yıllar sonra ilk kez ellerime almıştım ve o bunca zamandır parmaklarını saçlarımda mı gezdiriyordu? Sikeyim onu.

"Ah, evet." Biletleri masanın üzerine koyarken omuzları çöktü. "Tamamen unutmuşum."

Corbin vinile doğru kayd, dudakları bir çizgi halinde inceldi. "Gitmek istediğini bana söylemeliydin. Seni başka bir gece götüreceğim," dedi bana bakarken. "Lake ve ben pek çok gösteriye gittik. Cathy bunu biliyor."

Biletleri geri aldım. Lake'in hayal kırıklığı aşikârdı, ama Corbin'in önünde bunu zorlamayacaktım. Gelecek hafta başka bir geceye ertelemek zorunda kalsam bile onu gösteriye götürecektim. "Sorun değil," dedim.

İtiraz edecekmiş gibi nefesini içine çekti ama sonra vazgeçer gibi oldu. "Annemi arayıp ona teşekkür edeceğim. Zaten konuşmayalı epey oldu."

Lake sadece hayal kırıklığına uğramamıştı, aynı zamanda üzgündü de. Ailesine yakındım ve aralarındaki uçurum sebepsiz yere büyüktü. Lake ailesini özlemiş olmalıydı, tıpkı onların kızlarını özledikleri gibi, ama Charles ya da Lake gururlarını bir kenara bırakıp ilk aramayı yapana kadar bu böyle kalacaktı.

"Çok sıkı çalışıyor," dedi Corbin, onu kendi tarafına çekerek. "Bu kızın seçmelere ek olarak *iki* işi var, yakın zamana kadar haftada birkaç saat derse girdiğinden bahsetmiyorum bile. Meşgul olmayı seviyor ama bir molayı hak ediyor."

Gözlerimi Lake'ten ayırmadım. Tek duyduğum Corbin'in onun için babasının yaptığı gibi konuştuğuydu. Bir keresinde bu hıyarın Lake için benden daha iyi olup olmadığını merak etmişim, ama eğer ona Charles'ın davrandığı gibi davranırsa, o zaman onu elinden almaktan bir gram bile suçluluk hissetmezdim.

Corbin'e, "Ben senden daha fazla çalışmıyorum," dedi.

Dikkatimi ona yönelttim, karşımdaki kişi hakkında daha fazla şey öğrenebileceğim bir fırsat yakalamıştım. "Ne iş yapıyorsun?" Ona sordum.

"Finans."

"Bu da ne demek oluyor?" Cathy'den Lake hakkında ufak tefek bilgiler alıyordum ama Corbin söz konusu olduğunda kendimi korumak için bazen ayrıntılara girmiyordum.

"Geçen yıl mezun olduğumdan beri bir serbest yatırım fonunda yatırım analistliği yapıyorum. Bir portföy yöneticisini gölgeliyorum-"

"Anlıyorum." Ben görmedim. Anlaşıldığı üzere, umurumda da değildi. Lake'in daha iyisini yapabileceğine çoktan karar vermişim. "Hedge fon nedir?"

"Oh, tamam." Corbin iç çekti. "Geri döneyim. Temel olarak, patronum sermayeyi yönetiyor - bu para büyük yatırımcılar tarafından bir havuzda toplanıyor ..."

Lake ona baktığını fark etti ve kızardı. Tanrım, tekrar onun huzurunda olmak iyi hissettiriyordu. Kollarımı ona dolamış ve neredeyse nefesini tadacak kadar yakın olmuşum. Sanki bir ilişkinin ilk yalaması gibiydi.

En sevdiğim dondurmadan hiç bitmeyen bir külâh. Bana durmamı söylemiş olabilir çünkü kendisiyle ve benimle savaşıyordu. Buna hakkı vardı. Pes etmesini istiyordum ama bir şey olmadan önce bizden emin olmasını istiyordum çünkü bir kez bu yola girersem geri dönemezdim.

Corbin'in konuşmayı bıraktığını fark ettiğimde Lake'e, "Peki *sen* ne iş yapıyorsun? Sanat okulu Tisch'e kaydolduğunu biliyorum ama hepsi bu kadar," dedim. "Ailen hangi işte çalıştığını bile bilmiyor."

"İş kolu mu?" diye sordu kahkahasını bastıramayarak. "Bir hayvan barınağında yarı zamanlı olarak asgari ücretle çalışıyorum."

Bu beni şaşırtmadı. Lake'in kolunda korkmuş bir kedi yavrusunu çalıktan çıkarmaya çalışırken oluşmuş bir yara izi vardı ve oyunculukla hayvanlar arasındaki bağlantıyı pek göremesem de en azından ona yakışıyordu. "Kulağa hoş geliyor," dedim.

Corbin, "Zamanının diğer kısmında da yirmi dört saat açık olan Ukrayna lokantasında mezarlıkta çalışıyor," diye ekledi.

"Corbin," diye mırıldandı Lake nefesinin altında.

Bunun farkına varmam bir an aldı. Durumunun daha da kötüye gidebileceğini düşünmemiştim ama yanılmışım. Kucağına bakışına bakılırsa Corbin şaka yapmıyordu ve Lake bu konuda nasıl hissedeceğimi biliyordu. "Mezarlık mı?" Sesim kabinde yankılanarak sordum.

Lake küçük tırnağını çiğnedi. "Biz sektörde buna gece vardiyası diyoruz..."

"Mezarlığın ne demek olduğunu biliyorum." Babası gibi patlamamak için sakinleştirici bir nefes aldım, çünkü babası onu binlerce kilometre uzağa göndermişti. "Bu nasıl oldu?" diye sordum.

"Genelde bir başvuru formu doldurursunuz, müdürle bir mülakat yaparsınız ve-"

"Lake." Dirseklerimi masaya dayadım ve iç çekmesine neden olan bir bakışla onu hizaladım.

"O kadar da kötü değil," dedi. "Evimden sadece birkaç cadde uzakta, yani oraya yürüyerek gidebilirim."

"Yürüyorsun," diye kestirip attım. "Gecenin bir yarısı mı?"

Corbin, "Onunla ilk birkaç kez işten sonra buluştum," dedi, "ama bu zordu çünkü bazen günde on iki saat çalışıyordum. Neyse ki görüldüğünden daha sert olduğunu hemen anladım."

Lake, "Burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşmayı bırakın," dedi. "Uygun olduğu için çalışmıyorum. Kiramı ve kredilerimi ödemek için çalışıyorum. Hepsi bu kadar. Tartışma bitmiştir."

"Ne demek istediğimi anladın mı?" Corbin bana göz kırptı. "Yine de gözüm onun üzerinde," dedi eğilip kulağına bir şeyler fısıldamadan önce.

Onda gözü vardı. İddiasını ortaya koyuyordu ve bunu sadece kolunu onun omzuna atarak yapmıyordu. Yakınlıklarının rahatlığından, bir süredir birlikte oldukları belliydi. Hatta belki düğünden beri. Benim neden olduğum zor zamanlarda ona göz kulak olmuş, onu gösterilere götürmüş, gecenin bir yarısı işten eve bırakmıştı.

Onunla seviştim.

Midem çalkalandı. Lake'i daha önce hiç öpmemiştim ama onunla geçireceğim bir gecenin her şeyi değiştireceğini biliyordum; o bir geceyi hiç yaşamamış olmamızın nedeni de buydu. Tiffany benim için neyse, Corbin de Lake için o muydu? Güvenli bir yakınlık mı? Yoksa ona daha fazlasını mı veriyordu?

Ona verebileceğim kadar verdi mi?

Bu fikir o kadar yanlış geldi ki boğazım düğümlendi ve kafa derim ısındı. Masanın öbür ucuna uzanıp onu kızın üzerinden çekmek istedim. Bir hata yapmadan önce kendimi sakinleştirmeliydim. Belki de bunun bir kader olmadığını anlamak için onu sisteminden çıkarması gerekiyordu. Lake'in bana sahip olduğu sürece başka bir erkeği asla merak etmeyeceğini biliyordum ama belki de bunu bilmiyordu. Onun için geri döneceğimi düşünmüyordu. Nasıl yapabildi? Ben bilmiyordum

yakın zamana kadar. Ne kadar karşı çıksam da, ne kadar yanlış olduğunu bilsem de onu hâlâ seviyordum. O boktan daireye baktığımda, her şeyi berbat ettiğimi gördüm. İlk günden beri onun için en iyisini istemiştim ve eğer buysa, daha iyisini yapabileceğimi biliyordum. Onun varlığında ne kadar uzun süre kalırsam, geriye tek bir seçeneğim kaldığından o kadar emin oluyordum; o kollarıma düşene kadar evreni eğmek.

Lake, Corbin'in ona fısıldadığı şeye yanıt olarak başını kucağına doğru salladı. "Hayır, sorun yok. Sorun yok."

Corbin de benim çıkmamı istedi. Bunda haklıydı. Ne kadar mantıklı düşünürsem düşüneyim, Corbin onu gülümsetmek için başka bir şey söylediğinde göğsümdeki ateşin yükselmesine engel olamadım. Parmakları onun omzuna vuruyordu. Onların ilişkisi benim hatamdı. Kızmaya hakkım yoktu ama kızmıştım. Onu sepetlemek istiyordum ama Lake'in bilmeye bile tenezzül etmediğim kısımlarını ele geçirdiği için onu yere sermeden önce değil. Henüz.

Garson kız beni kurtardı, yemeğimizi masaya bıraktı ve Corbin'i kolunu Lake'ten çekmeye zorladı.

Lake'in bana sipariş ettiği "bir numara" pastırmalı, avokadolulu ve soslu çift katlı yumurtalı sandviçti. Yanında kızarmış ekmek ve meyve vardı ve muhtemelen iki kişiye yetecek kadar yiyecekti. Başka bir deyişle, mükemmeldi. İki ısırık aldıktan sonra memnuniyetle inledim ve ancak o zaman Lake beni izlemeyi bırakıp yulaf ezmesi ve patates kızartmasını yemeye başladı.

Saatime baktım. Başka bir satış toplantısı için hemen yola çıkmam gerekiyordu yoksa geç kalacaktım. New York'a geleli yirmi dört saatten az olmuştu ve Lake ile daha fazla zaman geçirmek için her şeyi bir kenara bırakmaya hazırdım.

"İş için mi buradasın?" Corbin saati kontrol ettiğimi fark ederek sordu. "Dostum, babam ilaç sektörüne girmemi çok isterdi. Orada çok para var ama yine de Wall Street'te işlerim iyi gidiyor."

"Elbette," dedim çiğneyerek.

"Babanla çalıştığını biliyor muydun?" Lake Corbin'e sordu. "Neden bana söylemedin?"

"Her zaman ev hakkında hiçbir şey bilmek istemediğini söylüyorsun." Kahvesini yudumladı ve bana omuz silkti. "Seni nereye yerleştirdiler?"

"The W. Union Square'de." Yemeğimi biraz kahve ile yıkadım. "Sanırım yeni."

"Oh, evet. Gördüm. Programınız çok yoğun olmalı. Bunca yolu yapacak bir sürü işiniz olmadan geldiğinizi sanmıyorum."

Pastırma şeridinin bir kısmını dişlerimle koparıp aralarına baktım. Corbin haklıydı ama işi umursamakta zorlanıyordum. Yine de bunu onun önünde söyleyemezdim. "Yoğun bir programım var," diye kabul ettim, çiğneyerek. Charles'a New York'ta olmam gerektiğini kanıtlayabilmemin tek yolu buydu. "Yine de bir şeyleri kontrol ettiğimden emin olmak istedim. Cathy için."

"Cathy için." Corbin başıyla onayladı, sonra Lake'e bakıp güldü. "Lake, bebeğim," dedi, "üzerine ketçap bulaşmış bile."

Lake lekeyi görmek için kazağını çekti. "Lanet olsun."

"En azından Yukarı Doğu Yakası'ndaki mikser olayının aksine, işe gitmeden önce eve gidip üstünüzü değiştirecek vaktiniz var."

Üstünü sıvazlarken gözlerini devirdi. "Sadece ben."

"Onu şirketimin düzenlediği bir partiye götürdüm," dedi bana. "Onu ilk kez iş arkadaşlarımla tanıştırdım ve Versace elbisesinin önünden aşağı şampanya döktü. Hani şu yüzlerce dolar harcadığım elbisenin."

Sabrım giderek azalıyordu. Corbin'in gösterişli şakalarından, pahalı zevklerinden ve kızın üzerindeki lanet ellerinden bıkmıştım.

Eskiden olduğu gibi Lake sinirlendiğimi anlamış gibiydi. Peçeteyi yere bıraktı. "İşe zamanında gidebilmem için eve gidip duş almam gerekiyor."

"Seninle yürüyeceğim," dedim.

"Bir sonraki toplantının nerede?" diye sordu.

"Buralarda değil," dedim. "Manhasset'te."

Corbin'in kaşları kalktı. "Orası uzak bir yer."

"Evet, bu teknik olarak bir satış görüşmesi değil. Orange County'den bir müşterimle golf oynuyorum, çünkü beni ... ile tanıştıracak."

Lake bana sanki beni tanıymıyormuş gibi baktı. Onu suçlamadım. Son birkaç yıldır bir eş ve ipotek gibi ilgilenmem gereken şeyler vardı ve daha fazla müşteri kazanmanın yolu golften geçiyorsa, bu oyunu oynamak zorundaydım. Bir keresinde Tiffany'ye asla onun babası olmayacağımı söylemiştim ama Charles'ın benim için kurduğu komisyon yapısı daha fazlasını istememeyi imkânsız hale getiriyordu. Gerçeği söylemek gerekirse, şu anda yaşadığım hayatı yaşamayı hiç hayal etmemiştim - evimin sahibi olmak, bir havuza sahip olmak, Tiffany'yi arkadaşlarına övündüğü pahalı hediyelerle şaşırtmak. Bugün görüştüğüm doktor, ben şehirdeyken bana üç ya da dört satış randevusu daha ayarlayabilirdi ve Lake'in tekrar gitmesine izin vermiyorsa, bu gelecekte boşanacağım anlamına geliyordu ve Tiff'i tanıyorsa, bu çok pahalıya patlayabilirdi. "Birkaç saatliğine küçük bir topa vurmak benim için oldukça kazançlı olabilir," diye açıkladım.

"Oh." Lake kaşlarını çatı. "Eğer kârlı bir işse."

"Umarım kıyafetlerini değiştirmişsindir," dedi

Corbin. "Kulüpten bir şeyler alırım."

Corbin garsona işaret ederken Lake ve ben birbirimize baktık. "Bu gece geliyor musun?" diye sordu Lake'e.

"Geç saate kadar işim bitmeyecek." "Peki ya sonra?"

Sonunda ona döndü, başı öne eğikti. "Gece yarısına yakın olacak." "Evet."

Boynunun arkasını ovuşturdu. "Sanırım."

Cüzdanımı çıkardım ama Corbin bana el salladı. "Bunu ben hallederim," dedi ve faturayı kasiyere götürdü.

Yemeğin parasını ödemek için gösteri yapmama gerek yoktu. Eğer Corbin beni Lake'le yalnız bırakmak istiyorsa, karşı çıkmayacaktım. "Gösteri bu akşam saat yedide," dedim ona.

"Sana zaten lokantada çalışmam gerektiğini söyledim."

"O zaman bırak." Evet demesini umuyordum ama *gece* vardiyası konusunda benim kadar öfkeli görünmüyordu. "Ya da sahte bir karın ağrısı. Broadway'i sevdiğini sanıyordum."

"İstiyorum, ama Sadece ... olacaksa birlikte zaman geçirmenin bir anlamı olduğunu düşünmüyorum." Sözlerini yuttu. Bunu apartmanda zaten birkaç kez yapmıştı ve benim tek yapabildiğim orada durup izlemektir. Gözlerindeki hüznü hafifletmek için onu kollarıma almamak ve ona dünyaları vaat etmemek için kendime hakim olmam gerekiyordu.

"Cathy seni götüreceğime dair bana söz verdirdi," dedim. "Charles ve Tiffany'den saklamak için koca bir planı vardı, sırf senin iyi olduğundan emin olayım diye

-Ve sana iyi vakit geçirteceğim."

Lake masaya baktı. İşleri onun için daha da zorlaştırmak istemedim ama bire bir zamana ihtiyacımız vardı. Anne kartını oynamak zorunda kalsaydım, oynardım.

"Size bir taksi çağırayım, Manning," dedi Corbin, bizi restoranın önüne çağırarak. "Taksi çağırmak bir tür sanattır."

Lake kalktı, ben de onu takip ettim. Dışarı çıkarken sesimi alçalttım. "Seni altıda alırım. Tabii akşam yemeğini sonra değil de önce yemek istersen başka."

Lake, Corbin ile göz göze geldi. "Ceketimi kasadan alır mısın?" diye sordu ona.

"Tabii ki."

O gider gitmez gözlerini bana çevirdi. "Bunun sadece bir gösteri olduğunu sanıyordum."

"Yemek yemen gerek, değil mi? Bu Cathy için çok şey ifade eder. Her zaman nasıl beslendiğini merak ediyor." Lake'e kapıyı açtım ama bana sadece şüpheyi baktı. "Bir pazar gecesi anneni bir rostoya sarılmış ağlarken buldum. Kimsenin sana yemek yapmamasından endişeleniyor. Çok endişeleniyor, Lake, ve

. . ." Corbin bize doğru geliyordu. "Benim de buna ihtiyacım var. Seninle kesintisiz birkaç saat."

Lake Corbin'e doğru bir bakış attı ve sesini alçalttı. "Tamam, peki." Başını iki yana salladı. "Bunu annem için yaptığıma inanamıyorum, tamam mı? Corbin'e bundan bahsetme."

Erkek arkadaşının bu geceki randevumuzdan pek memnun olmayacağını tahmin ettim. Bu benim için sorun değildi. Onu daha sonra göreceğimi bilmek omuzlarımdan bir yük kaldırdı. Golfe geç kalacaktım ama buna değecekti.

Dışarıda, taksiye bindiğimde müşteriye arayabilmek için takım elbisemin cebinden Nokia'mı çıkardım.

"Cep telefonun var mı?" Lake sordu.

Ona verdim. Elinde evirip çevirmesini izlemek hoşuma gitti. On da olup olmadığını sormama gerek yoktu, pahalıydılar ve ben sadece iş için almıştım.

"Corbin'inmiş gibi görünüyor," dedi sırtarak ve bana geri uzattı. Her ne kadar onun adını ağzından duymaktan nefret etsem de, bu ani tavrı çok sevimliydi. Aslında çok şirindi. Kendimi ona o kadar kaptırmıştım ki bir arabanın yanaştığını duymadım.

Lake arkama baktı. "Manhasset'e kadar taksiyle mi gidiyorsun?" diye sordu. "Babam sana ne kadar ödüyor?"

Arkamı döndüm. Corbin çoktan bir taksi çağırmıştı. "Ne kadar da düşünceli," dedim. Çok üzülemezdim, bu gece Lake tamamen bana kalacaktı. -Ben de gülümsedim ve ona teşekkür ettim.

"Sorun değil," dedi. "Umarım iyi vakit geçirirsiniz. Lake'in tatillerde benimle eve gelmesi için uğraşmaya devam edeceğim. Belki gelecek yıl."

Lake yumruklarına sıcak hava üflüyordu ve ben neden eldiven giymediğini merak ediyordum. "Hoş karşılanacak olsam bile," dedi, "gitmezdim."

"Öyle olduğunu biliyorsun," dedi. "Charles'ın sadece biraz-"

"Corbin," Lake ona beni susturacak bir bakış attı, "yapma."

"Pekâlâ." Bana el sallamak için bir elini kaldırdı. "Görüşürüz dostum."

Öyle olmamasını umuyordum ama birkaç saat içinde Lake tamamen benim olacaktı. Kendimi taksiye zorla bindirmeden önce ona "Saat altıda," diye mırıldandım.

GÖL

A Akşam saat beşte, banyo aynasının önünde ayaklarımın üzerinde durmuş, yere kadar uzanan, askılı, siyah kadife Calvin Klein elbiseme hayranlıkla bakmak için elimden geleni yapıyordum. Onu satın almıştım.

Geçen sonbahar Val'in rehberliğinde ikinci el almıştım ama henüz giymemiştim. Başıma geçirirken ilk düşündüğüm şey Tiffany'nin bunun eski ve "çok eski" olduğunu söyleyeceğiydi. Gerçi pek güzel şeylere sahip değildim. Kıyafetlerimin çoğunu Kaliforniya'da bırakmıştım. İki bavulla ülkenin öbür ucuna taşınmak zor olmuştu ama aynı zamanda o eski hayattan da kurtulmam gerekiyordu. Yeniden başlamak. Artık pek bir şeyim yoktu. Corbin şirketinde sadece bir yıl çalışmış olmasına rağmen iyi para kazanıyordu ama beni alışverişe götürmeye çalıştığında kendimi iyi hissetmiyordum. Her zaman aşırı harcama yapardı. Sahip olduğum iki güzel elbise, reddetmeme izin vermediği hediyeleriydi. Bu gece, yeni olmasa da, gideceğimiz yer için biraz fazla süslü olsa da, kendi aldığım bir şeyi giymek istiyordum.

Ön kapı açıldığında kafamı banyodan çıkardım, yarı yarıya Manning'in yine zorla girmiş olmasını bekliyordum ama gelen Val'di. En iyi arkadaşım ve ev arkadaşım aceleyle oturma odasına girdi, sarmal bukleleri kulaklarının etrafında "bahsetme" saç kesiminin tuhaf, uzama aşamasında zıplıyordu. *Felicity* bir yıl önce WB'de yayınlandığından beri Val sürekli olarak dizinin yıldızı Keri Russell ile karıştırılıyordu. Ama Val'in onun gibi olması gerekiyordu.

Bu yüzden bir isyan eylemi olarak yaz boyunca o güzel, sarı l lelerini kesmişti. Ve sonra Felicity Ekim ayında aynı sa kesimini piyasaya sürdü. Artık Val sadece Felicity'ye daha çok benzemekle kalmıyor, insanlar onun diziyi kopyaladığını düşünüyordu ve bu da Val'i gerçekten heyecanlandırıyordu.

"ifte vardiya için mola verdim." Val şehir merkezindeki bir zincir restoranda garsonluk yaparken giydiği bel önlüğünü çözdü. Nişastalı bluzunun düğmelerini açarak yanımdan geçti. "Veledin biri üzerime bir kase peynirli makarna fırlattı." Gömleğini yakasından tutarak yüzünü buruşturdu ve köşedeki sepete attı. "Bu bok sıcak ve sarı ve- bu gece alışmıyor musun?"

Bir yanımda ona geçmişteki ziyaretimden bahsetmek istiyordu ama diğer yanımda daha iyisini biliyordu. Etrafımda telaşla dolanırken, "Hasta olduğumu söyledim," dedim.

" yle mi? Neden?" Yedek üniformasının duş perdesi çubuğunda asılı olduğu banyoya koştu. "Siktir. Tabii ki hâlâ nemli."  niformayı aşağı çekti ve aynanın karşısına geçerken omuzlarına geçirdi. "İyi misin?"

"Ben iyiyim."

Bluzunun düğmelerini ilikleyerek yansımadan bana baktı, sonra döndü. "Vay anasını. CK elbisesini giymişsin! Harika görünüyorsun."

Ellerimi karnımın üzerinde gezdirdim. "Gerçekten mi?"

"Bu kıyafetle nereye gidiyorsun? Corbin'in etkinliklerinden birine mi?"

"Aslında bir gösteri izlemeye gidiyorum."  ylece bıraktım ve

Sa fıramı alması için. Cevap vermeyince devam ettim, "Fazla giyindim ama kim bilir bunu bir daha ne zaman giyme şansım olacak?"

"Corbin'le mi gidiyorsun?" diye sordu.

"Hayır." Gözlerini kaçırarak saçlarımı taradım. "Kim o zaman?"

Manning ve benim hakkımdaki tüm gerçeği bilen tek kişi Val'di. Bu gece onunla g r şmemden hoşlanmayacaktı ama yalan söylemek istemedim.

en iyi arkadaşıma. Buraya taşındığımızdan beri benim için yaptığı onca şeyden sonra ona gerçeği borçluydum. "Manning'i hatırlıyor musun?"

Cevap vermedi. Tepkisini anlamak için Val'in yüzünü görmeme gerek yoktu. Gittikçe daha da artan bir sessizlik içinde beni orada dikilmeye zorlarken sıcaklık boynuma doğru süzüldü.

"Hmm, Manning," dedi sonunda. "Sanırım öyle. Eğer kalbini kıran zavallı, korkak pislikten bahsediyorsan... o zaman evet, hatırlıyorum."

Saç fırçasını yere bıraktım. "O yıllar önceydi."

"Hatırlıyorum. *Kız kardeşinle* evlendiğinde resmen yıkılırken oradaydım. Ne kadar sürdüğünü bile bilmediğim bir süre boyunca her gece ağlayarak uyudun. Belki hâlâ ağlıyorsundur. Tatillerde yalnız kalmayasın diye ilk Noel'imi annemden uzakta geçirdiğimde oradaydım."

"Biliyorum. Anladım." Döndüm ve kendimi lavaboya yasladım. "Göründüğü gibi değil. İş için şehirde ve annem bize bilet aldı."

Omuzlarımdan tuttu ve beni sersemleterek susturdu. "Ne yapıyorsun sen? Ne yapıyorsun lan?"

"Broadway şovunu izlemeye gidiyorum, büyütülecek bir şey değil," diye karşılık verdim ve banyodan çıkmak için onun elinden kurtuldum.

"Bu nasıl büyük bir olay olmaz? Bu nasıl oldu?" Beni yatak odasına kadar takip etti ve kapının girişinde durdu, gömleğinin bir düğmesini atladığı için göbeği açıkta kalmıştı. "Durup dururken seni arayarak kim olduğunu sanıyor?"

"Bu sabah geldi."

"Ve kapıyı yüzüne kapattın, değil mi?" diye sordu. "Kilit bu yüzden mi bozulmuş?"

Stilettolarımı daha önce düşürdüğüm yerde buldum ve kayışlarını bağlamak için yatağın kenarına oturdum. "Sadece akşam yemeği ve bir gösteri. Hepsi bu."

"Akşam yemeği mi? Delirdin mi
sen, Lake?" "Bana bağırmayı kes."
"Hayır."

Kelimenin keskinliği beni ona bakmaya zorladı. Yüzü kıpkırmızıydı ama gözlerindeki parıltı dikkatimi dağıtmadı. Manning'i çok az tanıyordu ve ağlayan o *muydu*? "Bunu nasıl tekrar yapabilir?" diye sordu.

Manning'i savunmak istedim ve bu Val'in haklı olduğunun kanıtıydı. Beni çoktan etkilemeye başlamıştı. Bu ne kendime ne de ona haksızlıktı - sahilde ona kız kardeşimin nişanlısına karşı bir şeyler hissettiğimi söylediğim geceden beri yanımdaydı. "Biliyorum," dedim. "İlk başta onu reddettim ama sonra fikrimi değiştirdim. Zaten kabul etmiştim."

"Çünkü ona hayır diyemeyeceğini biliyor. Seni ne kadar incittiğini biliyor ama yine de burada yüzünü gösterecek cesareti var. O bir pislik ve korkak. Bir suçlu, bir yalancı ve hatta belki de bir dolandırıcı." Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Eğer buraya gelirse, Corbin'i arayıp bu işi halletmesini isteyeceğim."

"Corbin zaten biliyor."

"Manning'le çıkacağını biliyor mu? Onun için süslenip püslendiğini?"

"Hayır." Ona güzel görünmek isterken yakalandığım için utançtan yüzüm yanıyordu. "Corbin Manning'in şehirde olduğunu biliyor ve bu Broadway için normal bir kıyafet-"

"Bana bu saçmalıkları anlatma. Onun için giyiniyorsun çünkü hala ona aşıksın."

Hâlâ ona aşığım. Kollarımı kavuşturarak ürperdiğimi gizledim. Aylardır ne Val ne de ben Manning'in adını anmamıştık, çünkü bu beni üzüyor, onu da üzüyordu ama bu ikimizi de kandırdığım anlamına gelmiyordu. Uzun zamandır ilk kez ona karşı olan hislerimi kabul ettiğini duymak, Manning'e olan aşkımanın en ufak bir azalma göstermediğini fark etmemi sağladı. Onunla buluşmayı bu yüzden kabul etmiştim. Bu yüzden bu gece iyi görünmek için ekstra özen göstermiştim.

Ama bu bana yaptıklarını bir an için bile unuttuğum anlamına gelmiyordu. "O kız kardeşimin kocası," dedim. "Hepsi bu kadar. Sanırım o ve ben medeni yetişkinler gibi basit bir yemek yiyebiliriz."

"Gerçekten mi?" Odanın öbür ucundaki şifonyerime doğru tepindi. "Ne yapıyorsun sen?" Ayağa kalkarak sordum.

"Eğer ona karşı bir şey hissetmiyorsan, bunu yok etmeme aldırma, değil mi?" diye sordu elini iç çamaşırı çekmeceme daldırarak.

"Bekle!" Ona doğru sıçradım. "Yapma."

Kimsenin bilmediğini sandığım küçük tahta kutuyu havaya kaldırdı. Elinden almaya çalıştım ama geri çekildi ve kutuyu bana gösterdi. "Corbin'in süslü şöminesinde geçireceğin birkaç dakika işine yarayacaktır," dedi.

"Kes şunu." Kutu küçük olabilirdi ama o ve içindekiler artık sahip olduğum tek duygusal şeylerdi. "Sadece küpeler için aldım ve onlar da çok değerli."

Val açtı ve içeri gösterdi. Küpe yoktu, sadece yıllar önce, tutuklandıktan hemen sonra Manning'in adliyedeki eşyaları arasında bulduğum ruh hali yüzüğü vardı. "Komik," dedi. "Nasıl olduysa bu *küpeler* Manning'in sana teknik olarak hiç vermediği ucuz bir yüzüğe dönüşmüş."

"O küpeleri Tiffany bile almamıştı, babam almıştı ve muhtemelen bana davranışlarından dolayı duyduğu suçluluktan dolayı almıştı."

"Kira parası için onları rehin vermemiş miydin?" Val sordu.

Utanarak onunla mücadele etmeyi bıraktım, hiç mücadele etmedim ve gözyaşlarımın gözlerimi doldurmasına izin verdim. "Ne diyeceğimi bilmiyorum Val. Onu hâlâ seviyor muyum? Nasıl sevmeyebilirim ki? Ama o değişti, ben de değiştim. Artık daha akıllıyım. Beni tekrar incitmesine izin vermeyeceğim. Söz veriyorum. Lütfen kutuyu mahvetme. Ya da yüzüğü."

"*Kız kardeşini* seçti, Lake. Onunla evlendi." Val başını bana doğru salladı. "Dört yıl, tamamen çözülmüş. *Dört* yıldır bunun üzerinde çalışıyoruz ve o bunu bir gecede çözecek."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Masum bir yemeği çok abartıyorsun."

"Tiffany'nin bundan haberi var mı?"

Sessiz kaldım ve Val'in ihtiyacı olan tek cevap buydu. Tabii ki Tiffany bilmiyordu, çünkü masum değildi. Basit değildi. Manning ve ben, ne kadar zor rol yaparsak yapalım ya da ne kadar zaman geçerse geçsin, asla bunlardan biri olamazdık. "Hayır," diye itiraf ettim.

"Tabii ki bilmiyor," dedi. "Hâlâ evliler, değil mi?" "Yüzük takmıyordu, o yüzden emin değilim..."

"Sormadın bile?" Tahta kutuyu bana doğru fırlattı. Hemen harekete geçtim ve yere düşmesin diye yakaladım.

"Cevaptan korktuğum için sormadım," dedim, "onu incitmeyi umursamadığım için değil."

Val odadan çıktı, ben de onu takip ettim. Sehpanın üzerinden önlüğünü ve çantasını aldı. "Biliyor musun Lake? Ondan bunca zaman nefret ettim. Sen gençtin ve çok iyimserdin ve senden bunun bir kısmını çaldığı için ondan nefret ettim. Ama artık bir yetişkinsin." Belindeki önlüğü bağlarken bana bir bakış fırlattı. "Eğer bu yola girersen, kendinden başka suçlayacağın kimse yok."

Sözleri canımı yaktı. Val'i, onun ruhunu ve sadakatini seviyordum ama o Manning'i benim kadar tanımıyordu. Onun ve benim neler yaşadığımızı anlamıyordu. "Tüm sorumluluğu üstleniyorum," dedim. "Bana güvenin, ne yaptığımı biliyorum."

"Öyle mi? Seni bir gecede mahvedemeyeceğini düşünüyorsan aptalsın. Bunu yaptığını gördüm. Bir tekrar için etrafta dolaşmayacağım. Merak etme, Corbin'in vaktini bununla harcamayacağım. Sen kendi başınasın." Çantasının askısını vücuduna dolayarak koridorda yürüdü. "En azından bu sefer Manning seni ezdiğinde, bunun geldiğini bileceksin."

O gittikten sonra ne kadar süre orada durup kapıyı izlediğimden emin değildim. Dalga dalga gözyaşları aktı ama ben nefes almak için elimden geleni yaptım. Bu

Val'in sert sözleri değil, haklı olduğu gerçeğiydi. Manning'i hâlâ seviyordum. Ona nasıl karşı koyacağımı hâlâ çözememiştim. Tekrar dokunacağını umarak saçlarımı açmışım. Kendimi ona daha yakın hissetmek için en yüksek topuklu ayakkabılarımı seçmişim. Evli olmasına ve beni daha önce incitmiş olmasına rağmen bu sabah beni aynı yerden öpmesine neredeyse izin verecektim.

Birkaç *Jane* dergisini kenara ittim, bir şişe Tommy Girl'ü devirdim ve sehpanın üzerine çöktüm. O zamanlar olduğumdan daha güçlü olmalıydım. Mücevher kutusunun köşeleri avucumu kesince elimi açtım. Bu anıyı bir kenara atmak için çok uğraşmışım ama çöp kutularını karıştırmışım. Bir rehin dükkanına götürmüştüm ama daha bakmaya fırsat bulamadan tezgahın arkasındaki adamdan geri almışım. Ne onun ne de yüzüğün bir değeri vardı. Sadece bir kutuydu.

Düğün sabahı, Manning'in sağdıcı olan ve Manning'e kendi babasından daha çok babalık yapan Henry ile tanıştığım gündü. Henry, Tiffany'den gelen baş nedime hediyesi teslim etmek için otel odama gelmişti.

-Avucumun içine sığan cilalı, ceviz ağacından bir kutu ve üzerine oymalar yapılmıştı.

Kaplan Gölü

Baş nedime, 1995

Henry'nin onu bana teslim ettiği anı hatırladım.

"Bu çok güzel." Sesim kesildi. "Ona teşekkür ettiğimi söyle."

"Ona mı?" Henry sordu.

"Manning. Başardı, değil mi?"

"Kesinlikle öyle." Henry kutuyu almak için avucunu uzattı. "Alabilir miyim?"

Ona verdim ve o da benim gibi inceledi, parmakları her köşede ve çıkıntıda gezindi, arkadaki pirinç menteşeleri test etti. "Manning'in yeteneği var. Duyduğuma göre mobilya da yapıyormuş." Geri uzattı. "Ona ait olduğunu nereden biliyorsun?"

"Biz arkadaşız." Manning'in benden bahsetmiş olabileceğine dair bir işaret aradım ama hiçbir şey yoktu. "Tüm bunlardan önce de arkadaştık."

"Öyle mi? Senden biraz daha küçük bir kızım var. Bu gece onunla tanışacaksın." Başını salladı. "Her zaman Manning'le daha yakın olmayı diledim."

yaşta. Kız kardeşinize iyi bir koca olacak."

Dişlerimi sıktım, kelime içimde kalan her şeyi kazıyıp çıkarırken burnumdan nefes aldım. Kocacığım.

Henry bana biraz tuhaf bakıyordu, ben de göğsümdeki sızıyı bastırarak, "Evet, öyle olacak," diye cevap verdim.

"Manning'in böyle iyi bir ailenin parçası olduğunu görmekten memnunum. O iyi bir çocuk. Gerçekten iyi bir çocuk."

Daha önce kimsenin Manning'den çocuk olarak bahsettiğini duymamıştım. Duygularımı sesimden uzak tutmaya çalıştım. "Öyle olduğunu biliyorum."

"Peki, açmayacak mısın?" Henry sordu. "Neyi açmayacak mıyım?"

"Kutu. Hediye o değil, biliyorsun. İçinde."

"Oh." Kapağı gıcırdatarak açtım. İki küçük elmas küpe bana göz kırptı.

Tiffany'yi üzmemek için düğün sırasında küpeleri takmıştım, ama şimdi gitmişlerdi, yerlerine Manning'in sakladığımı bile bilmediği ucuz bir kostüm takısı gelmişti.

Orada oturup kutuyu elimde evirip çevirdim, sonra gidip şifonyerimin üzerine koydum. Banyoda saçlarımı hızlıca topladım. Ben

Alt kattaki zil sesi daireyi çınlattığında neredeyse bitmişti. Manning yarım saat erken gelmişti. Hareket etmedim. Yapmam gereken bir seçim vardı. Zarar vermekten başka bir işe yaramayacağını gayet iyi bildiği halde neden beni neredeyse öpüyordu? Val ona hayır diyemeyeceğimi bildiği konusunda haklı mıydı?

Onu gönderecek kadar güçlü müydüm?

OceanofPDF.com

GÖL

Manning kapımın eşiğinde duruyordu, saçları geriye taranmış, ütülenmiş takım elbisesi ve kobalt mavisi kravatıyla sinekkaydı tıraş olmuştu. Elindeki Home Depot çantası dışında tam bir beyefendi gibi görünüyordu.

Sanki eski halinden bir parça tutuyormuş gibi. Nefesimi kesti ve bana ona bakmaktan başka seçenek bırakmadı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Bu sadece ..." Bu kıyafeti ilkinden daha çok sevmedim, çünkü Manning değildi. Yine de bu, geniş omuzları ve düzgün gövdesiyle takım elbiseyi mükemmel bir şekilde doldurmadığı anlamına gelmiyordu. "Artık kimse tiyatro için giyinmiyor."

"Öyle," dedi elbisemi tarayarak. İncelemesinin üzerimde her zaman özel bir gücü olmuştu, bunun nedeni de haftalar ya da aylar boyunca sadece kaçamak bakışlarla yetiniyor olmamızdı. Çıplak ayak tırnaklarımdan saçlarıma kadar beni içine çekti. "Çok güzel görünüyorsun. Bir yetişkin gibi."

Başkası için tuhaf bir iltifat gibi gelebilirdi ama benim için her şeyi anlatıyordu. Manning yıllar boyunca tüm dürtülerine direnmiş, genç ve masum bir kızı bozmaktan korkmuştu. Artık o kız değildim ve o da bunu gördü. Sonunda. Val'le olan kavgamdan dolayı içimde tuttuğum aptal gözyaşlarından biri dışarı aktı.

"Hey." Yukarı uzandı. "Ağlama."

Yüzümü başka tarafa çevirip kendi yanağımı sildim. "Ben iyiyim. Çantada ne var?"

Beni terslediğim için hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama konuyu değiştirmeme izin verdi. "Kapınızı tamir edecek şeyler."

"Oh." O içeri girerken geri çekildim. "Yapmak zorunda değilsin."

"Kırık bir kilitle burada bir gece geçirmene izin vereceğimi mi sandın? Sen olsan ne yapardın?"

Karıncalanmayı durdurmak için burnumu ovuşturdum. "Bilmiyorum. Bazen kolun altına bir sandalye koyuyoruz."

Bana ölümüne baktı. "Tanrı aşkına, Lake. Bana bunu söyleme." "Sen sordun."

Koridordaki dolabı açtı ve aletlerin bulunduğu karton kutuyu karıştırmak için çömeldi. "Birisi gecenin bir yarısı bu kapıyı açabilir," dedi.

"Biri seni mi kastediyor?" diye sordum.

Bir tornavidayı incelemeyi bıraktı ve gözlerinin vücudumda gezinmesine izin verdi. Tüm kuralları çiğnediğini düşündüm, sonra aramıza ördüğümüz duvarları ve sonunda bana ulaşmak için gecenin içindeki kilitleri. "Eğer yoluma çıkarsa," dedi, "evet."

Bir ürpertiye bastırdım. Daha önce de flört etmiştik ama bunu saklamaya ya da durdurmaya çalışmadığı zamanlar hiç olmamıştı. Bakışlarında hayalini kurduğum sıcaklık vardı ve ayrı geçen yıllar bunu köreltmemişti.

Manning çalışırken ben de makyajımın bulaştığı yerleri düzelttim ve tüm bu süre boyunca gözlerimin içine bakmamayı başardım. Bunu nasıl yapabileceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ya da tam olarak ne kadar tehlikeli olduğunu. Eğer bu gece yaralanırsam, bu benim hatam olacaktı. Başka birine zarar verirsem, suçlu ben olacaktım. Bunu ben seçiyordum. Durdurmak için hâlâ zaman vardı ama yapmayacaktım. Val yanıliyordu; bir gece her şeyi unutacağım anlamına gelmiyordu. Son dört yılda büyümüştüm, büyümek zorundaydım.

"Lanet olsun," dedi Manning. "Doğru ölçüleri almamışım. Berbat bir kapınız var."

Manning'in beni hâlâ bir kız olarak görüp görmediğine dair aklımda bir soru varsa, cevabım karşımda küfretmesiydi. O zamanlar bunu o kadar nadir yapıyordu ki, hâlâ kulağa biraz yabancı geliyordu. "Bırak gitsin. Burada neredeyse hiç değerli bir şey yok." Banyodan çıktım, yatak odamdan bir debriyaj aldım ve onunla girişte buluştum. Gözlerinin arasındaki kırıksıklıkların doğal olmayan bir şekilde derin olduğunu fark ederek ona küçük bir beyaz yalan söyledim. "Sabah kapıcıya değiştirteceğim. Hadi gidelim."

Kutuyu dolaba itti, ardından askıdan siyah, polyester bir palto seçti. "Bu senin mi?" diye sordu, sanki bunu her zaman yapıyormuş gibi askıdan çıkararak.

"Evet, ama bu kıyafetimi mahvedecek. Bununla gidebilecek kadar güzel bir şeyim yok."

İçeri girmem için kapıyı açtı. "Donacaksın."

Giymek istemedim ama bu elbisenin askılı ve sırtı açık olduğunu düşünürsek haklıydı. Üşüyecektim. Ceket aldım ve isteksizce giydim.

"Neredeyse unutuyordum." Takım elbisesinin yakasını okşadı. İç cebinden mendile sarılı yumuşak bir şey çıkardı. "Union Square'de bir tatil pazarı var ve daha önce eldiven giymediğini fark ettim."

Bantlı kenarları kaldırdığımda bir çift kahverengi eldiven ortaya çıktı. Avuç içlerinde kedi patisi gibi görünmesi için örülmüş pembe deri pedler vardı. "Bunlar benim için mi?"

"Benim zevkime göre değiller. Kıyafetine uymadıklarını biliyorum ama içeri girdiğimizde çıkarabilirsin." Sargıyı benden aldı ve toparladı. "Üşümeni istemedim."

Parmaklarımı oynatarak bir tanesini denedim. "Manning."

"Merak etmeyin, el yapımlar," diye ekledi. "Çok pahalıya mal olmadı."

Gözlerimde ne gördüğünden emin değildim ama üzgün değildim. Sadece onları seviyordum. "Teşekkür ederim."

Kapıyı açarak beni içeri aldı. "Lafi bile olmaz." Aşağıda, Manning bize bir araba çağırmak için kaldırımında durdu.

İki taksi yanımızdan geçerken "Metroya binmeliyiz," dedim. "Daha ucuz ve daha hızlı."

"Seni bu halde yeraltına götürmeyeceğim," dedi tepeden tırnağa hızlı bir bakışla.

"Metro gayet iyi, ama ısrar ediyorsanız, o zaman böyle yapacaksınız." Elimi kaldırarak karşıdan gelen trafiğin içine girdim.

Manning beni geri çekmek için pazumu tuttu. "Dikkatli ol-"

Bir taksi gıcırdayarak önümde durdu. Manning'e dönüp baktım ve güldüm. "Gördün mü?"

"Bana kalp krizi geçirteceksin," dedi arabanın kapısını açarken. Hâlâ kolumu tutarak beni içeri çağırdı. "Beni tanıdığın zamanki halimden daha yaşlı bir adamım, Lake."

"Sen benim için her zaman daha yaşlı bir adamdın," dedim arka koltuğa eğilirken. Manning aramızdaki yaş farkı konusunda hâlâ hassas mıydı? Kaldırıma yanaştığımızda yüz ifadesini kontrol ettim. Bazen gördüğüm utanç yerine bir kaşını kaldırmıştı.

Koltukların arasından şoföre doğru eğildim. "Elli üç ve Broadway," dedim. "Taksimetreyi açar mısınız lütfen?"

"Kırılmış," dedi.

"O zaman kenara çek de inelim," dedim.

"Sorun değil." Bana el salladı. "Sana iyi bir sabit ücret veriyorum."

Manning, "Yol parasını ben karşılarım," dedi.

"Hayır, bizi soyacak," dedim. Kırmızı ışıktaki durduk ve inmek için kapıyı açtım.

"Tamam, tamam," dedi taksici, *açma* düğmesine basarak. "Bu iyi."

Kapıyı kapattım ve koltuğa geri yaslandım. Manning beni o kadar uzun süre izledi ki sonunda "Ne?" diye sordum.

"Hiçbir şey."

"Sana buradan nefret edeceğini söylemiştim."

"Düşündüğüm bu değildi." Elini deri koltuğun üzerinden benimkine doğru kaydırды, sonra sanki elimi onun tutmadığını hatırlamış gibi dondu kaldı. Alyansını sormak istiyordum ama nasıl? Tiffany'yle evliliklerini bitireceklerini söylerse ne yapardım? Bunun neden burada olduğuyla bir ilgisi var mıydı?

Nasıl soracağıma karar veremeden, elimi başıyla işaret ederek benden önce davrandı. "Bu Corbin'den mi?"

Yüzüğümü inceledim, bit pazarından bir dolara aldığım ince gümüş bir banttı. "Hayır."

"Başka biri mi?" diye sordu.

"Hayır..."

"Sonunda ona bu gece benimle olacağını mı söyledin?"

Cevap vermeden önce vurgulamak için durakladım, "Corbin benim hakkımda her şeyi biliyor."

Karanlıkta bile Manning'in yüzünde bir gölge gördüm. "Her şeyi mi? Peki ya sen ve ben?"

Kapıya doğru bacak bacak üstüne attım. Corbin bunu bilmiyordu. Ya da biliyorsa bile, gündeme gelemeyecek kadar uzun süre görmezden gelmişti. Yine de Manning'in istediğini düşünmesine izin verdim. "Senin hakkında ne düşündüğünden endişeleniyorsan, ikimiz söz konusu olduğunda söylenecek bir şey olmadığı için tatmin olmalısın. Tıpkı senin istediğin gibi." Şoför öndeki arabaya korna çalıp küfretti. "Ne diyecektim ki?" Devam ettim. "O iki yıl boyunca ellerimizi kendimize sakladığımızı mı?"

"Hâlâ keşke yapmasaydım diyor musun?" Manning sordu. "Ellerimi kendime saklamamı mı?"

Beklenmedik sorusuyla kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Bunu gerçekten söylemiş miydi, yoksa bu tuhaf gün aklımı mı karıştırıyordu? Trafik taksiyi yavaşlamaya zorladı ve insanların alışveriş çantaları, sıcak içecekler ve gözlerine kadar atkılarıyla Üçüncü Cadde boyunca yürümelerini izledim. Manning'in sorusuna cevap vermedim. Eminim cevabı biliyordu.

"Gençtin ve aşıktın," dedi. "İstediğim her şeyi bana verirdiniz. Sence bunu kabul etmem doğru olur muydu?"

"Gençtim." Pencereden dışarı bakmaya devam ettim. Belki de Val'in söylediği gibi burada olduğum için aptaldım. "Ama sadece aşık değildim."

Arabayı sessizce sürerken, gizlice ona baktım. Düşündüğüm kadar çekingen değildi. Daha önce hiç sahip olmadığım bir şekilde ona erişebildiğim için bundan memnun muydum, yoksa bir şey yapmak için çok geç olduğunda nihayet bana bir yetişkin gibi davranması zalimce miydi karar veremiyordum. Öyle değil miydi?

Sinemaya girdikten sonra Manning kalabalık lobide ceketimi çıkardı ve arkamda durdu. "Saçlarını açık bırakmanı umuyordum," dedi, nefesi başımın tepesine yakındı. "Ben böyle seviyorum."

"Biliyorum. Bu yüzden yapmadım."

Homurdandı. "Bu gece senin alıngan tarafını mı ortaya çıkarıyorum? Yoksa bu yeni sen mi?"

"Alıngan değilim," dedim. "İncindim. *Senin* tarafından." Val'in daha önce yaptığı tüm uyarıları görmezden gelmek istedim, sadece bu gece için bile olsa - Manning'le geçirdiğim ve benden alınan bu zamanı hak etmişim - ama kendimi nasıl unutabilirdim ki? Paltomu tamamen çıkarıp onun ellerine bıraktım. "Senin için saçlarımı açmayacağım, çünkü sen *benim* kocam ya da erkek arkadaşım değilsin. Arkadaşım bile değilsin."

"Alıngansan, incindiysen, artık bir New Yorkluysan, tamam," dedi, sesi benimki kadar sertti. "Bu seni tanımadığım anlamına gelmez Lake. Senin içten içe kim olduğunu her zaman biliyordum."

"Eminim yıllar boyunca kendine söylediğin yalanlardan biri de budur." Eldivenlerimi parmaklarımdan tutup çektim. "En iyi sen bilirsin. Beni tanıyorsun. Her şeyi biliyorsun. Ama bilmiyorsun." Tiyatroya gidenler etrafımızda dolanıyor, hareketli sohbetler sırasında plastik bardaklardan şaraplarını yudumluyorlardı. Manning'in bana bakışları yüzünden onları fark etmedim bile. "Beni senden daha iyi tanıyan insanlar var," dedim.

"Akşamdan kalma olduğun halde sana patates kızartması sipariş ettiği için mi?"

Bu bir bok ifade etmez."

Kuşkusuz, bu küçük bilgi için duyduğu kıskançlık tenimin zevkle karıncalanmasına neden oldu. Sırt dekolteli elbise yüzünden sütyen giymemiştim ve meme uçlarım soğuktan ve Manning'in acımasız bakışlarından sertleşmişti. "Sen ve ben ne yapıyorsak daha fazlasını yapıyorsun Manning. Biz hiç öpüşmedik bile." Sesimi sabit tutmayı zar zor başarabildim. Eğer yakınlaşmadan bu kadar uzun süre geçirdiysek, belki de aramızdaki şey ikimizin de düşündüğü kadar güçlü değildi. Hangi iki insan birbirine bu kadar aşık olabilir ve bizim kadar uzun süre birbirlerinden uzak kalabilirdi? Gerçekten acınası bir durumdu.

Orkestra bölümündeki koltuklarımızı bulmaya gittim. Biletler şüphesiz anneme biraz paraya ve iyi bir planlamaya mal olmuştu. Bu nedenlerden dolayı, bu gece geldiğim için mutluydum. Annemle olan ilişkim babam yüzünden zarar görmüştü ve bu onun için önemli olmalıydı. Ama omuzlarımdaki ağırlığı da görmezden gelemezdim. Manning o sabah kapımda belirmişti ve şimdi iyi oynuyorduk. Her zaman istediğini alması adil değildi. Akşam yemeğini atlamaya karar verdim ve bu kadar. Ona hiçbir şey borçlu değildim ve o da anneme gösteriye gittiğimizi söyleyebilirdi. Saygınlığımdan ya da kararlılığımdan geriye pek bir şey kalmamıştı ama yine de birazını kurtarabilirdim.

Manning ağır ağır yanıma oturdu, gıcırdayan koltuklar için çok fazla adamdı. "Benden uzaklaşmandan hoşlanmıyorum," dedi.

"Anlamadığın şey, senin neyi sevdiğinin önemli olmadığı, Manning. Yaptıklarım üzerinde söz hakkın yok."

Kol dayanağını kavrayarak ileriye baktı. Sonunda perde kalktı ama performansa konsantre olamadım. Bunu kabul ettiğim için kendimi aptal gibi hissediyordum. Kendime karşı dürüst olursam, bunun tek nedeni kısmen annemdi. Manning'le burada olmak için gerçekten bir bahane istemiştim ama bu geceden ne elde etmeyi umuyordum ki? Hiçbir şey ama yine de ona teslim olmuşum. Sadece ona tekrar yakın olmak, kışın kayıtsızlığıyla geçen yılların ardından ilgisinin sıcaklığını hissetmek için. Val'in dediği gibi, Manning beni bir geceden kısa bir sürede mahvedebilir, onsuz kurmak için çok çalıştığım hayatımın dengesini bozabilirdi.

Ona döndüm. "Neden yüzüğünü takmıyorsun?" "Ne?" diye fısıldadı.

"Alyansın. Tiffany ile ayrıldınız mı?"

"Ben ..." Kaşlarını çattı. "Ellerimle çok çalıştığım için hiç giymedim. Ama-"

"Demek hâlâ onunla birliktesin." Hayal kırıklığı içimi dağladı. Ne kadar aptalmışım, içten içe bu gecenin olduğundan daha fazlası olup olamayacağını merak etmişim. "Onu hâlâ seviyorsun."

Manning benden sahneye doğru baktı. "Bunu gerçekten burada mı konuşmak istiyorsun?"

Paçayı kurtarmasına izin vermedim. "Onu seviyor musun?"

İç çekerek elini yüzünde gezdirdi. "Beni buna cevap vermek zorunda bırakma, Lake."

Ayağa kalktım ve o da elime uzandı. Tam zamanında geri çekildim ve sıranın arasından geçerek dışarı çıktım. Aceleyle lobiden geçip vestiyere gittim ama Manning'in elinde biletimiz vardı. Lobiden çıkıp gecenin serinliğine doğru ilerlerken aynı anda hem nefesimi sakinleştirmeye hem de omuzlarımı ısıtmaya çalıştım. Ön tarafta bir taksi kuyruğu vardı ama Manning'in geleceğini bildiğim için bekledim.

Birkaç dakika sonra paltom omuzlarıma düştü ve yakalarından tutup kendime çektim. "Burada, New York'ta olmamalısın," dedim.

"Sen de yapmamalısın."

Bu şehir olmasaydı şimdi nerede olurdu? Belki her şey mükemmel değildi ve belki de olmam gereken yerin burası olduğuna kendimi ikna etmek için iyi bir iş çıkarmıştım ama Manning olmadan dünyanın herhangi bir yerinde iyi olacağımı hayal bile edemiyordum. Onunla yüzleştım. "Bunu yapabileceğimi sanmıştım ama yapamıyorum. Birlikte bir gösteri izlemek bile yanlış geliyor."

"Çünkü bu sadece bir gösteri değil," dedi yaklaşarak. Elini sıkıp esnetmesinden bana dokunmak istediğini anladım. Onun yerine şakaklarını ovuşturdu. "İstediğim herhangi bir şeyi bana verir miydin?"

Konuşmamızdaki boşluğu kapatmak için boş yere burnumu kırıştırdım. "Ne?"

"Daha önce taksideyken, genç ve karasevdaı olduğunu söylediğimde ve istediğim her şeyi vereceğın için aramıza mesafe koyduğumda -Haksız mıyım?"

Ona baktım. Bu kadar uzun süre kendini tutmuşken ve beni de tutmaya zorlamışken böyle zorlaması onun karakterine aykırıydı. "Evet," dedim, onu tekrar şok etmeyi umarak.

"Peki ya şimdi?"

"Hayır."

"Güzel." Nefesini verdiğiinde aramızdaki hava buğulandı. "O zaman sorduğum için kendimi kötü hissetmeyeceğim."

Biraz daha sert nefes aldım, anladığımdan emin değildim. Anlamak istediğimden de emin değildim. "Ne için soruyorsun?"

"Siktir." Bir elini siyah saçlarının arasından geçirdi ve biraz yukarı kalkması için çekti. "Neden hiç öpüşmediğimizi biliyor musun?"

Ciddi miydi? Bunu defalarca konuşmuştuk. "Çünkü çok gençtim."

"Tekrar dene."

Neredeyse onunla alay edecektim. Bana bunu yüksek sesle mi söyletecekti? Gitmeyi düşünerek bir adım geri attım ama o iki adım öne çıktı. "Neyi kanıtlamaya çalışıyorsun?" diye sordum.

"Sebebi ne? Neden öpüşmedik?" "Kız kardeşimle birlikteydin," diye zorladım.

Başını iki yana salladı. "Bunlar birlikte olamamamızın sebepleriydi. Aramızdaki ilişkiyi kimsenin bilmemesinin nedeni bunlardı. Ama sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, seninle birkaç kez daha birlikte olabilirdim."

Çenem düştü, karakteristik olmayan kabalığı beni hazırlıksız yakaladı. "Ne yapıyorsun sen?" diye sordum. "Neden bunu daha da zorlaştırmak istiyorsun?"

"Çünkü bunu duymaya ihtiyacın var. Belki o zamanlar ne olmuş yani, öpücük sadece öpücüktür diye düşünüyordun. Neden olmasın ki? Ama değildi, benim için değildi. O olgun çilek dudaklarını geri çevirmek benim için kolay mıydı sanıyorsun?"

Yüzüm kızardı. Bir su birikintisi içinde erimek istedim, yarısı sözlerinden utandığım için, yarısı da kontrolü elimden kaydıkça dizlerim ihtiyaçtan zayıfladığı için. "Ne demek istiyorsun?" diye sordum. "Bunu yeniden konuşmanın ne faydası var?"

"Emin olmadığımı, istemediğimi ya da onun benim için senden daha önemli olduğunu düşünüyorsun ama bunların hiçbirisi doğru değil. İşte gerçek."

O uygunsuz anda, yanından geçen bir ambulans onu sessiz olmaya zorladı. Ambulansın tiz sesi, Manning'in yüzünde yanıp sönen kırmızı ve mavi ışıklar ve havada asılı kalan sözleriyle kalp atışlarım hızlandı. Manning bana ne anlatmaya çalışıyordu? Ne söyleyebilirdi ki?

Sokak tekrar sakinleştiğinde, "Dudaklarımı dudaklarına değdirdiğim anda seni bırakmaya muktedir olacağımı biliyordum. Bu yüzden daha önce hiç yapamadım. Kamyonda, gölde ve mutfak tezgahında geçirdiğimiz o geceler... çizgiyi bir kez aştığımda, benim için geri dönüş yoktu. Ertesi sabah uyandığımda seni asla benim olarak göremezdim."

Kalbim şimdi o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki, tüm şehrin duyabileceğinden emindim. Bunlar uğruna yalvardığım, ağladığım, kız kardeşime ihanet ettiğim sözlerdi ve o *sonunda* bunları bana veriyordu. Elbette bir öpücüğün her şeyi değiştireceği konusunda haklıydı, ama o zamanlar bunu ne pahasına olursa olsun istemiştim.

Gözlerini bana dikmiş, geri çekilmem, kaçmam ya da kendi itiraflarımı yapmam için meydan okuyordu. Ama ben yeterince konuşmuştum. Orada durup bir yanıt bekleme ve aşağılanma sırası ondaydı.

Yavaşça başını salladı. "Sana verebileceğimden daha iyi bir geleceği hak ettiğini düşündüm. Seni hiç öpmedim çünkü sana sahip olmama izin yoktu ve zaten seni almaktan başka seçeneğim de yoktu."

Yaptığı hiçbir şeyi mazur göstermiyordu ve o anların acısını azaltmıyordu ama ne demek istediğini çok iyi biliyordum. Manning benimdi, bunu içten içe biliyordum. Her zaman biliyordum. "Yani onun yerine her şeyi o aldı," dedim.

"Eğer o olmasaydı, başka biri olurdu. Seni unutmak için bir sürü kadınla uğraşırdım. Onunla evlendim çünkü hepimiz için doğru olanı yaptığımı düşündüm. Ve onun hak ettiğim kişi olduğunu düşündüm."

"Peki ya şimdi?" Nefes nefese sordum.

Ayı, yoldan geçenleri ve bizi çevreleyen gökdelenleri kapatarak üzerimde durana kadar yaklaştı. "Seni masum tutmak için çok çalıştım," dedi sessizce. "Ama artık çocuk değilsin. Sana karşı koymak için hep mücadele ettim ama artık yapamıyorum. İstemiyorum."

Panik göğsümde yükseldi. Manning'in birkaç saniye içinde beni etkisi altına alabileceğini biliyordum ama bunu deneyeceğini hiç düşünmemiştim. Her zaman çok dikkatliydi ama bu gece sanki içinde bir şeyler tersine dönmüş gibiydi. "Bana böyle şeyler söyleyemezsin," diye suçladım. "O zamanlar bunları duymak için her şeyimi verirdim. O zamanlar yenilmez olduğumu sanıyordum. Şimdi daha iyi biliyorum. Senin verebileceğin zararı gördüm."

"Zarar vermek istemiyorum. Bunun benim için de inanılmaz derecede zor olduğunu bilmelisiniz."

"*Senin* için mi?" Gözlerimi hızla kııptım. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Bizi bu duruma benim sokmuş olmam acı çekmediğim anlamına gelmiyor. Her gün nasıl mücadele ettiğimi görmüyorsunuz."

"Hayatının aşkının başka biriyle evlenmesini izlemek zorunda kalan sen miydin?"

"Hayır ve bu beni öldürebilirdi, Lake." Bana doğru hamle yaptı, ben de sırtım bir taksinin kenarına çarpına kadar kaldırıma doğru geri çekildim. "Seni ve Corbin'i birlikte görmek, onun senin tüm ilklerini yaşadığını bilmek, oysa ben o kişi olabilecekken ..." Sesi duygusallıkla dalgalandı. "Anlıyorum."

"Anlamıyorsun," dedim dişlerimin arasından. "Yakınından bile geçemezsin. Benim asla sahip olamayacağım her şeye sahip. Sadece ilkleri değil, sonları ve aradaki her şeyi de alacak. Geri kalan *her şeyi* o alacak."

Boğazımın dibinde gözyaşları birikti. Beni nasıl etkilediğini görmemesi için eğilmeye çalıştım ama ellerini taksinin tavanına koyarak beni içine hapsetti. "Bunu değiştiremem. Olan oldu. Geçmişte kaldı." Gözlerini dudaklarıma indirdi ve paniğim daha da büyüdü. Bu durumun kontrolünü kaybediyordum. "Bu sabah," dedi, "eğer izin verseydin seni öpecektim."

"Ama yapmadın. Asla yapmazsın."

"Çünkü az önce söylediğim gibi, eğer seni öpersem, benim olursun. Eğer bunu yaparsam, her şey değişir. O yüzden şimdi sorumun ne olduğunu biliyorum," dedi duraksayarak. "Her şeyi değiştirmek istiyor musun?"

Benim için gelmişti. Kadere meydan okuyordu. Son birkaç yıldır kendimi bunların hiçbirinin mümkün olmadığına ikna etmişim, bu yüzden bir türlü çözemiyordum ve kesinlikle inanamıyordum. Gözlerimi ona diktim. "Ne soruyorsun?"

"Evde benim için her şey yolunda, Lake. Harika değiller ve benim düşündüğüm gibi de değiller ama evliliğim yeterince iyi. Bununla yaşamaya hazırdım, çünkü kararı ben verdim ve bu konuda bir sorun olduğunu düşünmedim."

Benim için başka bir şey yok." Yutkunduğunda, güçlü boğazının her damarını ve dalgalanmasını gördüm. "Ama şartlı tahliyem sona erdiğinde, buraya gelmenin bir yolunu bulmalıydım. Yolculuğu ayarladıktan sonra tek düşündüğüm seni görmek oldu. O kadar çok şey gözümün önüne geldi ki."

Duymak için yanıp tutuştuğum şeyi söylerken bile, tüm bunları tekrar elimden almasını bekleyerek her kelimesine sarıldım. "Ne gibi şeyler?"

"Evde ne olursa olsun, sana karşı olan hislerim yokmuş gibi davranamam. Bu artık hiçbirimiz için adil değil, özellikle de Tiffany için. Senden uzak kalmanın verdiği ıstırap, hislerimi daha da güçlendirdi." Çenesini ileri geri hareket ettirerek gözlerini ağzıma dikti. "Yapmak zorundaydım

. . . Gelip hayatına devam ettiğini söylemeni duymam gerekiyordu. Daha iyi durumdasın. Olabileceğin kadar mutlusun."

Bunu gerçeğe dönüştürmüştü. Onun adını ve onunla birlikte yıllardır duymak istediğim her şeyi söylemişti - biri hariç. Ve sonra, söyledi. Bana tüm işkence dolu fantezilerimin merkezinde yer alan kelimeleri söyledi.

"Bir hata yaptım."

Onunla evlenmeden önce bile bunu itiraf etmesini istemiştım -Tiffany bir hataydı. Gerçekten istediği kişi *bendim*. Endişeli bir gözyaşı dalgasını içime çektim ve gökyüzüne baktım. Yaz Üçgeni'ni burada hiç görmemiştım. Bu şehirde takımyıldızları neredeyse hiç görmüyordum.

Çenemi tuttu ve gözlerimi tekrar kendisine çevirdi. "Yıldızlar bu konuda sana yardım edemez, Lake."

Gözlerim yaşardı. "Demek bir hata yaptın. Bu konuda bir şey yapacak mısın? Çünkü seni tanıyorum Manning. Beni pek çok kez hayal kırıklığına uğrattın-"

Bana doğru adım attı, sadece yakınlığıyla beni susturdu. "Bu sabah seni taksiden tökezleyerek inerken gördüm, boktan daireni gördüm, beni öldürmeye iten bir ilişki içinde olduğunu gördüm." Başını eğdi ve fısıltının üzerinde konuştu. "Uzun zamandır benim için mükemmeldin. Dokunulmazdın.

Lekesiz. Şimdi sana dokunmak istiyorum Lake. Seni lekelemek istiyorum. Artık mükemmel olmanı istemiyorum. Sadece seni istiyorum."

Kalp atışlarımın şiddetiyle tüm vücudum sarsıldı. "Neden şimdi?" diye sordum.

"Çünkü seni korumaya çalışmaktan bıktım. Eğer bunu yaparsak, biz de dahil olmak üzere insanlar zarar görecektir ve sen de bunu kabullenmelisin."

Onu yolumdan çekmek için kendimi zorlamaya çalıştım. Manning-bu dünyada en çok istediğim şeydi, ama sersemlemiş halimle bile bunun ne kadar kötü gidebileceğini biliyordum. "Bunu nasıl kabul edebilirim?"

"Eğer yapamıyorsan, hayatında ben olmadan daha mutlu olduğunu söyle bana," dedi neredeyse yalvarırcasına. "Senden tekrar uzaklaşabilmemin tek yolu bu. Aksi takdirde, en başından beri istediğim şeyi alacağım. Ve onu sileceğim. Temelli olarak. Sonsuza kadar."

"Corbin?" Böyle bir zamanda Manning'in aklına gelmesine bile şaşırarak sordum.

"Onun adını böyle söylediğinde bana ne oluyor biliyor musun?" diye sordu.

Biliyordum, çünkü bana da onun adını söylemişti. "Umarım acıyordur." "Acıyor."

Yere baktım, suçluluk duygusu içime işlemişti. Corbin yüzünden değil, Manning'in Corbin ve benim hakkımdaki algısı yanlış olduğu için. Onu incitmek için kullanayım diye düzeltmemiştim ama bu bilgiye nasıl yapışıp Corbin'i de bu işin içine çekeceğini fark etmemiştim. "Yaptıklarından sonra onun hakkında konuşmaya hakkın yok," dedim sessizce. "Senin hiç olmadığın bir şekilde benim yanımda oldu. O benim en iyi arkadaşım."

"Ve bu beni öldürüyor," dedi. "İkisini de bizim için silmem için bana bir şans verin."

Boğazım düğümlendi. *Keşke öyle olsaydı.* "Yapamazsın."

Cevap vermek için başımı kaldırmamı bekledi. "Yapacağım," dedi en ufak bir şüphe duymadan. Ağzını benimkinin üzerinde gezdirdi, birkaç santim ötede. Sonunda

Beni öpecekti ama sonra ne olacaktı? Tehditleri gerçek miydi? Gerçekten de tek bir öpücükle her şeyi değiştirmeye istekli miydi?

"Sana güvenemem," dedim zayıf bir sesle. Bunun doğru olduğundan bile emin değildim. Beni incittiği onca şeyden sonra, içimde öfke ve şüphecilikten daha güçlü bir şey olmamalıydı ama o anda bunların hiçbirini bulamadım. Bir seviyede, yaptığı her şeyin farkındaydım, bunları beni korumak için yaptığına gerçekten inanıyordu. Ve biliyordum ki, bana hiç dokunmadan hayatımı mahveden bir adamla çok derin bir ilişkiye girmiştım. Bu iş daha da ileri giderse, hayatta kalamayabilirdim. "Sana güvenmem nasıl mümkün olabilir?"

Her şeyden çok bunun doğru olmasına şaşırdığım için sordum ama yine de bana bir cevabı vardı. "Çünkü o zamanlar sana bu seçeneği sunamazdım. Sonuçlarını düşünemezdin." Manning eğildi ve nefesim kesildi, kalbim boğazıma fırladı. Ama beni öpmedi. Onun yerine taksinin kapısını açtı. "Seni kolluyordum ve hâlâ da kolluyorum. Her zaman. Evine git, Lake."

Önce hayal kırıklığına uğradım, sonra da utanca dönüştü. Utanç. Öfke. Bir kez daha istememi sağlamıştı ve yine elimden alıyordu. "Biliyordum. Bunu yapacak cesaretin olmadığını biliyordum."

Kapıyı çarparak kapattı. "Cesaretim var. Önümüze çıkan her şeyi yok etmeye hazırım ama sen kız kardeşini ve en iyi arkadaşını da sonsuza dek kaybedeceksin. Ve bunu bir kez harekete geçirdin mi, senin olmadığın bir yere asla gitmem. Bir daha senden uzaklaşmayacağım. O yüzden bunu istediğinden emin olsan iyi edersin." Gece etrafımızda sessizleşmişti, ama o daha yüksek sesle konuşmaya başladı. *Biz* daha da yükseldik. "Bu, izin vermediğimi bile bile seni sevmem için bana yalvardığın o sahildeki gece gibi değil. Artık kendime izin veriyorum ve bunu yaparsak ne olacağını biliyorsun. Sadece insanlar zarar görmeyecek, aynı zamanda benim hakkımda bildiğin her şey daha da kötüye gidecek." Çenesini düzeltti. "Seni hep benim olarak düşündüm ama artık gerçekten benim olacaksın. Daha önce aşırı korumacı ya da sahiplenici olduğumu düşündüysen, bunun ne kadar kötüye gidebileceği hakkında hiçbir fikrin yok. Buna hazır mısın?"

Vücudumdaki her sinir uğulduyordu. Manning başımı döndürüyordu, bacaklarımın arasında bir ağrıya neden oluyordu, göğsümde atan kalbin arkasındaki güç oydu. Yetişkin hayatımın her gününü onu isteyerek, onu severek, onun için her şeyden vazgeçmeye hazır olarak geçirmişt看. Bu değışmemişt看, sadece görmezden gelmeye zorlanmış看. Arabaya binmek istemiyordum ama binmem gerektiğini biliyordum. Bana yaptıkları için ondan nefret etmem gerekiyordu ve bu sadece her şeyi daha da kafa karıştıracı hale getiriyordu. "Hazır mıyım bilmiyorum."

Kapıyı açtı. "O zaman bin şu lanet taksiye, evine git. Benim hakkımda en ufak bir şüphemiz varsa, gidin ve düşünün ve neye bulaştığımızdan emin olana kadar bana geri dönmeyin. Ya da uzak dur ve tatmin ol."

Şüphelerim var mıydı? Şüphesiz vardı. Onu sevmeye içgüdümdü, ondan kaçma içgüdümdü kadar güçlüydü. Göğsümü kapatıp bir sonraki darbeyi bekliyordum. Kalbimi mosmor etmişti, peki onu geri almaya çalışmaya ne hakkı vardı?

Taksiye binmek için hareket ettim, ama beni şaşırtarak kaldırımdan indi ve yüzümü avucunun içine aldı. Rüya gibi bir yavaşlıkla, iffetli ve nazık bir öpücük için ağzını yanağıma indirdi. Açık kapı ve onun arasında bir köşeye sıkışmış, dünyanın geri kalanından tamamen soyutlanmış看; onun kokusu, elinin sıcaklığı, tenimdeki pürüzsüz dudakları tarafından tüketilmiş看. "Bu senin için savaşmak istemediğim anlamına gelmiyor," dedi. "Vereceğı zararı bilsem bile seni her şeyden çok istemediğim anlamına gelmiyor. Bu sadece istediğinin bu olduğundan emin olmam gerektiğı anlamına geliyor."

İstediğim buydu, neredeyse çığlık atacaktım ama Tiffany'yle aramızdaki mesafe ne kadar uzak olursa olsun, o hâlâ benim kız kardeşimdi. Ve adam hâlâ onun kocasıydı, hâlâ yıllar önce beni inciten adamdı. Neredeyse beni *yok edecekti*. Bunu bir günde unutmam beklenemezdi.

"Siktir," diye mırıldandı dudaklarını ıslatarak. "Ne?"

"Yanılmışım. Seni öpmenin her şeyi değiştireceğini söylemişim ama her şey çoktan değişti." Kısa bir an için gözlerini kapattı. "Benim için artık çok geç. Bu elime geçen son şans olursa diye ..."

Ve sonra, kalabalık bir şehir caddesinin ortasında, yıldızsız gece gökyüzümüzün altında, bir taksiye yaslanmış olan Manning başını eğdi ve ağzımı onunkiyle açtı. Dillerimiz buluştu, dudaklarımız birbirine yapıştı, eli çenemde kıvrıldı

-Ve öpüştük. İnanamıyordum, öylece oluvermişti. Birbirimizi ilk kez hissediyorduk ama eski aşıklar gibi öpüşmeye başladık. Kollarımı boynuna doladığımda başparmağı elmacık kemiğimi sıyırdı. Dizlerim büküldüğünde belimden yakaladı, beni sert vücuduna doğru çekti, ihtiyacı mideme baskı yapıyordu - inkar edilemez, sert, yalvaran. Öpüşmemiz uzun sürmedi ama o kadar doğru, o kadar baş döndürücüydü ki geri çekilmek zorunda kaldım çünkü nefes almayı unutmuştum ve yıldızlar görüyordum. Bayılacağımdan endişelenerek bir elimi göğsüne koyup kendimi sabitledim.

Beni bir an orada tuttu, gözlerimi süzdü ve sonra dirseğimden tutup beni taksiye itti. Başka bir şey söylemeden kapıyı arkamdan kapattı ve yolcu tarafındaki camdan sürücüye ödeme yaptı. "Avenue B ve Houston," dedi ve tavana vurdu.

Kalbim onun için acıyordu. İçim onun için sıkıştı. Tükenmeye, hayatımı ona devretmeye, aramıza giren herkesi incitmeye hazırdım ve o zaman beni neden taksiye ittiğini anladım. Neden bunca yıl kendini tuttuğunu, beni reddettiğini, incittiğini, ittiğini. Bu uçurumdan bir kez atladığımızda, ikimiz için de geri dönüş yoktu. Uçabilirdik, yere çakılabilirdik ama bir kez oldu mu, artık hiçbir şey eskisi gibi olamazdı. Onu çağırmak, benimle gelmesini istemek için her dürtüyle, her içgüdüyle savaştım.

Onun için çok geç olduğunu söylemişti, benim için de çok geç olmasından korkuyordum.

GÖL

A Dairemde tek başıma, Calvin Klein elbisem masa sandalyemin arkasına asılmış, topuklu ayakkabılarım kapının önüne atılmış ve makyajım silinmiş bir halde karanlıkta dönüp duruyordum. Manning'i istedim

Orada, takside olduğu gibi beni yatağa hapsediyordu. Saatler önce öpüştüğümüz gibi öpüşmediğimiz onca yılı telafi etmesi için ona ihtiyacım vardı.

Yatak örtüsünü tekmeledim ve tavana baktım, huzursuzdum, ağrım vardı, kaybolmuştum. Uzun zamandır sargılı olan, iyileşmemiş olsa da yara izi kalmış bir yarayı kesip açmıştı ve şimdi kanaması durmuyordu.

Gece yarısı sabahın ikisi oldu, sonra dördü. Uykuya dalıp çıktım. Manning'e sahip olabilirdim ama bunun bir bedeli olacaktı. Ödemeye hazır mıydım? Corbin anlamayacaktı, belki Val de anlamayacaktı. Ailem beni asla affetmezdi. Tiffany yıkılırdı. Ama hepsinden ayrı geçen yıllardan sonra, bu ilişkileri koparmak Manning'e veda etmekten daha çok acı verir miydi?

Kendimi kız kardeşimi, iyiyi, kötüyü ve aradaki her şeyi hatırlamaya zorladım. Ergenliğe girdikten sonra, arkadaşları evdeyken beni odasından dışarı itmişti ve neredeyse merdivenlerden düşüyordum. Dokuz ve on iki yaşlarında olduğumuz yaz, hentbol oynarken bileğimi burktuğum için beni sırtında yarım mil taşımıştı. Bütün

Yemek masasında karşısına oturup şakalaştığım, ona *sinir bozucu* dediğim ya da o hafta başına ne bela geldiyse beni günah keçisi olarak kullanmasına izin verdiğim geceler. Yatağında uzandığım ve aynada onun dudak kalemiyle dudaklarını büyötmeye çalışmasını ya da alışveriş poşetlerinden kıyafet modeli çıkarmasını, geçici bir podyumda yürürken etiketlerinin üzerinden fırlamasını izlediğim geceler.

Anılarla kendime işkence ettim ama o öğleden sonra inşaat alanında Manning'e doğru yürüdüğü an aklıma geldiğinde, kalbimi mideme kaptırdım. Onu benden koparıp almıştı ve o da buna izin vermişti. Zaten ondan hak ettiğinden fazlasını almıştı. Ona yaptığım korkunç şeyi ve onu ne kadar acı verici bir şekilde sevdiğimi kabul edebilirdim, ama ikisini birlikte düşünemezdim, bu yüzden yapmadım.

Bir çöp kamyonu homurdanarak ve bipleyerek sokağımdan aşağı indi ve huzurlu geceyi yeni bir güne dönüştürdü.

Her ne kadar onu ilk ben görmüş, istemiş ve sevmiş olsam da, *yasal olarak* ona aitti. Onu önce o öpmüş, dokunmuş ve sevişmişti ama *aslında* o bana aitti.

Bana *onu benim* seçmediğimi söylemişti. Gerçi o da beni seçmemişti. Bunu aşabilir miydim?

İkisini de bizim için silmem için bana bir şans ver. Bunu yapabilecek mi?

Emin değildim ama dudaklarını dudaklarıma değdirmeden hemen önce söyledikleri de zihnimde yankılanıyordu. *Bunun son şansım olması ihtimaline karşı.*

..

Son şansımız. Bizim sonumuz. Ona sonsuza dek veda mı etmiştim? Yoksa kaderim her zaman istediğim her şeyi elde etmek miydi, sadece planladığım şekilde değil mi?

Onu Tiffany'ye geri gönderebileceğim, bana ait olan zamanın ve sevginin daha fazlasını ona verebileceğim fikri dayanılmazdı.

Sap. Tartışmasız, sorgusuz sualsiz Manning'i seviyordum, o benimdi ve daha fazla beklemek istemiyordum.

Yatakta doğrudum, oda şafakla birlikte rüya gibi bir beyaz-maviye bürünmüştü. Çarşafı üzerime sarıp göğsüme bastırdım ve 411'i aramak için oturma odasına gittim. Önce aramam gereken insanlar vardı. Tiffany, her şeyi itiraf etmek için. Corbin, onu darbeye hazırlamak için. Val, beni durdurması için. Onun yerine Union Square'deki W'yi sordum. Resepsiyon beni Manning Sutter'a bağladığında, hat çaldı da çaldı, sonunda sabahın altısında orada olmadığı gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kaldım.

Midemde bir çukur oluştu. Yolculuğunun ne kadar sürdüğünü hiç sormamıştım. Ya burada sadece iki gece kaldıysa ve ben şansımı kaçırdıysam? Daha da kötüsü, ya tiyatro ile oteli arasında bir şey olduysa? Şehrime karşı ne kadar savunmacı olsam da, buranın pek de güvenli bir yer olmadığı doğrudu. Bir taksinin çarptığı birini tanıyordum ve metro raylarına düşen insanlarla ilgili haberler okumuştum. Sınıf arkadaşlarımdan birinin arkadaşı, Manning'le gittiğimiz tiyatrodan çok da uzak olmayan bir yerde saldırıya uğramıştı.

Çarşafımı bulduğum ilk şeylerle değiştirdim, bol bir kot pantolon ve kış gününe yetecek kadar sıcak ve tüylü beyaz bir kazak. Yolda çantamı ve botlarımı aldım ama salona bile giremedim.

Manning kapımın önünde duruyordu, üzerinde hâlâ takım elbisesi vardı, saçları şantiyede geçirdiği sıcak bir günün ardından olduğu gibi darmadağınaktı. Neden orada olduğunu sormama gerek yoktu. Aç gözlerinden cevabı biliyordum. Küçük kapı aralığımdan içeri adımını attı ve ben irkildim, kalbim küt küt atıyordu, o alana hükmederken aramızdaki sessizlik giderek koyulaşıyordu.

"I . . ." Tıkandım. Kendimi kaybetmiş bir halde, onu bulmaya geldiğimi söylemeye çalıştım. O kadar iriydi ki, sabırsızlığı yüzünden okunuyordu. Onun ne istediğini, benim ne istediğimi biliyordum ama gerçekten yüzleşince bunu nasıl isteyeceğimi bilemiyordum. "Otel aradım. I . . ."

"Söyleyecek söz bulsan iyi olur Lake, çünkü bu daireye adım atmadan önce senden duymam gerekecek."

Nefesimi tutmaya çalışırken göğsüm daha hızlı inip kalkıyordu. Aramızdaki boşluk azaldı, gerginleşti. Daha sıcak. O buradaydı. Benim için gelmişti. Sadece söylemem gerekiyordu. "Bütün gece bunu düşündüm. Seni düşündüm."

"Ve?"

"Bunun sonuçları olacağını biliyorum ama ..." Alt dudağımı ısırdım. "Yine de bunu istiyorum. Seni istiyorum."

Kapıyı tekmeleyerek kapattı. Kapının çarpmasıyla nefesim kesildi ve ben daha nefesimi veremedi Manning yüzümü ellerinin arasına aldı, ağzı sıcak bir şekilde benimkinin üzerine indi. Ben ona ayak uydurmaya çalışırken o bizi geriye doğru yürüttü, gömleğini tuttu, sakallı yanaklarına dokundu. Kollarımı boynuna doladım ama o kadar iriydi ki -her zaman bu kadar uzun muydu? Beni belimden yakaladı ve sırtımı duvara yasladı.

O geri çekilene kadar apartmanın neresinde olduğumuzu unutmuştum. Yüzümü tutarken, yatak odamdan birkaç adım ötede, ayrılmış ağızlarımızın arasındaki sıcak nefesten başka bir şey yoktu ve sonra her birini alt dudağımın ortasına doğru sıyırırken başparmakları.

"Lake." Sesi şurup gibi tatlı ve yoğundu, o anın tüm yoğunluğu ismime dökülmüştü. Nasıl böyle olmasın ki? Söylemek ve yapmak istediğim milyonlarca şey vardı. O anda anlamlı olan tek şey oydu.

"Manning," diye cevap verdim.

Saçlarıma dokundu, nazik ve saygılı bir şekilde, sonra kazağımın eteğini avuçladı, içimi sıkan bir vahşilikle çekti. "Bunu daha önce hiç yapmadım" dedi.

Midem zaten bulanıyor, ellerim titriyor, düşüncelerim baş döndürüyordu, bu yüzden beklenmedik sözleri gergin bir kıkırdamaya neden oldu. "Ne yaptın?"

"Bana karşı her parçanı hissetmek istiyorum." Ellerini yanaklarıma götürdü ve önce alnımı, sonra burnumun ucunu gagaıladı. "Bana nasıl uyduğunu bilmek istiyorum."

Ağızıyla buluşmak için başımı eğdim.

"Hayır," dedi. "Kıpırdamadan dur."

Dudaklarını dudaklarıma bastırırken hareket etmemek görüldüğünden daha zordu, yavaş, nemli, sonra ağzımın etrafında yolunu öptü, her temas daha acil hale geldi. Kalçaları karnıma değdiğinde ikimiz de derin bir nefes aldık. Manning beni öpüyordu. Hayalini kurduğum pürüzlü ağız beni açıyordu. Sert, güçlü, hafif çarpık burnu benimkine bastırıyordu. Ağzımla sevişiyordu - bunu tarif etmenin tek yolu buydu. Belki de bunu gerçekten hiç yapmamıştı, çünkü bu seks değildi. Bu saf bir aşk eylemiydi.

Kavrayışı sıkılaştı ve öpücük açgözlülüğe dönüştü. Talepkâr, sert, neredeyse öfkeli oldu. Ben istekliydim, yumuşak, neredeyse korkmuş. O da benim kadar korktuysa bile bunu belli etmedi. Gömleğini çıkarmaya çalıştım ama bir düğmesini bile ilmeğinden geçiremedim. İri vücudu beni duvara hapsedmişti ve belimden aşağısı karnıma değen ereksiyonu dışında hiçbir şey hissetmiyordum. Birden her şey gerçek oldu; yeniden on altı yaşındaydım ve böylesine bir yoğunluğa ayak uydurabileceğimden emin değildim. "Ne yaptığımı bilmiyorum," diye geveledim.

"Benim, Lake. Bana odaklan." Titreyen ellerimi sabit ellerinin arasına aldı ve boynuna doladı. Bir eliyle popomun altından tutarak beni kaldırdı ve içgüdüsel olarak bacaklarımı ortasına doladım. İçime bir kez girdiğinde, daha önce hiç hissetmediğim bir ihtiyaç beni ele geçirdi.

"*Manning.*" Hayatımın en güzel anında başka ne söyleyeceğimi bilemediğim için beni sersemletecek şekilde öpmesine izin verdim. Ama bu doğru değildi, çünkü ben de onu öpüyordum, kendi ağzım sıcak ve ısrarcıydı, onu tüketmeye, istediğim her şeyi almaya hevesliydim. İşler çirkinleşti, burunlarımız birbirine girdi, dişlerimiz birbirine çarptı, dudaklarımız yandı.

Manning bana o kadar sıkı sarılmıştı ki sırtım yatağa değene kadar hareket ettiğimizi fark etmemiştim. Sertliğinin en hassas noktalarıma sürtünmesinin aciliyetiyle, elleri aynı anda her yerdeydi - saçlarım, yüzüm, kalçalarım ve bacaklarım - korkum bir bornoz gibi düştü, çıplak benliğimi ortaya çıkardı, şiddetli özlemle kızardı. Düğmelerini atladım, elbisesinin kumaşını topladım

gömleği yumruklarımın kafasına geçirmeye çalıştım. Yakasından tutup çekti ve ayağa kalktı. Yatağın ayak ucundan beni izleyerek pantolonunu indirdi. "Keşke şu anda kendini görebilseydin," dedi. "Sen benim fantezimin gerçeğe dönüşmüş halisin, o kadar ..."

Soyunurken boğazım düğümlendi. Şefkatli sözleri dikkatimi dağıtamadı. O penisin içime sığması insani olarak mümkün değildi. Yatakta geriye doğru kaydım ve yüzünde görene kadar ondan uzaklaştım

-O da korkuyordu. Beni uzak tutmak için o kadar mücadele etmişken, ilk kez onun altındaydım. Kaç yıl geçerse geçsin ya da ben ne kadar olgunlaşırsam olgunlaşayım, Manning'in bu kadar hızlı vites değiştirmesini bekleyemezdim. Onu tanıyordum. Bir parçası hâlâ saf bir şeyi lekelediğini hissediyordu.

"Manning?" Dedim.

"Korkuyorsun," dedi. "Yavaşlayacağım."

Şimdi, beni endişelendiren tek şey fikrini değiştirebileceğiydi.

Ona doğru uzandım. "Değilim," dedim. "Hiç de bile. Ben hazırım."

"Öyle mi?" diye sordu olduğu yerde kalarak. "Bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak."

Kelimeler ona olan ihtiyacımı ifade edemezdi. Manning'in aramıza ördüğü bu duvarı, onun gibi bir adam için fazla saf olduğum hissini yıkmam için daha fazlası gerekliydi. Bu yüzden içimdeki Val'i yönlendirdim, çünkü o tanıdığım en kendine güvenen, en deneyimli kızdı. Yönetebildiğim en kararlı sesle, "Seni çok istiyorum Manning, lütfen, sana ihtiyacım var..." dedim.

Çenesi titriyordu. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Kalbim hızla çarpıyordu. Önümde duran her şey için yeterince ıslak olup olmadığımı bilmiyordum, ama daha önce dalga geçmişim ve kesinlikle hiç bu kadar sıcak, azgın veya heyecanlı hissetmemiştim. "Seni içimde hissetmeye ihtiyacım var."

"Lake . . ." İçgüdülerinin savaştığını görebiliyordum. Eğer suçluluk duygusu galip gelirse, ya utançtan ya da cinsel hayal kırıklığından oracıkta ölecektim, bundan emindim.

"Sorun değil Manning," dedim, kastettiğimden biraz daha çekingen bir şekilde. "Beni becerebilirsin."

Gözlerini kapattı, kelimeler canını acıtmış gibi kaşlarını çatı ama bu sadece bir saniye sürdü. Burun deliklerini açarak ayak bileğimden tuttu ve beni yatağa geri çekti. Kazağım belime kadar sıyrıldı ve pantolonumun fermuarıyla bile uğraşmadan sabırsızca çekti.

Üzerime tırmandı ve dizleriyle bacaklarımı açtı. "Ne istediğini biliyor musun, Birdy?"

Ben yapmadım. Hiç becerilmedim. Hiç sevişmemiştim de. Ama Manning'e gerçeği söylersem, karşısındaki on altı yaşındaki kıızı görüp kendini bundan vazgeçirmesinden korkuyordum. Bakireydim ve korkuyordum, ama bundan da öte, bunun her anını hissetmek, ikimize de ihtiyacımız olan her şeyi vermek istiyordum. Bu yüzden alt dudağımı ısırdım ve "Evet" dedim.

Tamamen üstüme çıkmadan, elleri kazağımın içinde, boyu bana değmeden, bu sefer aramızda sadece iç çamaşırımın ince tabakası olmadan önce göğsünün genişliğini takdir etmek için ancak zamanım oldu. Ona dokunmak, olan biten her şeyi içime çekmek için can atıyordum ama her şey çok hızlı gelişıyordu. Ellerimi nereye koyacaktım? Sesli mi, sessiz mi, sert mi, nazik mi olmamı istiyordu? Nelerden hoşlanırdı?

Tereddütümü anlayınca ağızımın içine şöyle dedi. "Bana dokunabilirsin. Tamamen seninim."

"Nerede?"

"Nereye istersen." Bir eliyle başımın arkasını kavradı ve diğer eliyle popomu kaldırdı. "Beni ne kadar delirttiğini bilmiyor musun? Hiç anlamadın."

"Yaptım," dedim.

"Hayır, yapmadın. Ne kadar eziyet çektiğimi düşünüyorsan, bunu yüzle çarp. Öyle çok istedim ki ..." Arkamdan iç çamaşırımı kenara itti ve bacaklarımın arasını ovuşturdu. Ancak o zaman *gerçekten* ne kadar ıslak olduğumu hissettim.

Öyleydim. Parmakları üzerimde ve sonra içimde kaydı ve ani bir nefesle sırtımı kaldırdım.

"Ölene kadar her gün bunu yaptığını görmek istiyorum," diye homurdandı.

Sonsuza kadar. Tamamen bana ait olduğunu söylemişti ve ben de ona aittim. Cesaretleterek ellerimi omuzlarına koydum ve bana ilk kez dokunurken ona tutundum. Yıllarca arzularını bastırdıktan sonra gösterdiği şefkat beni şaşırttı ama gözlerine baktığımda, oradaki sıcaklığı okudum - yıllar önce fuayede gördüğüm aynı bastırılmış coşkuyu. Artık kendini tutmasını istemiyordum. "Ben hazırım," dedim.

"Ben de öyle," diye mırıldandı. "Bütün günümü senin her santimini keşfederek geçirebilirim, Lake." Külotumu sonuna kadar çıkardı. "Ama bunu yapmadan önce, uzun zamandır bizi mahrum bıraktığım bir şekilde seni hissetmek istiyorum."

Kalbim yerinden fırladı. Bana istediğimi veren bu yönüne henüz alışmamıştım. Manning ve ben seks yapmak üzereydik. Manning. Ben. Seks. Bunu çok *uzun* zamandır umutsuzca istiyordum, ne istediğimi biliyor muydum? "Şimdi mi?" diye sordum.

"Evet, şimdi. Altı yıl daha beklemek ister misin?"

Nefesimi tutmaya çalıştım. Rahatlamam gerekiyordu. Bu Manning'di, barda tavladığım bir adam değil. Yine de bu yardımcı olmadı, çünkü o *Manning*'di. Bana pek çok yönden zarar verebilirdi, fiziksel olarak en azı.

Kalçalarını ayarlayıp içime girmeye başladığında bacaklarımı daha geniş açtım. Nefesim kesildi ve ondan sonra söylediği hiçbir şeyi duymadım. Acı gerçektir. Uzun zamandır beklediğim bu anla ilgili harika olan her şey bacaklarımın arasındaki baskıya, olması gerekenden daha fazla gerildiğim hissine indirgenmişti.

"Kahretsin," diye nefes aldı, üstümü yukarı çekti, göğsümü öpmek için sütyenimi ortaya çıkardı. "Sen iyi misin?"

Konuşamıyordum, bu yüzden sertçe başımı salladım ve yaptığımız şeyin ağırlığına odaklandım - ve Manning, gerçek ve katı bir şekilde üzerimdeydi. Bir elimi kuş tüyü yorganın üzerine koydum ve yorganın üzerimde yarattığı baskıdan memnun kaldım.

Yumruk. Yıllardır tek yaptığı kendini tutmaktı. Onu dizginsiz istiyordum. Bana vermek istediği kadar sert ve hızlı olmasını istiyordum.

"Sen çok Tanrım, çok darsın," dedi, kısmen dışarı çıkıp tekrar içeri iterken neredeyse şaşırmış gibiydi.

Eğer canımı yaktıysa, neden bunu tekrar yapmasını istedim? Ve tekrar ve tekrar? Onun en nefis ıstırabı, aldığım diğer tüm dokunuşlardan daha iyi hissettirdi. "Lütfen, Manning," dedim. "Sadece yap."

"Ne yapmak?"

Bekaretimi al. "Seni sonuna kadar istiyorum, hemen şimdi," dedim kalçalarını çekerek.

Aramıza baktı. "Benim için hazırsın, ama gerçekten çok darsın Lake. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Eğer itersem, canın yanacak."

Yetişkin olduğumu iddia ettiğim onca zamandan sonra, Manning'in beni bir çocuk olarak görebileceği düşüncesine dayanamıyordum. Gözlerinin içine baktım ve dudağındaki küçük yara izini okşadım. "Hepinizi istiyorum. Şimdi istiyorum. Alabilirim. Yeterince beklemedim mi?"

"Şu haline bak." Beni öptü. "Çok güzelsin. Çok seksisin," diye nefes aldı ağzımın içine. "Benim için rahatla ve şu anda bana dünyayı verdiğini bil."

Onun güvencesiyle bacaklarımdaki gerginliği serbest bıraktım ve onun için daha geniş açıldım. İyi hissettirmek için yeterli değildi ama yüzüme baktığında, kaşları kendi acısı ya da coşkusuyla çatıldığında, benim de dünyam açıldı. Ne olursa olsun, onu sevmekten bir an bile vazgeçmedim. "Lütfen," diye fısıldadım.

Manning gözlerini benimkilerden ayırmadı ve beni parçalayarak derinlere doğru itti. "Aman Tanrım," diye bağırdım, yakıcı bir acı kafa derime kadar uzanan bir yol açtı.

"Ne oldu? Ne oldu?" Manning'in sesi uzaklardan geliyordu. "*Lake?*"

Gözlerimi kapattığımı fark etmem bir anımı aldı, bir elimle yatak örtüsünü yırtarken diğer elimle neredeyse sırtından kan çekecektim.

Diğerini. Geri çekildi ama ben onu orada tutmak için çabaladım. "Bekle." Güzel yüzünü göz kırparak netleştirdim. "Özür dilerim," dedim. "Devam et."

"Özür mü diliyorsun?" diye sordu inanamayarak, alnı kırışarak. "O da neydi öyle? Bir tahta gibi kaskatı kesilmişsin." Çenemi tuttu ve gözlerimi kendisiyle buluşturmaya zorladı. "Söyle bana ne ..."

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki, göğsünde hissetmemesine imkân yoktu. Mide bulantımı bastırmaya çalışarak ona tutundum. Ağzımı açtığım anda yüz ifadesinde bir farkındalık belirdi. "Ben ..." Başladım. "Ben hiç ..."

"Kahretsin." Ayağa kalktı. "*Kahretsin*, Lake."

"Hayır," dedim, onu tekrar üstüme çıkarmaya çalışarak. "Durmanı istemiyorum."

Yataktan kalktı, önce çarşafa sonra da kendine bakarken beti benzi attı. "Kanaman var. *Kanıyorsun* amına koyayım." Odada volta attı. "Oh, Tanrım."

"Özür dilerim. Sadece mükemmel olmasını istedim." Her şey çok hızlı gelişmişti. Umurumda değildi, yavaşlamak istemiyordum. Bütün arkadaşlarım bekâretlerini lisede kaybetmişti. Bir tek ben dayanmıştım ve ne için? Yirmi iki yaşında, kendimi hâlâ korunmasız ve çocuksu hissediyordum. Çarşafı üzerime çektim ve doğruldum. "Lütfen gitme," dedim hıçkırarak. "Sana söylemediğim için özür dilerim."

"Orada kal," dedi, yüzünde ıstırap vardı. "Kımıldama."

Odadan çıktı. Mahcup bir halde lekeli çarşafı tekmeleyerek kaldırdım ve aceleyle iç çamaşırlarımı giydim. Geri dönüp gerçeği görmesinden korkarak kazağımı olabildiğince aşağıya çektim - ne kadar ilerlemiş olsam da, birçok açıdan hala aynı, deneyimsiz on altı yaşındaki kızdım.

GÖL

Manning yatak odama döndü, ellerini nemli bir beze sildikten sonra kanı temizlemek için şaftının üzerinde gezdirdi. "Neden giyiniyorsun?" diye sordu, yatak odama bakarak. İç çamaşırı.

Yeterince ifşa etmemiş miydim? "Gitme, Manning."

"Gitmek mi?" Yatağın ayak ucunda diz çökmüş, bana bakıyordu. "Lake, ben hiçbir yere gitmiyorum. Arkana yaslan."

Dediğini yaptım ve kanı silmek için iç çamaşırımı nazıkçe kenara çekti. İstemedenden de olsa iyi hissettirdi, havlu ılık ve yatıştırıcıydı. Hafifçe inledim ve o da orada oyalandı, biraz daha baskı uygulayarak üzerimde gezdirdi. Tam sıcaklık oluşmaya başladığında havluyu kenara attı. "Kalk."

Temkinli bir şekilde yataktan kalktım, sadece kazağım ve külotumla önünde durdum. Hâlâ sertti, yüzüme bakarken hâlâ işkence çekiyordu. "Bakire misin?"

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez," diye sessizce ona yalvardım.

Şaşkınlıkla dizlerinin üzerine çöktü ve beni kalçalarımдан tutarak kendine çekti. "Tatlı, tatlı kız," dedi, gözleri dikkatle üzerimdeydi. "Bu her şeyi değiştirir. Neden bana söylemedin?"

Nasıl ifade edeceğimi bilemeyerek işaret parmağımdaki ince yüzüğü çevirdim. "Çok masum olduğumu düşünüp bunu yapmayacağından korkuyordum."

"Ama sen ve Corbin-"

"Hiç birlikte olmadık," diye itiraf ettim.

"Dün sanki ... ve annen onun senin erkek arkadaşın olduğunu söyledi."

"Bunu ona hiç söylemedim. O öyle sandı ve sanırım Corbin de öyle düşünmesini istiyor çünkü o ..." Ağzımı kapattım. Manning'i üzme için doğru bir an gibi görünmüyordu.

"Seni hâlâ istiyor," dedi Manning. "Bunu biliyorum; bu bir sır değil. Ama dün senin üzerindeydi. Bir çift olduğunuzu sanmıştım."

"Buna inanmana izin verdim çünkü seni incitmek istiyordum."

Ellerini sırtımda ve kazağımın altında gezdirdi, alnını karnıma koyarken belimi sıktı. "Beni bekledin" dediğinde sesi neredeyse kırılacaktı.

"Beklemedim. Umut ettim. Bunun olacağını hiç düşünmemiştim," dedim, kalbim boğazıma düğümlenmişti, "ama bunu başka biriyle yapmayı kendime yediremedim."

"Bunu hak etmiyorum."

Saçlarına dokundum, mürekkep siyahı yumuşaklığı parmaklarımın arasından filizlendi. "Sen değilsen," dedim, "kim o zaman?"

Yüzünü tekrar benimkine çevirdi. "Bilseydim, Lake, asla böyle yapmazdım. Çok özür dilerim. Bu dünyada sana tapmaktan başka bir şey istemiyorum. Seni ne kadar sevdiğimi göstermek istiyorum çünkü kelimeler yetmiyor."

Hemen gözlerim doldu. "Beni seviyor musun?"

"Sevdiğime dair bir şüphe var mıydı ki? Yaptığım onca berbat şeye rağmen, bir an için bile olsa sana aşık olduğumu bilmediğini söyleyemezsin."

Zaten doğru olduğunu bildiğim sözleri duymak, tüm bunların doğrulanmasıydı. Burada yaşadığım iki yıl boyunca onu pek çok kez zorladığım için

Eve. D          rendi  im gece itiraflarım sahile sa  ılmıştı, *sensiz her   ey yanlış*, demi  tim ve kıyıya vuran dalgalardan başka bir yanıt alamamı  tım. Ama bu sabah beni seviyordu. Bir damla g  zya  ı yana  ımdan a  a  ı s  z  ld  . "G  ster bana Manning, l  tfen. Beni daha fazla bekletme."

G     me bir   p  c  k kondurduktan sonra dizlerinin   zerine oturdu. Kal  alarını tutarak dudaklarını karnımdan a  a  ı indirdi, sonra da i     ama  ırımın   n  ne bastırdı. Hi   de masum olmayan bir   p  c  kt   bu ve titrek bir nefes almama neden oldu. Beni tekrar   pt   ve beyaz pamu  u ıslattı. Bana nazik  e dokunmasına ra  men, parmak u  ları tenime battı  ında hareketlerindeki aciliyeti hissettim, sonra karnımda o kadar keskin bir   ekilme oldu ki neredeyse acıtacaktı.

Sa  ını   eki  tirdim. "Bunu istiyorum. Yava   gitmene gerek yok."

"Evet istiyorum. Bırak tadını   ıkarayım. Islak ve hazır olursan daha az acır."

"Ben hazırım." Yeterince hızlı nefes alamıyordum. Tek istedi  im ona olabildi  ince yakın hissetmektir. "O kadar da acımadı," diye yalan s  yledim.

Aya  a kalktı ve ba  ımın   enemden yukarı kaldırdı. "Senin ilkin olmak benim i  in her   ey demek. Bunu sadece hayal etmedim, Lake. Bu konuda k  buslar g  rd  m."

"Ben de bundan korkuyordum," dedim.

"Seni bu kadar   ok istedi  im i  in kendimden nefret ettim." Sa  larımı kula  ımın arkasına sıkı  tırdı, sonra ellerini sırtımdan a  a  ı kaydırarak beni kendine do  ru   ekti. "Sen her zaman hayalini kurmam gereken son ki  iydin.   ok gen  tin, sonra   ok saftın ve sonra gittin. Ba  tan   ıkarıldı  ım onca zaman d     nd  m ki ..."

Y  z  m   tararken s  zlerini yarıda kesti. Meme u  larımla s  tyenimin i  inde zaten sertti ama bakı  ları koyula  tı  ka karıncalandılar. Kendisinden nefret etmesini gerektirecek bir   ey olmadı  ını biliyor olmalıydı. Kuca  ından inip kaza  ımı ba  ımın   zerine   ektim. Kendimi onun   ıplak g     ne bastırmak istedim. I

K lotum t k r   yle kasık kemi ime yapı mı tı ama hâlâ nasıl davranaca ımı ya da ne istediğimi bilmiyordum.

"Ne d   nd n?" Ben sordum.

"Sana hayır demenin beni  ld recekini d   nm   t m ama dedim ve i te buradayım."

Sabah güneşi pencerelerden içeri girerek beyaz duvarları aydınlatıyordu. Artık yava lad  mıza göre, ne yapt  ımızı düşünmek için zamanım vardı. Manning'le seks yapmayı sayısız kez hayal ettiğim halde hiç bu kadar gergin olaca ımı d   nmemi tim.

Manning kara gözlerini bana dikmi ti ve gözlerinin ardında o kadar çok şey vardı ki, "Tereddütlerin mi var?" diye sormadan edemedim.

"Yakınından bile ge miyorum. Sadece d   ncelerim var." "Ne gibi?"

Parmaklarını s tyenimin askılarının altına soktu ve omuzlarımdan a a ı kaydır ı. "D n."

Yüzümü yatağa döndüm. Bir omzuma ıslak bir öpücük kondurdu ve ağzını boynumun hizasında gezdirdi. Sa larıım diken diken oldu. S tyenimin kopçasını açarken parmaklarının sırtımda gezinmesinin tadını çıkarmak için gözlerimi kapattım. D  meden önce yakaladım.

Bir kolunu karnıma doladı ve sırtımı önüne doğru çekti. "Sorun değil," dedi ve s tyeni kuplarının arasından kavrayıp benden aldı.

Tenime karşı mırıldandı ve g   slerimi avuçlarının arasına aldı. Uzun parmakları ortada bulu tu ve beni kendisine daha sıkı bastırarak kalçalarını arkama doğru yuvarladı.

"Nasıl hayal ettiğimi düşünüyorum ..." diye mırıldandı. "Ve buna sahip olmanın hayalini kurdum. Buna sahip olamad  ım için kendime nasıl işkence ettiğimi."

Sesindeki korku beni biraz sakinle tirdi. Bu benim için sadece büyük bir mesele değildi. Ellerimi onunkilerin üzerine koydum, avuçlarının çıplak, hassas tenimi sıyıırı ıyla i im daraldı.

"Seni bir göreyim," dedi.

Tereddütle döndüm, yüzüm ısınıyordu, gözlerim çıplak ayaklarımızdaydı. Gölde onun için soyunduğum geceyi hatırladım, ben ve o ay ışığında. Manning'in yanında o kadar genç ve aptaldım ki şimdi kendime o kadar güvenemiyordum. "Titriyorsun" diyene kadar öylece bakakaldı.

Sadece kışın odamın her köşesine sızmış olması ya da bunun benim için her şeyi değiştirecek olması değildi. Kendimi Manning'e teslim etmediğim bir hayat hayal edemiyordum ve aynı zamanda bunun gerçekten olduğuna inanamıyordum. "Bunu daha önce hiç yaptın mı?" Kendimi örtmek için elimde kalan tek şey olan saçlarımı omuzlarımın üzerine çekme dürtüsüne karşı savaştım. "Yani birinin bekâretini almaktan bahsediyorum. Belli ki ilk kez seks yapmıyorsun."

"Öyle de olabilir. Hiçbir şey benim için bu kadar önemli olmamıştı."

"Bir şey yok mu?" diye sordum. Sözleri beni cesaretlendirdi, ben de göğsüne dokundum. "Düğün günün değil mi? Ya da kız kardeşinin doğduğu gün?"

Elimi kalbinin üzerinde gezdirdi. "Hiçbir şey. Ve hayır," diye ekledi. "Bunu daha önce hiç yapmadım."

Ona daha fazla dokunmak istedim ama diğer eli bacaklarımın arasına girerek dikkatimi dağıttı. Tavana doğru yutkundum, parmakları iç çamaşırımın ince malzemesini sıkarken göz kapaklarım kapandı. Omuzlarından birine tutunarak ona asıldım.

Gözlerimi açtığımda beni izliyordu. "Senin ilk erkeğin olacağıma inanamıyorum," dedi. "Ve tek."

"Benim tekim," diye tekrarladım, hâlâ bu fikre alışmaya çalışıyordum. Başka birini bu şekilde düşündüğümden değil ama bunların bir süre daha gerçek görüneceğinden şüpheliydim.

Sözler onu da etkiledi, sanki canı yanmış gibi yüz ifadesi buruştu. "Benim için kaç kişiyi daha geri çevirdin?" diye sordu.

Alt dudağımı ağızımın içine çektim. "Corbin dışında mı? Hiçbiri."

"Farkında bile değilsin, değil mi? Kaç kişi sana çıkma teklif etti? Kaç kişi istedi ama yapamadı? Hiç şansları bile olmadı. Bize ne yaptığının farkında bile değilsin."

Sözlerine odaklanmışken, parmağını lastiğin altından geçirdiğini neredeyse kaçıırıyordum. Ten tene temas edince iç çektim, onun tüylü dokunuşundan daha fazlasını istiyordum. "Kendini tutmana gerek yok," dedim. "Bunu kaldırabilirim."

"Yavaş gitmem gerek, yoksa seni mahvederim ve ölmeden önce bunu birden fazla kez yapmak isterim."

"Yine de çok heyecanlıydın. Her şeyi mahvettim."

Kıkırdadı. "Merak etme. Hâlâ heyecanlıyım."

"Ama değil ..." Parmağı boğumuna kadar içime doğru kaydı. Düşüncelerimi kaybettim, kendimi dik tutmak için omuzlarını kavradım. "Öyle olmalı..."

Ağzını benimkine yaklaştırdı ve "Ne olmalı?" diye fısıldadı. "Daha önce patlayıcıydı," diye nefes aldım. "Havai fişekler."

"Belki de benim hissettiklerimi hissetmiyorsun," dedi. "Birbirimizin kıyafetlerini yırtmıyor olmamız havai fişeklerin olmadığı anlamına gelmez." Boştaki eliyle başımın arkasını tuttu ve beni öptü. *Bununla* bile başa çıkamadım, dudakları aç, dili arıyor, parmağı içimde daha hızlı ve daha hızlı hareket ediyordu. Hâlâ boynumu tutarak çenemin altını, boğazımı, köprücük kemiğimi öptü. Onun için salyalarım aktı. Onun için ıslandım. Beni yerinde tutması, çenemi sıkıca kavraması ve bedenimi ona yaslamasından başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Manning havai fişeklerini bundan başka bir şekilde patlatmazdı - gece gökyüzünde bir patlamaya doğru yavaş bir yol yakarak.

"Tanrım, inanılmaz derecede ıslaksın Lake," diye mırıldandı. Dokunuşunun beni bu kadar heyecanlandırmasından utanmam mı gerekiyordu? Bir sonraki yorumuna kadar endişeli mi yoksa tahrik mi olduğunu anlayamadım. "Hemen sikimin üzerine kayacaksın."

Nefesim kesildi, o kadar şaşırmıştım ki kalçalarımı elinin üzerinde salladım. "*Manning*." Ağzının bir köşesini yarım bir sırıtışla kaldırdı.

"Ne?"

"Senin b ö y l e konuştuğunu hiç duymamıştım. Benim yanımda küfür bile etmezsin."

"Senin yanındayken kendimi söylemekten alıkoyduğum pek çok şey vardı ama artık söylemeyeceğim. Hepsini söyleyeceğim."

"Bana daha önce söylemediğin bir şey söyle."

"Tamam." Elini geri çekti ve önümde durdu, görkemli, çıplak, kelimenin tam anlamıyla devasa, kasları sanki kendi tasarımıymış gibi mükemmel bir şekilde oyulmuş ve tanımlanmıştı. "Yatağa uzan ki seni sikebileyim Lake."

Nefes verirken göğsüm kekeleydi, içimdeki her şey şiddetli bir ihtiyaçla kıvrılıyordu. Alt dudagımı ısırarak, gözlerindeki hararetle, neredeyse öfkeli bakışa bakamadan sendeleyerek geri çekildim ve yatağın üzerine oturdum. O üzerime tırmanıp kollarıyla kendini desteklerken yatakta sürünmekten başka çarem yoktu.

"Bir daha söyle," diye yalvardım.

"Ellerini üzerimde hissetmek istiyorum."

Tırnaklarımı koyu renkli kirli sakalında gezdirdim, boynundaki damarlara dokundum, göğüs kıllarını sıyırdım ve parmaklarımla sessizce karın kaslarını saydım. Keşfetmeme izin verdi ama birkaç dakika sonra elimi tuttu ve aramıza indirdi. Penisinin üzerine yerleştirdiğinde boğazım kurudu.

Kısa bir an gözlerini kapattı, tek bir dokunuşla inledi. Verdiği tepkiden cesaret alarak avucumu onun uzunluğuna doğru ittim. Elimde seğirdi, pembe, kalın ve canlıydı. Çok güzeldi. Her şeyiyle.

"Tanrım, Lake," diye mırıldandı burnundan nefes alarak. "Dokun bana."

Hissettiğim kadar gergin görünmemeye çalıştım. Elimini ona tamamen dolayamadım bile. Parmak uçlarımı değdirmeye çalıştım, ne kadar sıcak olduğuna şaşırmıştım. Nasıl girmişti ki? İlk seferde kanama olması normaldi ama beni delip geçmiş olmalıydı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Hepsini duymak istiyorum."

"Hiçbir şey," dedim.

"Ben senin yatağındayken bana karşı yüzde yüz on dürüst olmalısın," dedi. "Beni duyuyor musun? Böyle olduğumuzda hiçbir şey, ama hiçbir şey güvenden daha önemli değildir. Bu seni incittiğimde sessiz kalacağın son seferdi."

"Ya bana zarar vermeni istersem?"

Dişlerini sıktı. "O zaman sen söyle. Yatağa *girmeden önce* bunu konuşuruz. O yüzden tekrar soruyorum, ne düşünüyorsun?"

"Daha önce içime nasıl sığdığını bilmiyorum," dedim basitçe. "Fiziğe meydan okuyor."

Sanki bu cevaptan başka bir cevap bekliyormuş gibi kaşları kalktı. "Bedenlerimizin yapmak için yaratılmadığı bir şey değil bu." Göğsümü öptü, sonra bir elini eğilmiş sırtımın altından geçirerek göğüslerimi tavana doğrulttu. Dudaklarını yaladı, yırtılmış görünüyordu, sonra iç çamaşırımı çıkarmak için baldırlarının üzerine oturdu. Dizlerimin altını kavrayarak beni kendisine doğru kaydırды, bacaklarımı açık tutuyordu, penisi tehlikeli bir şekilde yakındı. "Hâlâ acıyacak," dedi yüz ifademi okuyarak. "Seni ne kadar ıslatırsam ıslatayım, bunu düzeltemem. Sadece yavaş gideceğim. İlk başta. Sen bana alışana kadar." Bir eliyle bacağıma tutarken diğer elini karnımın üzerine koydu, belki de titrememi yatıştırmak için. "Ve sen de bana alışacaksın, Birdy."

Bana dokunmak için elini indirdiğinde sırtımı dikleştirdim ama içime girmek üzere olan şeye bakmadım. "Manning?"

"Mmm?"

"On sekiz yaşına girdikten sonra bile yanıma yaklaşmadın. Seni tahrik etmedim mi?" Nasıl cevap vereceğini biliyordum ama beni dışladığı onca zaman için onu kıvrandırmak istiyordum. "Şimdi farklı olan ne?"

Görüş alanımı ereksiyonuna kadar takip etti. "Yok bir şey. Daha önce de senin için sertleşmiştim."

Manning hiç kıpırdamadı ama *ben kıpırdandım*, heyecanla kıpırdandım, alt dudağımı ısırdım. "Ne zaman?"

"Bu seni tahrik ediyor, ha?" Homurdandı, tembelce eliyle beni keşfediyordu. "Sadece yakınlaşarak bana işkence ettiğin onca zaman?"

"Biraz," diye itiraf ettim.

"Çok fazla." Parmağını kaldırdı ve yaladı. "Sana daha dokunmadım bile ama elimde tadını alabiliyorum."

Kalbim karnımda atıyordu. Manning geçmişte böyle şeyler hakkında sessiz kalmış olabilirdi ama kesinlikle utangaç olduğu için değildi. Beni tekrar dizlerimin altından tuttu ve bacaklarımı açarak aralarına uzandı. "Onları etrafıma sar."

Ayaklarımı onun arkasına kilitledim.

"Şimdi de kolların," dedi. "Eğer çok fazla gelirse, söyle bana. Ya da tırnaklarını sırtıma geçir, ben de durayım."

Boynunun etrafında döndüm ve saçlarının uçlarını çektim. "Saç çekmeye izin var mı?"

Dudaklarına bir öpücük kondurdu. "İstediğin her şeyi yapabilirsin. Bana zarar veremezsin."

Bununla birlikte içime doğru itmeye başladı. Kendini ayarlamak için durakladı, sadece başını içeri sokmaya çalıştı. Bir nefes çektim ama bu sefer o kadar acımadı.

"Kampta at üzerindeyken bir an vardı," dedi. "Bacaklarımın arasındaydın ve saçların çok yumuşaktı. Korkmuştun. Kendimi koruyucu hissettim."

Ona bakarken hissettiğim aşkın yüzümden okunup okunmadığını merak ettim, ona sırlıslıkla aşık olduğum zamanları düşündüm. Bu onu da etkilemişti. Manning ellerinin üzerine kalktı ve daha sert bir şekilde içime doğru itti.

Bu sefer ittiğinde, iyi hissettirdi. Kaygan. Kollarım gevşedi ve bileğimi tutup tekrar boynuna doladı. "Bırakma, Lake. Lütfen."

O üzerimde dururken bile onu daha sıkı sıktım. "Sonra ne olacak?" diye sordum.

"Senin için sertleştim. Kafam çok karışmıştı." Hareket etmeye başladı, içime girip çıkıyordu. İnerken boynu damarlı bir hal aldı. "Ve utandım."

Yıllar boyunca her ne kadar kafam karışmış ve utanmış hissetsem de, onun için bunu istemiyordum. Bunun onun için ne kadar zor olduğunu biliyordum, kendisinin bile istemesine izin vermediği bir kıza sahip olmasına izin vermek. Boynunun arkasını kavradım. "Sen olduğun için mutluyum."

"Bunu hak edip etmediğimi bilmiyorum."

Onu ektim. "Yaparsın. Lütfen. Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu göster bana."

Beni öpmek için başını eğdi ve dudaklarımız birbirine değdiği anda kendini bıraktı. şimdi ne demek istediğini anlamıştım. Vücutlarımız bunun için yaratılmıştı. Her hamlesi daha kaygan, daha kontrolsüz geliyordu. Onun için açıldım, onu daha derinlere aldım, benim yanımda sakın olmaktan başka bir şey yapmayan bir adam. Bu Manning'in henüz görmediğim bir yanıydı ve bunu ona yaptığıma inanamıyordum.

"Canını yakıyor muyum?" diye sordu sıkılmış dışlerinin arasından, kendini tamamen kaybetmiş gibi görünse de. "*Siktir.*"

"Hayır," dedim, artık onun her şeyini kabul ediyordum. "Durma."

Beni dudaklarımdan sertçe öptü, bir elini kalamın üzerinden geçirerek uyluğumu kaldırdı. İçime daha fazla gle girdi, o kadar acımasızca sürüyordu ki karnımın derinliklerindeki ağrı daha çok bir zonklamaya dönüştü. Bu artık hafifletmesini istediğim bir his değil, doldurmasına ihtiyaç duyduğum bir yerdi. Ağzını çekti, alnını benimkine dayadı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Buna cevap bile veremem" dediğimde gözlerimden yaş geldiğine emindim.

"Yapabilirim. Beni deli ediyorsun, Lake." Sesindeki ve yüzündeki duygularla, tüm bunların neyle ilgili olduğunu, insanların aşkla seksi neden birbirine karıştırdığını anlamaya başlamıştım. pcğnn aciliyeti, ani zevk artışı, tenin tene arpması. Eğer hayatım bir şarkı olsaydı, bu

Kreşendo. Şimdiye kadar birini, Manning'i bile sevmenin ne demek olduğunu gerçekten bilmemiştim. "O zamanlar bacaklarımın arasında olduğunu düşündüğümde, her seferinde *siktir et* deyip seni çalmak istediğimi..."

Beni yıllar öncesine götürürken, şimdiki zamana odaklandım. İçimde oluşan doruk noktası, şimdiye kadar her şeyin olduğu gibi neredeyse acı vericiydi. "Bu çok fazla," diye nefes nefese kaldım.

"O zaman bırak," dedi. "Bırak devralsın."

Manning'in sesini duymak, onu üstümde, içimde, yüzünü yüzüme yakın hissetmek, bana vermek istediği şeyi almaktan daha fazlasına ihtiyacım olmamıştı. Sırtımı dikleştirip ona teslim olduğumda yüzüm yanıyordu. Her sert hamlesinde homurdanarak bir düzen tutturdu. Yapabildiğim tek şey, sırtı terle kayganlaşırken, doruk noktam kafamdaki *evet, Tanrım, evet* dışındaki her düşünceyi yok ederken dayanmaktı. Acı dolu inlemelerim dışında her ses. Katıksız zevk ve Manning'in üzerimde titremesi dışında her duygu.

Bana çarptı ve dedi ki, "Artık kendimi tutamıyorum. Kendini çok iyi hissediyorsun." Onu zayıflattığım düşüncesi beni dünyaya geri getirdi. Büyülenmiş ve doymuş bir halde yüzünün altüst oluşunu, dişlerinin sıkılışını izledim. Ellerimden birini tuttu, kendini içime gömüp sıcak ve hızlı bir şekilde boşalırken parmaklarımızı birbirine bağladı.

Tüm ağırlığını bana verdi, göğsü kabarıyordu, bedenlerimiz bir ter tabakasıyla birbirine yapışmıştı. Bir süre sonra başını kaldırdı. Kahverengi gözleri bana her zaman olumlu olmayan bir gökkuşağı duygusuyla bakıyordu. Onlarda pişmanlık, öfke, hayal kırıklığı görmüştüm. Şimdi ise derin bir sevgiyi barındırıyorlardı, daha önce bir anlığına gördüğüm ve kendimi kafamın içinde olduğuna inandırmaya çalıştığım bir şeydi bu.

Beş parmağım sırtına gömülmüş halde ona tutunmaya devam ederken, "İyi misin?" diye sordum.

"Öyle *miyim*?" Sırıttı. "Birdy, hiç bu kadar iyi olmamıştım." "Sen de titriyorsun, biliyorsun."

"Evet, kahretsin. Seni eziyor muyum?" Vücudu her yerimi kapladı, beni yatağa bastırdı ve dünyanın geri kalanından sakladı. Dairenin buz gibi havası uzuvlarımı serinletiyordu ama bedenlerimizin değdiği her yer sıcacıktı. "Evet. Mükemmel hissettiriyor."

Elimi kavrayışını yeniden ayarladı, böylece artık can havliyle tutunuyormuş gibi hissetmiyordu. "Sanırım ilk seferin hızlı olacağı konusunda seni uyarmalıydım," dedi. "Kontrol bendeymiş gibi davranmayacağım."

"Hızlı mıydı?" Ben sordum.

Kıkırdadı. "Seni boşaltmanın tüm yollarını öğrenerek hayatımın saatlerini kaybetmeyi planlıyorum."

Biraz kızardım. Bana saf mutluluğu göstermişti ama bu, bu kadar rahat olmamın sadece bir parçasıydı. "Şu anda kendimi sana çok yakın hissediyorum."

"Ben de, Lake." Bir elini saçlarımın üzerinde gezdirdi ve parmakları saçlarımın arasında dolaştı. "Hiç bu kadar güzel olmamıştın."

Gülmeye başladım ama ciddi olduğunu görünce durdum. Terliyordum ve yüzümün kıpkırmızı olduğunu bakmadan anlayabiliyordum. "Ama ben berbat durumdayım," dedim.

Sanki hayret içindeymiş gibi başını salladı. "Bunu ben yaptım," dedi, sıcak yanaklarımı ve ardından göğsümdeki bir işareti okşayarak. "Ve bunu." Beni ağzımın köşesinden nazikçe öptü. "Pembe şiş dudaklar," diye fısıldadı. "Seni daha yeni doğurmuşken nasıl olur da benim için en seksi şey olmazsın?"

Kulak mememi dişlerinin arasına aldığı anda istemsizce inledim, bacaklarımın arasındaki ağrı geri döndü. "Tekrar yapabilir miyiz?"

"Bir erkeğe kendini toparlaması için bir dakika ver." Hâlâ içimdeyken bacaklarımın arasına kaydı ve beklenmedik heyecanla keskin bir nefes aldım. Ama dışarı çekmek için uzandığında bacaklarımın arasındaki yapışkanlığı fark ettim ve o kadar yüksek sesle nefes aldım ki dondu kaldı.

Aman Tanrım. Hay sikeyim. Prezervatifsiz seks yapmıştık.

O ana kadar aklıma bile gelmemişti. Manning'le birlikte olmak çok doğaldı. Çok gerçek. Sanki bizim dışımızda hiçbir şey yokmuş gibi. Bunun dışında

doğru değildi.

"Manning, biz-"

"Biliyorum." Bana baktı, ifadesi okunamıyordu.

"Ne yapacağız?" diye sordum. Şokta mıydı? Kızgın mıydı? "Sorun ne? Ne düşünüyorsun?"

"Doğum kontrol hapı kullanıp kullanmadığını bilmek istiyorum." "Değilim. Neden olayım ki?"

Gözlerini göğsüme indirdi. Hayal kırıklığına mı uğramıştı yoksa üzgün müydü anlayamadım ama bu benim hatam değildi. Konuşması gereken biri varsa o da oydu. Hamile kalamazdım. Çok gençtim. Beş parasızdım. Hâlâ borç içindeydim çünkü son dört yılımı *hayallerimin peşinden* gitmek için okulda geçirmiştım. Çocukları içermeyen hayaller. Bebek ihtimali aklıma geldikçe, içinde bulunduğumuz durumun gerçekliği de yüzüme vurdu. Teslim olmadan önce bunu görmezden gelmek kolaydı ama şimdi seks yaptıktan sonra bunun ne anlama geldiğini bir türlü kavrayamıyordum. Sadece prezervatifsiz seks yapmamıştım, aynı zamanda Manning hâlâ başkasının kocasıydı.

Gerçekten terlemeye başladım. "Kalkmam lazım,"

dedim. Başını kaldırdı. "Lake, dinle."

"Hareket edebilir misin?"

"Çıldırarak durumu değiştirmeyecek." "Kalkmam gerek."

"Ve burada seninle yatmak için bir dakikaya ihtiyacım var Lake. Bunun benim için ne anlama geldiği hakkında bir fikrin var mı? Bunu hiç yaşamamıştım-"

"Beni *eziyorsun*," diye bağırdım gözlerini kaçırarak. Evli bir adamdı ve dayanılmaz derecede ağırdı, beni, metresini yatağa sabitlemişti. Ve o sadece *bir başkasının* kocası değildi. Tiffany'nin kocasıydı. "Çekil üstümden. Nefes alamıyorum."

Kollarının üzerine kalktı ve ben de altından sıvıştım. Yatağın üstündeki çarşafı çektim, kendimi ona sararak odayı geçtim. Belki de bilinçaltımdaki suçluluk duygusuydu ama kapıya doğru giderken gözlerim

şifonyerimin üzerindeki küçük tahta kutunun üzerine düştü. Tiffany'nin baş nedimesi olarak bana verdiği hediye. Val dün gece aynı yerde durmuş ve bana gerçeği hatırlatmıştı.

Kız kardeşini seçti, Lake. Onunla evlendi.

Val yaptığım şey yüzünden hayal kırıklığına uğrayacaktı. Bir kez daha, Manning'in söylediği gibi sonuçları görmezden gelmiştim. Kendi kız kardeşimi, kendi geleceğimi bile kendimi koruyacak kadar önemsememiştim. Manning ona hayır diyemeyeceğimi biliyordu.

Bak ne yaptın, Lake.

Tiffany'nin Manning'in tutuklandığı gün yaptığı suçlama aklımdan hiç çıkmıyordu ve bu kez doğru olduğuna hiç şüphe yoktu. Korkunç bir şey yapmışım ve Val'in de söylediği gibi, kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu. Artık bir yetişkindim ve prezervatif kullanmak Manning'in olduğu kadar benim de sorumluluğumdu.

"Lake, buraya gel." Dirseklerini dizlerine dayayarak yatağın kenarına oturmuş olan Manning'e döndüm. "Aklının döndüğünü görüyorum."

"Onun hakkında neredeyse hiç konuşmadık bile," dedim. "Konuşmadık bile... sadece.

.."

"Ne yaptığımızı biliyorum." Ayağa kalktı ve yeri aramak için arkasını döndü.

Onun çıplak, sıkı arkasını görmek neredeyse kalbimin durmasına neden oluyordu. O gün şantiyede olduğu kadar formdaydı, her kası yüzeyin hemen altında görünüyordu. Ve orada, bana bakarken, ince, neredeyse görünmez dövmesi vardı. Omzunun arkasındaki ince, siyah, düzensiz üçgen beni hem ısıtıyor hem de alay ediyordu. Ben hep orada, tenine kazınmış olarak kalacaktım ama o üçüncü nokta da öyle. Bu o muydu?

Boxer-briefini almak için eğildi, sonra da çekti. "Hadi yiyecek bir şeyler hazırlayalım, sonra bu işi çözebiliriz."

Yaptığım şeyden sonra burada durup onun kıcını düşündüğüme inanamıyordum. Bu beni nasıl bir insan, nasıl bir kız kardeş yapardı?

Tiffany melek değildi ama bu ihanetin başka bir seviyesiydi. "Yemek mi?" Ben sordum. "Daha yeni *seks* yaptık. Şimdi nasıl yemek düşünebilirsin?"

"Şey ..." Döndü, ağzının bir köşesi eğildi. "Bunun ilk seferin olduğunu biliyorum ama tipik olarak-"

"Ciddiyim, Manning," dedim, çarşafı etrafıma daha sıkı sararak. Onunla bir *hayatı* vardı. El ele tutuştuklarını, öpüştüklerini, aynı yatakta uyuduklarını hayal edebilmem dışında bu konuda hiçbir şey bilmiyordum, çünkü her şey gözümün önünde gerçekleşmişti. Annemle ne zaman konuşmaya başlasalar telefonu kapatıyordum. O zaman da kaldıramamıştım, şimdi de Manning'in dölleri kalçamdan aşağı damlarken çırılçıplakken kesinlikle kaldıramazdım. "Bunu yapmamalıydık," dedim.

"Hayır mı?" diye sordu, yüzündeki çarpık gülümsemeyi silerek. "Gözlerimin içine bakarak böyle söylüyorsun, çünkü ben tam tersini düşünüyorum. Altımda sen olmadan bu kadar zaman geçmesine izin verdiğim için aptalın teki olduğumu."

"Onu incitmiş olman umurunda bile değil," diye suçladım.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu. "Histerik olmamam umursamadığım anlamına gelmez. Seni acının bir kısmından korumaya çalışıyordum ama Tiffany hakkında konuşmak istiyorsan, gel konuşalım." Parmak eklemlerini kırdı. "Son dört yıldır yanımda duran kadını incittiğim için kendimi bok gibi hissettiğimi söylememi istiyorsun, o zaman-"

"Dur," dedim, çömelirken kulaklarımı kapatarak. "Lütfen dur."

Önüme eğildi ve dirseğimi tuttu. "Lake, sakın ol. Gel otur ve bunu konuşalım."

"Korunmadık," diye boğuk bir ses çıkardım. Midem çalkalandı ve bir an için kusacağımdan endişelendim. Kolumu onun elinden çektim. "Ne düşünüyorduk ki? Bir şeyler söylemeliydin. Israr etmeliydin."

"Çekip gitme," dedi. "Sen benim işimi zorlaştırmaktan başka bir şey yapmazken ben bir ömür boyu senden uzak durmaya çalıştım. Şimdi sana dokunabildiğime göre geri çekilme."

"Ama bu sadece işleri daha da kötüleştirir."

Dilini alt dişlerinin üzerinde gezdirerek iki kızgın kaşını kaldırdı. "*Daha mı kötü?*"

Öyle demek istememiştim ama gerçek şu ki, Manning etraftayken hiçbir zaman doğru düşünememiş ya da doğru kararlar verememiştim. Onun yanındayken kördüm ve hep öyleydim. Çok geç olana kadar sonuçların hiçbir önemi yoktu. Ayağa kalktım ve bir elimi yanıma bırakarak diğer elimle çarşafı kavradım. "Belki de düşünmek için biraz zaman ayırsak iyi olur. Ayrı ayrı."

"Bunun için çok geç," dedi bana doğru sert bir adım atarak. "Kızgın olabilirsin, utanabilirsin ya da sana her ne oluyorsa, ama bunu burada benimle yapacaksın." Bana doğru uzandı. "Bana gitmemi söyleme şansın vardı ve-"

Geri çekildim.

"Lake," diye uyardı. "Az önce sana ne dedim ben? Şu anda sana dokunabilmem gerekiyor."

Onun hayal kırıklığını görmek, sadece bir kez seks yaptıktan sonra nasıl çözüldüğünü görmek beni heyecanlandırdı. Geri çekilmeye devam ettim ve sonra odadan kaçmak için döndüm. Daire o kadar küçüktü ki, tek özel yer banyoydu. Oraya yöneldim ama Manning daha hızlıydı ve kapıyı kapatmıştı. Oturma odasının etrafında geri çekildim, o bana doğru ilerlerken sırtım duvara dönüktü. Aramıza bir mutfak sandalyesi çektim ve onu kenara fırlattı. Ön kapı benim tek çıkışımdı. Binadan asla çarşafı çıkamayacağımı, mantıksız davrandığımı ve daha kapıya varmadan beni yakalayacağını biliyordum ama yine de koştum, beni kovalamasını sağlamak, onu kızdırmak için.

Girişte bana yetişti, belimden tutup kaldırdı ve omzuna attı. Heyecan ve utançtan karnıma ağrılar girdi. "Bunu tekrar yapamayız," dedim ona karşı mücadele ederek.

"Bunu bir ömür boyu yapacağız, o yüzden bu işin üstesinden gelsen iyi olur. Her seferinde seni kovalamayacağım."

Kıçım mutfak tezgahına çarpmadan önce düşme hissine kapıldım. Çarşaf açılıp beni ona gösterdiğinde şaşırarak nefesimi içime çektim. "Manning, ben ciddiym."

"Ben de öyleyim, lanet olsun," dedi ve beni tam bacaklarımın arasına sıkıştırana kadar kenara çekti. "Ben çok ciddiym. Sana tiyatronun dışında ne demiştim? Bir kez benim oldun mu, artık benimsin ve kaçmana izin vermeyeceğim." Kendini ellerinin arasına aldı, başını yarığım boyunca kaydırıldı. Aşağıya baktım, büyülenmişim. Daha önce birlikte olduğumuzu görmemişim. Ucu parlayarak geri geldi. Mücadelemizin beni ıslak, onu ise granit gibi sert bırakması sürpriz miydi? Tüm ilişkimiz itme ve çekme, uzun bir mücadeleden ibaretti. "Gerçeği bilmek ister misin?" diye sordu. "Bunu itiraf etmek istediğimden çok daha fazla hayal ettim - içine girmeyi ve amını en geri dönüşü olmayan şekilde sahiplenmeyi."

Göğsüm sıkıştı, nefesim onun sözleriyle ciğerlerimden çekildi. Onun bu kadar yanlış bir şey söylediğini duymayı *hayal etmeye* bile cesaret edememişim. Bu kadar kirli. Manning'in yıllar boyunca beni saf tutmak için ne kadar çok çalıştığını bildiğimden, beni mahvetme konusundaki çaresizliği beni daha da azdırdı. "Tekrar yap," dedim. "Bunu istiyorum."

İçime girmeye hazırlanıyordu ama girmede. "Ben de istiyorum," dedi, aramıza bakarak, parmak eklemleri kendini kavrarken beyazlaşıyordu. "Ama *lanet olsun*, Lake. Daha önce doğru düşünemiyordum. Bu riski göze alamayız."

Şüphe içimi kemiriyordu - kendini adamamış mıydı, New York'ta kalmak istemiyor muydu? Manning bana göz kulak olacağına söz vermişti. Hamile kalmak, içinde bulunduğumuz durumda ihtiyacımız olan en son şeydi.

"Kollarını bana dola," dedi. "Sıcaklığını şimdiden özledim."

Biraz eridim ve kendimi onun göğsüne doğru çektim. "Korkunç bir şey yaptık," diye fısıldadım boynuna.

"Biliyorum ama kaçarak beni cezalandıramazsın. Her şeyi telafi etmekten başka bir şey istemiyorum. Bana bunu nasıl düzelteceğimi söyle." Elini kazıdı.

yanasını yanağıma dayadı. "Bunu tekrar yapmadan önce onunla olan ilişkimi bitirmemi ister misin?" diye mırıldandı. "Doğruca havaalanına gideceğim, Lake."

Olduğu yerde kaldı, neredeyse içimdeydi ve ben onu istiyordum. Ne kadar utanırsam utanayım, onu şimdi eve, kızımın yanına gönderebileceğimi sanmıyordum. "Gitmeni istemiyorum. Çok uzun süre bekledim."

"O zaman burada seninle kalacağım." "Ne kadar süre?" diye sordum.

"Bilmiyorum ama evliliğimi telefonda bitiremem. Eve dönüş uçağım Cuma günü."

Dört gün. Şimdilik alabileceğim tek şey buydu. "Ondan nefret ediyorum," dedim, Tiffany'nin yüzünden başka bir şey hayal etmeye çalışarak. "Bana yaptıkları için, pek çok nedenden dolayı ondan nefret ediyorum. Ama onu seviyorum da."

"Biliyorum."

"Sen de öyle." Soğuk sayaç çarşafın üzerinden tenimi ısırdı. "Bütün bunları onunla yaptın."

Yüzüme bakmak için geri çekildi. "Sana olan ihtiyacım her şeyden daha fazla. Her şeyi tüketiyor."

"Bu, onunla birlikte olduğun ve onu sevdiğin gerçeğini değiştirmez."

Yüzümü ellerinin arasına aldı. Çok iyi tanıdığım sıcak gözleri, ne yazık ki benim de herkesten daha iyi anladığım bir şekilde karardı. Sözlerim onu incitmişti. Kendi karısını sevdiği için onu suçlamak adil değildi belki ama onun benim ilk aşkım olduğu gibi benim de onun ilk aşkı olamamış olmamdan nefret ediyordum. *O* her zaman aramızda olacaktı. "Lake." Tıpkı gözleri gibi duygularını yansıtan kalın ama güzel bir boynu vardı. Damarları belirgin ama zarifti, yutkundukça adem elması sallanıyordu. "Dün gece bana onu sevip sevmediğimi sordun ve ben cevap vermedim çünkü Sevmediğim için utanıyorum."

Ondan çekindim. Beklediğim cevap bu değildi ve bunu söylemenin ona acı verdiğini görebiliyordum. "Ne?"

"Onu hem bir arkadaş hem de bir insan olarak seviyorum - özür dilemeden olduğu kişi olma konusundaki azmini tahmin edecek ve hatta takdir edecek kadar iyi tanıdım. O ve ben birlikte çok şey yaşadık. Ama sen varken nasıl birine aşık olabilirim ki?" Alnını benimkine dayadı. "Sana o kadar aşığım ki, o kadar uzun zamandır aşığım ki, başka kimseye yer yok, karıma bile. Ve bunu itiraf etmek beni en büyük pislik gibi hissettiriyor."

Göğsüm ağrıyordu. Hayal kırıklığı ve üzüntüyle geçen yıllar bu ana değermiydi? Değdiğini düşünmeden edemiyordum. Net bir cevap yoktu. Kız kardeşimi incitmek istemiyordum ama Manning'e sahip olduğum için onu bırakmayacaktım. "Bana söz ver," dedim.

Sanki teslimiyetimi hissetmiş gibi bir elini sırtıma bastırdı ve bedenim kamburlaştı, göğüslerim göğsüne gömüldü. Bedeli ne olursa olsun onu içimde istiyordum. "Her şeyi yaparım," dedi.

"Onu bırakacağına söz ver."

Yıllardır tek yaptığım analiz etmek, direnmek ve hayal kurmaktı. şimdi, istediğim her şey tam önümdeydi. Tiffany onu benden almakta tereddüt etmemişti.

Ben olsam geri alırdım.

OceanofPDF.com

MANNING

S Mutfak tezgâhına uzanan Lake, sanki buhar olup uçacakmışım gibi bana sarıldı. Onu gerçekten suçlayamazdım. Tam bacaklarının arasında dururken bile nerede olduğuma inanamıyordum.

Tekrar titremeye başlamıştı. Ona doymak, kendimi onda kaybetmek, bu dairenin dışında her şeyin var olduğunu unutmak istiyordum ama Lake geride bıraktığım hayatı anlamazsa, bununla yüzleşmek zorunda kaldığında daha da kötü olacağından endişeleniyordum. Tiffany sadece bir koca değil, bir ev, istikrar ve bir gelecek de kaybedecekti.

"Buraya gelmek üzere uçağa bindiğimde, Lake, neye bulaştığımı biliyordum," dedim. "Buraya geldiğimde ve olmam gereken yerin burası olduğunu gördüğümde, neyi geride bırakacağımı biliyordum. Ama sen bilmiyorsun. Oradaki hayatım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Neden yapmam gerekiyor? Bu bir şeyi değiştirecek mi?"

Tereddüt ettim. "Benim için hayır. Neyin tehlikede olduğunu zaten biliyorum." Evliliğimi bitirmemi istemesi Lake için sorun değildi, çünkü bunların hiçbirinde yanında olmamıştı. Tiffany'yi satın alma asistanlığına terfi ettirdikten sonra araba galerisine götürerek ona sürpriz yapan bendim. Onun kirli bulaşıkları, arka bahçede çalışırken çıkardığım tozlar ve her ikimizin de garaj kapısını kapatmayı unutması yüzünden onunla durmadan kavga eden bendim. Birlikte satın aldığımız bir evin tadilatının yarısından fazlasını bitirmiştik.

Granitleri, boya renklerini, lanet olası dolap kulplarını ve Tanrı bilir başka neleri özenle seçerdik - her zaman lanet olası evle ilgili bir şey vardı. Tadilat masrafı ve enerjisi değilse bile, başka adamlar evimi inşa ederken her gün takım elbise giydiğim için duyduğum suçluluk duygusuydu. Tiffany'ye başımızı sokacak bir çatı için bir damla bile ter dökmemiş olmaktan nefret ettiğimi söylediğimde beni duymadı. Hatta yepyeni mobilyalar bile almıştı çünkü benim yaptıklarım bir mağazadan gelmiyordu.

Ama Lake bunların hiçbirini düşünmüyordu, çünkü o aşkın tek önemli şey olduğu lanet olası bir la-la diyarında yaşıyordu. Ve ben onu bu yüzden seviyordum. Orada kalmasını istiyordum ama bundan da öte, Lake'in bir gün uyanıp kız kardeşinin altından çekip aldığı hayat için bana ya da kendisine kızmasını istemiyordum. Son yirmi dört saat içinde Lake'in burada, New York'ta kendi başının çaresine bakabileceğini görmüştüm ve bunu yapabiliyorsa, yıllar önce ondan sakladığım gerçeklerle de yüzleşebilirdi. "Umarım bu senin için de bir şeyi değiştirmez," dedim, "ama yine de bilmelisin."

"Beni daha iyi ya da daha kötü hissettirecek hiçbir şey yok. Kötü bir evlilik olsa bile." Bir elini sırtıma doğru kıvrırdı. "Öyle mi?"

"Bazı açılardan düşündüğüm gibi bir evlilik oldu. Çoğu zaman iyi anlaşıyoruz. Eğleniyoruz. Bana boktan şeyler yaptığında onu uyarıyorum ama bundan sıkıldım." Tiffany seyahate çıkmamdan nefret ederdi ve bu konuda kendimi suçlu hissetmem için elinden geleni yapardı. Evdeyken de beni alışveriş yapmak, arkadaşlarıyla çatıdaki barlara gitmek ya da evde mükemmel bir havuzumuz varken plajda kışımın üstüne oturmak gibi umurumda olmayan şeyler yapmaya yönlendirmeye çalışırdı. Lake'ten uzaklaşmaya başladım. Eğer Tiffany hakkında konuşacaksak, giyinmem gerektiğini düşündüm. "Bir partner istiyorum," dedim, "bebek bakıcılığı yapacağım ya da kendimi kollayacağım biri değil."

"Gitme," dedi Lake, tekrar üzerime tırmanarak. "Buradan ayrılma. Onun hakkında konuşma." Yanağımı okşadı, sonra yüzüme bakmak için geri çekildi. Nefes nefese bir sesle, "Sadece bunun bizim için son olduğuna dair bana söz vermeni istiyorum," dedi.

Evdeyken Lake'i net olarak hayal edemediğim zamanlar oldu, o kadar uzun süredir uzaktaydı ki. Ama gözlerinin alışılmadık mavisini bir gün bile unutmamıştım. O renkte karşılaştığım her şey göğsüme inen bir darbe gibi gelirdi ama artık gelmiyordu. Artık o renkte yaşamak istiyordum. "Sana söz veriyorum Lake, artık sadece sen ve ben varız," dedim. "Başka bir yol olsaydı şimdi burada olmazdım."

"Daha fazlasına ihtiyacım var." Onu aletimin başına doğru biraz fazla çektiğimde inledi. "Bana daha fazlasını borçlusun."

Saçları ellerimden dolayı birbirine karışmış, yanakları sikim içine girdiği için kızarmıştı. İhtiyacım olan şey ya ondan ayrılmak ya da onu becermek, hava geçirmez amının sürtünmesini hissetmekti. O anda ona ne isterse verecektim. "Annemle babamın sahip olduğu tutkunun beni sadece kötü yapabileceğini düşünmüştüm," dedim ona, "ama onsuz yaşamak beni sınıra çok yaklaştırdı. Seni istediğim zaman hissedebilmeye ihtiyacım var. Senin neye ihtiyacın var?"

Ağzından nefes alıyordu ve benim onun içinde olamadığım için hissettiğim kadar sinirli görünüyordu. "Orange County'yi terk et ve gel burada yaşa," dedi.

Güney Kaliforniya bildiğim tek evdi. Yaşamak için savaşıyordum. Bir evim, bir eşim ve beni hayal ettiğimden daha zengin yapan bir kariyerim vardı. Lake'in buna ne diyeceğini biliyordum, çünkü daha önce de söylemişti - bunlar sadece ayrıntılardı. Önemli olan bu, o ve ben. O zamanlar ona bunun yeterli olmadığını söylemiştim. Bunu ona tekrar yapmayacaktım. "Elbette geleceğim," dedim. "Bütün gece kapının önünde otururken bunu düşünmek için yeterince zamanım oldu. Beni daha çok endişelendiren şey iş ve bize destek olmak."

"Artık babam için çalışamazsın. Onlarla hiçbir şey yapmak istemiyorum. Ancak bu şekilde çalışabiliriz."

Yüzünü tarayarak birkaç ölçülü nefes aldım. Kendimi bir şehirde hayal edemiyordum ama Lake'in olmadığı bir yerde olmayacağımı zaten biliyordum. İsteddiği şey, vermesi kolay bir sözdü çünkü

tam da istediğim şeydi. "Seni elde etmek için her şeyi yaparım Lake. İstifa etmemi ve taşınmamı istiyorsan, olmuş bil."

Omuzlarımı kavradı. Onun gücü, sesindeki aciliyet beni şaşırttı. "Bana söz ver."

"Bu Tiffany ile ilişkini bozacak," diye uyardım. "Seni bundan koruyamam."

"Zaten kırık. Ben halledebilirim. Sadece bana söz ver."

"Söz veriyorum. Taşınma, iş, boşanma, söz veriyorum, şimdi bana başka ne istediğini söyle."

"İstiyorum ..." Gözlerimin önünden kaçıyor, söylemek için çırpınıyordu ve bu beni onun her kelimesine bağlıyordu. Ona veremeyeceğim bir şey var mıydı? "Seni içimde istiyorum."

Bununla birlikte, ne hakkında konuştuğumuza dair tüm hislerimi kaybettim. Onu neredeyse tezgahdan çekip aletimin üzerine yatırdım. Çarşaf bir yığın halinde ayaklarımızın dibine düştü. Bu sefer daha kolay kayıyordu ama yine de şimdiye kadar yaşadığım en sıkı oturuştı. Onu bu kadar iyi hissettiren ilk erkek olduğumu bilmek, sadece aklını ve kalbini değil, şimdi bedenini de sevmek, bana bir şeyler yaptı. Beni hem dehşete düşüren hem de heyecanlandıran şeyler. Onu uzun süre kendimden uzak tutmuştum çünkü aramızdaki tutku, boğulmuş olsa bile beni korkutuyordu.

"Neden bütün gece kapımın önünde oturdun?" diye fısıldadı ateşli bir şekilde. "Neden içeri gelmedin?"

"Nedenini biliyorsun. Emin olmanı ve bana gelmeni istedim. Yine de orada oturup beklemedim. Kırık kilit için endişelendim."

Daha fazla derine inemeyinceye kadar onu tamamen doldurduğumda nefesini içine çekti. "Kilit?" diye sordu.

"Davetsiz misafirlere karşı güvende olduğundan emin olmalıydım," diye şaka yaptım, kulağına mırıldandım. "Ama inan bana, içeri zorla girmeyi düşündüm. Seni rahatsız etmeyi. Sen kapıyı açtığında neden kapıda durduğumu, içeri girmemek için kendimi zor tuttuğumu sanıyorsun?"

Kollarını boynuma doladı, ben içine girip çıkmaya başladığımda gözleri sıkıca kapandı. "İçeri girmeni istiyorum," dedi.

Beni daha da derine çekmesini izlerken biraz hırladım. "Şu haline bak," diye mırıldandım ona. "Sen benim için mükemmelsin."

"Sen çok büyüksün," dedi.

"Hayır, yapmıyorum." Onu asla incitmek istemedim, özellikle de ilk seferinde, ama itiraf etmeliyim ki, onu alıştırdığımı bilmek beni tahrik *ediyordu* - bir ömür boyu kendimizi birbirimize uyduracaktık. "Ben çok büyük değilim, sen de çok küçük değilsin," diye tekrarladım, "çünkü benim bedenim tam seninki için yaratıldı."

"Benim için sil," diye fısıldadı.

O anda, kendisinden önce gelen *kadınları* düşünüyor olması beni öldürüyordu. Tiffany'yle ilişkimi daha sonra değil de şimdi bitirmenin işleri kolaylaştıracağını düşünseydim, belki yapardım ama Tiffany'ye kız kardeşinin dairesinden gelen bir telefonda daha fazlasını borçluydum. Önerebileceğim tek şey Lake'in kendini iyi hissetmesini sağlamaktı. Bunu her şeyden çok yapmak istiyordum. "Bunu silebilirim. İçindeki her şeyi sikip atabilirim. Sadece söylemen yeterli."

Başını salladı. "Öyle yap."

Daha önce çekingenliğini örtmek için bunu nasıl istediğini hatırlayarak içinde seğirdim. Bekaretini. Artık bana aitti. Bu kadar uzun süre beklemesi benim hatamdı ama bunun için üzgün olduğumu söyleyemezdim. Bir zamanlar, onun el değmemiş bir kız olarak kalmasını istemiştim. Artık öyle değil. Şimdi, yuttuğu ve sakladığı o kelimeleri istiyordum, hem de onlara sahip olan tek erkek olmak istediğim kadar. "Ne yapmak?" Onu cesaretlendirdim.

Gözlerini indirdi. Göğsünde beliren kızarıklık taş gibi sert ereksiyonumu çeliğe çevirdi. Altı yıl önce tanıştığım kız değildi ama masumiyetinin beni hâlâ her şey kadar tahrik ettiğini itiraf etmekten nefret ediyordum. Fantezilerimi o kadar çok kısıtlamıştım ki bu benim için bir tür oyun haline gelmişti. Sahip olamadığım şeyler. Lake'e duyduğum ihtiyaçtan o kadar çok etkileniyordum ki, bazı geceler boşalmamın tek yolu Lake'i hayal etmek oluyordu.

"Tekrar söyleyemem," dedi. "Çok utanıyorum."

"Mmm." Boynunu, köprücük kemiğini öpmek için eğildim. "Seni bozmamak için çok uğraştım ve şimdi başka bir şey yapmayı planlamıyorum. Bu sabah benden bir şey istemene gerek yok. Oraya varacağız." İsteksizce ondan uzaklaştım. "Ama önce bir prezervatife ihtiyacımız var."

Lake alt dudağını çiğnedi. "Belki de sadece Yani, gerçekten hamile kalacağımı mı düşünüyorsun?"

Hay sikeyim. Bunu söylemesini beklemiyordum ve bu ereksiyonumu daha da sertleştirdi. Büyük resme bakarak çocuk sahibi olmayı çok düşünmüştüm ama üremek için duyduğum ilkel dürtü Lake'e özgü bir şeydi. Başka bir deyişle, *şimdi* onun içine bir bebek koymak istiyordum. Aramıza herhangi bir katman koymak gibi bir arzum yoktu. Ama bir dürtüm diğerlerinin önüne geçti; onu korumak.

"Sen ve ben buraya gelip yerleşene kadar prezervatif kullanmalıyız," dedim içimden kendime küfrederek. Daha önce kontrolümü kaybetmişim ve ne kadar cennet gibi hissettirse de Lake'i tekrar riske atamazdım. "Bu yüzden kendimi bir kenara bırakıp bir bakkal bulsam iyi olacak."

Lake tezgahın kenarına doğru kaydı ve ayağıyla mutfak çekmecesini açtı. Gevşek piller, yemek çubukları ve lamine edilmiş bir Blockbuster kartının ortasında bir zincir Trojan paketi duruyordu. "Val'in seks yapmayı sevmesi iyi bir şey," dedi.

"Gerçekten de iyi bir şey," dedim, onları hurda yığınının arasından seçerek. Bir tanesini koparmak üzereydim ama onun yerine hepsini avuçladım, Lake'i tezgahtan kaldırdım ve yatak odasına götürdüm. Bu soğuk, ruhsuz mutfaktan bıkmıştım.

"Val'e de bırakalım mı?" diye sordu yarım bir gülümsemeyle.

"Hayır."

Onu yere bıraktım. Prezervatifi bana takmasını izlemek istiyordum ama şimdi değil. Çok istekliydim. "Yatağa," dedim.

Yatağın üzerinde geriye doğru kaydı ve benim dişlerimle bir paketi yırtıp prezervatifi yerleştirmemi izledi. Sabitlediğimde, yüzündeki endişeli ama dikkatli ifadenin hoşuma gittiğini itiraf etmeliyim.

Sırt üstü yatana kadar üzerinde süründüm, dudaklarının ağzımdan nasıl kızardığını ve pürüzlendiğini fark ettim. Sağ omzunun üzerinden dirseğine kadar öpüşürken çillerini katalogladım. Ön koluna döndüm, bir kedi ısırığının silik hilal izine dokundum ve ağzımı bileğinin ince derisine bastırdım. Karnı inip kalkıyordu. Avucunun çizgilerini, parmak eklemlerinin arkasındaki tüylü tüyleri, tırnaklarının narin pembesini inceledim. Ellerimizi birbirine bağlayıp ters çevirdim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu nefes nefese. "Bana nasıl uyduğunu bilmek istiyorum." "Neden?"

Sağ kolunu geri koydum ve sol kolundan başladım. "İyi hissediyor musun?" diye sordum.

"Evet."

"O zaman bırak ben yapayım." Onu öğreniyordum. Bunu yapmak için hayatımın sonuna kadar vaktim olacaktı ama açgözlüydüm. Şimdi öğrenmek istiyordum. Bunca yıldır hayal gücümle sınırlanmıştım. Artık değil. Ona dokunduğumda seğirirse, meme uçları biraz daha uzarsa ya da kalçaları kıpırdarsa, bu bilgiyi daha sonrası için saklayacaktım.

Ağzımı memelerinin arasında gezdirdim ve areolaları pembeleşip çakıllı bir hal aldı. Bir göğsünün altını avuçladım ve parmaklarımı köprücük kemiğine doğru uzattım. Meme ucu avucumun kalbine doğru büyüdü.

"Küçük oldukları için üzgünüm," dedi. "Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum.

"Göğüslerim. O kadar da büyük değiller."

Ona baktım. Küçük ya da diri, lekeli ya da altın uçlu olsalar da fark etmiyordum. Doğru görünüyorlardı ve hem onun hem de benim memelerimdi, bu yüzden hiçbir şeyi değiştirmezdim. "Meme uçların hassas mı?" diye sordum.

"Sanırım öyle."

"Ellerimi onların üzerinde tutmak iyi hissettiriyor mu?"

Yavaşça, beni izleyerek başını salladı.

"Ağzıma ne dersin?" Başımı eğdim, göğsünün yarısını ağzıma aldım, minik pembe tepe noktasına ulaşana kadar emdim. Parmaklarımı yeterince açarsam iki memeyi de tek elimle sıkabilirdim. Sikimi aralarına sokardım ve sikimin tepesinde buluşmazlardı. Bunlar bilmem gereken şeylerdi. Saatler öncesine kadar hiçbir şey bilmiyordum ve şimdi hepsini öğrenecektim.

Lake saçımı okşadı. Göğüs ucunu onu kırıdatacak kadar sert emdiğimi fark ettim. Dişlerimin arasına aldım ve o da leğen kemiğini göğsüme doğru itti. Yavaşça bacaklarının arasını hissettim. İşe yaradığını bilecek kadar ıslanmıştı. Onu boşaltmak ne kadar sürerse sürsün, bunu yapacaktım, ama yeniden başlayabilmem için daha erken olması daha iyiydi.

Daha da aşağıya, göğüs kafesinin altına, göbek deliğine ve kasık kemiğine kadar indim. Okşanmak için yalvaran ince, hafif tüylerle kaplıydı. Hiç tıraş olmamış gibi görünüyordu ve tıraş olmasına gerek kalmayacak kadar sarışındı. Yine de ona nasıl yapılacağını gösterecektim. Onun en mahrem yerlerini beni tatmin edecek şekilde tasarlamayı düşündükçe göğsüm şişiyordu.

Kalçalarını iterek açtım ve o da kapatmaya çalıştı. "Dur," dedi.

Utanmıştı. Her yerini incelemeyi planlıyordum ama benimle rahat edene kadar kat etmesi gereken uzun bir yol olduğunu da anlıyordum. "Hiç kendine baktın mı?" diye sordum.

"Hayır."

Kıvrımlarını araladım ve onu şeker gibi pembe buldum. Başımı itmeye çalışırken dudaklarımı yaladım. "Manning."

"Bu senin ilk seferin mi?"

"Evet."

"Benimki de." Bu bir yalandı ama Lake'e göre doğrudu. Yatışmış gibi görünmüyordu. Belki de bunun ne kadar büyük bir mesele olduğunu farkında değildi. Bir kızı dışarıda yemek, onu öpmek kadar samimiydi. Hiç umursamamıştım.

Bunun için çok fazla. Adil olmak için yaptım. Ama Lake'te buna çok *ihtiyacım vardı* ve bu anlamda benim için bir ilkti.

"Belki de beklemeliyiz," dedi. "Gösteri **ö n c e s i n d e n** beri düş almadım."

"Sana böyle ihtiyacım var," dedim. "Mükemmel, temiz ve parlak değil. Bütün gün dışarıdayken, benim tarafımdan becerildikten ve doldurulduktan sonra seni yemek istiyorum." Onu korkutmamak için dilimin ucunu klitorisinin üzerinden geçirdim. "Beni bekletme, Lake."

Cevap vermedi ama beni itmeye çalışmayı da bıraktı. Onu hâlâ açık tutarak tadına baktım. O kadar hızlı tepki verdi ki, altımda kıvranırken ellerimi kalçalarına dolamak ve onu doyururken yerinde tutmak zorunda kaldım. Saçlarımı sıkıca kavraması ve odada yankılanan inlemeleri bana işe yaradığını söylüyordu. Amcığı güzel ve kaygan olduğunda, daha esnek ve metalik bir tat aldığında, ağzımı yukarı çektim ve yoluma devam ettim, başımı serbest bırakmak zorunda kalana kadar uyluğundan aşağıya doğru öptüm.

"Neden durdun?" diye sordu.

"Seni ilk birkaç kez boşalttığımda, bunun benim aletimin üzerinde olmasını istiyorum.

Bundan sonra istediğiniz yere gelebilirsiniz."

"Beni ilk kez boşaltmıyorsun," dedi. "Ailemin evindeki yatağında uzanmış ve seni düşünürken sadece kendime dokunarak orgazm olmuşum."

Ağzımı dizinin iç kısmına dayayarak inledim, orgazma yaklaştıkça daha da cesaretlendiğini ilgiyle fark ettim. Hâlâ örtmem gereken bir sürü deri vardı -ayaklar, ayak bilekleri, baldırlar ve daha fazlası- ama ereksiyonum acı vermeye başlamıştı. Dizinin altından tutarak ayağa kalktım ve ayak bileğini omzumun üzerinden geçirdim. Elim bacaklarından birinin üzerinde, uyluğu boyunca gezdirdim ve sonra iki parmağımı içine sokarak cennetin içine doğru ilerledim.

Fantezilerimi daha fazla bastıramadığımda suçluluk ve pişmanlık duygusuyla yere uzandığım hücre hapsi günlerime geri döndüm. Lake benim için sırt üstü yattı... beni içeri buyur etti...

Benim için yalvarıyor, sadece benim için. Genç, sıkı ve istekli. Başparmağımı kendi sularıyla ıslatıp klitorisine masaj yaparken kalbim küt küt atıyordu. "Bunun benim için ne kadar iyi hissettirdiği hakkında hiçbir fikrin yok," dedim.

"*Senin için mi?*" diye sordu. Yanakları ve göğsü kıpkırmızıydı. "Oh, oh. Oh, Tanrım."

Parmak eklemlerimin içinde kayboluşunu izledim. "Bu dünyada senin pembe amcığın gibisi yok, Lake."

Şok olmuş bir solukla yüzünü yorgana çevirdi, yüz ifadesi dayanamıyormuş gibi buruşmuştu. "Bunu söyleyemezsin."

"Az önce yaptım ve bunun doğru olduğunu asla unutmanı istemiyorum." Onu okşayarak yavaş ama emin adımlarla doruğa ulaşmasını sağladım. Tıpkı onunla daha önce seviştiğimde olduğu gibi, kelimelerin ve anıların onu uçurumun kenarına getirmeye yardımcı olduğu açıktı; söylediklerimden dolayı ağırmasını neredeyse *görebiliyordum*. İçine girdiğimde uzun süre dayanamayacaktım, bu yüzden onu becermeden önce hazır olmasını istiyordum. "Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmeyecek. Anladın mı beni? Sen ve ben ... bunu hayatımızın geri kalanında yapacağız ve sana söyleyebilirim ki, dışarıda daha iyi bir şey yok."

Kıvrımları etrafımda çırpındı ve sarsıntılarla birlikte titredi. Saçları karmaşık bir sanat eseri gibiydi, sarı teller beyaz yorganın üzerinde dallanıp budaklanıyordu. Bir elimle bacağını boynuma bastırdım, diğer elimle de kılıflı sikimi ona doğru yaklaştırdım. Başımı içeri soktuğumda, elimi göğsünün üzerinde gezdirdim. Ondan ıslanan parmaklarım teninde nemli lekeler bıraktı. Onu örtmek, tamamen benim olduğunu hissettirmek istiyordum. Sırtını yatağa, baldırını da boynuma sabitledikten sonra içine daldım.

Ön koluma tutunarak haykırdı. Acaba hâlâ acıyor muydu? Ellerimi kendime sakladığım onca zamandan sonra, hızlı ve sert bir şekilde onu doyurmak istiyordum. Daha da derine indim, böylece ayak parmaklarından parmaklarına kadar her çıkıntıyı, her damarı hissedecek ve buna ait olduğunu bilecekti.

Bana, bize. "Seni seviyorum Lake," dedim ona vurarak. "Ve senin boşalmanı istiyorum."

Bana bakarken çenesi titriyordu. Belki de onu incitiyordum. Belki de korkuyordu. Ben yavaşlayamadan, "Seninle tanışana kadar seks hakkında hiç düşünmemiştim." dedi.

"Öyle mi? Ne zaman oldu bu?"

Sırtını dikleştirdi ve gözlerini sıkıca kapattı. "Panayırdan önce, sanırım?"

"O kadar erken mi?" Genç Lake'in beni arzuladığı düşüncesi ona daha sert sokulmamı sağladı. Kendimi daha fazla tutamadım ama Kontrolüm elimden kayıp giderken gözlerim onunkilerdeydi. "Fantezilerinde sana ne yapıyordum?" "Sadece çok büyüktün. Diğer her şeyi gölgede bıraktın. Yalnız olurduk, Sonunda, ve tek gereken buydu ..."

"Ama sana dokunmuş olmalıyım."

"Kamyonda ya da eski dairendeki mutfak tezgahında ya da ailemin evinde olurdu. Başladığın işi bitirmeni hayal etmenin tek yolu buydu."

"Her seferinde başlayıp bitireceğim," diye söz verdim ona. Keşke üç, dört, beş elim olsaydı diye düşündüm. Onun her yerine dokunmak istiyordum. Bacağını bıraktım ama ben klitorisine hızlı bir baskı uygularken o olduğu yerde tuttu. Ne zaman boşalacağını bana söylemesine gerek yoktu. Amcığı beni daha derine çekti ve ihtiyacım olan tek şey buydu. Tanrı aşkına, en son boşalmamdan beri boşalmaya hazırdım, bu yüzden sertleştim ve onunla birlikte doruğa ulaştım, saatler içinde ikinci kez nirvanayı yırttım.

Kalbim çarpıyordu, saç çizgim nemliydi ama kendime gelmek için zamanım yoktu. Lake ağlamaya başladı. Bacağını omzumdan indirdim. Yarı sertleşmiş sikimin ağır ve ıslak bir şekilde içinden düşmesi midemi bulandırdı. Prezervatifi soyup bir kenara atarken, kan ya da onu incittiğime dair bir işaret var mı diye baktım.

"Ne oldu?" diye sordum. Dizlerimin üzerine çöktüm ve yüz yüze gelebilmemiz için onu oturur pozisyona çektim.

Alt dudağı titredi, omuzları içe doğru kıvrılırken gözleri kristal mavisi yaşlarla doldu. Kollarını bana doladı ve boynumun kıvrımlarına gömüldü. "Ben ..." diye fısıldadı. "Hiçbir şey. Hiçbir şey."

Yaralanmamıştı, sadece bunalmıştı. Çıplak gövdesini kendime doğru çektim, ten tene temasla rahatladım ama bu yeterli değildi. Bir kolumla onu sıkıca sararak yüzüne baktım. "Sus," dedim. "Biliyor musun?"

Başını iki yana salladı.

"Seni çok uzun zamandır seviyorum. Seni mümkün olan her kapasitede düşündüm. Sana asla sahip olamayacağımı düşündüm Lake, bunu anlamalısın. Hiç şansım olmadığını düşündüm. Benim gibi insanların böyle bir hayatı olamayacağını."

"Neden yapmayasın ki?"

"Neden hak edeyim ki? Bunları hak edecek ne yaptım ki?"

Ağlamaya devam etti, yüzüme dokunuyordu, sanki sonunda kör olacakmış gibi elleriyle yüzümün bazı kısımlarını ezberliyordu. "Eğer sen mutlu olmayı hak etmiyorsan, ben de hak etmiyorum demektir."

"Her şeyi hak ediyorsun."

"Sen benim her şeyimsin ve her zaman da öyle oldun," dedi. "Madem bunu hak ettiğimi düşünüyorsun, neden elimden aldın?"

Buna verecek basit bir cevabım yoktu, zaten buna ihtiyacım da yoktu. O her şeyi biliyordu. Yüzümü onunkine bastırdım. Islak yanakları benimkilerdeki sıcaklığı soğuttu. Yatak başlığına doğru sürünene kadar onu yavaşça, derinlemesine öptüm. Arkasına geçip onu kendime doğru çektim. Ufak tefekliği vücudumun kıvrımlarına gömülmüştü, benim tarafımdan tamamen korunuyordu. Üzerime bir battaniye çektim ve onu yatırdım. Onun sığınağı, kalkanı, evi olabilirdim. Vücudu kozasına girmiş bir kelebek gibi benimkine sokuldu. Onun güzelliğini korumak için seve seve çirkin, benekli bir kabuk olurdum. Masumiyetini ise yeterince uzun süre bozulmadan saklamıştım. Bunu ondan tamamen söküp alacaktım. Başka türlü olamazdı. Eğer sonunda benim olsaydı.

fiziksel, zihinsel ve duygusal olarak ona sahip olmak istiyorum.

Onu her yerinden öptüm, yüzündeki tuzlu gözyaşlarını içime çektim ve tenini tenimde hissetmek isteyip de hissedemediğim onca zamanı telafi ettim. Aletim kalçasının yumuşaklığına karşı sertleşti, ama aramıza uzandım ve onu yoldan çektim. Tekrar yapmak istedim ama zamanı değildi. Onu içime almak için saçlarını yüzünden uzaklaştırdım. Onu sevdiğimi söylediğimde bana inanmış mıydı? İnanmadıysa sadece kendimi suçlayabilirdim. Bunu kanıtlamam gerekecekti. Tekrar tekrar. Her gün ve her gün. Bütün geceyi kapısında nöbet tutarak geçirdikten sonra göz kapaklarım kapanmakla tehdit etti ama o uyuyana kadar açık kalmaları için zorladım. Ve sonunda, Lake'e sahip olmak, onu içten dışa hissetmek, kollarımda onunla uyumak için istediğim her şeye kavuşmuştum.

OceanofPDF.com

GÖL

I Pencereden giren ayın karanlık yatak odamı aydınlatmasıyla uyandım. Hissettiğim ilk şey Manning'in sırtıma bastırmasıydı. İkincisi, vücudumda Manning'in olmadığı her yer ürperiyordu.

onunkine karıştı. Dönüp yüzümü ona dönmek için elimden geleni yaptım ama kısmen onu uyandırmamak için ama çoğunlukla kolu üzerimde ağır olduğu ve hareket edebilmek için iki elimle kaldırmam gerektiği için yavaş hareket etmek zorundaydım. Döndükten sonra içine girdim, göğsümü, karnımı ve kasıklarımı vücuduna bastırdım. Bacaklarımdan birini onunkilerin arasına soktum, diğerini ona doğru uzattım. Sıcak ve büyüktü ve biraz manevrayla neredeyse vücudumun her bir parçasını ona yaslayabiliyordum. En son yüzümü boynuna sürttüm.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi uykudan ağırlaşmıştı.

"Isınıyorum."

"Burnunun ucu soğuk."

Boğazına doğru gülümsedim. "Sana dokunmadığım her yerim soğuk."

Büyük bir elini omurgamdan aşağı kaydırarak cevap verdi. "Peki ya bu?" diye sordu, beni popomdan daha da yakına çekerek. "Bana dokunmuyor."

"Seni bütün gün yakaladı. Şimdi gece vakti."

"Mmm, öyle mi?" Karnıma doğru seğirdi.

Sinir ve heyecan içimde uğulduyordu. Manning'le seks yapmak hayal edebileceğim hiçbir şeye benzemiyordu. Corbin'le birkaç kez oynadığım ve seksi bırakacak kadar korktuğum için şükrediyordum. Arkadaşım Corbin'e her anlamda güvenmeme rağmen, kendimi ona tamamen açmadığımı şimdi görebiliyordum. Bazı zamanlar kendime bu işi bitirmemi söylemiştim ve Corbin bekâretimi almaktan mutluluk duyacaktı ama içgüdülerime güvendiğim için mutluydum. Her şeyi Manning için saklamıştım ve o beklediğime değmişti.

"Seni ısıtmak için elimden geleni yapacağım." Manning sırtımı okşadı ve elini bacağımın onun iki eli arasında sıkıştığı noktaya kadar uyluğumdan aşağı doğru kaydırdı. "Herhangi bir yerin üşümeye başlarsa bana söyle, elimi oraya koyayım."

"Bir yer düşünebilirim."

Kulağıma kıkırdadı. "*Bu* kesinlikle soğuk değil."

"Nasıl bir şey?"

"Olabileceğiniz en sıcak, en ipeksi, en sıkı yeri hayal edin. Hiç şüphesiz, dünyanın en iyi yeri."

Bir kıkırdamayı tuttum. Sıcak ve ipeksi kulağa hoş geliyordu ama sıkı olduğundan emin değildim. Erkeklere özgü bir şey olmalı.

"Göl mü?"

"Hmm?"

"Bu ses de ne?"

Dinledim. İnce duvarların arasından komşularım televizyon izliyordu. Alt katta, şehir sakinleri akşam yemeğine gidip geliyorlardı. Ara sıra siren sesi duyuluyordu. Ve sonra onu duydum, dairenin içinden gelen küçük ve ne yazık ki tanıdık gıcırtıyı. Ürperdim. "Bir fare."

"Tanrı aşkına." İçini çekti ve şimdi odaklandığım şey göğsünün ritmik iniş çıkışlarıydı. "Sanırım bunu yapılacaklar listeme eklemem gerekecek."

"Yapabileceğiniz bir şey yok. Ara sıra bize de geliyorlar. Val ve ben sadece dışarıya yiyecek bırakma ve çöpün kapağını kapalı tutma konusunda dikkatli olmaya çalışıyoruz."

"Biraz fare kapanı alacağım."

"Onları öldürmek için mi?" Dirseğimi göğsüne yaslayarak doğruldum.
"Bunu istemiyorum."

"Bahsettiklerimiz başıboş hayvanlar değil." Esnedi. "O vahşi kedinin sana verdiği yara iziyle ucuz kurtuldun. Fareler hastalık taşır."

"Onları tuzağa düşürürseniz ne olur biliyor musunuz? Açlıktan ölürlər, *zehirlenirler*. Bazen kurtulmak için kendi bacaklarını çiğnerler."

"O zaman ben de son model bir tuzak alacağım," dedi. "Ölüm," elini boğazına götürdü, "bir *çırpıda*."

"Bu cinayet," diye bağırdım.

Güldü. "Cinayet mi? Duyarlı ve insancıl olmanı seviyorum ama o lanet olası bir kemirgen Lake. Birinin olduğu yerde, diğerleri de vardır."

Alt dudağımı çıkardım. "Ama-" "Onları temizlemeliyiz, Birdy."

Nefes verdim ve parmak ucumla göğsünün üzerinde bir daire çizdim. "Eğer yaparsan, bunu bilmek istemiyorum. Bunu *görmek* ya da duymak istemiyorum. Ağlayacağım, gerçekten ağlayacağım."

"Başka bir şey söyleme." Saçımın bir kısmını kulağımın arkasına götürdü.
"Saat kaç demiştin?"

"Geç oldu. Bütün gün uyuduk." Komodini kontrol ettim. "Yediden sonra."

"Bir toplantıyı kaçırdım." Boğazını temizledi. "Yarın için yeniden planlamam gerekecek."

Moralim biraz bozuldu. Manning'in seyahatinin her dakikasını burada, yatağında, altı yılın yorgunluğunu atarak geçirmekten daha mükemmel bir şey olamazdı. Yarın öğleden sonra lokantada çalışmam gerekiyordu ama kısa bir vardiyaydı. Yüzümü tekrar boynunun kıvrımına koydum. "Yapmak zorunda mısın?"

"Bunu atlardım ama yakında işimden ayrılacaksam, gitmeden önce mümkün olduğunca çok komisyon almam gerekiyor."

Uykucu Manning, muhtemelen en aşına olduğum versiyonu olan Ciddi Manning'e dönüşmüştü. Sesindeki gerginliği fark ettim ve paranın onu endişelendirip endişelendirmediğini merak ettim. Endişelenmesine gerek yoktu. Benim iki işim vardı ve bir süredir kendi başımın çaresine bakıyordum; takım elbisesine, cep telefonuna ve uzun mesafeli taksi yolculuklarına bakılırsa o da kendi başının çaresine bakıyordu.

"Ama toplantılarımdan sonra bana New York'unuzu gösterebileceğinizi düşündüm. Bana dört gözle bekleyeceğim bir şey ver. Ne de olsa muhteşem sahilden taşıyorum."

Tüm sıcaklığım ve heyecanım geri gelmişti. Daha da yaklaşmak için kıpırdanmaya çalıştım ama her santimim zaten ona bastırılmıştı. "Benim New York'um mu?" diye sordum.

"Tek anladığım çok fazla çöp ve saldırgan insan olduğu. Şüpheli kokular. Ama bana harika olduğunu söylüyorsan, o zaman senin gözünden görmek istiyorum. Yarın bana gösterebilir misin?"

Manning'in şehirle ilgili neleri sevebileceğini düşünmeye çalıştım ama bulamadım. Yapı ve marangozluk konusunda kesinlikle takdir edeceği binalar vardı, ama bu yeterli miydi? Sokaklarda, özellikle de tiyatro bölgesi ve Times Meydanı'nda dolaşan enerjiyi seviyordum ama onun aynı şeyi hissedeceğinden emin olmadığımı itiraf etmeliydim.

Cevap vermediğimde "Lake?" diye sordu.

Buraya, ona kesinlikle uymayan bir yere taşınmasını istemek adil miydi? Takım elbisesi ve kravatı, golf oyunu, cep telefonu... Tiffany ve babamın onu bir kutuya tıkmaya çalışması beni rahatsız eden şey değil miydi? Yüzümü boynundan kaldırıp ona baktım ve anında tenim soğudu.

"Burun," dedim.

Sırtıma masaj yapmayı bıraktı ve elini burnumun üzerine koydu ama avucu o kadar büyüktü ki tüm yüzümü içine aldı.

Güldüm. "Ben göremiyorum."

"Bana sorunun ne olduğunu söyle."

"Senden taşınmanı nasıl isteyebilirim? Seni burada hayal edemiyorum ama cevabın ne olduğunu da bilmiyorum. Sahne oyunculuğu yapmak istiyorum ve Broadway burada, yani burada *olmalıyım*." Gözlerimi birkaç kez kırdım ve kirpiklerim parmaklarına çarptı. "Eğer dört yılımı kredi çekerek ve fazla mesai yaparak mezun olmaya çalışarak geçirmemiş olsaydım, belki başka bir yerden bahsedebilirdik ama şimdi değil."

Parmaklarını açarak birbirimizi görebilmemiz için çıtalar oluşturdu. "Bunların hiçbir önemi yok. O gece sahilde bana söylemeye çalıştığın şey bu değil miydi?"

Arkadaşlarım metrelerce ötedeki şenlik ateşinin etrafında eğlenirken Manning'in önünde durup içimi döktüğüm anlara geri döndüm. Ona "*Bunlar sadece aptalca ayrıntılar*," demiştim, o da bana "*Bunlar hayat, Lake. İlişkiler, evlilik, sadece aşkla yürümez*."

O zamanlar anlamamıştım, anlamak da istememişim. Çünkü hiçbir zaman fatura ödeyemeyeceğim gibi gerçek ve acil bir endişem olmamıştı. Dört gece üst üste bir dolarlık erişteyle idare etmemiş, para biriktirmek için paket servis kartonlarını tabak olarak kullanmamış ya da bütün bir kış gününü dışarıda beş dakikalık bir seçmeyi bekleyerek geçirmemişim. Bir süre ailevi veya finansal destek olmadan yaşadıktan sonra, bu ayrıntıların kendi kendine hallolmadığını anladım.

"Seni ona geri göndermek istemiyorum," dedim, "ama buraya gelmeni de doğru bulmuyorum. Ya eve gidersen ve ..." Kelimeleri oluşturmak çok acı vericiydi. Tiffany'nin adını düşünmek bile içgüdülerimi harekete geçiriyordu - hem onunla paylaştığı onca şey yüzünden, hem de onun hayatını muhtemelen onarılamayacak şekilde mahvetmek üzere olduğum için. Onu düşüncelerimden uzaklaştırdım. "Boş ver."

Elini yüzümde gezdirerek çenemi çimdikledi ve gözlerimi ona doğru çevirdi. "Ve ne?"

"Bir ilişkimiz var, Manning."

"Bunun farkındayım," dedi, "ama senin farkında olmaman beni biraz endişelendiriyor."

"Öyleyim." Göğsüne baktım. "Bunu düşünmek çok zor."

"Eve döndüğümde kalmak isteyeceğimi mi sanıyorsun? Geri dönmeyeceğimi mi? Çünkü Cuma günü o uçağa bindiğimde, bir bok fırtınasıyla karşı karşıya kalacağım ve sen de öyle olacaksın. Bana güvendiğini bilmem gerek."

Ona güvenmiştim, değil mi? Onunla tanıştığım ilk gün, arkamı döndüğümde altın bileziğimi avucunun içinde bulduğumda güvenmiştim. Beni geri çevirdiğinde bile ona vermiştim. Beni itip kaktığında. Zorla uzaklaştırdı. Yine de ona olan güvenimin tam olmadığını sanıyordum. Yaşadıklarımızdan sonra değil.

"Çok sessizsin," dedi.

Manning'in de bana güvenebilmesi gerekiyordu, bu yüzden duymak istememe rağmen ona duyması gerekenleri söyleyemiyordum. Bana geri döneceğinden şüphe duymayacak kadar emin olduğumda söyleyecektim. "Özür dilerim."

"Anlıyorum," dedi. "Ama bana güvenebileceğin iki şey var, o yüzden oradan başlayabilir miyiz?"

Gözlerimi tekrar onunkilere diktim. "Nedir onlar?"

"New York'a taşınıyorum. Bunu nasıl yapacağım ya da sevip sevmeyeceğim konusunda endişelenme. Bana etrafı gezdireceksin ve ben de buna bayılacağım çünkü -işte güvenmen gereken diğer şey de bu- seni seviyorum. Şu an benim için senin olduğun yerde olmaktan daha önemli bir şey yok. Her şeyi berbat ettiğimin farkındayım. Hatalar yaptığımı biliyorum. Eğer bana seni sevdiğime inandığını söyleyebilirsen ve hiçbir şeyin beni New York'a ya da senin olduğun yere gelmekten alıkoyamayacağını anlayabilirsen, o zaman güvenini tekrar kazanmak için canımı dişime takacağım. Ve sana layık olmak, seni desteklemek, seni mutlu etmek için. Uğruna çalışmadan bunların hiçbirini bekleyemem, sadece bu iki şeyi anlamana ihtiyacım var."

"Beni sevdiğini ve buraya taşınacağını." "Evet."

Günler sonra yüzüncü kez ağlamak istedim ama nefesimi içime çektim ve sözlerine odaklandım. Manning beni seviyordu. Bunu duymak beni şok etmedi, çünkü bunu uzun zamandır biliyordum. Belki de yıllar boyunca

şüphe duymuş ya da kendimi aksi yönde ikna etmeye çalışmış olsam da hep biliyordum. Elbette o da bir süredir beni ve benim de onu sevdiğimi biliyordu.

Onun kollarında olmanın ve bunları duymanın gerçek olamayacak kadar iyi olduğu hissini görmezden geldim. Fırtınanın en kötüsünü atlatmıştık, şimdi güneşin altında yaşayacaktık. Önümüzde zor zamanlar vardı ama bu gerçek olamayacak kadar iyi değildi çünkü bunun için çalışmıştık. Acı çekmiş, mücadele etmiş ve birbirimizden uzak durmaya çalışmıştık ve bunların hiçbirisi bizi ayıramadıysa, önümüzdeki hiçbir şey de ayıramazdı.

"Anlıyorum," dedim. "Sonunda buradasın diye her şeyi affedemem ama ..."

Elini saçlarımın altından geçirerek omurgamın üst kısmını ısıttı. "Senden bunu asla istemezdim. Eğer roller tersine dönseydi, bunun üstesinden gelebileceğimi hiç sanmıyorum. Asla."

Bu konuda çok fazla düşünürsem, bunu asla atlatabileceğimden de emin değildim. Bu onu asla affedemeyeceğim anlamına mı geliyordu? Cevabım hayırsa, hemen şimdi bu yataktan çıkar mıydım? Bildiğim tek cevap buydu. Vahşi atlar bu gece beni ondan ayıramazdı. Bu birkaç gün bizimle ilgiliydi ve hak ettiğimiz zamandı. Geçmişimizin yolundan çok fazla gidersem, uğruna yalvardığım, savaştığım ve ter döktüğüm bir şeyi mahvetme riskini alırdım, bu yüzden ters yöne döndüm.

"Buraya geldiğinde ne yapacaksın?" diye sordum.

"Emin değilim. İnşaat işinin iyi tarafı her yerde yapabiliyor olmanız."

"Satışta kalmayacak mısınız?"

Bir iç çekti. "Duruma göre değişir. Bulduğum ilk iş bu olursa yaparım. New York pahalı bir yer ve eğer bizi geçindireceksem-"

"Bu kadar zamandır kendimi geçindiriyorum," diye belirttim.

"Seni rahat ettirmek için elimden geldiğince çok çalışmadığım bir senaryo hayal bile edemiyorum. Bir erkek olarak ihtiyacım olan şey bu, tartışmaya gerek yok. I

Kendini *geçindirebileceğini* biliyorum. Bunu yapman beni gururlandırıyor. Bu benim için çok önemli."

"Bu yüzden mi satış yapıyorsun?" diye sordum. "Para için mi?"

Düşünüyor gibiydi. Gözümün ucuyla yatağın yanındaki dijital saat tam sekizi gösteriyordu. "Hapisteyken ve çıktıktan sonra çaresizdim. Geleceğimin ağır işçilikten başka bir şey olmayacağından endişelendim. Bir daha asla böyle hissetmek istemiyorum."

"Bir suçlu olarak iş bulmak zor olacak mı?"

"Elbette, ama şu anda sahip olduğum bu iş yardımcı olacaktır. Onlara maaşımı ve yeteneklerimi gösterebilirim ve umarım bu yeterli olur."

"Ama satışta asla bir şey yaratmazsınız. Başkalarının fikirlerini ve eşyalarını satarsınız." Bacağım onunkinin arasında terlemeye başladı ama orada tuttum. "Hâlâ eskiden olduğu gibi insanlara yardım etmek istemiyor musun?"

"Yapamayacağımı biliyorsun."

"Polis olarak demek istemiyorum. Ev inşa etmek gibi başka şekillerde de yardımcı olabilirsiniz. Evler önemlidir. Hayatınızın çoğunu bir evde geçiriyorsunuz. Evimi inşa etmen için sana güvenebilirim."

Gözlerini bana dikti ve popomu çimdikledi. "Bu o kadar da gurur verici değil. Bu daireden sonra, bir palyaço arabası bir adım öne çıkar."

Dilimi ona doğru uzattım. "Buna ne kadar çabuk alıştığına şaşıracaksın."

"Öyle mi? Geldiğimde belki kendi evimizi alırız diye düşünmüştüm."

Başımı salladım. "Burayı seviyorum. Paranla istediğini yapabilirsin ama ben kendi payıma düşen kirayı ödeyeceğim ve karşılayabileceğim miktar bu."

"Peki, o zaman ... birkaç tamirat gerekiyor. Bunu bana çok görmeyeceksin, değil mi?" Sanki Manning bunu kendisi planlamış gibi, yan odadaki arızalı radyatörüm inledi. "Tiffany ve ben tadilat yapıyoruz ve ben neredeyse hiçbir alete dokunmadım. Ofiste oturup onsuz yaşayamayacağımız tüm o güzel şeylerin parasını kazanmakla meşgulüm."

"Manning." Buna dayanamadım. Eski hayatını bu hayattan ayırmaya çalıştım ama yapamadım. Son birkaç yılda kim olduğunu öğrenemeyeceğim anlamına gelmesinden nefret ediyordum ama bu çok fazlaydı. "O ofis işini senin için istemiyorum. Para umurumda değil. Son birkaç yıldır para olmadan yaşadım. Sevdiğin bir şey yap."

"Sizi mutlu etmemi sağlayan işleri seviyorum."

"Ve beni mutlu edecek şey, ev inşa ettiğinizi ya da mobilya yaptığınızı ya da sizi tatmin eden her ne ise onu yaptığınızı görmektir."

Beni daha iyi görebilmek için başını kaldırdı. "Mobilya mı?"

"Gary ile şu sehpayı yaptınız. Hani şu kamyonetin arkasında gördüğüm? Hatırlıyor musun, on sekizinci doğum günümüdü?"

"On sekizinci doğum günün," diye tekrarladı, sesinde kahkaha vardı. "Bunu iyi bir önlem olsun diye mi söyledin?"

Ben de gülümsedim. Manning'le tanıştığım 1995 yılının dokuz Haziran'ına kadar on sekiz yaşına basmak dünyanın merkezinde yer almıştı. "Büyük bir gündü," dedim.

"Evet, öyleydi. Arada sırada ufak tefek bir şeyler yapıyorum ama çoğunlukla mobilya için çok meşgulüm. Gary, her zaman yaptığı şeyleri yapıyor. Evlenmesi dışında. Biliyor muydun?"

Manning'in baba figürü Henry'nin yanı sıra, Gary'nin muhtemelen Manning'in en yakın arkadaşı olduğunu tahmin ediyordum. Onları ilk kamp toplantısında tanıştırdığım için ne kadar gurur duysam da, diğer hayatı hatırlayınca kalbimin sıkışmasına engel olamıyordum. "Gary'yi seni son gördüğüm günden beri görmedim. Düğünden beri."

Manning kocaman, ayı gibi elini saçlarımin üzerine koydu ve dudaklarını başımın tepesine değdirdi. Hatıralarımı öpüp yok etmesine izin verdim çünkü bu gece, onun kollarında, muhtemelen hayatımın en güzel anıydı ve bunu mahvetmek istemiyordum.

"Ev için birkaç parça yapabildim," diyor Manning ve ekliyor: "Hafta sonları bir şeyleri yenilemeye çalışıyorum ama zor olabiliyor."

"O zaman hepsini burada yapabilirsin. Mobilya yaparsın, ev inşa edersin ya da dairemi tamir edersin, her neyse," dedim. "Yeni bir başlangıç olur."

Dudaklarımın kenarına dokunarak homurdandı. "İşte benim kızım. Sen bulutlarda yaşamaya devam et, gerisini ben hallederim. Soğuk olan ne?"

Tamamen ısınmışım ama dokunulmak için gelen bir daveti geri çevirecek değildim. "Kıçım."

Sırıttı, sonra popomdan bir avuç aldı. "Sıcaklığı özlüyor musun? Sahili?"

Öyle olduğumu göstermemeye çalıştım. Manning'in ayrılma kararından pişman olduğumu düşünmesini istemedim. Pişman değildim, o anda yapmam gereken şey buydu. Tiffany ile evlenmesini izlemek, baş nedime konuşması yapmak, tebrikleri kabul etmek, resepsiyonda dans etmelerini izlemek... başka bir seçeneğim olmadığı açıktı.

Ama zaman zaman Orange County'yi itiraf etmek istediğimden daha fazla özledim. Ailem, geçmişim, gençliğim, hepsi oradaydı. Yine de bunu kendime itiraf edemiyordum. "Hayır. Burada harika zaman geçirdim ve artık mezun olduğuma göre tüm boş zamanımı iş bulmaya ayıracağım."

"Bana oyunculuktan bahset. Olmasını istediğin her şey var mı? Seviyor musun?"

"Bu ..." Kelimelerimi dikkatle seçtim. Yine, hata yaptığımı düşünmesini istemiyordum ama ondan işi konusunda dürüst olmasını bekliyorsam, ben de öyle olmalıydım. "Sana söyleyebilmek istiyorum Manning, ama benim işimde yaptığın gibi bu konuda üzülemezsin ya da aşırı korumacı davranamazsın."

O kadar derin bir nefes aldı ki bunu tüm vücudumda hissettim. "Bu kötü olduğu anlamına geliyor."

"Hayır, fena değil. Sadece alıştığımından çok farklı. Düşündüğümünden çok farklı. Rekabetçi ve kalın bir deriye sahip olmanız gerekiyor. Bazen dışarıda soğukta saatlerce sıra bekliyorum ya da bütün gün kahveden başka bir şey içmiyorum ya da sabahın dördüne kadar replik ezberliyorum. Bu daha başlangıç, çünkü henüz seçmelere bile katılmadım."

uzun." Üzücü olan şey, bundan keyif almamdı. Üniversitedeki ilk yılımda geliştirmeye başladığım bir fanteziyi yaşıyordum; oyuncular sınıflarımıza gelip ilk günlerindeki mücadelelerinden bahsederlerdi. Ve zanaatım için aynı gemide olan başkalarıyla birlikte acı çektiğimden, sınıf arkadaşlarımla hızla yakınlaştım. Orange County'deki lise arkadaşlarım gibi değildi. Mona ya da Vickie ile birkaç yıldır konuşmamıştım. Bunlar gerçek arkadaşlıklardı, Val ve Corbin'le olduğu gibi, sadece sınıf arkadaşlarım ve ben aynı garip, derin arzuları paylaşıyorduk. Sırf Manning'i endişelendiriyor diye kariyer seçimim konusunda kendimi kötü hissetmeyecektim. "Eğer buraya gelirsen," dedim ona, "üzülmeden işimi yapmama izin verebilmelisin."

Sessizliğini her şeyden çok hissettim. Yüz ifadesini kontrol ettiğimde tavana bakıyordu. "Mezarlık vardiyası beni gerçekten rahatsız ediyor Lake. O saatte bu şehirde eve yürüyerek gitmen fikri hoşuma gitmiyor. Geri kalanını bilmiyorum, halledebiliriz. Beklerken sana yiyecek ve battaniye getirebilirim. Hatlarını seninle birlikte çalıştırabilirim."

"Her zaman yapamayacaksın, Manning. Bazen çalışman ya da uyuman gerekecek ya da bir şeyin tam ortasında olsak bile duyduğum anda bir seçmeye koşmam gerekecek."

Biraz başını salladı. "Seni anlıyorum. Bunun üzerinde çalışacağım. Eğer senin derinin kalınsa, sanırım benimkinin de kalın olması gerekecek."

"Şehir bunu sizin için yapacak."

"Öyle mi?" diye sordu. "Sana yaptığı şey bu mu?"

Seçebileceğim pek çok anı vardı ama hiçbiri ilki kadar başarısız değildi. Buraya kalbim kırık, beş parasız ve kaybolmuş bir şekilde taşınmıştım - her semte giden metroya kazara en az bir kez binmiş olmalıyım - ama pastanın üzerindeki krema ilk dönemimden hemen önce geldi. "NYU'ya kabul edildiğimi zaten biliyorsunuz. Bir dönem erteledim. Ama aynı zamanda tiyatro okuluna da başvurmam ve sanatsal bir değerlendirmeden geçmem gerekiyordu. Reddedildim." Lisede her zaman fen, matematik ve matematik gibi temel derslere odaklanmıştım.

İngilizce. Babam seçmeli tiyatro dersimi hobiden öte bir şey olarak görmeme asla izin vermemişti. "İlk dönem genel eğitim dersleri aldım ve geceleri bir bodrum katında oyunculuk derslerine katıldım. Bu beni bir sonraki döneme sokmaya yetti ama beni bir oyuncuya dönüştürmeye yetmedi."

Kaşlarını çattı. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Tekniği öğrendiğimiz ve uyguladığımız atölye çalışmaları yapmamız gerekiyordu. İkinci dönemin sonunda hocalarımdan biri dersten sonra beni tutup 'D' alacağımı söyledi."

"*Pardon?*" Manning alay etti. "Kaplan Gölü 'D' mi aldı? Hiç 'B'den daha düşük bir not aldın mı?"

"Hayır." Gülümsedim. "Yıkılmışım. Yazılı çalışmayı ve kitap çalışmasını halledebilirdim ama iş tiyatroya gelince doğuştan yetenekli değildim."

Manning, "O her konuda çok başarılı" dedi.

"Anlaşılan öyle değilmiş. Daha önce hiçbir öğretmenim beni eleştirmemişti ve burada profesör 'kesin bir dille' bölüm değiştirmemi önermişti." Kollarımı göğsünün üzerinde kavuşturdum ve çenemi onlara dayadım. "Sadece bu da değil, etrafımdaki neredeyse herkes çocukluğundan beri oyunculuk yapıyordu. Benim aldığım en yakın ders piyano idi. Sınıftaki en yavaş kişi bendim ve bu birkaç gün önceki mezuniyetime kadar böyleydi."

"Sınıf mı değiştirdin?"

"İstedim." Kış tatilinde kayıt bürosunda pes etmeye hazır bir şekilde beklediğimi hatırlıyorum. Val ve Corbin tatil için evlerine gitmişlerdi ve ben tek başıma geçireceğim bir Noel ve Yeni Yıl'a bakıyordum. Bir yıldır New York'taydım ama Manning'in hayatımdaki yokluğunu hâlâ hissediyordum. Annem üç çeşit akşam yemeği hazırlarken Noel sabahını babam ve Tiffany ile hediyeler açarak geçirmeye alışmıştım. Harika bir hayatım vardı. Manning'i kazanana kadar hiçbir şeyde başarısız olmamıştım ve ondan sonra her şey darmadağın olmuştu. Belki de gerçek ben bir başarısızlıktı ve hayatım boyunca şımartılmışım ama bunun alternatifi karga yemek ve

Babamın benim için seçeceği işletme gibi bir bölümde okuyacaktım. Son dakikada ofisten ayrılıp boş daireme geri dönmüştüm. "Sonunda yapmamaya karar verdim. O sırada elimde kalan tek şey okuldu. Bu yüzden bir sonraki dönem sınıfı tekrar ettim."

"Ve?"

"Bir 'B' kazandım. Dersi iki kez aldıktan sonra 'A' almayı umuyordum ama en azından devam etmek için yeterliydi."

Alnımdan öpmek için boynunu büktü ve gülümsemesini tenimde hissettim. "B" öğrencisi olsan da seni seviyorum." Ben itiraz edemeden kıs kıs güldü. Tek bir "B" ile "B" öğrencisi olunmuyordu. "Peki ondan sonra ne değişti?" diye sordu. "Yoksa değişti mi?"

"Bir sonraki öğretmen benimle bire bir çalıştı. Sahne dışındayken çektiğim acıyı görebildiğini ama nedense kendimi tuttuğumu söyledi. Bunu kullanmam için bana koçluk yaptı."

"Acının içine," diye mırıldandı, elini başımın üstünden geçirirken.

"Yardı mı oldu. Bazen seni, onu ve kaçırdığım onca şeyi düşünüyorum ve bunları zanaata yatırıyorum. Hâlâ çok iyi değilim ama en azından öğreniyorum.

geri

çekilmemeliyi

z." "Lake . . ."

"Sorun değil," dedim göğsüne doğru. "Bir şeye ihtiyacım vardı ve o da bendeydi." "Artık bana da sahipsin."

Yavaşça başımı salladım, ne zaman bunun doğru olduğunu hissetmeye başlayacağımdan emin değildim. Manning benimmiş gibi. O yanımdayken, şehrin temizlik departmanında yüzümde bir gülümsemeyle çalışabileceğimi düşündüm.

"Kaliforniya'dan döndüğümde arkadaşlarımla tanışmak isterim," dedi.

"Onlar benim ailem." Ona tekrar baktım. *Aile*. Yıllardır sahip olmadığım ve geri alamayacağım tek şey buydu. Babam ve ben İkimizin de tırmanmaya istekli görünmediği bir dağın dibinde. "Hiç benim hakkımda konuşuyor mu?" diye sordum.

Manning kimi kastettiğimi çok iyi biliyordu. Elini yüzümü avuçlamak için hareket ettirdi. "Seni özlüyor."

"Öyle mi dedi?"

"Yapmak zorunda değil. Hepimiz biliyoruz."

Sanırım Manning'in yanağıma dokunan eli darbeyi yumuşatmak içindi. Sürekli babamın kontrolü altındayken dört yılı aşkın bir süredir onunla bir kez bile konuşmamıştım. Annemle ne zaman telefonda konuşsak, babam ya "iş yoğunluğundan", ya "kendini iyi hissetmediğinden" ya da "kapıdan çıkmak üzere olduğundan" bahsediyordu. Annem bu yalanları kendisi için söylemiş olmalı, çünkü gerçek apaçık ortadaydı.

"Sen onun gözbebeğiydin Lake, tabii ki seni özlüyor. Gurur berbat bir şeydir ve sen onun gururunu incittin."

"Gitmek zorundaydım. O gecedен sonra orada kalamazdım."

Altımdaki kolu gerildi. "Bunu söylemenin adil olmadığını biliyorum ama benim için de zordu," dedi.

"Bana öyle gelmedi." Mihraptaki o anları, Manning'in Gary'nin elini nasıl sıkıldığını ve gülümsediğini hatırlayarak sustum. "Mutlu görünüyordun."

"Bu kasıtlıydı." Saçlarımı okşadı. "Olmadığımı ya da en ufak bir şüphem olduğunu düşünürsen düğünü durdurursun diye çok korktum. Kendimi o kadar hasta hissediyordum ki etrafımda olup bitenlere zar zor odaklanabiliyordum. Sana bakmadığım zamanlarda bile tek gördüğüm sendin. .. ve sonra baktım. Ağlıyordun ve büyük bir hata yaptığımdan endişelendim."

Sıcaklık kafa derimi diken diken etti ve sonunda vücudumun hiçbir yerinde en ufak bir soğukluk hissetmedim. Hatta biraz terliyordum. "Ben olsam durdururdum," dedim. "Keşke yapsaydım. Bütün bunlar önlenebilirdi."

Başını iki yana salladı. "Bunu yapmak zorundaydım Lake. O zamanlar bunu istiyordum. Bir aile istedim, kabul edilmek istedim, iyilik yapmak ve iyi olmak istedim. Benim için başka bir yol olduğuna inanmıyordum. Senin için doğru adam olamayacağıma emindim."

Tepkimi ölçmek için durakladı. Bunları gerçekten *istediğini* söylediğini duymak acı vericiydi ama başka türlü burada olamayacağımız fikrinde bir şeyler vardı.

"Tiffany ile evlendiğimde," diye devam etti, "USC'ye gideceğini, harika bir işle mezun olacağını, benden daha zeki, daha hak eden, sana harika bir hayat sunacak imkânlarla sahip biriyle tanışacağını düşündüm. En çılgın hayallerimde bile bir an için bile senin için o adam olabileceğimi düşünmedim."

"Öyleydin," dedim. "Öylesin." Öpmek için ağzına doğru eğildim ama bana öpücük vermedi.

"Öyle miyim?" diye sordu dudaklarıma karşı.

"Evet," diye fısıldadım. "Burada iyi bir hayatım var, sonunda kendime aitmişim gibi hissettiğim bir hayat. İstedığimi yapıyorum ve eğleniyorum. İşte bu yüzden sana hâlâ ihtiyacım olduğunu biliyorum. Sen olmasaydın, tüm bunlara ve çok daha fazlasına sahip olabilirdim ama yine de yeterli olmazdı."

Sonunda dudaklarımızın buluşmasına izin verdi, beni önce yumuşakça, sonra biraz daha ısrarla öptü. Yine aramızdaki sertlik dikkatimi çekmek için yalvarıyordu. Ona uzanmak istedim ama elimi yakaladı ve avucumu öptü. "Bu bekleyebilir. Son dört buçuk yılla ilgili her şeyi bilmek için ölüyorum. Hepsini duymak istiyorum."

Onunla tanıştığımdan beri aklımdan geçen her düşünceyi duyma arzusunu çok iyi anlıyordum, yeter ki benimle ilgili olsun, başkasıyla değil. Onun hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordum ama Kaliforniya'daki hayatının büyük kısmı duymaya dayanamayacağım şeylerden oluşuyordu. Bir sonraki sorumu fısıldadım, bilmek istediğimin farkında bile değildim. "Neden daha önce gelmedin?"

"Yapamadım. Bu yolculuğu gerçekleştirmek bir yılımı aldı." "Peki ondan önce?"

"Şartlı tahliye. Eyaleti terk edemezdim." Pencereden dışarı baktı. "Baban umduğum gibi sicilimi temizleyemedi. Belki yapabileceğini düşündü ama sonuçta hepsi lafta kaldı."

"Ve o zaman artık çok geçti," dedim. "O tam bir pislik."

Bana geri döndü. "İşleri halletmek için boktan bir yolu var," diye kabul etti, "ama kötü bir adam değil. Pek sayılmaz. Niyetleri genellikle benimkilerle aynı doğrultuda."

Başımı kaldırdım. "Onun yaptığını mı savunuyorsun? Seni ve Tiffany'yi birlikte olmaya zorladı çünkü bunun beni senden uzak tutacağını biliyordu. Bunu görmüyor musun?"

"Bunu hemen anladım," dedi. "Beni çalışma odasına aldığı ve yaz düğününü kabul ettirdiği ilk seferde. Gerçi son birkaç yıldır onunla çok zaman geçirdim Lake. Onunla oldukça yakın olduğumuzu duyunca şaşıracaksın."

Alayımı gizleyerek başımı tekrar eğdim. "Bunların hiçbirini söylememişsin gibi davranacağım."

"Bu seni rahatsız mı ediyor?" diye sordu.

"Belli ki. Onunla tüm bağlarını koparmanı tercih ederim. O aptal işi ve her şeyi geride bırak."

"O kadar kolay olmayacak," dedi. "Yarım kalmış evimi satmam, bir avukat tutmam ve Tanrı bilir daha neler yapmam gerekiyor. Lanet olsun." Üzerimizdeki çarşafı çekerek benden ayrıldı.

"Nereye gidiyorsun?" Ben sordum.

"Bir sigaraya ihtiyacım var." Yatağın kenarına oturarak kot pantolonunu yerden aldı ve cebini karıştırdı. "Hapse girdiğimden beri sigarasız kaldığım en uzun süre bu."

Yanıma kıvrıldım ve avucunun içiyle sigara paketinin tepesine vururken sırtını izledim. Plastiği sıyırdı. "Yapma," dedim. Artık ona sunacak el yapımı bir bileziğim yoktu, sadece bir ricam vardı. "Sigara içme."

Bana baktı, kaşları çatılmıştı, ağzının kenarından tıpkı tanıştığımız günkü gibi bir sigara sarkıyordu. "Uzun sürmez."

"Gidiyor musun?" Bunu söyler söylemez nedenini anladım. "Yine de benim yanımda sigara içmeyeceksin. Sevişecek yaştayım ama ikinci el içmek için değil."

duman?"

Geriye uzandı ve elini kalçamın kıvrımında gezdirdi. "*Siktir*, Lake? Bunu benim yanımda söylemenin güvenli olduğunu mu düşünüyorsun?"

Tek bir kelimenin bana attığı ateşli bakıştan, kalmasını sağlamanın bir yolu *olduğunu* anladım. "Canın her nikotin istediğinde, onun yerine *sevişebiliriz*," dedim.

"Hayatta kalmazsın," dedi. "Korkarım bu haliyle de yaşayamayacaksın." Çarşafı boynumun hemen altından üzerime çekti. "Sıcak kal. En fazla on dakika sürer." İç çamaşırıyla bile uğraşmadan kot pantolonunu giymek için ayağa kalktı.

Kapıya doğru yöneldiğinde onu durdurdum. "Burada sigara iç. Aşağıda donacaksın."

"Bak, Lake," dedi arkasını dönerek. "Bu senin yaşınla ya da çok masum olmanla ilgili değil. Senin tertemiz ciğerlerini mahvetmek istemiyorum."

"Tiffany'nin önünde yaptın, değil mi?"

"Evet, peki bu sana nasıl hissettiğim hakkında ne söylüyor? Sigara benim bir parçam, sen de öylesin. İkisini ayrı tutmak kolay değil."

İçimi çektim. Sinirlendiğini görebiliyordum, o yüzden konuyu kapattım. "Her neyse, demek istediğim bu değildi. Yangın merdivenini kullanın diyecektim."

Yatağın arkasından, penceremden dışarı baktı. Metal sahanlık odamla oturma odasının ortasında yer alıyordu ve sadece birkaç katlanır sandalye ile bir tabureye yetecek büyüklükteydi. "Val evde mi?" diye sordu.

"Bundan şüpheliyim. Neredeyse her gece erkek arkadaşının evinde uyuyor." Manning yatağın etrafında döndü ve ben de onu izlemek için diğer tarafıma döndüm.

Pencereyi açmam bir dakika kadar sürebiliyordu ve genellikle Val'den yardım almak zorunda kalıyordum ama Manning pencereyi kolaylıkla açtı ve dışarı tırmandı. Neredeyse sonuna kadar kapattı, sonra oturmadan önce kenardan kar dökmek için sandalyeyi eğdi. Val ve benim toplamım kadar yer kaplıyordu, çıplak ayakları metal kenarı dürtüyor, başı çerçeveye çarpmamak için eğiliyordu.

Manning'in yangın merdivenimde yarı çıplak oturduğuna inanamıyordum. Yan taraftan sokağa doğru kaşlarını çatarak bakıyordu. Hatırladığımdan daha hızlı sigara içiyor, birkaç saniyede bir nefes çekiyordu. Aklında çok şey vardı. Benim de öyle. Ve konuşmamız henüz yüzeyseldi bile. Sanki içinde bulunduğumuz durumun çok gerçek, çok korkutucu ayrıntılarının yanından geçerken kaybettiğimiz zamanı telafi ediyorduk. Ama bu daire tüm bunlardan uzak, güvenli bir sığınak gibiydi. Olacakları düşünmek istemiyordum. Sadece burada Manning ile mümkün olduğunca uzun süre yaşamak istiyordum.

"Lake," diye seslendi, pencereden beni görmek için başını eğdi. İkinci sigarasını yakmıştı. "Hava buz gibi. Gel beni ısıt."

Yüzümde beliren gülümsemeye engel olamadım. O sigara içerken yanında olmak için aldığım ilk davetti bu. Yataktan fırladım, külotumu ve tişörtümü çekiştirdim ve doğruca pencereye gittim.

"Uh-uh," dedi beni durdurarak. "Üzerine bir şeyler giy."

"Bana bir şey olmaz. Bu havaya senden daha alışığım."

"Mesele o değil." Sigarasını elleri arasında değiştirerek, tek sigarayla camı kaldırdı. "Yemek için yeterince iyi görünüyorsun ve benimkinden başka kimsenin ağzının senin için sulanmasını istemiyorum. Anladın mı?"

Yüzüm ısınırken bacaklarımdaki tüyler diken diken oldu. Anlamıştım. Başka kimsenin ona bakmasını da istemiyordum ama bunca zaman ayrı kaldıktan sonra, sadece onun söylediğini duymak istiyordum. "Açıkla bana."

Dudaklarını yalayıp beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Yıllarımı ellerimi ve düşüncelerimi kendime saklayarak geçirdim. Bir erkeğin senin gibi birini gördüğünde aklından neler geçtiğini biliyorum. Hayatımı, seninle yolu kesişen herkesin benim olduğunu bilmesini sağlayarak geçireceğim. O yüzden acele et Birdy, burada tir tir titriyorum."

OceanofPDF.com

GÖL

W Bir battaniyeye insan dürümü gibi sarınmış, Manning sigara içerken sonunda onun yanında olmama izin verildiği için heyecanlanmış bir halde yangın merdivenime doğru manevra yaptım. Yapıya hâlâ güvenmiyordum, hatta

Gerçi Val ve Corbin beni birçok kez ikna etmişlerdi. Üçümüz de üzerindeyken sık sık sallanırdı ve dindar bir insan olmamama rağmen göklere hızlı bir dua gönderirdim.

İkimize yetecek kadar yer yoktu ama Manning'in kucağına ikim birden sığabildiğim için oraya oturdum. Kendimi korumaya devam ederek battaniyeyi açtım, aramıza sıkıştırdım ve onu da yanıma almaya çalıştım. Bir kolu sandalyenin kenarından sarkmış, diğer eliyle arada bir sigarasını ağzına götürerek beni izledi.

Mükemmel değildi, ama tatmin olduğumda dizlerimi yukarı çektim ve göğsüne doğru bir top gibi kıvrıldım. Gözlerini benden hiç ayırmadı. "Korkuyor musun?" diye sordu.

"Korkmuş görünüyor muyum?"

"Hayır, ama bu şey size muhtemelen bir dönme dolaptan ya da bir attan daha güvenli gelmiyordur. Yine de endişelenmeyin. Bu güçlü bir şey. Düşmene izin vermeyeceğim."

Kenardan baktım. O haklıydı. Beni korkutan yüksekliği değil, sağlam hissettirmemesiydi. "Val ve ben TLC albümleri çalışıyoruz

ve yazın burada şarap soğutucuları içeriz." "Öyle mi? Bana o hayattan biraz daha bahset."

"Gördüğünüz her şey. İş, seçmeler, arkadaşlar, yangın merdivenindeki geceler ve yakın zamana kadar okul." Etrafımızda ya gökyüzünden ya da yukarıdaki inişten gelen kar taneleri uçuşuyordu. "Bana seninki hakkında hiçbir şey söylemedin."

"Bunu duymak istemediğini söylemiştin."

"Bana onunla ilgisi olmayan bir şey söyle. Sadece seninle ilgili bir şey."

"Benim hakkımda mı?" Gözlerini kısarak binalara doğru baktı ve uzun bir nefes çekerek iç çekti. "Baban sağ olsun, zor işlerle uğraşıyorum."

Gözlerimi açtım. "Seni içmeye mi itti?"

Kıkırdadı. "Hayır. Pazar akşam yemeğinden sonra onunla çalışma odasına gidip pahalı likörler içeceğiz. Bana bu konuda her şeyi öğretiyor. Silahlar, iş ve hatta bazen sanat hakkında konuşuyoruz."

Bu sefer *ben* güldüm. "Yalan söylüyorsun."

"Hayır. O kitapları sever, ben de öyle. Bunu biliyorsun. Arada bir mafya filmi koyarız, *Goodfellas* falan, annen ve kız kardeşin tatlı pişirirken."

Tiffany, fırıncılık mı? Hayal edemediğim için yapmadım. Her neyse, beni Manning'den uzak tutmakla kalmayıp Manning'i de benden uzak tutan babamla Manning'in iyi geçinmesine daha çok sinirlenmiştim. Buna nasıl göz yumabilirdi? "Şimdi ne okuyorsun?" Konuyu değiştirmek için çaresizce sordum.

"Sen," dedi boştaki elini battaniyenin altına sokarak. "Ben hikâyenin içinde yolunu bulmaya çalışan kör bir adamım." Parmaklarını çıplak kalçamda gezdirdi. "Bir melodiyi ilk kez duyan sağır. Tolstoy'un Rusçasını anlamak için acı çeken bir aptal."

"Sen bir şairsin," dedim, ağzım kurumuştı. Ondan beklediğim ve hiç alamadığım tüm mektupları, şimdi duman ve kar yağışı arasında okuduğu aşk hikâyesine değiştirdim.

"İşte sana benim hakkımda bilmediğin bir şey," dedi. "Yeminimi ettikten ve koridorda yürüdükten sonra dönüp sana baktım ve sen Corbin'in kollarında ağlıyordun."

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Eğer kıskandığını söylemeye çalışıyorsa, muhtemelen suratına bir yumruk yemeyi hak ediyordu. "Biri benim yanımda olduğu için minnettar olmalısın," dedim. "O olmasaydı ne yapardım bilmiyorum."

"Öyle mi?" Manning alaycı bir ifadeyle. "Minnettarım. Bunu bir düşünüyüm."

"O anda olayların benim açımdan nasıl görüldüğünü anlatmamı ister misin?" diye sordum. Sessiz kaldı, ben de "Hiç sanmıyorum" dedim.

"Hâlâ o görüntüleri aklımdan çıkaramıyorum," dedi bana bakmadan. "Tiffany'nin arkasındaki mihrapta sen. Orada durmuş hıçkıra hıçkıra ağlıyordun. Durdurmaya çalışacağından çok endişelendim. O kadar insanın önünde konuşmana izin veremezdim. Bu hiçbir şeyi değiştirmezdi." Boğazını temizledi. "Ben de tören boyunca, başından sonuna kadar bunu düşünüyordum -hiçbir şey söyleme Lake. Tek kelime bile etme. Seni seviyorum, özür dilerim ve lütfen sessiz kal."

"Evlenirken bunu mu düşünüyordun?" diye sordum. "Beni sevdiğini mi?"

"Evet. Ben iyi değilim, ha?"

Eğer battaniyeme sarılmamış olsaydım, yüzüne dokunabilirdim. Nedense kendine sert davrandığında yapılacak şey bu gibi görünüyordu. Gözlerini geri getirmenin bir yolunu bulmalıydım. "Manning?"

İşe yaradı. Başını bana çevirdi. "Evet, Birdy."

"Farklı bir şey yapar mıydınız?" diye sordum. "Bileziğimi bulduğun yerde bırakır mıydın?"

"Keşke yapsaydım mı diyorsun?"

"Hiç adil değil." Başımı salladım. "Önce ben sordum."

Bir süre düşündü ve o nefes aldıkça ben de onun göğsüyle birlikte inip çıktım. "Buna cevap veremem. Sana son birkaç yılını

tekrar. Tüm o nedime saçmalıkları, aileni geride bırakmak zorunda kalman ve sonrasında gelen her şey."

"Ama o zaman burada oturuyor
olmazdık." "Hayır, sanırım olmazdı."

"Peki ya sana bunların hiçbirini değiştirmeyeceğimi söylesem?" İtiraf etmesi kolay bir şey değildi ama ayrıldığımdan beri hep iyi yanlarını görmek zorunda kalmıştım. Val bundan emin olmak için iyi bir iş çıkarmıştı. Bunun benim için doğru yol olduğundan her zaman emin değildim ama Manning'le bitiyorsa, öyle olmalıydı. Soğuk hava ve duman yüzünden boğazım kurumuştı. Sigara konusunda paranoyaklaşmasın diye öksürüğümü tuttum.

"Los Angeles'ta bu deneyimi asla yaşayamazdım." "İşin özü Lake, her şeyi geri alabileceğimi sanmıyorum. Bunu yaşamak zorundaydık." Dilini dişlerinin
üzerinde gezdirdi. "On yıl sonra

şimdi, bunu başlangıç olarak hatırlayacağız."

"On yıl mı?" Ben sordum. "O kadar ilerisini mi düşünüyorsun?"

"On, yirmi, elli. Hayatım boyunca bir şehirde yaşayabilir miyim bilmiyorum, ama belki şehir dışına taşınırız, böylece sen de sahneye yeterince yakın olabilirsin."

İnanamayarak göz kırptım. "Burada, doğu kıyısında mı kalacaksın?"

"Bazı zamanlar seyahat edebiliriz. Her zaman Avrupa mimarisini incelemek istemişimdir." Sigarasını uzatarak karanlıkta görünmez bir resim çizdi. "Gaudi'nin Barselona'da insanı gülümseten abartılı bir tapınağı var. Neredeyse karikatürize görünüyor. Sonra küçük aktristimi Londra'daki Shakespeare's Globe'da bir gösteriye götüreceğim." Elini bırakarak battaniyenin üzerinden kalçamı sıktı. "Sonra tabii ki okyanusu görmemiz gerekecek. Belki Güney Fransa ya da Amalfi Sahili. Ama üstsüz plajlar olmasın. Ya da giydikleri o küçük bikiniler. Seni tamamen kendime istiyorum."

Parlak geleceğimizin ışıltısının tadını çıkararak ona sokuldum. "Sadece bir muumuu paketleyebilirim."

Kulağıma sokuldu. "Ya da bütün yolculuk boyunca seni odada tutmanın bir yolunu bulabilirim."

Boynuma daha iyi erişebilmesi için çenemi kaldırdım. Dünyadan ve bizi önemseyenlerden saklanmakta iyiydik. Manning Kaliforniya'dan ayrıldığında Tiffany'den daha fazlasına veda edeceğini fark ettim. "Taşındığında Henry'yi özleyecek misin?" diye sordum.

"Hayır. Zaten onu pek görmüyorum. O ve ben yılda bir kez telefonda konuşabiliriz ve bu bizim için işe yarar."

"Düğünde ona ne söyledin?"

"Henry?" Manning sigarasını emdi. "Ne zaman?"

"Törenden önce. Kemerlerin arkasından izliyordum. Henry sunaktan bana her şeyi biliyormuş gibi baktı."

"Huh." Manning başını yavaşça salladı. "Ona hiçbir şey söylemedim. Beni tebrik etti ve hayatımın aşkını bulmanın nasıl bir duygu olduğunu sordu. Bu kelimeleri seçmesi garipti. Bunu şimdiye kadar unutmuştum."

"Nasıl cevap verdin?"

"Söylemedim. Henry'ye asla yalan söyleyemezdim. Bana mutlu olup olmadığını sorsaydı, evet diyebilirdim. Mutluydum. Sana sahip olamasam da en azından değer verdiğim biriyle bir hayat kuruyordum. Eğer bana doğru şeyi yapıp yapmadığımı sorsaydı, ona da evet derdim, çünkü o sırada doğru şeyi yaptığımı düşünüyordum." Burnuna bir pul düştü ve onu ovuşturarak uzaklaştırdı. "Ama hayatımın aşkıyla mı evleniyordum? Hayır. O yüzden orada öylece durdum, terledim ve bu konuyu kapatmasını umdum."

"Sana inandığını sanmıyorum. Bana bakışı, sanki biliyor gibiydi."

"Belki de öyledir. Zeki bir adamdır ama bir polis olarak sorumluluğu ve görevi herkesten iyi bilir. Eğer senin hayatımın aşkı olduğunu biliyorsa, bana doğru yürüyenin sen olmamasının bir nedeni olduğunu da biliyordur."

Manning'in bunu söylediğini duyunca kalp atışlarım hızlandı. "Ya hayatının aşkı ben değilsem?" diye sordum. "Ya hiç olmadıysam? Ya değiştiysek?"

Başını metal korkuluklara yasladı ve güldü. "Endişelenmemiz gereken onca şey varken, bu değil."

"Ama nereden biliyorsun?"

Burnunun ucuyla bana baktı. "Hayatımın aşkı olduğunu bilmiyor musun?" diye sordu kesin bir ifadeyle. "Senin olmadığımın mı endişeleniyorsun?"

"Bunu anlamak için altı yıla ihtiyacı olan ben değilim. Hemen anladım."

"Hemen, ha?" Beni kucağında kaydırды, ayaklarını dizleri beni kavrayacak şekilde içeri çekti. "Ben de biliyordum," dedi sessizce kulağıma doğru, beni kendine doğru çekerek. "Neden şimdi buradayım sanıyorsun? Neden hayatıma devam etmedim? Kafam çok karışık. Sen on altı yaşındaydın ve cennetliktin ve ben sadece seni kirli, tozlu şantiyemde tutmak istedim. Sana yapmak istediğim şeyler yüzünden kendimi sapık gibi hissediyordum."

"Ne gibi şeyler?" Ben sordum.

"Bir gün sana söyleyeceğim, ama biraz acele etmem lazım." Bir günlük kirli sakalıyla kollarımdan aşağı tüylerimi diken diken ederek bana sokuldu. "Sen beni görmeden önce ben seni gördüm. Gözüme çarpmıştın. Gözlerimi senden alamıyordum, çünkü sen temiz bir nefesin kişiliğiydin. Yaptığın bazı şeyler, mesela sinirlendiğinde sırt çantanın askılarını tutman bana Maddy'yi hatırlattı." Yukarı baktı. Üzerimizdeki yangın merdiveninin ağları gökyüzünün büyük kısmını kapatıyordu ama zaten görülecek pek bir şey yoktu. "Sana bileziğini vermeye çalıştığım da çok korkmuş görünüyordun. Kaçacağını sandım ama kaçmadın. Beni bulmak için geri geldin."

Duvardaki Pink Floyd tişörtlü büyük adamı çok merak ediyordum. O yaz gününün sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordum ama Kaliforniya güneşi bile Manning'in çıplak göğsüne karşı bir battaniyenin altında oturmak kadar içimi ısıtamazdı.

"Ailenin ve diğer insanların yaptığı gibi beni yargılamadın," diye devam etti. "Seni gördüğüm ve seni becermek istediğim için değil. Sadece sana yakın olmak için içimde bir dürtü vardı. Senin gibi biri için yeterince iyi olmak. Maddy öldüğünden beri ilk kez daha iyi bir adam olmak istedim. O zamandan beri sadece var oluyordum, karanlıkta yaşıyordum."

Bir nefes çekti. Duman korkulukların üzerinden süzüldü, ay ışığının altında gri ve pırıltılı, bir anda kayboldu. Gözlerimi kapatıp sesinin bana karşı titreşimlerine tutunmaya çalıştım. Bu anın da onunla olduğu gibi sona ereceğini biliyordum ama en azından bizim için zaman sadece birkaç gün daha sınırlı olacaktı. O zaman hiçbir kural, hiçbir engel olmayacaktı.

"Seninle tanıştığım o ilk günlerde," dedi, bakışları mesafeliydi, "sanki hayatımın *ışığıydın*. Belki sen beni sevdiğini hemen anladın ama ben buna direnmek zorundaydım, yoksa başımıza bir sürü sorun açabilirdim. Ama sorun şu ki, ben yine de sana aşık oldum." Sonunda tekrar gözlerimle buluştu. "Ve onunla çok mücadele ettiğim için, bu aşk derin ve sarsılmaz. İşte bu yüzden hayatımın aşkı olduğunu biliyorum. Bu aşk benim bir parçam."

Tiyatro dersinde buna monolog derdik ve duyduklarımın *en iyisiydi*. O anda aşkımızın sadece kafamda olmadığını bilerek ölebilirdim. Manning o ilk gün beni görmüştü, gerçekten görmüştü. Avucumu göğsüne koydum. Hâlâ benden çok daha sıcaktı. Sigarasını yangın merdivenine doğru savurdu ve elimi kendi eliyle kapattı. "O aşk benim de bir parçam," dedim ona. "Sen benimle tanıştığında bir yetişkindin ama ben değildim. Hâlâ büyüyordum. Kalbim zaten seninle birlikte şekillendi." Ona onu sevdiğimi söylemek istedim. Daha önce de denemiştım ama ona söylediğim tek seferde beni ezip geçmişti. Tiffany'ye yasal olarak bağlı olduğu sürece, onu kaybetme ihtimalim hâlâ vardı, bu yüzden bunu kendime sakladım.

Ve aniden, öylece öpüşmeye başladık. Bunu birçok kez hayal etmişim, dudaklarımı onunkilere değdirme özgürlüğünü, özellikle de sigaranın tadını merak ediyordum. "Sigarayı bırakmalısın," diye mırıldandım.

Göğsü altımda gümbürdedi. "Tadı seni rahatsız ediyor mu?"

"Bu bana seni sigara içerken ya da sigaranla oynarken izlediğim zamanları hatırlatıyor. Seni öpmenin nasıl bir şey olduğunu öğrenmeyi çok istemiştım. Sigara bana hep seni düşündürüyor. Hatta bir sınıf arkadaşımın seni öpmesine izin verdim.

Bir partide sigara içtiği için bana sigara içirmişti, ben de sen olduğunu hayal edebildim. Böylece dumanlı bir ağzın nasıl olacağını merak ederek ölmek zorunda kalmazdım. Yani hayır, bu beni rahatsız etmiyor."

Dişlerinin arasından nefes aldı. "Başka birini mi öptün?"

"Tabii ki öptüm. Sen öpmedin mi?"

Alaycılığım onun gözünden kaçmamıştı. Elimi bırakıp bir kolunu battaniyenin altına, sırtıma doladı ve beni daha sıkı kavradı. "Başka kimi öptün?"

Bir parçam ona söylemek istiyordu ve bu parça itiraf etmek istediğimden daha büyüktü. "Birileriyle çıktım. Bazılarını öptüm."

"Kaç tane?"

"Yıllar boyunca mı? Bilmiyorum. Corbin'in erkek arkadaşlarından biriyle öpüştüm ve Corbin neredeyse burnunu kırıyordu."

"Peki ya Corbin?"

"Onu her zaman öperim," dedim. Bunu Manning'in yüzüne vurmak istememiştim ama o sordu. Muhtemelen Tiffany'yle onu defalarca öptüğüm gibi beni başkalarıyla hayal etmeyi hak ediyordu. "Genellikle sarhoş olduğumda ya da birlikte güzel vakit geçirdiğimizde. Sadece bundan daha ileri götüremedim."

"Ama daha da ileri gittiniz."

Alt dudağımı ısırdım. Belki de paylaşmam gerekenden daha fazlasıydı. Manning'i tanısaydım, hayal gücü yeterince işkence olurdu. "Biraz," dedim.

"Ne kadar az?"

"Söylemeyeceğim. Bir gün içinde onun sahip olduğundan daha fazlasına sahip oldun bile. Bu yüzden mutlu olmalısın."

Mutlu değildi. Yüz ifadesi pasifti ama kaslarının gerildiğini hissettim, çenesindeki tiki gördüm. "Peki ya düğün gecesi?" diye sordu. "Sen ağlarken. O zaman seni öptü mü?"

"Hayır."

"Artık seni rahatsız etmeyecek, değil mi?" Manning sordu. "Kaliforniya'ya dönüp işleri yoluna koyduğumda uzak duracak mı? Sen ve o, sen ve herhangi biri hakkında duyduklarım, yumruğumu duvara vurma isteği uyandırıyor, Lake. Bunun adil olmadığını biliyorum ama gerçek bu."

Manning'in aşk hayatım üzerinde söz sahibi olması gülünçtü, ama aynı zamanda onca yıl ondan hiçbir şey alamadıktan sonra sinirlendiğini görmek de tahrik ediciydi. "O benim en iyi arkadaşım," dedim. "Hiçbir yere gitmiyor ama sana söz veriyorum, onu bir daha asla ama asla öpmeyeceğim."

Manning çenemi tutup yüzümü ona doğru kaldırdı. "Bundan sonra sadece bir kişiyi öpeceğine dair bana yemin et."

"Seni sadece
öpeceğim." "Öyleyse
öp," dedi.

Yaptım. Kucağından, beni sahiplenmesinden ve daha da sahiplenici sözlerinden hiç ayrılmak istemedim. Enseleri dudaklarımı tırmalıyordu ama daha da önemlisi, ereksiyonu uyandıgımızdan beri kalçalarım batıyordu. Pantolonunun düğmesini çekinceye kadar çektim. Biraz manevra yapmak gerekti ama elimi aramıza, pantolonunun içine sokmayı başardım.

"Ne arıyorsun?" diye sordu.

Elimi ona doladığım anda boynu kasıldı. Yumruğumu şaftının üzerinde ileri geri hareket ettirdim, gözlerim yüzüne yapıştı ve avucuma karşı ne kadar katı hissettiğinin tadını çıkardım.

"Seni izlemek istiyorum," dedi.

Bizi battaniyeyle koruyarak, fermuarını indirip onu dışarı çekebilecek kadar kucağına oturdum. Parmaklarım onun şişmiş mor kafasına karşı daha da beyaz görünüyordu.

"Elin üzerimde çok iyi görünüyor Lake. Harika hissettiriyor."

Övgüsünden cesaret alarak biraz daha hızlı hareket ettim. "Bana nasıl yaptığını gösterebilir misin?" diye sordum.

Bileğimi tuttu ve avucumun içine tükürdü, sonra da elimi geri indirerek onun uzunluğu boyunca kaydıldı. "Siktir." Bileğimi kavrayabilmek için beni bıraktı.

Başımızın üstündeki metal çerçeve altımda kayıyor. "Tükürük."

Göğsünden inlemesi ve başını geriye atması beni de onunla birlikte kıvrandırdı. Tam olarak nasıl hissettirdiğini bilmek istiyordum. Onun üzerinde her zaman böyle bir güce sahip olmak istiyordum. O anda istediğim her şeyi verecekmiş gibi görünüyordu. Bunu yıllar önce kamyonunda yapmış olsaydım, tüm kalp kırıklıklarımız önlenebilir miydi?

"Daha fazla," dedi boğazında bir gıcırta ile.

Daha fazla mı? Daha hızlı hareket ettim ama tükürüğüm çoktan kurumuştu. Elimi tekrar ıslatmaya başladım ama durakladım. *Daha fazla* derken, başka bir şeyi mi kastediyordu? Manning'den başka kimseyle bu kadar ileri gitmemiştim. Kafamı kaldırdığımda yüzümü izliyordu ve cevabımı almıştı. Manning aklımdan geçen düşünceleri biliyordu ve eğer durmamı isteseydi, bunu bana söylerdi. Bana hayır demekle hiç zorlanmamıştı. "Daha fazlasını yapmama izin verecek misin?" diye sordum.

Alt dudağını ısırdı. "Sana izin vereceğim, evet."

Ayağa kalktım ve bacaklarının arasına diz çöktüm. Soğuk metal diz kapaklarımı yaktı ama Manning'in bacakları omuzlarıma dolanarak beni ısıttı. Battaniyeyi sırtımdan çekti ve kucağını kısmen yukarı kaldırdı.

Onu gördüğümde kalbim bir anlık şüpheyle yerinden fırlayacak gibi oldu. Bir penise *güzel* diyebileceğim hiç aklıma gelmezdi ama öyleydi işte. Uzun ve dik duruyordu, pembe ve damarlı, o kadar sertti ki ereksiyonun hiç acı verici olup olamayacağını merak ettim. Hâlâ kot pantolon giyyordu ama kalın, siyah saçları onu örtüyor, göbeğine kadar uzanıyor ve uyluklarının üst kısımlarına dağılıyordu. Önce elimi etrafına doladım, hala ne kadar kalın olduğu karşısında büyülenmişim. Sadece başını ağızıma aldım. Hafif tuzlu tadı beni şaşırttı ve sırtının etrafını yaladım. Geri çektiğimde ucu daha koyu, damarları daha belirgindi. Başparmağımı bir tanesinin üzerinde gezdirdim ve şaftından aşağıya doğru takip ettim. Tırnağımla kazara onu sıyırdığımda tısladı.

Bir süredir orada oturduğumu ve henüz hiçbir şey yapmadığımı fark ederek geri çekildim. Yön bulmak için ona baktım ama tek gördüğüm

ağır gözlerle baktı. "Acıdı mı?" diye sordum.

"İyi hissettirdi."

"Bana ne yapmam gerektiğini söyleyebilirsin," dedim. "Keşfetmeni izlemek hoşuma gidiyor," diye karşılık verdi.

Elimi tekrar üzerine koydum. Belinden aşağısı, kokusu da dâhil olmak üzere her şeyinde çiğ bir erkeksilik vardı ve bunu hafızama kazımak istiyordum. Gözlerimi açık tutarak şaftı boyunca yolumu öptüm. Tekrar yukarı çıktım, sonra arkama yaslandım. Kalbim küt küt atıyordu. Mesele şu ki, bunu çok sık düşünmüştüm ama hiç deneyimim yoktu ve bu *Manning*'di. Bir an için, sınıf arkadaşlarımla okuldaki tiyatro oyunlarımız için durmadan prova yaptığımız gibi, ayrı geçirdiğimiz tüm zamanı pratik yapmak için kullanmadığıma pişman oldum.

Ondan saklanmak istemedim ve itiraf ettim: "Biraz gerginim.

Bir kez daha, bu benim için bir ilk."

"Gergin misin?" Vücudunu üzerime kapatarak bizi yüz yüze getirdi. "Ağzıyla ilgili her şeyi ezberledim. Mutlu ya da üzgün, şaşkın, gergin, heyecanlı olduğundaki kıvrımları ve çizgileri. Üst dudağında sadece yeterince yakın olduğumda görebildiğim bir çıl var. Gamzelerinin tam yerini biliyorum. Dilini sıraya dizsem tanıyabilirim. Bu ağzın yanlış bir şey yapabileceğini düşündüğümü mü sanıyorsun? Onu mümkün olan her şekilde hayal etmediğimi mi sanıyorsun? Ağzımda, parmaklarıma dolanmış ya da sikimi emerken?"

Sik dediğinde kalçalarından birini kavradım, midemdeki şiddetli çarpıntının üstesinden geldim. "Bunun bana bir faydası yok," dedim. "Aslında, bu sadece daha fazla yaşamam gerektiği anlamına geliyor."

"Hayır. Ağzının içindeki tek kişi olacağımı bilmek ... beni ilk kez nasıl idare ettiğini izlemek Bunun tadını çıkarabilmek için boşalmamak için çaba sarf ediyorum. Bir gün bu ağız beni aya göndermenin tüm yollarını bilecek ama şu anda ihtiyacım olan her şey sensin."

Güçlendirici bir nefes aldım, hâlâ gergindim ama artık deneyecek kadar kendime güveniyordum. Uzun bacakları beni tamamen saracak şekilde biraz daha içine gömüldüm. Başımın üstünü öptü ve battaniyeyi daha yukarı çekti. İlk denememde ağzıma sığdırabildiğim kadarını sığdırdım, sonra dudaklarımın damarları ve çıkıntıları üzerinde kaymasına izin verdim, hafifçe emdim. Manning'in parmakları saçlarımı buldu ve beni hızlı bir tempoda yukarı ve aşağı yönlendirene kadar sertleşti. Çenem kısa sürede ağrımaya başladı ve nefes almak gittikçe zorlaşıyordu ama onun tadı, yüzündeki ifade, hem itaatkâr hem de güçlü olma hissi, daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Sonunda kendimi ilk seferinde beceriksizce davranan bir bakire yerine bir erkekle birlikte olan bir kadın gibi hissettim.

Beni durdurduğunda biraz nefes nefese kalmıştım. "Bu kadar mı?" diye sordum. "Hayır, tam olarak değil. Boşalacağım."

"Ve? Ne yapmalıyım?"

"Yapabileceğini düşünüyorsan yut."

Şu ana kadar her şey bir hediye açıp diğerini ortaya çıkarmak gibiydi. Eğer istediği buysa, yapardım. Başımı sallayarak ona birkaç kez göz kırptım.

"Aferin kızım." Onu bitirebilmem için başımı tekrar aşağı indirdi ve ben de yuttum. Zarifçe değil ama sonrasında bana sarıldı, öptü ve övdü, orantısız bir şekilde tatmin olmuş görünüyordu.

Beni büyük bir bohça gibi pencereden içeri taşıdı. "Dışarı çok karanlıktı," dedi beni kucaklayarak. "Bir dahaki sefere seni daha iyi görmek istiyorum."

"Nasıl?"

"Yatağın üzerinde. Ve sana iyice baktıktan sonra, aynı anda sana da yapacağım."

Gözlerim yerinden fırladı. "Ne?"

Ben kızarıırken güldü ve "Yapacağımız şeylerin sonu yok" dedi. Kollarını bana dolayarak öpmek için beni kendine çekti.

"Beni düşürme," dedim.

"Ve düşmene izin mi vereyim?" Sesi kuşkulu geliyordu. "İmkânı yok. Tüy kadar hafıfsın, Birdy."

OceanofPDF.com

GÖL

I Manning'in orada olmayacağını düşünerek metrodan çıktı. Sabah oteline dönmek ve bir satış görüşmesi için üstünü değiştirmek üzere dairemde ayrılmadan önce, ona nereye gideceğini gösteren bir harita çizmişim.

Benimle sonra buluş. Sonra işe hasta olduğumu söyledim çünkü bugün önemliydi.

-Manning'e New York'umu gösterecektim. Ve işte oradaydı, Duane Reade'in dışında, planladığımız gibi mavi eczane tabelasının hemen altındaydı. Elleri ceketinin ceplerindeydi ve dudaklarının arasında bir sigara vardı.

Evimin konforunun dışında, o gerçekte ve beni bekliyordu. On altı yaşında olmanın ve onu ne zaman göreceğim konusunda hiçbir söz hakkım olmamasının verdiği duyguyu tam olarak üzerimden atamıyordum. Kontrol edemediğim güçlere bağlı olarak ortaya çıkıp kayboluyordu.

Gözlerimiz buluştuğunda, yıllar boyunca ondan beklediğim tanıdık bakış dışında hiçbir tanıma işareti yapmadı - ta ki ben kaldırımdan inene ve o da benim için iki tarafa bakana kadar.

Ona doğru yürüdüm ve sigarayı dudaklarından aldım. Sigaraya baktı, neredeyse bir nefes çekmem için bana meydan okuyordu. Sigarayı karın üzerine bıraktım. "Sana bıraktırmadığına inanamıyorum."

"Kimse bana bir şey yaptıramaz, Lake."

"Bir keresinde neredeyse bırakıyordun."

Benim için."

"O zamanlar farklıydı." Bana başını salladı. "Paltonu giy."

Manning'in kendisi için olmasa bile benim için sigarayı bırakmaması acı vericiydi. Onun mümkün olduğunca uzun süre yanımda olmasını istemek mantıksız bir istek değildi. "Ya sonra seniöpmezsem?" diye sordum.

"Tadına aldırmadığını söylemiştin."

Tereddüt ettim. Aslında tadı hoşuma gitmişti, çünkü bana onu hatırlatıyordu. Bu onun sağlığını riske atmak için yeterli bir sebep değildi. Yine de bir kavga başlatmak istemedim. Onun kollarında olmak istiyordum. Canım her istediğinde uzanıp ona dokunabileceğimi hissettiğim bir noktada değildik, bu yüzden kibarlık bariyerini kıracak kadar yaklaştım.

"Neyin var?" Olduğu yerde kalınca sordum. "Güzel bir sigarayı ziyan ettin."

Dudaklarımı büzdüm. "Gerçekten mi?"

"Ben de aynı şey için bir adamla dövüştüm." "O zaman benimle dövüş."

Ağzının köşesi seğirdi. "Sigara yüzünden değil."

Soğuk gün beni vurmaya başlamıştı. Havasız metroda montumu çıkarmıştım ama şimdi onun tarafından ısıtılmakla daha çok ilgileniyordum. "Ne hakkında?"

"Halkın içindeyiz."

Ne demek istediğini anlamam bir anımı aldı. Ben diğer kadındım. Ama değildim. Başından beri onun kadınıydım. Tiffany onu benden çalmıştı. Sokakta kol mesafesinde tutulması gereken oydu. "Beni saklayacak mısın?" Suçladım.

"Alışmam biraz zaman alacak." "Neden?"

"Seninle omuzumun üzerinden kontrol etmeye alışkınım." Bir elini cebinden çıkardı ve saçlarımın ucunu gevşek bir yumruk haline getirdi. Ona karşı koyabileceğimi sanmıştım ama o tek dokunuşla eriyip gitmek istedim. Gözlerimi açık tutmak için mücadele ettim. "Bütün bunlar için endişelenmene hiç gerek yoktu."

devam etti. "Ben yaptım. Senden daha yaşlıydım. Şimdi bile insanların bana baktığını hissediyorum."

"Kimse değil, Manning. Yirmi iki yaşındayım."

"Sen on sekiz yaşına girdikten sonra bile gardımı bir an bile indiremedim. Sana bakarken yakalanamazdım."

"Bunu yapmanı *sevdim*. Sana baktığım çoğu zaman gözlerini kaçırırsan da."

"Mecburdum. Böyle şeyleri düşünmezdin, çünkü on altı yaşındaki birinin kendinden büyük birine bakması kimsenin umurunda olmazdı. Ama tam tersi doğru değil."

Fark edileceğimden endişelenmemiş miydim? Belki de bir parçam yakalanmak istemişti. O günlerde sonuçları pek düşünmezdim. Ya şimdi? Orange County'den buraya taşınan insanlar olduğunu düşünürsek, birinin bizi tanıma ihtimali vardı. Corbin mesela. Val bana kızgın olsa bile asla söylemezdi. Hayal kırıklığımı belli etmemeye çalıştım ama artık daha olgun olduğumu ve onun kurallarına göre oynayabileceğimi bilmesine ihtiyacım vardı. Titredim. "Sorun değil. Bekleyebilirim."

Paltosunu açtı ve beni içine çekti. "Yapamam. Bunu aşmak zorundayım."

"Ya biri bizi görürse?"

"Yapmayacaklar." Omzumu ovuşturarak beni daha da yaklaştırdı.

Dudaklarımı ayırdım, onunkini bekliyordum ama sadece baktı. "Şimdi ne oldu?" diye sordum.

"Dün gece yangın merdiveninde ağzını üzerimde gezdirdiğini hatırlıyorum."

Nefesimi görebildiğim gerçeğine rağmen, bu anı içimi ısıttı. Manning'in yıllar boyunca benimle mücadele ettiği onca şeyden sonra, sonunda pes ettiğine inanamıyordum. "Eve gidebilir ve tüm o şeyleri şimdi tekrar yapabiliriz."

"Hayır, yapma."

"Ne yapmayayım?"

"Tek istediğim seninle normal bir gün geçirmekken beni baştan çıkarıyorsun. Senin hakkında fantezi kurmama izin verilmesi bile benim için yepyeni bir dünya."

Ona kaşlarımı çattım. "Ama yaptın, değil mi? Sen olmasan bile *izin var mı?*"

Bir an başımın üzerinden gözlerini kısarak baktıktan sonra yüz ifadesi değişti ve paltomu aldı. "Bizim için bir planın var mı?" diye sordu, benim için açarken.

Buna neden cevap veremediğinden emin değildim. Bir gün önce söylediğimiz ve yaptığımız onca şeyden sonra, beni becermeyi hiç düşünmediğine bir an bile inanmadım. Belki bunu başkalarına itiraf etmezdi ama benim için hoş bir şeydi. Bir kolumu paltoma sokmak için döndüm, sonra diğerini. "Bir plandan çok vurulacak bazı yerler var," dedim.

Beni çevirdi ve ceketinin düğmelerini ilikledi. "Nereye gidiyoruz?"

"Sana söylersem eğlenceli olmaz. Bırak sürpriz olsun."

İşini bitirdiğinde, yakam neredeyse beni boğacaktı. Yakaları düzeltti, kaşları kırıışmıştı. "Sürprizleri sevmem."

"Bunu gelecek için hatırlayacağım." Başımı yukarı kaldırdım. Yüz yüze gelmiştik ve hâlâ öpüşmemiştik.

"Yolu göster," dedi. "Tamam."

Hareket etmedim.

"Başka bir şey var mıydı?"

Dudaklarımı birbirine doladım. Zihnimde ne istediğimi çok açık bir şekilde belirtmiştim. Bunu istemek, ima etmekten tamamen farklı bir şeydi. Benden neredeyse bir karış yüksekte olduğu düşünülürse, onu öylece öpmek kolay bir şey değildi. Parmak uçlarımda yükselmem ve kalbimi *yeniden* ortaya koymam gerekecekti. Hayır, hiç de kolay değildi.

"İstediğin zaman bana dokunabilir ya da öpebilirsin," dedi. "Beni beklemek zorunda değilsin."

Yer değiştirdim. Kısa bir an için, hayır, *yapamam* diye düşündüm. *Sen bana ait değilsin*. Başka birinin kocasını öpüyor ve ona dokunuyor olurdum.

Belki de huzursuzluğumu hissedenden Manning ellerini çenemin altına koyarak yüzümü kendisine doğru kaldırdı. Parmak uçlarımda yükseldim ve Manning Kasırgası karaya vurmada birkaç saniye önce burnunu burnuma dayadı. Hiçbir şey onun öpücüğüyle çılgına dönmek kadar heyecan verici olamazdı ama insan içine çıkmaktan duyduğu endişe beni geç de olsa etkiledi. Dairemin mahremiyeti dışında yakınlaşmak neredeyse gereksiz geliyordu.

Öpüşmeyi bitirdim ama gülümsedim. "Hâlâ erkenken gidelim. Yılım bu zamanında gün ışığı çok kıymetli."

"Daha öğlen oldu."

"Biliyorum. Umarım ayakkabılarınız rahattır."

Tiyatro bölgesinden başladık, sokaklarda, ara sokaklarda ve caddelerde zikzaklar çizerek ilerledik. Geçen gece de buradaydık ama bu sefer gittiğim, hâlâ görmek istediğim ve bir rol kapmak için sol bacağımı verebileceğim oyunları işaret ettim.

"Şarkı söyler ve dans eder misin?" diye sordu.

"Her ikisi için de ders aldım ve piyanoda iyiyim, ancak genellikle müzikallere katılmıyorum, bu da sınırlayıcı olabiliyor. Daha çok konuşma rollerini, dramaları seviyorum. Tüm o insanların önünde olmak heyecan verici."

Carnegie Hall'un önünden geçerken başını kaldırdı. "Bunu çok yaptın mı?"

"Okulda performanslarımız vardı. Bazı arkadaşlarım yazar ve beni küçük prodüksiyonlarda oynattılar. Bir de seçmeler var, yani sizi yargılayıp reddedebilmeleri için ruhunuzu bir sahnede ortaya koymak."

Elimi cebine soktu ve başparmağını parmak eklemlerime sürttü. "Hangi moron seni reddeder ki?"

Güldüm. Daha deneyimli akranlarıma göre, yaşadığım vahşet sadece olacakların bir önizlemesiydi. "Şaşıracaksın."

Etrafımızda yanıp sönen reklam panoları hakkında "Bunlardan herhangi biri için denedin mi?" diye sordu.

Manning beni her zaman aşırı başarılı bir A tipi olarak tanırken reddedilmek itiraf etmesi en kolay şey değildi. "Birkaç tane, ama hiç geri aranmadım."

"Peki ya diğer oyunculuk türleri, kamera önü gibi?"

"Bazı arkadaşlarım bununla ilgileniyor ama benim gibi çoğumuz sahneye çıkmak istiyoruz." Bir köpek gezdiricisinin geçmesine izin vermek için Manning'e yaklaştım. Elleri ve kolları tasmalarla birbirine dolanmış olmasına rağmen bakımını üstlendiği beş ya da altı yavruyu tamamen kontrol ediyor gibi görünmesine gülümsedim.

"Adamı mı yoksa köpekleri mi kıskanmalıyım?" Manning sordu.

Ona burnumu kırıştırdım ve o da alnımdan öptü. "Köpekler," dedim. "Her zaman köpekleri kıskan."

Manning'i Central Park South boyunca, Plaza Hotel, FAO Schwartz ve Beşinci Cadde'nin aşağısındaki yılbaşı vitrinlerini görmeye götürdüm. Vitrinler paketlenmiş hediyeler, parlak cicili bicili süsler ve süslü Noel ağaçlarıyla donatılmıştı. Bazılarında oyuncak trenler ve Barbie bebekler, diğerlerinde ise zarif boncuklu elbiseler, çok renkli payetli topuklu ayakkabılar ve yemyeşil kırmızı kadifeler yer alıyordu.

Camın arkasındaki her şey sıcaklık yayıyordu, sahte kar bile. "Bizim tatilimiz nasıl olacak?" Dolaşırken Manning'e sordum.

"Nasıl istersen. Arkadaşlarınla geçirebiliriz ya da evde kanepede oturup *Bir Noel Hikayesi* izleyebiliriz."

Biraz gülümsedim. "Hani şu gözünü çıkaran çocuk var ya?"

"Aslında teknik olarak yok ama evet, bu o. Madison ölmeden önce her Noel'de ailemle birlikte izlerdik."

Kalbim söndü. "O zaman biz de izleyebiliriz," dedim elini sıkarak, "ya da kendi geleneklerimizi başlatabiliriz. Aralarından seçim yapabileceğimiz bir sürü New York Noel filmi var. *Evde Tek Başına* gibi."

Ciddiyetle başını salladı. "Kendi başına bir klasik."

"Büyürken tatilleriniz nasıldı? Madison'la?"

"Ailem onları her zaman çok büyütürdü. Her zaman kötü değildi, hiç de değil. Çoğunlukla oldukça normal bir aileydik. Bir sürü hediye alırdık, en azından paraları yettiğinde, çoğunlukla da Maddy için." Fazla bir şey söylemeden dükkânları inceledi. "Ağacı süslemeye ve bizim için hediye paketlemeye daha çok önem verirdi. Genellikle annem için takı gibi kendi yaptığı ya da bulduğu şeyleri alırdı."

Başımı omzuna yasladım, en ufak bir teselli bile verebilmeyi umuyordum. Bir aile üyesini kaybetmek sadece onun yokluğuyla ilgili değildi. Onun varlığının DNA'sı değişmişti. Kız kardeşim hâlâ hayattaydı ama yine de hayatım onsuz dramatik bir şekilde değişmişti. Özellikle bayramlarda daha zor oluyordu, bu yüzden Manning'i biraz daha yakın tuttum. "En sevdiğin kısım neydi?"

"Yemekler sanırım. Annem benim yiyebileceğimden daha fazla yemek yapardı ve bu da bir şey ifade ediyor."

"Sana yemek yaparım." Birkaç blok yürüdükten sonra, "Noel nasıl bir şey?" diye sordum.

Boğazını temizledi. "Güzel."

"Yani, evin nasıl bir yer olduğunu biliyorum. Annem yirmi dört saat Noel müziği açıyor ve ev her zaman kurabiye kokuyor."

Yavaşça başını salladı. "Evet, doğru. Tiff ve ben sabah oraya gider ve bütün günü orada geçiririz. Sen gittikten sonra her şeyin normale dönmesi biraz zaman aldı."

Burada yeterince arkadaş edindiğim için şanslıydım, artık her zaman tatilleri geçirebileceğim bir yerim vardı ama bu, metalik kemikli hediyeler açarak ve hindistan cevizli eggnog içerek büyüdüğüm sıcak, rahat aile odasının yerini tutmuyordu. Tiffany'nin bize verdiği hediyeler her zaman özensiz bir şekilde paketlenirdi, ama biz onları açarken kendini tutamayarak hoplayıp zıplardık.

"Ona ne tür şeyler aldın?" diye sordum. "Ne fark eder ki?"

"Hayatın hakkında bilgi sahibi olmamı istedin," dedim.

"Her zamanki şeyler. Mücevherler, giysiler. Ev ya da mutfak için şeyler."

"Mutfak mı?" Yemekten sonra tatlıyla ilgili yorumunu hatırlayarak sordum. "Artık yemek yapıyor mu?"

"Bazı geceler. O da hiç fena değil."

Kaşlarımı çattım. İyi bir aşçı olamazdı. Vücudunda aşçılıkla ilgili bir kemik bile yoktu, ne ben ne de annem gibi. Ama yıllarca Manning'i beslemiş, onun neyi sevip sevmediğini öğrenmişti. Bu asla geri alamayacağım bir zamandı. Aklım otomatik olarak onun da zaman geçirdiği yatak odasına kaydı. "Onunla nasıldı?"

Kolunu bana doladı, kalabalık kaldırımda ilerlerken gözleri ilerideydi. Bir an için, daha önce insanların bize baktığını hissetmekle ilgili ne demek istediğini anladım. Yanlış bir şey yapıyorduk ve bunu anlayabiliyorlardı. "Bunları sorman gerektiğini kastetmemiştim," dedi. "Seni kışkandıracak şeyler."

"Sadece yemek," dedim.

"Artık yemek yapmayı sormuyorsun ama bunu duymaktan da hoşlanmadığını biliyorum. Seni başka bir erkeği beslerken hayal etmek hoşuma mı gidiyor sanıyorsun?"

"Ben yapmadım ama... en azından düzenli olarak." Avucum onun kinde terlemeye başladı ve elimi cebinden çektim. Kendimi tehlikeli derecede dik bir yokuştan aşağı inerken hissedebiliyordum ama artık başladığım için frene basamıyordum. Kapımda belirlediğinden beri bunu düşünüyor ve düşünmemeye çalışıyordum. "Bana başka erkeklere yemek pişirmekle ilgili istediğin her şeyi sorabilirsin, ben de sana Corbin'den bahsettim, o yüzden şimdi Tiffany ve senin için nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum, mutfaktan bahsetmiyorum."

İçini çekti ve omuz silkti. "İyiymi." "İyi miydi?"

Bu kadar mı?"

"Ne söylememi istediğinizi bilmiyorum. Yalan söylememi istemediğiniz sürece size bunun dünyadaki en kötü şey olduğunu söyleyemem."

Yalan söylemesini istemiyordum ama bunun dünyadaki en kötü şey olduğunu duymak da umurumda olmazdı. "Nesi iyiydi? Tecrübeli olduğu için mi?"

"Hayır." Burnunun kenarını ovuşturdu. "Tanrım, Lake. Hayır, o değil. Seks. Hayatımı bilmen gerektiğini söylediğimde önemli şeyleri kastetmiştim. Kız kardeşini bilirsin, gardını indirdiğinde hassas ve kibardır. Bu konuda harikadır, ama bu onda uzun sürmez. Önemsiz şeylerin hayatını ele geçirmesine izin verir. Bu şekilde materyalist olabiliyor. Ve önemsiz biri; senin ya da baban gibi diğer insanların onu etkilemesine izin veriyor."

"Ben mi?"

"Artık sen ortalıkta olmadığına göre, altın çocuk o olacak. Baban ona karşı eskisinden daha sabırlı, ama senin onun için olduğu gibi olamayacağı çok açık. Ve bu onun için çok zor. Sen gitmiş olsan da evdeki varlığın güçlü."

Tiffany ve babam iyi geçiniyorlardı. Bunlar bilmek istediğimden emin olmadığım şeylerdi. Bu sadece ne kadar çok şey kaçırdığımı gösteriyordu. Artık hayatımın beşte birini onlarsız geçirmiştım. "Benim gitmem onun için daha iyi. Babam ve sen varsın."

"Seni özlüyor. Buna inanmadığını biliyorum ama özlüyor."

"Onu özleyecek misin?"

Bana doğru baktı. "Bazı açılardan, elbette. Yakın bir arkadaşınızı ya da güvendiğiniz bir oda arkadaşınızı nasıl özleyebileceğinizi."

İncinmiş görünmemeye çalıştım. Sonunda beni seçmişti ve önemli olan da buydu. "Ama onu terk etme konusunda şüphelerin var mı? Onu o kadar özleyecek misin ki benimleyken onu düşünecek misin?"

Dudaklarını birbirine doladı, sonra kaldırımın ortasında durdu ve sol elimi tuttu. Aramızda tuttu ve başparmaklarını avucumun ortasında gezdirdi. "Bu eli almak için ameliyat olmak zorunda kaldığını düşünsene." Parmaklarımın ucunu öptü. "Bu güzel eli yapacağım

Korumak için elimden gelen her şeyi yaptığımı da eklemeliyim. Özlersin, değil mi? Zor olurdu. Önemli bir şey gitmiş olurdu. Alışmak zaman alırdı."

İç çektim. Bir eli çıkarmak küçük bir şey değildi. Tiffany, Manning'in diğer yarısıydı ve benim onunla geçirdiğim zamandan çok daha uzun süredir onunlaydı. "Gerçekten zor olurdu," diye kabul ettim. "Çok zor."

Biraz gülümsedi, sonra avucumu kendi göğsüme, tam kalbimin üzerine bastırdı. "Şimdi ameliyatın bunu almak için yapıldığını düşün. Biri olmadan yaşayabilirsin ama diğeri olmadan yaşayamazsın. Hangisini seçerdiniz?"

Boğazım düğümlendi, cevap vermek için birkaç saniye beklemek zorunda kaldım ve bu süre içinde son altı kalpsiz yılım gözümün önünden geçti. "Ama bensiz gayet iyi yaşadın."

"Gayet iyi, evet. Sana asla sahip olamayacağımı düşündüğümde. Artık benim olduğuna göre, başka yolu yok. Elimi kurtarmak için kalbimi kesmek aptallık olurdu."

Parmaklarımı yumruk şeklinde kıvırdım. "Ben de aynı şeyi hissediyorum." "Öyle mi? Söylediğini duyayım."

"I . . . Ellerini seviyorum. İstemediğin halde onları kendine saklamak için ne kadar çok çalıştığını biliyorum."

"Ve dün gece ellerin beni çok iyi hissettirdi, Lake. Peki ya kalbim?"

O sinir bozucu yumruyu yuttum, ağlamamak için ondan kurtulmaya çalıştım. "Ben de seviyorum."

"Her zaman iyi olduğuna inandın. Benim iyi olduğuma. Seni aksi yönde ikna etmeye çalıştığım da bile."

Dün gece iyi biri olmadığımı söylemişti. Burada benimle olması bir ilerlemeydi ama ileride ne kadar iyi bir adam olduğunu bildiğinden emin olmalıydım. Ve geçmişini incelemek muhtemelen bunun yolu değildi. "Biliyor musun?" diye sordum.

"Anlat bana."

"Bir gün harika bir baba olacaksın. En iyisi."

Kaşlarını  attı. "Bunu mu düşünüyorsun?"

"Gerek yok. Sadece biliyorum. Geleceğimize bunu görüyor musun?"

"Evet, Birdy. Görüyorum. Çok net görüyorum. Babamın olmadığı, *senin babanın* olmadığı her Şey olmak istiyorum." Dirseğimde son bulan bir dizi öpücük için avucumu ağızına götürdü. Beni ceketinin içine, yanına yeniden yerleştirerek yürümeye devam ettik. "Seni gururlandırmak için ne gerekiyorsa yapacağım ama endişeleniyorum," diye itiraf etti. "Elbette endişeleniyorum. Çok iyi bir örnek olamadım."

"Gerçekten hâlâ baban olacağını düşünüyor musun?" diye sordum. "Olacağımdan endişeleniyor *musun*?"

"Bir saniye bile."

"Endişelerim var.  nemsediğim Şeyler söz konusu olduğunda sinirlenmem gibi."

Yani sen. Ve bir bebeğimiz olduğunda, bizim bebeğimiz."

 enem yeterince düşmemişti. Manning yıllarca göğsünde sakladığı Şeyleri nasıl bu kadar rahat konuşabiliyordu? Bizi kalabalığın arasından geçirdi. Elimi sert karnının üzerine koydum. Başparmağımdan serçe parmağıma kadar, gövdesinin sadece üçte birini kaplıyordum. "Benimle ilgili bir  fken var," diye kabul ettim, "ama neden? Neden korkuyorsun?"

"O gece sahilde nasıl tepki verdiğimi gördün. Bu kadar üzüldüğüm sadece birkaç kez oldu."

"Bana onlardan bahset."

" oğunlukla babamla ilgili."

"Ve seni hücre hapsine gönderdikleri zaman."

"Ve bu." Başını salladı. "Herhangi bir anda sinirlerimin tepeme çıkmasına izin verirsem, bu benim için her Şeyi değiştirebilir. Hapse geri dönebilirim. Daha da kötüsü, sana zarar verebilirim."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Benimle fiziksel bir ilişkiye gireceğini düşündüğüm için değil, sesinden anladığım kadarıyla

yapabileceğine inanıyordu. "Yapamazsın," dedim.

"Bunu bilmiyorsun. Babamla nasıl olduğunu sana anlatmıştım. Onu neyin tetikleyeceği belli olmazdı. Ben de aynıyım, Lake. Beni SHU'ya düşüren de buydu."

"Bana neden sinirlendiğini hiç söylemedin."

"Seni o dünyadan korumam gerektiğini hiç söylemedim."

"Ama artık birbirimizden sır saklayamayız, Manning."

Beni kendine çekti ve dudaklarımdan öptü. "Senin güvenliğin ve mutluluğun her zaman benim önceliğim olacak."

Satır aralarını okudum. Beni incitebilecek şeyleri benden saklıyordu. "Karanlıkta kalmak istemiyorum, Manning."

Benden başka her yere baktı. "Hmm."

Manning'e istemediği bir şeyi yaptırabileceğimi hiç sanmıyordum, bu yüzden beni şantiyedeki kız olarak değil, bir yetişkin olarak görmesi önemliydi. "Ortak olacağız," diye hatırlattım ona.

"Biz zaten öyleyiz. Öyleydik. Etrafımızda ne olursa olsun, her zaman aklımın merkezinde olduğunu bilmiyor musun? Kimsenin seni incitmesine izin verecek bir şey yapmayacağımı ya da söylemeyeceğimi?"

"Sen hariç herkes. Beni en çok sen incittin." Bunu söylerken elimi tekrar onun elinin içine soktum. Bu konuşmanın onun için zor olduğunu bilmem dışında nedenini bilmiyordum. Yine de yarasına bastırmaktan kendimi alamadım. Belki intikamdı, belki de güvensizliğimin şımartılmaya ihtiyacı vardı. Onun düşüncelerini duymaktan bıkacağımı hiç sanmıyordum.

"Bencildim. Senden uzak kalmak istemedim. Kendimi iyi bir adam gibi hissetmek istedim ve kız kardeşin de bana böyle hissettirdi."

"Ve ben yapmadım mı?"

"Bana kendimi iyi hissettirdin. O kadar iyi ki, bunun kötü olduğum anlamına geldiğini düşündüm. Hissetmemem gereken birine karşı nasıl böyle bir bağ hissedebilirdim? Bunda bir mantık görebiliyor musun?"

Dudaklarımı büktüm. Manning o gün Tiffany'nin daveti üzerine eve gelmeseydi ve daha sonra ilk buluşmalarıyla sonuçlanmasaydı ne olurdu? O zamanlar çocuktum, kuşkusuz çoğundan daha saftım. Onun gibi bir adamla başa çıkamazdım, Tiffany gibi değil. Ya ona yaptırmaya çalıştığım her şeyi yapsaydı, örneğin ben kamptayken bir kamyonda kıyafetlerimi çıkarsaydı ya da yan odada uyurken kız kardeşimin mutfak tezgahında beni öpseydi? Bunlardan herhangi biri gerçekleşmiş olsaydı hâlâ burada olur muydu? Tiffany olmasaydı, bana karşı olan hislerinden uzaklaşmak için bir daha dönmek üzere gider miydi?

Daha güzel, parlak mağazaların önünden geçtik. Kapıları her açıldığında dışarıya sıcaklık sızıyordu. "Keşke bu Noel'i birlikte geçirebilseydik," dedim. "Ben sana hindi pişirirdim, sen de benim ısıtıcımı tamir ederdin. Battaniyelerin altında film izlerdik ve belki biraz şakalaşırdık."

Başımın üstünü öptü. "Belki değil. Kesinlikle. Kulağa mükemmel geliyor. Gelecek yıl, Birdy, sana söz veriyorum."

Kız kardeşimin kocasını alıyor, kendi dünyamı kurabilmek için onun dünyasını yıkıyordum. Ama Manning'e olan aşkım her şeyden daha güçlüydü. Onunla seksen yıl daha yaşayacak olsaydım, bunu engelleyebilecek son birkaç yılla ilgili hiçbir şeyi değiştireceğimden emin değildim. Ve beni sevmenin neden bazen onu kötü biri gibi hissettirdiğini anlıyordum.

O anda, bu benim için de doğrudu.

OceanofPDF.com

GÖL

“H Başka kızları sevdin mi?” Ben sordum.
"Size şu kadarını söyleyebilirim," dedi Manning, patenlerini bağlarken.

Bank. "Daha önce hiç başka bir kızla buz pateni yapmamıştım."

Rockefeller Center'a kadar şehrin etrafını dolaştık. Manning'i bunu yapmaya ikna etmek benim açımdan biraz zaman almıştı ama düşündüğüm kadar değil. "Neden kabul ettin?" Başında dikilerek sordum. Onun üçte biri kadar bir sürede patenlerimi giymiştim.

Bana baktı, ki bu pek bir şey ifade etmiyordu. Otururken başı göğüslerime kadar geldi. "Böyle gülümsediğinde sana hayır demek çok zor."

"Peki neden hiç başka kızlarla kaymadın?"

Botlarından birinin bağcıklarını sıktı ve boyuna göre ayağa kalkarak başımın geriye düşmesine neden oldu. Bıçaklarla birlikte 1.80'in üzerinde olmalıydı. "Nedenini biliyorsun."

"Sana hiç sorulmadığı için mi?"

"Bana soruldu."

"Nasıl yapılacağını bilmediğin için mi?"

"Daha önce hokey oynadım. Nasıl oynandığını biliyorum." Elimini tuttu, parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Çünkü hiçbirine aşık değildim, Birdy."

"Ama sen daha önce aşık oldun."

"Sevdim ve sevildim ama seni tanıdıktan sonra hiç *aşık* olduğumu söyleyemem." Kaşları çöktü. "Bunun yeterli olmadığını biliyorum. Hem de hiç. Ama bu da bir şeydir."

Ben düşmeden önce pistin etrafında üç tur atabilmiştik. Manning'in elini tutarken nereye gittiğimi değil onu izliyordum ve neredeyse bir çocukla çarpışıyordum. Aşırı düzelttiğimde, tutuşu uçmamı engelleyecek kadar güçlüydü ama yine de kırımın üzerine düştüm.

Manning üzerime eğildi ve beni koltuk altlarımdan tutarak kaldırdı.

"Yaralandın mı?" Işıl ışıl baktım ona. "Hayır."

"Yine de seni muayene etsem iyi olur." Beni pistin alçak duvarına doğru götürdü ve belimden tutarak duvara kaldırdı. Yıllar önce sıcak, güneşli bir Kaliforniya gününde beni tuğladan bir duvarın üzerine koyduğunu hatırlayınca ürperdim. "Acıyor mu?" diye sordu dış uyluklarımı yoklayarak.

"Hayır."

Kolumu uzatarak dirseğimi çarptığım yerdeki kırmızı noktayı kontrol etti. Cildimi şefkatle öpmek için başını eğdi. "Buna ne dersin?"

Kıkırdadım. "Tabii ki hayır." Patenlerimi kalçalarının arkasına doladım ve onu bacaklarımın arasına çektim. "Ama daha fazla yeri incelemelisin."

"Hangi yerler?"

"Sanırım inerken dudaklarıma çarptım."

Gözlerini ağzıma dikti, sonra beni gagaladı. "Bana iyi görünüyor."

"Ve ayrıca benim ..."

Tamamen benim olmuştu, kancaya takılmıştı, sanki pistteki tek iki kişiymişiz gibi sözlerime asılıyordu. Ve gözleri sanki dünyadaki tek kadın benmişim gibi parlıyordu. "Evet, Birdy?"

"Boş ver."

"Bana nereni incittiğini söylemezsen, gidip her yeri incelemek zorunda kalacağım. Ama en iyisi yalnız kalacağımız zamana kadar beklemek."

Burnumu kırıştırdım ve gülümsedim. "Bu planı sevdim. Benimle birlikte duvara çıkar mısın?"

"Nasıl olur?"

"Böylece en başa dönmüşüz gibi davranabilirim. Sanki seninle tanıştığım ilk günmüş gibi."

Bana değil, yüzündeki hayranlık dolu ifadeye baktı. "Neden oraya geri dönmek isteyeyim ki? Tam bir işkenceydi. Yeterince net hatırlıyorum."

"Ben de öyle. Sen güneş kadar önemliydin."

"Güneş seni kör eder."

"Evet, yaptın." Başımı salladım. "O zamandan beri senden başka bir şey görmedim." "Bencilce, bunun için mutluyum." Kollarını bana doladı ve beni şaşırttı.

Yavaş, sınır tanımayan bir öpücükle. "Eğer senin için de uygunsa," diye fısıldadı ağzıma, "sen duvarda kal, ben de burada kalacağım."

"Böyle öpüşmek daha kolay."

"Bu şekilde birçok şeyi yapmak daha kolay. Şu anda halka açık bir yerde olmasaydık, birkaç sinir bozucu düğme ve fermuarı açar ve içine girerdim."

Birlikte olduğumuzun görüntüsü beni çok etkilediğinde ona sarıldım. Seks muhtemelen şimdiye kadar deneyimlediğim en iyi şeydi ve bunu çok az yapmıştık. "Bir yere gidebilir miyiz?" diye sordum.

"Nereye gitmek istersin, aşkım?"

"Her yere. Birkaç sinir bozucu düğme ve fermuarla işim var."

"Mmm." Boynumu öptü, kulak mememi ısırıldı. "Evet. Hadi bir yere gidelim."

"Oteliniz mi?" Ben sordum.

"Ah." Biraz geri çekildi. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim." "Neden olmasın?"

"Çünkü bu ..." Tereddüt ederek çenesinin altını ovuşturdu. "Tabii ki konaklama masraflarını karşılıyorum ama odayı kredi kartımdan çektiirdim ve geri ödeme alacağım."

"Oh." Toparlamam birkaç saniye sürdü. "Kredi kartınız, ki sadece size ait değil."

"Eşyalarımı senin evine getirebilirim," dedi. "Dün gece kirli sakalımla seni tırmaladığım için kendimi kötü hissettim."

Saat beş yönündeki gölgesi beni en az rahatsız eden şeydi. Kollarımı onun boynundan çektim. "Git o zaman. Eşyalarını topla, sonra buluşuruz."

"Hey." Arkamı dönmeme engellemek için çenemi çimdikledi. "Kız kardeşinle paylaştığım bir hesapla parasını ödediğim bir otelde sevişmek ister misin? Alternatifi ne?"

Duvardan kurtulmak için kıpırdandım ve o da bana izin verdi. Bıçaklarım buza çarptığında, altımdan kaymaya başladılar, ama o beni bir tür oyuncak bebekmişim gibi belimden yakaladı ve tekrar dik durmamı sağladı.

Annem yaşlarında bir kadın, yanında ergenlik çağındaki kızıyla yavaşlayarak yanımıza yaklaştı. Güneyli aksanıyla, "Biz de tam siz ikinizin gördüğümüz en sevimli çift olduğunuzu söylüyorduk," dedi.

"Anne," dedi kız, hızla uzaklaşmadan önce gözlerini devirerek.

Manning gerildi ve birkaç santim önümde durmak için hareket etti. Arkasına uzandı ve elimi tuttu. Sanki bir şey onu endişelendirmiş gibi, sevgiden ziyade koruyucu bir his vardı. Nedeni ne olursa olsun, onun tedirginliği öfkemi eritti.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Bu çok tatlı," dedi. "Lise aşkı gibi bir çift misiniz yoksa balayı evresinde misiniz anlamaya çalışıyorum. Hangisi?"

"Üniversitede tanıştık," dedi. "Yani sanırım bu ilk." "Sen çok değerlisin."

"Evet," dedi elimi sıkarak. "Öyle."

"Aman Tanrım. O bir bekçi." Alay edercesine bana göz kırptı. "Evli misin, değilsen düğün ne zaman?"

Düğün mü? Düğün yoktu ve belki de hiç olmayacaktı. En azından yakın zamanda. Olsaydı bile, ailemin katılmadığı oldukça yalnız bir olay olurdu.

O zaten evli.

Neredeyse tepkisini görmek için söyleyecektim. *Birinin* bizi durdurması gerekiyordu ve belki de bu kadındı. İşler bu kadar iyi gitmeye devam edemezdi.

"Yazın. Yılın en sevdiği zamanı." Manning kolunu omzuma doladı. "Samimi olacak, sadece yakın arkadaşlar."

"Ve aile," diye ekledi kadın.

"Hayır, ailem yok."

Kendi ailemi düğünümde göremezdim ama Manning de göremezdi. Bunu fark etmek beni ona daha yakın hissettirdi. Onun yanına sokuldum. "Yılın en sevdiğim zamanının bu olduğuna emin misin?" diye sordum. "Bunu sana hiç söylemedim."

"Sen bir yaz bebeğisin." Bana baktı. "Haziran'da doğdun, okyanusta ve güneşin altında büyüdün. Yoksa bu değişti mi?" Sırıttı. "Şimdi de buz kraliçesi mi oldun?"

Favori bir mevsim seçemedim. Hepsini farklı nedenlerle seviyordum - ancak bugüne göre kış kesinlikle önde gidiyordu. "Yılın her zamanı bana uyar," dedim.

"O kolay bir gelin," dedi kadına. "Fazla bir şeye ihtiyacı yok, benim de yok. Sadece ona."

"Yüzüğü görelim," dedi kadın. Manning gülümsedi. "Henüz sormadım."

Nefes nefese kaldı ve bir elini ağzına götürdü. "Ve ben onu mahvettim. Ben mi mahvettim? Çok tatlısın." Bana göz kırptı. "Evlen onunla. Eminim zaten kadınları sopayla dövüyorsundur. Gecikmeye gerek yok."

Manning'in ruh hali gözle görülür biçimde hafifledi. "Bunu duydun mu? Kaçınılmaz olanı neden erteleyelim?"

Onların şakacılığından beslenerek rahatladım. "Tamam. Sanırım öyle."

Ellerini çırpı. "Oh, öğleden sonramı güzelleştirdiniz. Tüm seyahatimi. Eve gideceğim ve tüm kız arkadaşlarıma bir evlenme teklifine tanık olduğumu söyleyeceğim." İtti. "İkinize de bol şans!"

"Ona neden yalan söyledin?" Manning onun kayarak uzaklaşmasını izlerken sordum. "Yalan değil, fantezi. Bunların hiçbiri sana iyi gelmedi mi?" "Üniversitede tanıştığımızı söylemiştin ama."

"Şaka yapıyordum." Benden uzaklaştı, ellerimiz aramızda kilitlenmişti. "Hadi ama. Senin New York'unu bir gün için yeterince gördüm. Şimdi cennete geri dönmek istiyorum."

"Ve bu ... olabilir mi?"

"Benim *değerli* kızım," dedi, kadının aksanıyla alay ederek, "değerli yatağında."

Elini çektim ama o kadar sağlamdı ki tek yaptığım ona doğru süzülme oldu. Yan tarafına çarptığımda, öpmek için üzerine eğildim. Ağırlığımı ona ne kadar verirsem vereyim, Manning hiç kıpırdamadı, patenlerle bile.

OceanofPDF.com

MANNING

LAke on saattir uyuyordu. Onu yormuştum, oysa ben daha yeni başlamıştım. Gece ve sabah boyunca onu kontrol etmek için uyandım. Kötü şeyler olacağına dair hayallerim gençken olduğu kadar şiddetli olmamalıydı. O zamanlar naifti ve bazı açılardan hâlâ öyleydi ama artık bir yetişkindi. Kendi başının çaresine bakabilirdi.

Yine de o görüntüler kaybolmamıştı.

Buz pateni pistindeki kadın bize yaklaştığında kalbim göğsümde kilitlenmiş, içgüdülerim yırtıcı olmaya başlamıştı. Kırklı yaşlarında bir kadın tarafından tehdit edildiğimi hissetmiş ve Lake'le üniversitede tanıştığım yalanını söylemiştim çünkü kısa bir an için "Çek ellerini o çocuğun üzerinden" demesini beklemiştim.

Çok saçmaydı; şimdi kimse yüzümüze iki kere bakmazdı ama sanki Lake'in onunla tanıştığımda kaç yaşında olduğunu bir şekilde biliyor gibiydi. Lake ve benim o pistte durmamamız, birbirimize dokunmamamız ve öpüşmememiz için gereken tüm nedenleri biliyordu.

Lake yüzüstü mışıl mışıl uyuyordu. Nefes alıyor gibi bile görünmüyordu. İnce sarı saçlarının bir kısmını boynundan uzaklaştırdım, teninin sıcaklığı beni rahatlatmıştı. Ona dokunmak ve onun tarafından dokunulmak istedim. I

Ona Şimdi sahip olmak ve çok fazla olana kadar sahip olmaya devam etmek istedim. Her an elimden alınabileceği hissine engel olamıyordum.

özmem gereken çok Şey, söylemem gereken çok Şey vardı ama henüz oraya gitmek istemiyordum. İki gün daha Lake ve ben birbirimize aşık sıradan bir çifttik. Birbirimizden başka hiçbir Şeye ihtiyacımız yoktu. Midem gurulduyordu. Birbirimize ve biraz yemeğe.

Lake daha gözlerini açmadan gülümseyerek kıpırdandı. "Bu güzel bir his."

Onu okşadığımı fark ettim. "Seni uyandırdım. Ellerimi kendime saklayamadım."

"Benimle seks yaptın mı?"

"Sen uyurken mi?" Sesimdeki alarmı duydum. "Genelde bilinçli olmanızı tercih ederim."

Daha geniş gülümsedi. "Sanırım bu bir rüyaydı."

"Yani son kırk sekiz saat boyunca yaptığımız seks yetmedi mi?"

Sen de mi bunun hayalini

kuruyorsun?" "Tüm
işaretler evet olduğunu
gösteriyor."

Anlaşılır bir şekilde sertleşmiştim. Sadece ben yeni uyanmamıştım, o da yüzüstü yatıyordu ve çarşaf kürek kemiklerinin üzerindeydi. Ona ilk kez arkadan sahip olmak için mükemmel bir an olacaktı.

"Geç mi oldu?" diye sordu.

"Hmm. Öğlen civarı
diyebilirim." Başını kaldırdı.

"Öğlen mi?"

"Bir ışık gibi sönmüştün."

"*Kahretsin.*" Arkasını döndü, otururken çarşafı göğüslerinin etrafında tutuyordu. Onu görebilmek için çarşafı aşağı çektim, ağzım sulanırken sakız pembesi bir meme ucunu okşadım. "Şu anda işe varmış olmam gerekiyordu."

"Arayabilir misin?"

"Dün ve gösteri gecesi zaten yaptım," dedi ayağa kalkarak. "Lanet olsun."

Elini tuttum ve onu yatağa geri çektim. "Dört gün boyunca hasta olman akıl almaz bir şey değil. Onlara grip falan olduğunu söyle."

İç çekerek sırtını önüme yaslamama izin verdi. "Gıda zehirlenmesi olduğunu söyledim zaten."

"Siz doktor değilsiniz. Nereden bilebilirdin ki?" Boynunu okşadım. "Ayrıca, senin için başka bir işim var."

"Asgari ücretten fazla mı ödüyor?" "Açım, Lake. Beslenmem gerek."

Kollarımın arasında dönerek bana baktı ve iç çekti. "Sanırım dün gece eve dönerken Lake Special için tüm malzemeleri almış olmam iyi bir şey."

Döndüğünde kasıkları benimkilere değmişti ve şimdi elimde bir ikilem vardı. Onun için azmıştım. Aynı zamanda açlıktan ölüyordum.

Kıpırdanarak altımdan çıktı ve kapısının arkasından ince bir bornoz aldı.

"Sandviç yapmak için giyinik olmanız mı gerekiyor?" diye sordum. Kapağını kapatırken gülümsedi. "Ya Val gelirse?"

O giderken ben de işemek için kalktım. Lake ve benim kendimize ait bir alanımızın olmasını istemek çok fazla bir şeydi sanırım ama rahatlayamamaktan gerçekten nefret ediyordum.

Banyodan çıkarken iç çamaşırlarımı giydim ve Lake'i mutfakta, tezgâhı malzemelerle doldururken buldum. "Altı yıl önce ilk kez yediğimden beri Lake Special'a aşeriyorum," dedim.

"Dün gece gerçek Lake Special'ı yedin," diye alay etti.

"Yaptım." Arkasından yaklaştım, boynunu öpmek için saçlarının bir kısmını kenara çektim. "Ve bugün en azından birkaç porsiyon daha yiyeceğim."

Bir dolabı işaret etti. "Tabakları indirebilir misin?"

"Bunları mı kastediyorsun?" Tam önümüzde duran kapısız dolaptaki bir yiğın tabağa uzanarak sordum.

"Hayır. Üst rafta özel tabaklarım var. Her ihtimale karşı..." "Ne olur ne olmaz?"

"Önemli bir misafirim oldu."

Ona kaşlarımı kaldırdım ve başının üstündeki dolaba uzandım. "Ben burada olmadığımı ne yapıyorsun da onları senin için indiriyorum?"

"Benim bir taburem var."

O kadar sevimliydi ki neredeyse onu kucağıma alıp yatağına götürecektim.

"Ayrıca," diye ekledi, "şimdiye kadar gelen tek önemli misafirim sizsiniz."

Başının üstünü öptüm. Tabaklar çiçekli sert plastikti, özel bir şey değildi, ama bana göre ben yokken beni düşündüğünü gösteriyordu ve bu kesinlikle uzaktayken tutacağım bir şeydi.

"Manning?"

"Hmm?"

"Lake Special'ın nasıl yapıldığını öğrenmek ister misin?"

diye sordu. "Bunu benim için yapmak için her zaman yanımda olmayacak mısın?"

"Mhm, planımız bu."

Onun kendi kendine gülümsemesini izlerken ciğerlerim daraldı. Lake her zaman benim bir parçam olmuş, sık sık olmamasını dilediğim şekillerde içime karışmıştı. Onu, Maddy'nin ölümü ya da SHU'da geçirdiğim zaman kadar göğsüme yakın tuttum. Ama sadece iki buçuk gün içinde o benim dünyam olmuştu. Ve iki buçuk gün sonra ondan tekrar ayrılacaktım. Ne kadar süre ayrı kalacaktım? Bilmiyordum. Lanet sandviçi nasıl yapacağım umurumda bile değildi ama onu izlemek ve ne yaparsa yapsın dinlemek için bir bahaneyi kabul ederdim. "Öğret bana."

"Bunları yıka." İçinde marul ve domates olan bir kesme tahtasını uzattı. Onu şımarttım, fırsat buldukça çıplak bacaklarına gizlice baktım. Temizledikten ve dilimledikten sonra ellerimi yıkadım ve kurulamadan bornozunun içine soktum, arkasından sarıldım.

Nefes aldı. "Ellerin ıslak."

"Mmm." Ellerimi karnında gezdirdim ve tezgâhta çalışırken onu önümde tuttum.

Dört dilim ekmek çıkardı ve her birine mayonez sürdü. "Mayonez konusunda cömert olun ama aşırıya kaçmayın yoksa vıcık vıcık olur."

"Uh-huh." Burnumu saçlarına soktum. Şampuanını koklamak için yıllar boyunca neler vermezdim. Konuşurken sesinin bedenimde titreştiğini hissetmek için. Hapishaneye götürülmeden önce yaklaştığım cennetin tadına bakmak için. "Şu karpuz dudaklı şeyden hâlâ var mı?"

"Ha?"

"Uzun zaman önce sürdüğün dudak nemlendiricisi."

"Muhtemelen biraz bulabilirim," dedi dalgın dalgın.

"Bulabilirsin."

"Dinliyor musun?" diye sordu bir avokado alarak.

"Deniyorum." Ondan aldım, boğumlu kabuğunu kestim ve iki sandviçin üzerine dilimledim.

"Et, peynir ve çeşnilerin oranı çok önemlidir."

"Bana bundan biraz daha bahset." Boynunu öptüm. Kalçalarımın onu tezgâha sabitledim. Ellerimi tekrar bornozunun altına sokup bu kez bacaklarının arasına indirdim.

"Oh," diye inledi, barbekü sosunu tezgâha fıskırttı. "Ortalığı kirletiyorsun," diye azarladım.

"Ne?"

Onu okşadım, daha birkaç gün önce ele geçirdiğim bir beden üzerinde inkar edilemez bir sahiplik hissettim. Yine de ona istediğim kadar aşına değildim, hem de hiç. Dizlerinin şu anki halini almasına neden olan her şeyi öğrenmek için sabırsızlanıyordum. "Nasıl hissediyorsun Birdy?" Kulağına mırıldandım, onu dik tutup okşadım.

"Bu hiç hijyenik değil," diye fısıldadı. "Sandviçler için." "Onları yapan ben değilim. Ellerimin kirlenmesi önemli değil."

Alt dudağını ısırdı, ben de tembelce artık yeterince ıslak olup olmadığına ya da onu oraya götürmenin bir yolunu bulmam gerekip gerekmediğine karar verdim. Onun içinde olmam gerekiyordu. Ben onu parmakladıkça dişleri dudağına daha çok gömülüyordu. Sos şişesini kavradı ve küçük ciyaklamalarını içinde tutmayı başaramadı. Onu parmak uçlarına doğru ittim, bornozunu kaldırdım ve iç çamaşırımı indirip içine girebilecek kadar dizlerimi büküm.

"Benim yüzümden durma," dedim, daha derine iterek. Hâlâ hepsini tek seferde alamıyordu ve içine girmek tatlı bir işkence gibiydi. "İşimiz bittiğinde aç olacağımızı garanti ederim."

Nefes nefese iki sandviçin üzerine de jambon koydu. "Etlerin sırası önemli ..." Yutkundu, yumruğu bir şarküteri poşeti orta boy kaşarın etrafında kıvrıldı. "Ve peynir de ..."

Ne kadar dayanabileceğini merak ederek kendi kendime güldüm, sonra kolumu onunla tezgahın arasına sıkıştırdım. "Sırada ne var?" Klitorisini daire içine alırken sordum.

"Bilmiyorum." Öne doğru düştü ve saçları ayrılarak omurgasının üst kısmını bana gösterdi. "Unuttum."

Ensesini öptüm. Sarı saçlarının altında saklanan hafif çiller bile seksiydi. Tezgâha tutunmak zorunda kalana kadar içine girip çıktım. Ellerini kendi ellerimle kapattım, parmaklarımızı birbirine geçirdim, ona tutundum ve onu daha hızlı ve daha hızlı aldım, bir ipliğe asılı kalana kadar, onu boşaltmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Tüm vücuduyla doruğa ulaştı, kürek kemikleri dışarı fırladı ve saçları altın bir şelale gibi parıldadı.

Bir saniye bile geçmeden çıktım ve tezgâhın üzerine, sandviçlerin hemen yanına geldim.

"*Manning*," diye azarladı.

İnce omuzlarına masaj yapıp nemli saçlarına üflerken kıkırdamak zorunda kaldım. "Ya orasıydı ya da güzel bornozun," dedim hâlâ nefesimi tutarak. "Buraya gel."

Başını çevirdi ve bana ağzını verdi. Onu öpmek çok doğal bir şeydi ama bunu o kadar uzun zamandır yapamıyordum ki kendimi olağanüstü hissettim. Buna ihtiyacım vardı ve bu bir ilkti. Seksten sonra tatmin olmuşum ama hiç kimseye Lake gibi yakın hissetmeye, ona dokunmaya, onun da doyduğunu ve rahat olduğunu bilmeye *ihtiyacım* olmamıştı. Onu öperken, bu anda onda sevdiğim şeyin sadece kırılğanlığı değil, aynı zamanda bende de bunu ortaya çıkarması olduğunu fark ettim.

Uzaklaşmaya çalıştığında, bir elimle boğazını sıkarak onu kendime çektim. "Seninle işim henüz bitmedi."

"Vardiyamın ikinci bölümüne yetişmeye çalışmalıyım," diye mırıldandı. "Paraya ihtiyacım var."

Para. Lake'in hiçbir şey istememesi gerekiyordu. Onun gibi biri için temel ihtiyaçlar karşılanmalıydı ki istediğini yapmakta ve olmakta özgür olabilsin. Onun için kurduğum hayal buydu, ama inatçılığım bunu mahvetti.

"Yani, zaten yapacak işin yok mu?" diye sordu tezgahı silerken. Sandviçlere dokunulmadığından emin olmak için kontrol etti ve onları yapmaya devam etti.

İş, görmezden gelemeyeceğim bir gerçektir. Günü uyuyarak geçirdiğimizden beri başka bir toplantıyı kaçırmamıştım ama bunun tek nedeni ona yer açmak için toplantıları yeniden planlıyor olmamdı. Gerçek şu ki, buradayken çalışmam gerekiyordu. Ainsley-Bushner'dan ayrıldığımda bu müşterileri kaybedecektim ama önümüzdeki birkaç ayı atlatmak için ihtiyacım olan komisyonu kaçıramazdım. Sadece bu da değil, Lake'e yeni yılda yüklü bir ikramiye alacağımdan bahsetmemiştim. Yerime birini bulamadan işimden ayrılmak konusunda ne kadar endişelensem de, bundan vazgeçebileceğimden emin değildim ama bu, tatil sonrasına kadar boşanmayı başlatmamak anlamına geliyordu.

Alnımı sildim, boxer-şortuma geri döndüm ve lavaboya yaslandım. "Evet, aslında Beth Israel'e koşmam gerekiyor."

Randevu, ama burası on dakika uzaklıkta ve ben dönene kadar beni burada beklemen fikri hoşuma gitti."

"Yirmi dakika," dedi, "toplantınızdan sonra buraya gelebilirsiniz. Gerçi ben saat ondan önce evde olmayacağım."

"Ondan sonra mı?" Bana bakmasını sağlamaya çalıştım ama o sandviçleri ortadan ikiye bölmeye odaklanmıştı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Başını kaldırdı. "Ne?"

"On saatlik bir vardiyada mı çalışacaktın? Buna karşı bir yasa falan yok mu?"

Sandviçleri yerleştirirken biraz güldü. "Henüz tutuklanmadım."

Lake'in bütün gün ayakta olduğunu, hava karardıktan sonra, sokaklar sakinleştiğinde evden ayrıldığını düşündüm. Bu gece bunu tek başına yapmayacaktı ama onu eve götürmek için her zaman burada olamayabilirdim.

Tabağı bana uzattı ama ben gözlerimi ondan ayırmadım. Canavar bir sandviç bile içimdeki çukuru yerinden oynatamazdı. "Gerçekten bırakmanı isterdim," dedim.

"Yapamam. Bahşişler çok iyi değil ama yine de bahşiş."

"Hayvan barınağında daha fazla saat çalışamaz mısın?" diye sordum.

"Eğer yapabilseydim, yapardım. Kış aylarında kesintiye gidiyorlar, bu yüzden şu anda haftada sadece bir gün oradayım. Zaten orada bahşiş kazanamıyorum."

"Lake." Tabağı aldım ve tezgâhın üzerine koydum. "Artık benim kızımsın. Bizim için büyük planlarım var. Gece geç saatlere kadar çalıştığını, arka bahçemdeki barakadan bir adım aşağıda bir yerde yaşadığını bilerek Kaliforniya'ya geri dönemem."

"Buna içerliyorum," dedi. "Sensiz gayet iyiydim ve sen gittiğinde de iyi olacağım."

"İyi olacak mısın?" Ben sordum. "Maddi olarak, evet."

Beline sarıldım ve onu kendime yaklaştırdım. "Ve finansal olmayan bir kapasitede mi?" Ona sarılarak sordum.

Göğsüme baktı ama biraz çözüldü. "Bu işe ihtiyacım var. Sadece para için değil, gece gündüz, şehrin geri kalanı uyurken bile meşgul olmazsam . . . durduğum an, seni orada onunla birlikte düşüneceğim."

"Senin için geri geleceğim, Lake."

Gözlerimiz tekrar buluştu. "Ama ne zaman? Tüm bunlar bitene kadar sana sahip olduğumu hissetmeyeceğim."

Ona yalan söylemek ve her şeyin çabucak olacağını, kısa sürede dönüş uçağına bineceğimi söylemek istedim. Lake'in durumumuzla ilgili gerçeklerle yüzleşmediğinden endişeleniyordum ve geçmişte onu bu tür acılardan korumak için her ne kadar geriye doğru eğilmiş olsam da, bunun sonunda ona nasıl zarar verebileceğini görmeye başlamıştım. "Aylar sürebilir," dedim. "Tiffany ve benim birlikte bir evimiz var. Muhtemelen bir daha kazanamayacağım bir maaşı olan bir işi bırakıyorum. Sana bir an önce dönmek için elimden gelen her şeyi yapacağım, ama iki hayatı birbirine karıştırıyorum."

"Anladım." Bakışlarımdan kaçarak elimden kurtulmaya çalıştı. "Beklemeye devam etmek zorundayım. Kendimi sana saklamam ve ayrı kaldığımız her gün seni düşünmem yeterli değildi."

"Lake." Onu yerinde tuttum. "İşe gitmem gerek."

"Ben yokken kiranı karşılayacağım. Lokantada çalışmak yerine seçmelere odaklanabilirsin."

Bu sefer o kadar sert itti ki gitmesine izin verdim. Bulaşıkları katlanır bir masaya taşıdı, o kadar çürüktü ki üzerine otursam dümdüz olurdu. "Bunu kabul edemeyeceğimi biliyorsun," dedi, sırtı bana dönüktü.

"Neden olmasın?"

"Çünkü ben senin saklayabileceğin bir metres değilim."

"Hadi ama *müdire* hanım?" Ben sordum. "Bunun böyle olmadığını biliyorsun. Hatalarımı düzeltmek için elimden geleni yapıyorum. Eğer geri dönersem ve halıyı

detaylar hakkında endişelenmeden hayatımı sürdürürsem, bu hepimizi daha çok incitecek. Özellikle de Tiffany'ye."

Lake durakladı. "Onu mümkün olduğunca incitmek istemediğimi düşündüren nedir?"

"Öyle olmadığını biliyorum. Sana nasıl davranırsa davran, hiçbir zaman intikamcı ya da kötü olmadın." Yanına yaklaştım, saçlarının oluşturduğu perdeyi yüzünden uzaklaştırdım. "O gün otoparkta, sonra da fuarda sende fark ettiğim ilk şeylerden biri buydu ve sende sevdiğim şeylerden biri de bu." Şakağından öptüm. "Cömert, nazik ve sabırlısın."

"Hayır, değilim." Gözyaşlarını tutuyormuş gibi burnunun kenarını sıktı. "Onun hayatını mahvediyorum. Eğer başka biriyle evlenmiş olsaydın, bir evliliği yıkmak için yeterince kötü hissederdim, ama bu benim kendi kız kardeşim. Bunu nasıl yapabileceğimi bilmiyorum."

"Sen değilsin. Ben olacağım. Onu senin için terk ediyorum. Sen istesen de istemesen de senin için geliyorum." Lake'in, son altı yılımı aşık olmaya çalışarak geçirdiğim kişinin evine gideceğimi görmesine izin vermedim. Belki kalbim Tiffany için atmıyordu ama yıllarca birlikte seçtiğimiz bir yatakta onun yanında yatmıştım. Onun zevklerini içten ve dıştan tanımıştım. Tiffany her zaman kolay değildi ama o benim arkadaşımı, ortağımı, bir gün çocuk sahibi olacağımı varsaydığım biriydi. Lake'in bu konuda kendini suçlu hissettiğini biliyordum - ne de olsa Tiffany ile kan bağımız vardı - ama bu şüphesiz şimdiye kadar yaptığım en kötü şey olacaktı. Babam insanları kasıtlı olarak incitmiş ve daha sonra af dileme cüretini göstermişti. Evliliğim bir kaza olmasa da bir hataydı ve Tiffany'nin içini boşaltmak her zaman pişmanlık duyacağım bir şeydi. Sahip olduğum tek teselli, Tiffany ile yanlış nedenlerle birlikte kalmanın uzun vadede onu şimdi terk etmekten daha kötü olacağını ilk kez anlamaktı. Lake benim gökyüzündeki yıldızımı ama Tiffany'nin gösterinin yıldızı olması gerekiyordu ve ben ona bunu veremezdim.

Lake, "Uzun zamandır kendimi ondan kopuk hissediyordum," dedi. "Seni benden aldığında kişisel hissettirdi. Tüm bunlar beni hasta ediyor.

gitmene izin vermem için."

"Beni bırakamazsın, Lake." Burnumu saçlarında tutup onu içime çektim.
"Gitmeme izin vermeyeceksin."

OceanofPDF.com

MANNING

Lake restorandan kovuldu. Çok fazla gün kaçırmıştı ve sonunda *geldiğinde* de saatler geç kalmıştı. Bundan mutlu olmasa da, bu birlikte daha fazla zaman geçireceğimiz anlamına geliyordu. ya da ben öyle sanıyordum.

İşten çıkarılmasının ertesi günü, barınağın resepsiyonunda çalışmak zorundaydı ve benim tarafımdan yapılan hiçbir tatlı konuşma onu aramaya ikna edemedi. Üstüne üstlük, burası Brooklyn'deydi, araştırmaya hiç zaman ayırmadığım bir bölge. Sabahı onunla geçiremeyeceğim için, ayrı kaldığımız zamana mümkün olduğunca çok randevu sıkıştırdım. Cazibemi konuşturdum ve Ainsley-Bushner İlaçları'nı sattım. Lake'ten parayla ayrılmak ve ona parayla dönmek istiyordum, böylece durumumuz hakkında endişelenmesine hiç gerek kalmayacaktı.

O hayvan barınağındaki işlerini bitirirken, ben de dairesindeki tamirat işleriyle uğraşıyordum ve aralarından seçim yapabileceğim pek çok şey vardı. Gevşek döşeme tahtaları, arızalı bir sifon vanası, küf ve tıkanmış bir duş gideri arasında, nalbur dükkanına zaten iki kez gitmiştim.

Gövdemin yarısı mutfak lavabosunun altındayken, yarın bu saatlerde havaalanına gidiyor olacağım gerçeğini kabullenmeye çalıştım. Beş gün yeterli zaman olmamıştı. Bin gün de yetmeyecekti. Onsuz geçirdiğim her dakika vücudum ağrıyordu. Aklım çok uzaklara gitti. mıydı

Brooklyn duyduğum kadar tehlikeli miydi? Ya yarın onu bırakmak çok zor olacaksa? Ya barınakta tutulursa ve ona kalan yirmi dört saatin bir saatinde daha ihtiyaçları olursa?

Kapının sesini duydum ve Lake adımlarında bir sıçrayışla mutfığa girerken başımı kaldırıp baktım. "Patronuma senden bahsettim ve beni biraz erken bıraktı," dedi sırtarak. "Ne yapıyorsun?"

"Aşınmış somunları ve tuzakları değiştiriyorum," dedim, onu gördüğüm için hissettiğim kadar rahatlamış görünmemeye çalışarak.

Güldü. "Bütün gün bunu mu yaptın?"

"Gitmeden önce yapabildiğim kadar çok şey yapmaya çalıştım." Ellerim yağlı olduğu için üst dudağımdaki teri silmek için kolumu kullandım. "Ve cinsel hayal kırıklığımı gidermek için bir yere ihtiyacım vardı. Bu sabah koşmaya gittin ve beni yatakta yalnız bıraktın."

"Özür dilerim." Çantasını mutfak masasının üzerine koydu. "Beni sakınleştiriıyor." "Sakin değil misin?"

"Gidiyorsun," dedi. "Ve ben korkuyorum. Hissediyorum ..."

Korkmuştu, o lanet kelimenin anlamını bilmiyordu. Kaliforniya'ya döndüğümde nasıl geçineceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Ondan uzakta olduğum için zaten gergindim.

Lavabonun altından çıkmak için penseyi yere bıraktım. "Nasıl hissediyorsun, Lake?"

Mutfığa geçti, bir ayağını gövdemine üzerine bastı ve bana baktı. Etek giyseydi iyi olurdu ama üzerinde kot vardı. Biraz düşündükten sonra kışını göğsüme doğru indirdi. "İşte böyle hissediyorum," dedi. "Sanki nefes alamıyorum, aldığım da canım acıyor."

Bacak bacak üstüne atıp bana yüz on kilosunu da verebilirdi, fark etmezdi. "Bu acıtmıyor," dedim.

"Eğer burada yeterince uzun süre oturursam olacak," dedi.

"Ben öyle düşünmüyorum. Bence burada ne kadar uzun süre oturursan o kadar iyi hissedeceksin."

Onun üzümlere zaman kaybetmesini istemiyordum. Zaman azalıyordu ve beni Kaliforniya'da bıraktığı günden beri kendimi hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim. Bunu bırakmaya hazır değildim. "Bak, eğer boşanma biraz uzun süreceksen," dedim ona, "ziyarete gelirim. Bir ya da iki günlüğüne bile olsa. Bir dahaki gelişimde burayı boyamaya ne dersin? İstedığın renge. Sana uygun mobilyalar yaparım ve ışıklandırma kurarım. İşim bittiğinde burayı tanıyamayacaksın bile."

Gülümsedi ve kışını kucağıma, tam istediğim yere getirdi. "Ya sıcak pembe duvarlar istersem?" diye sordu.

"O zaman doğru yoldasın. Ama bugün başka ne yaptığımı duyana kadar bekle."

Bir kaşını kaldırdı. "Ne?"

"İki fare yakaladım, onları serbest bıraktım ve duvarlardaki tüm delikleri kapattım." Nefesi kesildi. "Ciddi misin sen? Onları öldürmedin mi?"

"En iyi kararına rağmen, hayır."

"Aman Tanrım. Sen benim kahramanımsın." Kucağımda kıpırdandı - tek başına bu bile lanet kemirgenlerin hayatını kurtarmak için harcadığım tüm ekstra çabaya değirdi

-"Bir ödülü hak ediyorsun." dedi.

Taşaklarım gerilirken kalçalarını tuttum. "Öyle mi?"

"Manning?" diye sordu ellerini göğsüme yaslayarak. "Evet, Birdy."

"Geçen gün, bunu yaptığımda ..." "Neyi yaptığında?"

"Biliyorsun." Dilini yavaşça dişlerinin kenarlarında gezdirdi. Seksi olmak için değil, kelimelerle söyleyemediğini söylemek için. Yine de sikim kıpırdadı. "İyi miydi? Daha iyisini yapabilir miydim?"

Ağzını izledim, ilk kez üzerimde olmasının verdiği saf coşkuyu hatırladım. Bu duyguyu kelimelerle tarif etmek imkânsızdı. "Bana oral seks yaptığında iyi hissedip hissetmediğini mi soruyorsun? Sana yaptığımda hoşuna gitti mi?"

Kızardı, ellerini tişörtümün içine soktu. "Evet." "Ne kadar hoşuna gitti?" diye sordum.

Tekrar düşündü. "Seksin bu kadar iyi olabileceğini hiç düşünmemiştim. Seninle seks yapmak hayatımda yaşadığım en mutlu an."

Acıyla yutkundum, aniden üstesinden geldim. Onu bu kadar mutlu edenin seks değil, seksin samimiyeti olduğunu biliyordum, çünkü aynı şey benim için de geçerliydi. "Lake, senin için ne kadar iyi hissettirdiyse, benim için on kat daha iyi olduğunu tahmin ediyorum."

"Ama bütün kızlar hep böyle değil mi?"

Uzun zamandır hayalini kurduğun kişi tarafından sikinin emilmesinde bir şey vardı, diğer kızlarla aynı şey değildi. Teknik, yetenek, deneyim... hepsi pencereden dışarı çıktı. "Kamyondaki o geceyi hatırlıyor musun?" diye sordum.

"Tabii ki."

"Herhangi bir şey, tek bir dokunuş bile nasıl dünyalar gibi hissettirirdi?" "Evet," diye fısıldadı.

"İşte şimdi her şey böyle hissettiriyor. Sen mükemmeldin. Birbirimizi tanıdıkça daha da iyi olacak. Zamanla nelerden hoşlandığımı öğreneceksin."

"Şimdi öğrenmek istiyorum."

Onu aşağı çektim ve öptüm. Terli ve yağlıydım, ama onu duşa sokmam gerekseydi, bu benim için sorun olmazdı. Ne yazık ki böyle bir şansım olmadı. Bir ciyıklama sesi duydum ve Lake tam zamanında geri çekilerek Val'in kapı aralığında döndüğünü gördü.

"İğrenç," dedi yüzünü kapatarak. "Ne yapıyorsun burada?" diye sordu Lake.

"Burada *yaşıyorum*," diye karşılık verdi.

Kahrolası Val. Onu tekrar ne zaman ve nasıl görmek istediğimi bilmiyordum. Sadece tam tersini yapmasını istediğimde kucağımdan kalkan Lake ile yalnız kalmak istiyordum.

"Neden Julian'da değilsin?" demek istedim. Lake sordu.

Val hâlâ gözlerini siper ederek elini uzattı ve mutfak tezgâhına doğru ilerledi. "Ayrıldık. Votkaya ihtiyacım var. *Hemen*."

"Olamaz. Yine mi?" Lake sordu. "Gözlerini açabilirsin. Çıplak falan değiliz."

Val elini bıraktı ve kendine bir içki hazırlamaya başladı. "Neden yerde seks yapıyordunuz?"

"Değildik," dedi Lake, sesi titreyerek. "Manning bizim için lavaboyu tamir ediyordu. Dairenin etrafında bir sürü şey yaptı."

"Harika. Artık dikkatini çekmek için süpermarketi göstermeme gerek yok." Val tezgâhın köşesindeki küçük radyoyu açtı ve 2Pac'ten bir şarkı açtı. "Keşke Julian *sanatçısının* elleri konusunda bu kadar kıymetli olmasaydı-"

"Bekle, geri çekil," dedim yerden kalkarken.

"Ne? Marcy Playground hayranı değil misin?" Val çenesini omzuna atarak bana baktı ve "Sex and Candy "nin sesini yükseltti.

2Pac'i kapatmak başlı başına bir suçtu ama dikkatimi çeken şey bu değildi. "Hayır, süperle ilgili olan neydi?"

İçeri girdiğinden beri bana ilk kez bakıyordu ve gözleri kısılmıştı. Lake herhangi bir sorundan bahsetmemişti ama Val'in yüz ifadesinden Lake'le olan geçmişimi bildiğinden ve bunu onaylamadığından emindim. Val yüzünü bana döndü ve buklelerinden bazılarını kulağının arkasına itmeye çalıştı ama bukleler tekrar ortaya çıkmaya devam etti. "Neden buradaki her şeyin bozuk olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu. "Kapıcı hiçbir şeyi tamir etmiyor. Tembel mi yoksa ben konuşurken göğüslerime o kadar çok bakıyor ki beyni kısa devre mi yapıyor anlayamadım."

"Ona ciddi ciddi çakmadın, değil mi?" Ona sordum. Lake'in bunu asla yapmayacağını biliyordum ama binada bir sapık olduğu düşüncesinden nefret ediyordum. Tanrı aşkına, muhtemelen evlerinin anahtarı ondaydı. Yüzüm ısındı. "Bu adam nerede yaşıyor?"

Lake, "Biz halledebiliriz," diye söze başladı. "Biz hallediyoruz-"

"Lake, tatlım." Parmak eklemlerimi kırarak sözünü kestim. "Ben halledeceğim."

Val yeni yapılmış bir kızılıcık votkasını bana doğru kaldırdı. "Daire 6E. Al bakalım."

Kızları bırakıp üst kata çıktım. Kapıcı, saçları kısa ve bira göbeği bol, hantal, yaşlı bir adamdı. Charles'ın, kızının herhangi bir şey için bu adama güvendiğini bilse gururunu unutacağından emindim.

Karısının kazağıyla kapıyı açtığında ona "Binanın kurallara uygun olmadığını sen de biliyorsun" dedim. "Binanın kilidiyle başlayalım. Değiştirilmesi gerekiyor."

"Kimsin sen?" diye sordu.

"5C'deki kız arkadaşımı ziyaret ediyorum ve bazı onarımlara ihtiyacı var."

"Doğru." Kırışan göğüs kıllarını kaşıdı. "Onun istekleri bende var. Elimden geldiğince ilgileneceğim."

Kapıyı üzerime kapatmaya başladı ama ben yakaladım. "Son birkaç gündür çok şey yaptım ama diğer şeylerin yanı sıra radyatörünün de değiştirilmesi gerekiyor. Önümüzdeki haftaya kadar hallet, yoksa itfaiyeyi teftişe getirmeden hemen önce seni başsavcılığa şikayet ederim."

"Sen de kimsin be? Maaş çeklerimi imzalıyor musun?" diye sordu. "İşim düştüğünde hallederim."

"Bu boş bir tehdit değil." Ne kadar ihtiyacım olursa olsun destek istemekte bir sorun görmüyordum. Bir zamanlar halka hizmet etmek istemiştim. Dışarıda benim gibi başka adamlar da vardı ve onları bulabilirdim. "Eğer onu da bu işe dahil etmemiz gerekirse ev sahibini hemen telefona çağıracağım."

Başını iki yana salladı. "Peki. Gelecek hafta. Hepsi bu mu?"

Kapıyı açık tuttum ve ekledim, "Aşağıdaki benim kız arkadaşım ve onun oda arkadaşı. Lake bana duymak istemediğim bir şey söylerse, daha az dostça bir ziyaret için geri gelirim. İtfaiyeci yok. Sadece sen ve ben."

Bir elini kaldırdı. "Nereye varmaya çalıştığınızı bilmiyorum ama o kızlarla işim olmaz. Sadece işimi yapıyorum."

Kapıyı açtım ve Lake'in dairesine geri döndüm. Durumdan hoşlanmamıştım ama Lake ve Val'in ne yaptıklarını bilecek kadar akıllı olduklarına güvenmek zorundaydım. Ne de olsa yıllardır New York'ta yaşıyorlardı ve Val bana pek de pislik kaldıracak bir tip gibi gelmemişti.

Mutfağa girdiğimde kızlar Val'in eski sevgilisi hakkında konuşuyorlardı, kulağa hatun ismi gibi gelen bir adam. Lake'le planladığım kadar baş başa kalamayacağımız gibi görünüyordu. "Ben duşa giriyorum," dedim ve Lake'e öyle bir bakış attım ki, o da ayağa kalkıp beni banyoya kadar takip etti.

Lake, "Erkek arkadaşından ayrılmış," dedi.

Tişörtümü çıkardım ve suyu açtım. "Duydum. Bu benim için ne anlama geliyor?"

"Bana ihtiyacı var." Lake bana sitemkâr bir bakış attı. "O üzgün."

"Üzgünüm." Ayna buğulanırken onu kollarıma çektim. "Seni paylaşmak istemiyorum. Bu birlikte son gecemiz."

Lake beni dudaklarımdan çabucak öptü. "Sadece biraz onu dinlemem gerekiyor."

Temizlen ve beni yatak odasında bekle."

"Uzun sürmesin," dedim ve onu serbest bıraktım.

Duş aldıktan sonra, sonraki otuz dakikayı Lake'in yatağında tavana bakarak ve yapmamız gereken her şeyi hayal ederken saatli radyosunu dinleyerek geçirdim. Yatak odasına girip kapıyı hafifçe arkasından kapattığında çoktan sertleşmişim. Doğrudum, ona doğru uzandım ve yatağın üzerine çektim. "Buraya gel."

"Şşş."

"Neden?" Ben sordum.

Uzun saçları kollarımın üst kısmına değiyordu. "Val hemen şurada."

Üstünü çıkarıp onu yatağa yatırdım. "Umurumda değil."

"Ben duyuyorum. Bizi duymasını istemiyorum."

"O zaman gitmeli." Lake'in kot pantolonunu açtım ve ellerimi karnının pürüzsüzlüğünde gezdirdim. Pantolonunu çıkarmak için ayağa kalktı ama tek gördüğüm beni karşılayan kalçalarının yalvarışıydı. Onu belden aşağı soyduğumda, "Arkanı dön" dedim.

"Sessiz olur musun?"

"Eğer olmak zorundaysam. Sen olabilir misin?"

Kızardı, sonra yüzüstü döndü. Dizlerimi iki yanına koyarak sütyeninin kopçasını açtım ve ellerimi sırtında gezdirdim. Başparmaklarım ortasına, omurgasının üzerine değdi.

"Bana masaj yapacak mısın?" diye sordu. "Sonra, eğer istersen."

Yüzünü çevirdi ve yanağını yastığa dayadı. "Sana bir tane vermek istiyorum."

DJ "Nutshell "i tanıtırken radyoda Alice in Chains çalışıyordu. Lake'in saçlarını ellerimle topladım ve kenara çektim. "Nasıl olur?"

"İnşaat alanında sana bakar ve çok çalıştığını düşünürdüm," dedi. "Keşke evine gidip seni daha iyi hissettirebilseydim."

"Öyle mi?" Ellerimi yanlarından aşağı kaydırıp belini kavradım. Kaburgalarını hissedebiliyordum ve pürüzsüz, hafif bir poposu vardı. Yeterince yemiyordu. "Bana bundan biraz daha bahset."

"Geri döndüğünüzde, eğer inşaat yapmaya karar verirsiniz, sonrasında size masaj yapacağım. Burada mumlar yakacağım ve sen de bana nerenin ağrıdığını söyleyeceksin. İyileşene kadar sırtın üzerinde çalışacağım. Eskiden vücudunu bu kadar çok çalıştırmanın haksızlık olduğunu düşünürdüm."

Ellerimi indirdim, yanaklarını biraz araladım. Titredi. Hemen onu bu şekilde, arkadan bastırarak götürmeyi düşündüm. O gece kamyonunda onunla birlikte olamamamın nedeni buydu. Bana güvenemezdi. O gece onu mahvedebilirdim, mahvetmeseydim bile kısa süre sonra mahvederdim. Onunla bir kez birlikte olmak yeterli olmazdı. Ben

New York'a geleli sadece birkaç gün olmuştı ve aklımda onu elde etmek için yapabileceğim bütün iğrenç şeyler vardı.

"Özlüyor musun?" diye sordu. "Neyi özlüyorum?"

"İnşaatı."

"Az önce bana bunun ne kadar adaletsiz olduğunu düşündüğünü söyledin." "Ama satıştan daha uygun bir işti."

"Sana söyledim, bulduğum ilk işi kabul edeceğim. Eğer satış işiyse, onu yaparım."

Ben de inşaata bakacağım."

"Bunu yapma," dedi yumuşak bir sesle. "Seni mutlu edecek bir şey yapmanı istiyorum."

"İstediğini biliyorum ama bu benim sahip olamayacağım bir lüks, en azından buraya ilk geldiğimde. Belki ileride daha tatmin edici bir şey bulmaya odaklanabilirim."

Başını çevirerek diğer yanağının üzerine yattı. "Daha iyi para veren yeni bir iş bulacağım."

"Bu konuda endişelenmeni istemiyorum," dedim.

"Ben değilim. Burada garsonluk işleri çok yaygın."

Onu bundan vazgeçiremedim, bu yüzden başka bir açıdan yaklaştım. "O zaman mezarlık vardiyasından kaçmakta hiç zorlanmayacaksınız."

"Endişelenmeyeceğine söz verirsen yirmi dört saatlik iş ilanlarından kaçınırım," dedi altımda kayarak.

"Elbette," dedim, sanki uzak bir olasılıkmış gibi ve kalçalarının üst kısımlarını sıktım. Teni doğal olmayan bir şekilde aşağıya doğru yumuşaktı. Parmak eklemimi dizinin arka tarafında gezdirdim. "Burada en güzel sarı tüyler sende."

"Bazen o kısmı tıraş etmeyi unutuyorum."

"Kalçalarının üst kısımlarında da var," diye devam ettim. "Kampta o kısa şortları giydiğinde onları gördüm."

"Daha yükseğe tıraş olabilirim."

Kendi kendime başımı salladım. Kastettiğim bu değildi. "Tecritteyken bunu düşünürdüm, bacağının kimsenin görmesini istemediğin bir kısmını nasıl gördüğümü, cennete ne kadar yakın olduğunu ve kaybolduğumu..."

"Nasıl kaybetti?" diye sordu, bir nefesle sırtı genişledi.

"Tekrar dön."

O yapmadı. "Seks yapacak mıyız?"

"Eninde sonunda. Önce sana bakmak istiyorum." "Manning?"

"Evet, Birdy ..."

"Neden bana bu kadar çok bakmak istiyorsun? Bu beni utandırıyor. Sen bana bakarken dönüp burada yatmak istemiyorum."

Ona dokunmanın, onu görmenin, bırakın tıka basa yemeyi, tatmama bile izin verileceğini hiç düşünmediğim bir lezzet olduğunu bilmiyordu. Yarın ayrılıyordum. Gittiğimde beni ayakta tutması için buna ihtiyacım vardı. "Kendini düşünme. Sadece görünüşünü beğendim. Arkanı dön."

İç çekerek sırt üstü yattı ama ellerini göğüslerinin üzerinde tutmaya devam etti. Rahatsızdı ve ben de onu zorlamak istemiyordum. Yine de benim yanımda rahatlayabileceği bir noktaya gelmek için sabırsızlanıyordum. Onu rahatlatmak için, "Hücredeki hücrem bu odanın yarısı kadardı," dedim. "Burada birkaç ay ya da bazı durumlarda yıllarca kilitli kalmak zorunda olduğunuzu düşünün."

"Gardiyanlar seninle konuştu mu?"

"Hayır. Çoğu gün bir delikten yemek veriyorlardı. Sonra beni dinlenme odasına götürüyorlardı, penceresiz biraz daha büyük bir odaydı ve orada bir saat boyunca tek başıma basket atabiliyordum. Ve beni duş alırken izlerlerdi."

Gözlerini büyüttü. "Gerçekten mi?"

Yavaşça başımı salladım ve ayak bileğini ağzıma götürdüm. "Yani bir şey çekmeye çalışmazdım."

"Sen yokken seni çok düşündüm. Sen beni düşünmüş mü?"

"Her gün." Baldırının yanında bir nefes aldım ve kirli sakalımı teninde gezdirirken yüzünü izledim.

Ürperdi. "Benim hakkımda ne düşündün?"

Ne aradığını anlayabiliyordum. Bu benim hatamdı. Yaşı ve masumiyeti nedeniyle onu bu konularda karanlıkta bırakmıştım. Muhtemelen bu konuda kendini güvensiz hissediyor, onu hiç düşünüp düşünmediğimi merak ediyordu. Ama tabii ki düşünmüştüm, her şekilde. Bacağı elimdeyken, utanç göğsümü sıktı. Yaşı küçükken onunla ilgili fanteziler kurduğumu hatırlamak beni soğutmaliydi; babamın pedofil olduğunu öğrendikten sonra bile duramamıştım. Bunun yerine, ereksiyonum devam etti. O zamanlar Lake'e zihnimden başka bir şekilde sahip olamamıştım. Şimdi önümde yatıyordu, hala genç, tatlı ve geniş gözlü bir kalbi vardı ama bir kadının bedenine ve zihnine sahipti.

Komodinde bir prezervatif buldum, taktım ve yatağa uzandım, bacaklarının arasına uzandım, böylece alt yarım yataktan sarktı. Sarı buklelerini tümseğinin üzerinden ayırdım ve onu bir kez öptüm.

Elleri saçlarıma gitti, ben onu özünde en tatlı nektarı barındıran şeftali aromalı bir dondurma külahı gibi yalarken beni kavradı. Başımı bacaklarının arasından çıkarmaya çalışacak kadar heyecanlandığında, üzerine süründüm ve hızla içine girdim. İnemelerini bastırmak için ağzını kapattı ama ben elini çekip onu öptüm ve onun yerine yuttum. Sessiz olmak zorunda olmak beni rahatsız ediyordu. Duvara çarpmaması için başının üstünü tuttum ve hayal kırıklığımı onu hızlı ve sert bir şekilde becererek geçirdim. Çok yaklaştığında diğer elimle ağzını kapattım ki çığlık atabilsin ama kimseyi kandıramıyorduk. Gözlerinin içine baktım ve belki de ellerim başını yerinde tuttuğu için arkasını dönmedi. Her kasılmada boyumu kabul ederken, hazır olmadan önce boşaldım.

Yüzünü taradım. Parmaklarımın bastırıldığı yanakları kızarmıştı. Elimi çektiğimde nefes alış verişleri sıcak bir şekilde çeneme çarptı. "Kahretsin," diye nefes nefese kaldım. "Bunu yapmadan önce sana daha fazla bakmak istedim. Kendime engel olamadım."

Bir elini sırtıma koydu. "Daha sonra tekrar deneyebilirsin."

Kalp atışlarım yavaşlayıp hızlanırken kaslarımdaki gerginliği serbest bıraktım ve ağırlığımı ona verdim. Terliyordu, güzel kokuyordu ama tuzluydu. Ben mi? Doymaktan çok uzaktım. Onun vücuduna sahiptim, şimdi daha fazlasını istiyordum. Hayatının her günü bana tüm düşüncelerini, arzularını ve sırlarını anlatabileceğini ve bunları duymaktan asla bıkmayacağımı bilmesini istiyordum. Ve bu tür bir yakınlık için, karşılık vermeliydim.

"Sana sahip olamadığım o zamanı düşünmek beni tahrik ediyor," diye itiraf ettim.

Hafifçe başını salladı. "Benim için de aynı şey geçerli."

"Hayır, değil. Reşit değildin. Masumdun. Bu yanlıştı."

İçini çekti ve parmaklarını başımın arkasında gezdirdi. "Ama sen bir şey yapmadın Manning, o yüzden sorun yok."

"İstedim. Hem de çok." Tepkisini görmek için başımı kaldırdım. "Tecritteyken seni sikmeyi düşünerek mastürbasyon yapardım ve sen *on yedi* yaşındaydın, Lake."

Alt dudağını ısırdı. Hareket ettiğinde, bacaklarının arasında yumuşayan sikimin daha fazla farkına vardım. "Beni bu şekilde düşünmemiş olsaydın üzülürdüm. Kendini affetmelisin."

Her zaman benim olmasını sağlamak için Lake'e yapmayı planladığım her şey için affedilmeli miydim? Ona kendini o kadar iyi hissettirmek istiyordum ki beni asla terk edemesin. "Bundan daha fazlası var," dedim. "Bilmen gereken bir şey var."

Yüzünden belirsizlik geçti. "Ne hakkında?" "Babam hakkında."

Kollarındaki gerginlik azaldı ama alnındaki kırıışıklıklar azalmadı. "Ne oldu?"

Başparmağımı kaşlarının arasında gezdirerek cildini yumuşattım. "O ... o ..." Her şey ortaya çıktığında Lake'in her şeyi farklı göreceğinden endişeleniyordum. Onu suçlayamazdım. Şu anda onun *içindeydim*. Benden öğrenerek beni itip kakabilirdi. En savunmasız anımdaydım ve ona anlatmayı hem istememin hem de istemememin nedeni buydu. "Maddy ölmeden önce onu taciz etti."

Lake'in gözleri anında yaşlarla doldu. "Ama o dokuz yaşındaydı."

Lake'in yüzünü iki yanından kavradım ve benimkini onunkinin tam üstüne indirdim. "Neden böyle hissettiğimi anlayabiliyor musun? Neden seninle birlikte olmak beni ondan daha iyi değilmişim gibi hissettirdi? Şimdi bunu daha iyi bölümlere ayırabiliyorum ama o zamanlar yapamıyordum. Seni düşündüm ve kendimi bir canavar gibi hissederdim."

Yüzünü kapattı ve ağlamaya başladı. "Hayır."

"Göl."

Başını iki yana salladı. "Dur."

Kalbim küt küt atıyordu. Bu tam da korktuğum şeydi. Babam hakkında bunu öğrendiğimden beri hissettiğim tüm umutsuzluk ve öfkeyi düşündüm ve şimdi bunu korumak istediğim tek kişiye aktarıyordum. "Gitmemi istiyor musun?" diye sordum.

"Gitmek mi?" diye sordu. "Sen çok ... neden? Bunu *neden* yapıyorsun?" "Neyi yapıyorum?"

"Sana çok kızgıyım."

Ellerini çektim, kafam karışmıştı. "Kızgın mısın?"

"Nasıl böyle bir şey olduğunu düşünebilirsin, Manning? Onca yılını bununla yaşayarak nasıl geçirebildin? Canavar olmadığını biliyorum. Olmadığını biliyorsun. Lütfen Manning, bize bunu yapmayı bırak."

"Ne yapıyorsun?"

"Kendinizi ya da bizi o kutuya koymayın. Bu sen değilsin. Beni sevdin, değil mi? Beni anladın. Benimle ilgilenmek istedin."

"Evet."

"Ve sen bana bir kez bile dokunmadın." Kızarıklık gözlerini çevreledi. "Yaşadığımız şeyi onun eylemleriyle bir tutmanın hiçbir yolu yok. Bunu nasıl yaparsın? Gözlerini açman için sana fiziksel olarak zarar vermek istiyorum ve baban, o ... o-" Cümlesini bitiremedi.

"Biliyorum. Biliyorum. Ağlama." Burnunun ucunu öptüm, yüzünü tekrar kapatmaya çalışsa da hâlâ bileklerini tutuyordum. "Dur."

"Bunu ne zamandır biliyorsun?"

"Mektubu hapisteyken aldım." "Ne zaman?"

Nasıl açıklayacağımı düşünürken yüzüne baktım. Yine de sonuca kendisi vardı.

"Hücreye gitmenin bir nedeni olması gerektiğini *biliyordum*," dedi. "Seni uçuruma sürükleyen bir şey. Bunu biliyordum."

Onu tekrar öptüm. Onu eziyordum, bu yüzden kendimi ondan kaldırmak için kollarını bıraktım, ama hemen bana daha sıkı sarıldı. Fiziksel zarar verme tehditleri buraya kadarmış. "Mektubu okuduktan birkaç gece sonra SHU'ya gittim," dedim. "Gardiyanlardan biri beni ziyaret etmek için içeri girmeye çalıştığını görmüş-"

"*Beni* gördü mü?" diye sordu.

"Evet. Pisliğin tekiydi, sürekli beni etkilemeye çalışırdı. Tiffany hakkında daha önce de saçma sapan konuşmuştu, ama senin hakkında konuşmaya başladığında, ne kadar genç olduğunu ve sana yapmak istediği şeyleri-"

"Oh, hayır. Oh, Manning." Tırnaklarını sırtıma geçirdi. "Bu yüzden mi ...?"

Yavaşça başımı salladım, gözlerim dudakları, kulakları, alnı, gözleri arasında gezindi. Her yerinde. "Dayanamadım. Babamdan gelen mektubu okuduktan sonra olmazdı. Birden o gardiyan, ben orada sıkışıp kalmışken sana ulaşabilen bir tacizci oluverdi. O gardiyan babam oldu. O da ben oldum."

Lake'in elleri yüzüme dokunduğunda titriyordu. Gözyaşları şakaklarından aşağı doğru düz çizgiler oluşturdu. "Özür dilerim. Onu dinlemeliydim. Oraya hiç gitmemeliydim."

"Bunu yaptığınız için minnettarım. O zamanlar, seni oradan uzak tutmak anlamına gelseydi SHU'da daha fazla zaman geçirirdim, ama şimdi aradan bu kadar zaman geçtikten sonra Senin yerinde olsaydım ben de aynısını yapacağımı itiraf edebilirim. Ve beni asla unutmadığını bilmek bana biraz huzur veriyor."

"Denedim. Hiç mektuplarımı okudun mu?"

"Hayır."

"Neredeler?"

"Evdeler."

"Sence Tiffany'nin onlardan haberi var mıdır?"

"Tavan arasında saklanıyorlar ama o varken her şey mümkün." Lake'in yüzündeki ıslaklığın bir kısmını parmaklarımla sildim. Bunu söylediğim ilk kişiydi ve bu bilgi beynimden çıktıktan sonra Lake'in haklı olduğunu anladım. Onunla yaşadığımız şey kötü, ahlaksız ya da yanlış değildi. O da bunun bir parçasıydı ve onun iyiliği her zaman galip geldi ve ben o canavar değildim. "Biliyor musun?"

Zar zor fısıldadı bile. "Ne?"

"Asla kontrol edemediğim bir şey için kendimi suçlamaya devam etmek yerine, bunu düzeltereğim Lake. Babamın olmadığı her şey olacağım. Sen ve ben bir gün bir aile olacağız ve-"

Daha fazla ağladı ve her kelimeyi duyduğundan emin olmak için onu kucaklamak zorunda kaldım. "Ve onun hatalarını telafi etmek için bir ömür harcayacağım. Çocuklarımız için en iyi baba olacağım."

"Bunu söyleyemezsin," dedi boynuma sarılıp hıçkırarak. "Daha çok erken. Biz resmi bile değiliz."

"Resmileştik," dedim, kulağa ne kadar çocukça geldiğine ve onunla bir aile kurma fikrine gülümseyerek. "Eğer bir şey varsa, geç oldu, erken değil."

Sanırım onun gülümsemesini de boynumda hissettim. Lake'e ailemle ilgili gerçeği söylemekten korktuğum için üzerimden bir yük kalkmıştı. Çirkin bir şey hakkında yaptığımız zor bir konuşmayı mutlu bir geleceğe dönüştürebilmiştik. Lake'le birlikte olmak bana ikinci şans diye bir şey olduğunu öğretmişti. Ben geçmişim ya da babamın hataları değildim. Ben sadece sevdiği kız için, Birdy'si için kendini en iyi hale getiren bir adamdım.

Sonunda sakinleşene kadar Lake'i tuttum ve yan odadan gelen sesleri artık görmezden gelemedim. "Orada neler oluyor?" diye sordum.

"Val birkaç kişiyi davet etti," dedi Lake. "Julian'la ne zaman ayrılırsalar, bunu kutlamak için bir parti verdiğini iddia ediyor. Aslında sarhoş olmak ya da kafayı bulmak için bir bahane arıyor."

Ağır bir iç çekişle alnımı Lake'in göğsüne yasladım. "Benimle dalga geçiyorsun."

"Burada saklanamayız. Onlar benim de arkadaşlarım. Bizi bulacaklar."

"Göl." Ona yalvardım. "Seninle yalnız kalmak istiyorum. Yarın gidiyorum."

Yan odadan bir gürültü geldi ve ardından kahkahalar yükseldi. Lake omuz silkti. "Mutfak sandalyelerinden birinin ayağı gevşek. İnsanlar s ü r e k l i düşüyor."

Kapının çalınmasıyla Val'in tiz sesi duyuldu. "Roger erken geldi," dedi. "Gelip merhaba de yoksa içeri giriyoruz."

"Roger?" Üstümüzü çarşafla örterek sordum. "Kapınız kilitleniyor mu?"

"Hayır." Boynunu altımdan uzatarak seslendi: "Buraya gelme. Bize beş dakika ver."

"Dört tane var!" diye bağırdı bir adam kapının diğer tarafından.

Lake altımdan kurtulmaya çalıştı.

"Seninle işim bitmedi," dedim. Güldü ama bunu komik olsun diye söylememiştim. Çok ciddi dim.

"Buraya gelecekler, Manning. İnan bana." Beni itmesine izin verdim. "Roger kim?"

Yerden bir gömlek aldı. "Sınıftan bir arkadaş." "Ne tür bir arkadaş?"

"Eşcinsel bir tane."

"Ah." Rahatlamış bir şekilde giyinişini izledim. "Sütyenini unutmuşsun." "Sorun değil."

Ayağa kalktım, kendi giysilerimi aldım ve yatakta onun iç çamaşırlarını aradım. Bulamayınca çerçeveyi biraz kaldırdım. Sütyen yoktu ama tanıdık bir şey çıkardım, muhtemelen altı yıldır görmediğim bir şey. "Burada kim varmış?" diye sordum.

Dönüp elimdeki doldurulmuş kuşu görünce bana saldırdı. "Aman Tanrım." Başımın üzerinde tuttum, onun elinden kaçırdım. "Bu Birdy," diye haykırdım. "Onu saklamaya çalıştım," dedi Lake, yanakları pembeleşmişti.

Sırıtmama engel olamayarak, onu dönme dolaba götüremediğim için Balboa Fun Zone'da Lake için kazandığım mavi beyaz oyuncağa baktım. "Onu neden sakladın ki?"

"Bu utanç verici." Alt dudağını ısırды, belli ki kuş konusunda endişeliydi. "Birdy'nin pelikan değil, mavi ayaklı sümsük kuşu olduğunu biliyor muydun?"

"Tabii ki yaptım," dedim ve sütyenini aramaya devam etmek için kafasına koydum. "Oraya gidip güzelleşmek istemiyorum Lake. Seninle yalnız kalmak, seninle konuşmak, seninle sevişmek ve sonra seninle yatmak istiyorum. Birdy kalabilir ama onların gitmesi gerek."

"En azından merhaba demeliyiz. Sonra da, ne bileyim, yürüyüşe çıkabiliriz." "Onlara kim olduğumu söyleyecek misin?"

Beni duymamış gibi yaptı ve şifonyerinin üzerindeki aynada saçını düzeltmekle meşgul oldu.

"Göl."

Bana döndü, hâlâ bir kolunun altındaki pelüş hayvana sarılıyordu. "Ne söylemem gerekiyor?" İncinmiş olduğu sesinden belliydi. "Buz pateni pistinde o kadına yaptığın gibi yalan mı söyleyeyim? Benden bunu mu yapmamı istiyorsun?"

"Hayır."

"Bunlar benim arkadaşlarım," dedi. "Seni onlardan sonsuza dek saklayamam." "Senden bunu istemiyorum. Onlara gerçeği söyle."

"Ama bazıları Corbin'i tanıyor ve ayrıca ... o da arıyor." "Nereyi arıyor?" Yatağının kenarına oturdum. "Ne için?"

"Hiçbir şey. Her şey. O benim arkadaşım, Manning. Her zaman konuşuruz. Telesekretere mesaj bıraktı ve ben de onu görmezden geldim."

Derin bir nefes aldım ve gözlerimi yere indirdim. Val sinir bozucu olabilirdi ama bir boku kabul etmediği için Lake için iyiydi. Peki ya Corbin? Gittiğimde onun hâlâ burada olacağı fikrinden nefret ediyordum ama gerçeklerle yüzleşmek zorundaydım; dört yıldır Corbin'e boyun eğmemişti. *Altı* yıldır deniyordu ve kanıtlar bu konuda saygılı olduğunu gösteriyordu. Bunu fark ettiğimde, o herif için üzüldüm. "Arkadaşlığınızı bitirmenin ona iyilik yapmak olacağını hiç düşündün mü?"

"O mu?" diye sordu. "Yoksa sen mi?"

"Onu. Seni uzaktan sevmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Kolay değil."

Düşüncelere dalmış gibi görünerek Birdy'nin başını okşadı, sonra oyuncağı şifonyerinin üzerine, tanıdığım başka bir şeyin yanına koydu; baş nedime olarak taktığı küpeler için ona yaptığım ahşap kutu.

"Pişman mısın?" Lake sordu.

Gözlerimi mücevher tutucusundan ayırdım. "Ne için pişmanlık?" "Beni sevdiğin için."

"Belli ki değil, Lake."

"O zaman belki o da bilmiyordur."

"Biliyor, bilecek, çünkü seni kazanamayacak. Sana asla sahip olamayacak ve bu yüzden bu onun için adil değil." Gözleri benimkilere dönene kadar bekledim ve gözlerindeki hüznün içimi sızlattı. "Özür dilerim," dedim. "Onun senin arkadaşın olduğunu biliyorum ve her şeyin böyle kalmasını istiyorsan seni durduramam. Ama bir parçam onun için üzmekten kendimi alamıyor."

Başını iki yana salladı. "Öyle bir şey değil. Corbin aramızda hiçbir şey olmayacağını biliyor ve bu yine de arkadaşlığımızı bitirmesi için yeterli değil. Güven bana."

Buna bir an bile inanmadım ama "Tamam. Ve bilginiz olsun, sırrımızı saklamak için o kadına yalan söylemedim. O bizi tanımıyor. Kimsenin tanınmasını da istemiyorum. Sen ve ben, biz sen ve biziz. Kimse bizim hikayemizi bilme hakkını kazanmadı."

"Bizim hikâyemiz." Bir nefes verdi ve sonra yanıma gelip kucağıma oturdu. "Bizden utandığını ve bu yüzden yalan söylediğini sanıyordum."

"Omzumun üzerinden bakmadan sana dokunmaya alışmam biraz zaman alacak," diye itiraf ettim. "Ama emin ol, verdiğim kararlarda aklımın bir köşesinde sen olacaksın." Onu kucağıma aldım ve dolabına doğru götürdüm.

"Gece çantan nerede?" diye sordum. "Gidiyoruz." "Nereye gidiyoruz?"

Bacakları bana sarılıyken yer değiştirdi. arkama uzanmak için kasıklarımnda. "En üst rafta."

Onu indirdim ve bir an sonra parmaklarını çıplak omzumun arkasında gezdirdi. "Yaz Üçgeni," diye fısıldadı.

Kıpırdamadan durdum, üç yıldızın izini sürmesine izin verdim, her ne kadar dövme hapishanenin içinde olduğu kadar dışında da huzursuzluk yaratmış olsa da. Tiffany bunu anlamamıştı, bu yüzden de beğenmemişti. Lake'e, "Bu senin için," dedim. "Nereye gidersem gideyim seni sırtımda taşıyorum."

"Kamyodayken Madison için de aynı şeyi söylemiştin." "O üçüncü nokta. Benim kızlarım."

Lake kollarımın arasında titreyerek boynuma sarıldı. "Özür dilerim Manning. Kız kardeşini tanımıyordum ama onun için çok üzgünüm."

"Biliyorum." Bütün gece onunla kıpırdamadan durabilirdim ama yan odadan gelen sesler sanki daha fazla insan geliyormuş gibi artıyordu. "Aşağı inmeni istiyorum yoksa arkadaşların içeri girip bizi iş üstünde yakalayacaklar."

"Oh, tamam." Onu belinden tutup yere bıraktım. "Nereye gidiyoruz?" diye tekrarladı.

Cevap vermedim, sadece giyinmeye başladım. Yakında anlayacaktı.

Roger görünüşe göre Lake'in sınıfta tanıştığı biriydi ve her zaman birlikte çalışıyorlardı. Lake'in odasından çıkarken ikimizin de az önce sevişmiş gibi görünmemiz ve muhtemelen kokmamızla ilgili büyük bir şey yaptı. Sigara içmek için yangın merdivenine çıkana kadar Lake'in arkadaşlarıyla yaklaşık dört saniye geçirdim. Onlarla tanışmak istiyordum ama kalan azıcık zamanımız için bu kadar telaşlıyken değil.

Val beni dışarı kadar takip etti, pencereden dışarı tırmandı. "Bir tane alabilir miyim?"

Yıllar önce ona hayır demiştim ama artık burada yetişkin olmak istemiyordum. Artık hepimiz eşittik. Ona bir tane verdim.

Çabucak yaktı, öfkeyle iki nefes çekti ve sonunda bıraktı. "Sende biraz cesaret var. Sen lanet olası bir pisliksin. Bunu yaptığına inanamıyorum."

Val belli ki benimle ilgili duygularını içinde tutuyordu. Omzunun üzerinden Lake bizi izliyordu. Beni görüp görmediğinden emin değildim ama duymaması için eğildim ve pencereyi sonuna kadar kapattım. "Bu seni şaşırtabilir," dedim Val'e, "ama yaptığın şeyi takdir ediyorum. Lake'in burada ona göz kulak olan biri olduğu için mutluyum."

"Onun iki sevgilisi vardı. Ben ve Corbin. Sen onu ezdikten sonra onu yerden kaldırdık ve dört yıl boyunca onu yeniden insan haline getirdik. Şimdi buraya geliyorsun ve yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyle her şeyi mahvediyorsun. Onu işinden sen mi kovdurdun?"

"Bilerek değil. O-"

"Siktir git."

O anda kendini beğenmiş görünmediğimi umarak çenemi ovuşturdum. "Bu sefer gitmiyorum."

"Lake de muhtemelen sana inanıyordur. Geri dönmediğinde pisliğini kim temizleyecek tahmin et bakalım?"

Onu izleyerek sigaramı söndürdüm. Bu tür şeylere alışkın değildim. Hem de hiç. Eğer bu Lake'in en iyi arkadaşı olmasaydı, Val'in Lake'i koruma yöntemi olmasaydı, çoktan çekip gitmiş olurum. Bunun yerine, "Geri döneceğim ve sen ve ben birbirimizin hayatında olmak zorunda kalacağız" dedim.

"Seninle bu konuşmayı yaptığıma inanamıyorum bile. Zavallı Tiffany. Ondan hoşlanmıyorum bile ama zavallı Tiffany. Lake'i mahvettin, şimdi aynısını kız kardeşine yapacaksın."

"Lake için benden daha iyi kim var?" Sesim istediğimden daha yüksek çıkmıştı. "Ona kim daha iyi bakacak? Onu benden daha çok kim sevecek?" Parmaklıkların üzerinden kül savurdum, yüzüm kızarmıştı. "Bunun yarısını bile bilmiyorsun. Benim için önemli olan tek şey Lake. Sana hiç şüphe duymadan söyleyebilirim ki kimse onu benim kadar sevemez, koruyamaz ve ona benim kadar iyi bakamaz. Ben onun için doğru adamım. Tek erkek."

Birbirimize bakarken gece sessizleşti. Hayatımda hiç böyle bir şey söylememiştim ve ilk kez bunun doğru olduğunu anladım. Her zaman aklımın bir köşesinde Lake'i hak etmediğim gerçeği vardı. Ama kimse onun bekâretine, aşkına layık değildi, öyleyse neden ben olmayayım? Bunu herkesten daha çok takdir ederdim.

"Ne zaman gidiyorsun?" diye sordu.

"Gitmem gerek ama döneceğim." "Ne zaman?"

Şimdi, kendini beğenmiş bir ifade takınan oydu. Bana sahipti ya da sahip olduğunu sanıyordu ama hiçbir şeyin beni uzun süre uzak tutamayacağını bilmiyordu. "Yarın geri dönüyorum."

"New York'a ne zaman döneceksin?"

"Henüz emin değilim. I-"

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Paramı asla yatırmam." Val yarısı içilmiş sigarasını söndürdü, bana parmak salladı ve t ö k e z l e y e r e k oturma odasına geri döndü.

Lake hızla yanıma geldi, bir melek gibi arkamdan ılık saçarak bana baktı. "O da neydi?" diye sordu.

"Hiçbir şey, Birdy."

"Ne oldu? Val üzgün görünüyor."

Lake'in hizasına kadar çömelip çenesini başparmağımla parmaklarımın arasına aldım. "Bilmen gereken tek şey hiçbir yere gitmediğim," dedim. "Otelim dışında. Çantanı al. Gidiyoruz."

OceanofPDF.com

GÖL

Tralık ortası gecesi tatil neşesiyle canlanmıştı. Manning otele taksiyle gitmek istemişti ama ben yürümekte ısrar etmişim. Zil çalan Noel Baba'ları görmeyi seviyordum.

ve sıcak çikolata bardakları ve insanların pencerelerindeki yanan Noel ağaçları ve menorahlar. Ya da belki de sadece nereye gittiğimizi kabullenmek için zamana ihtiyacım vardı. Manning'in dairemde kalması bir rüya gibi gelmişti ama onunla otele gitmek, sanki onun metresiymişim gibi kirama yardım etmeyi teklif ettiğinde hissettiğim tedirginliğin aynısını uyandırdı.

Manning gözlerini ileri dikmişti. Dirseklerimiz birbirine bağlıyken vücudundaki gerginlik açıkça görülüyordu. New York, Orange County gibi değildi. Yüksek sesle konuşan sokak sanatçılarının yanından geçtik, engibeli kaldırımlara takıldık ve boncuk gözlü adamlara sürtünmekten kaçındık. Baktığımız her yerde görülecek bir şey vardı ve ben bunu heyecan verici bulsam da Manning'in heyecanlandığından emin değildim. Ona göre burada daha fazla şey ters gidebilirdi.

Val ona her ne söylediye, o zamandan beri kara kara düşünüyordu. Dairenin dışında atkımla ve paltomla uğraştıktan sonra kaldırıma en yakın yere kadar yürümekte ısrar etti. Kuşkusuz Val ve Roger'ın içeri dalması için uygun bir zaman değildi. Manning'in babası hakkındaki itirafını düşündüm ve ona daha da yaklaştım.

"Soğuk mu?" diye sordu.

"Birazcık."

"Neredeyse geldik."

Manning'in benim için kendi arzularıyla babasının Maddy için arzularını uzlaştırmaya çalıştığını bilseydim, farklı bir şey yapar mıydım? Emin olamazdım, çünkü ben olayları onun gördüğü gibi görmüyordum. Manning'in babasının dokuz yaşındaki bir kıza yaptıklarının aşkla ya da çekicilikle hiçbir ilgisi yoktu. Manning ve ben daha önce hiç öpüşmemiştik. Ben on sekiz yaşından küçükken bana karşı bir şeyler hissetmiş olması onun cinsel bir avcı ya da doğuştan gelen bir canavar olduğu anlamına gelmiyordu. Ben bunu gün gibi görüyordum ama Manning kendini benim gördüğüm gibi görmekte hep zorlanmıştı.

Kafamı kaldırıp baktığımda Manning'i yarı dönmüş, çelenkler ve fiyonklarla süslenmiş devasa ahşap kapıları olan bir kiliseye bakarken yakaladım. "Nedir bu?" diye sordum. diye sordum. Tekrar ileriye baktı, sessizdi. Bana hiçbir zaman dindar bir tip gibi gelmemişti, bu yüzden aklından ne geçtiğini anlayamadım. "Ne düşünüyorsun?"

Cevap vermesi birkaç dakika sürdü. "Evlilik."

Bir gece kala, konuşmak istediğim son şey buydu. Evliliğinin benimle hiçbir ilgisi yoktu. İşin içindeki herkes Manning'le aramızda ne olduğunu biliyordu ama yine de ilişkiyi sürdürmeyi seçmişlerdi. Manning kendi kararlarını vermişti, Tiffany de öyle.

O kadar uzun süre sessiz kaldık ki, başka bir kilisenin önünden geçtik. Bu kilisenin merdiven korkulukları boyunca dizilmiş minik beyaz ışıklar ve bize bakan devasa bir vitray İsa vardı.

Manning'in telefonu çaldı ve susturmadan önce cebinden çıkardı.

Bloklar halinde bana bakmamıştı. "Kimdi o?" diye sordum.

Bir köşeyi döndük ve bir bakkalın önündeki kaldırımı küreyen bir adamın yanından geçtik.

Manning durdu. "Otele varmadan önce bir sigaraya ihtiyacım var," dedi. "Ve sonra sanırım bundan sonra olacakların lojistiği hakkında konuşmalıyız. Bunun tatsız olduğunu biliyorum ama olan bu."

Tezgâhtar küreğini duvara dayadı ve Manning'i içeri kadar takip etti. Sırtımı onlara, dükkândan kaldırıma akan sert ışığa döndüm. Konuşacak ne olduğunu anlamamıştım. Planın onun mümkün olan en kısa sürede geri dönmesi olduğunu sanıyordum. Bunun nasıl olacağına dair korkunç ayrıntıları duymama gerek yoktu. Korkunç bir şey yapmak üzereydik ve kendimizi durdurabilirsek durduracaktık, o halde konuyu ölümüne tartışmanın ne anlamı vardı?

Bir kadın yanımdan geçti, eline yapışmış olan çocuk ters yöne doğru çekerek tezgâhtarın oluşturduğu taze kar yığınının ulaşmaya çalışıyordu. Çocuk kıpırdanarak kurtulmayı ve iki botuyla yığının içine atlamayı başardı. Onu kucağına aldı, çekiştirirken bana şakacı bir şekilde gözlerini devirdi. Onlara gülümsedim. New York'a taşınana kadar kar yağdığını görmemiştim ama burada geçirdiğim dört buçuk yıl boyunca hiç böyle karda oynamamıştım. Hızlı büyümeye, kendi başımın çaresine bakmaya zorlanmıştım. Manning geldiğinden beri, sonunda kendimi yeniden hafif hissetmeye başlamıştım. Bunu bırakmaya hazır değildim. Onu.

Manning'in gözlerini üzerimde hissettim, gençken onunla başka türlü iletişim kuramadığım için geliştirdiğim bir altıncı his. Kürekle atatürk çiçeği ve minyatür Noel ağaçları arasında eğilmiş ona baktım. Cebine bir paket Marlboro doldurmuş, bir elini ağzına götürüp bir sigara yakarken beni izliyordu. "Bu iş kolay olsaydı," dedi, "çoktan yapmış olurduk."

"Ne kolay olsaydı?"

"Sen ve ben."

"Bunu yarın sen gitmeden konuşamaz mıyız?" İçimi çekerek sordum. Buz pateni pistinde gezinmekten, öpüşmekten, dokunmaktan, yemek yemekten ve sevişmekten başka bir şey yapmadığımız o güne geri dönmek istiyordum. "Şunu izle." Yüzümü tamamen ona döndüm. Sinsi bir gülümsemeyle birkaç adım geriye doğru yürüdüm ve kollarımı planladım. "Hazır mısınız?"

"Ne için?"

Dengem bozulana kadar topuklarımın üzerinde geriye yaslandım, sonra bir *çıtırtıyla* karın içine düştüm. Kollarımı ve bacaklarımı zıplar gibi sallayarak sırttım. "Bakın," dedim. "Kar meleği yapıyorum."

"Anlıyorum."

Ucuz montumun içinde donup kaldım, saçlarımın uçları ıslandı ama dirseklerimin üzerinde doğruldum ve ona gülümsedim. "Gel benimle bir tane yap."

"Bunu yapmanı izlemek hoşuma gidiyor," dedi sigarasının izmaritini mincıklarken, gözlerinde eğlence vardı.

"Eğer bir tane yapmazsan, seni buraya getirmenin başka bir yolunu düşünmek zorunda kalacağım." Kaşlarını kaldırıp bana bakarken ben de biraz kar toplayıp sıkıca paketledim; bu, görmezden gelmeye niyetlendiğim bir uyarıydı. Harekete geçmeyince kartopunu ona doğru fırlattım ve omzunu kıl payı iskaladım.

Hiç irkilmedi bile. "Nişan alma konusunda çalışmalısın," dedi göz kırparak. "İyi. Sen kazandın." Ayağa kalktım, belimden eğildim, üzerimdeki karı fırçaladım.

Pantolon. Bir yandan çoraplarımı düzeltir gibi yaparken bir yandan da gizlice daha fazla mühimmat hazırlıyordum. Bakmadığından emin olmak için göz ucuyla bakarak doğruldum, ona vurmaya çok daha hazırdım. Kartopunu fırlattım ve göğsüne öyle sert çarptı ki sigarası ağzından kaldırıma düştü.

Burun deliklerinin alevlenmesine bir kahkaha attım. İkimiz de koşmaya başlamadan önce birkaç gergin saniye birbirimize baktık. Sokağın yarısına geldiğimizde beni belimden yakaladı ve havaya kaldırdı. Bir kahkaha nöbetine teslim olsam bile, ona karşı mücadele ettim ve beni taşımamasını olabildiğince zorlaştırdım.

W'nin girişinden hemen önce beni başka bir kar yığınının içine fırlattı ve yanıma düştü. "Açık olmak gerekirse, bu senin kazandığın anlamına gelmiyor," dedi, o gece Big Bear'daki havuzda yaptığı gibi sırt üstü uzanarak. Etkileyici kanat açıklığına yer açmak için yana kaydım. Manning tarihteki en büyük kar meleği olması gereken şeyi yaptı, sonra elini bana doğru uzattı. Beni kendisine doğru çekmesine izin vererek elini tuttum.

Çenemi onun geniş göğsüne yaslayarak yüzüstü yuvarlandım. Ciddi Manning bu anı mahvetmeden önce, "En sevdiğin renk ne?" diye sordum.

"Bu çok kolay. Mavi."

"Tahmin etmeliydim," dedim. "Bütün erkekler maviyi sever."

"Benim düşündüğüm tonda değil. Daha çok bebek mavisi ya da turkuaz su-"

"Okyanus. Neden?" diye sordum. "Dünyada en sevdiğin yer orası mı?"

"Hayır."

"Herhangi bir yerde olabilseydin nerede olurdun?"

"*Sen* nerede olurdun?"

İçgüdülerim sahili söylemek yönündeydi - orası benim evimdi ya da bir zamanlar öyleydi. Yine de artık o kız mıydım? Yıllar geçtikçe zevklerin değişmesi normal değil miydi? "Burası, sanırım."

"O kadar emin konuşma," diye takıldı, saçımdaki karla karışık yağmuru temizlemek için uzandı. "New York olmasa da olur, Lake."

"Neden olmasın ki? Arkadaşlarım burada. Bir kariyer yapıyorum. Sevdiğim bir kuaförüm bile var." Dudaklarımı büzdüm. "Burada bir hayat kurdum."

"Ama Güney Kaliforniya'yı orayı sevmediğiniz için terk etmediniz. New York tek seçenek gibi geldiyse ..."

Sırf onun yanıldığını kanıtlamak için tartışmak istiyordum ama gerçek şu ki, bazen kendimi şehre ait hissetmiyordum. Kumda ve tuzlu suda yalınayak oynayarak, güneş altın sarısı saçlarımı beyaza çevirerek büyümüştüm. Burayı sevmediğimden değil, ama bazen şehrin bana gerçek evim gibi gelip gelmeyeceğini merak ediyordum. "Peki ya dağlar?" diye sordum. "Seni hiç Big Bear'da olduğun kadar mutlu görmemiştim. Olmak istediğin yer orası mı, doğayla iç içe bir yer mi?"

"Senin olduğun yerde olmak istiyorum," dedi. "New York senin hayalindeki ev olabilir, ama benimki sensin."

Tüylerim diken diken olmuştu. Manning ellerini sırtımda gezdirdi ama beni etkileyen soğuk değil, sözleriydi. Doğruldu ve bir bacağımı kucağına atarak üzerine oturdum. "Bir dağda yaşamak istiyorum," dedim onun üstünden, "tıpkı böyle. Büyük ayımla birlikte."

Gırtlaktan gelen bir hırıltıyla beni belimden yakaladı. "Demek Goldilocks vahşi bir hayvanı evcilleştirebileceğini düşünüyor?" diye sordu, ne kadar evcilleşmemiş olduğunu hissedebilmem için beni kucağında kaydırarak. "Ne dilediğine dikkat etmeli."

"Bir ömür boyu sürse bile denemek istiyor."

"Gözlerini kapat," dedi. "En mutlu olduğun zamanı hayal et."

Belki de ayı muhabbeti yüzündendi ama aklım geçmişe, Genç Yavrular Kampı'na gitti, kafeteryada Manning'e gizlice bakarken ya da kampçılar yattıktan sonra danışman saatinde ya da kahvaltıdan önce, Yansıma için gözlerimizi kapatmamız gereken zamanlarda. Manning'in tutuklandığı sabah, polisler gelmeden hemen önce onunla bir an paylaştığımızı unutmuştum. Kamyondaki geceden sonra, Yansıma sırasında gözlerimiz buluşmuş, sanki bir şeyin başlangıcıymış gibi aramızda elektrik uğuldamıştı.

"Ne oldu?" diye sordu. "Seni gülümseten ne?"

"Kamp," dedim. "Bütün hafta senin etrafında olmayı sevdim. Ve ata binmek. Çok eğlenceliydi."

"Öyleydi." Ellerini kalçalarımda gezdirdi. "Orası senin mutlu olduğun yer mi?"

Peki ya benimle ilgili olmayan anılar?"

Tekrar geçmişe gittim, bu sefer Noel tatilinde geceleri masa oyunları oynadığımız, Tiffany'nin kazandığında çılgılık attığı, kaybettiğinde bağırarak ve babamın kendini kaybedip Noel'i mahvetmemek için mücadele ettiği günlere. Ben yedi, Tiffany on yaşındayken bir sabah uyandığımızda ağacın altında bir Labrador yavrusu bulmuştuk. Ona *Scooby Doo*'daki Daphne'nin adını vermiştik ama altı ay içinde hastalanmıştı. Tiffany'nin o köpeği ne kadar çok sevdiğini gören babam binlerce dolarlık veteriner masrafı yapmıştı ama

onu kurtaramamıştı. Tiffany yıkılmıştı. Gözlerimi açtım ve ayağa kalkmaya başladım. "Artık bu oyunu oynamak istemiyorum."

Manning doğrulup pantolonumdaki karları temizleyişimi izledi. "Bu bir oyun değil, Lake."

"Bunu neden yaptığınızı anlamıyorum. Beni nelerden vazgeçtiğime bakmaya zorlamanın ne anlamı var? Fikrimi değiştireceğimi ve sana onu terk etmemeni söyleyeceğimi mi umuyorsun?"

"Hayır. Sadece önümüzde ne olduğunu anlamanı istiyorum. Tiffany'yle konuştuktan sonra geri dönüş yok." Bana elini uzattı. "Buraya gel."

"Hayır."

"O zaman kalkmama yardım et."

Elini tuttum ama kısa süren bir güç savaşından sonra kendimi yine karların içinde buldum, parmaklarını belimde gezdirirken inatla bir kahkaha attım. "Göbek adın ne?" diye sordu. "Duvardaki o gün bana hiç söylemedin ve o zamandan beri bilmek istiyorum."

"Yıllar boyunca ailemin herhangi bir üyesine sorabilirdiniz," diye belirttim.

"Bana söylemeni istedim."

"Dolly," dedim, "ve bundan nefret ediyorum."

"Dolly." Yanağımdan öptü. "Dolly Kaplan Gölü."

"Manning Raymond Sutter."

Şaşırmış görünüyordu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Tutuklanmanızla ilgili bazı evraklarda gördüm."

"Hadi, Dolly Kaplan Gölü. Benim goldilocks'um, benim küçük kuşum." Ayağa kalktı, beni yukarı çekmek için elini uzattı. "Altın saçların ıslak, kanatların da öyle."

OceanofPDF.com

GÖL

T Manning'in otel odasında özel bir şey yoktu - dört gecedir yatılmamış, büyük, bembeyaz bir yatak.

Bir giysi çantasını astığı dolabın yanında açık, düzenli valizinin bulunduğu bir bagaj standı. Kırmızı ışığı yanıp sönen bir telefonun yanında duran logolu bir not defteri ve kalemin bulunduğu bir masa. "Mesajlarınız var," dedim.

"Biliyorum." Sanki cep telefonunu hatırlamış gibi onu çıkardı ve pantolonuna sildi. "Lanet şey ıslandı."

Medya konsolunun üzerine koydu ve Tiffany'den gelen cevapsız aramalarla aydınlandı. Paltomu çıkardım. Pantolonumdaki ve saçımdaki eriyen kar aniden daha az tuhaf, daha çok soğuk ve yapışkan hissettirdi. "Haklıymışsın," dedim, yanıp sönen kırmızı ışıktan başka bir yere bakarak. "Burayı sevmiyorum."

Manning beni omuzlarımdan çevirerek gövdesine sarıldı. "Zor olduğunu biliyorum ama güçlü olmana ihtiyacım var Lake. Yüzde yüz içinde olmazsak bu işin üstesinden gelemeyiz."

Hızlıca yukarı baktım. Manning'in şüpheleri olabileceğini düşündükçe midem bulanıyordu, bunu ne kadar çok istediğimi anlatmaya yetecek bir yüzde yoktu. "Ben varım," diye söz verdim.

Yanağımlı okşadı, sonra da öptü. "Mavinin bu tonunun neden en sevdiğim renk olduğunu biliyor musun? Sıcak bir yaz gününden beri onu neden sevdiğimi

1993'te? Gözlerin olduğunu söylememe gerek yok. Gölüm. Sen benim en sevdiğim renksin."

Ben de ona sarıldım ama gözlerimin kız kardeşimin gözlerinden bir ton daha koyu olduğunu düşünmeden edemedim. Benimkiler durgun ve sığ bir göldü, ama onunkiler uçsuz bucaksız, çılgın bir okyanus rengindeydi.

"Titriyorsun," dedi. "Duşa gir. Mesajları kontrol ettikten sonra sana katılacağım."

Kırmızı ışık bana yanıp sönmeye devam etti. Kişisel hissettirdi, bir yargı gibi

-Sanki Manning duş almadan önce onun mesajlarını dinlemek Tiffany'yi bana tercih etmekle eşdeğermiş gibi.

Banyoya girdim ve suyu sıcak açtım, altında gözlerim kapalı durdum. Tiffany son birkaç gün içinde Manning'e kaç kez ulaşmaya çalışmıştı? Ben yokken konuşmuşlar mıydı? Bundan bahsetmemişti ama ben de sormamıştım. Bilmek istediğimden emin değildim.

Döndüğümde Manning camın diğer tarafındaydı ve ıslak giysilerini çıkarmaya çalışıyordu. Gözlerinin altında, onu kâbus gördükten sonra lavaboda bulduğum geceki gibi koyu halkalar vardı. Benimle birlikte mışıl mışıl uyumuştı, ya da ben öyle sanıyordum. Ama belki de hiç uyumamıştı. Bütün hafta boyunca Manning'in başka bir hayatı olduğu gerçeğini görmezden gelebildim, ama onun var mıydı? Tabii ki yoktu. Onu hiç düşünmemesini beklemem imkânsızdı, kız kardeşimi, onu son gördüğümünden beri her gün birlikte olduğu kadını.

"Mesajlar Tiffany'den miydi?" Kapıyı açıp içeri girdiğinde sordum.

"Evet."

Yutkundum. Kendi akıl sağlığım için Tiffany'ye yaptıklarımı görmezden gelmeye devam etmek istiyordum ama bu sadece ona değil, Manning'e de haksızlıktı. "Ne dediler?"

"Bilmek mi istiyorsun?" Duşun altında durmak için eğildi. O kadar büyüktü ki tüm suyu aldı ve ben orada öylece damlayarak durdum.

"Sanırım."

"Hiçbir şey yok," dedi. "Bana ulaşamadığı için endişeleniyor. Onu aramamı istiyor."

"Onunla en son ne zaman konuştunuz?"

"Geldiğimde," diye sessizce itiraf etti. "Ama o zamandan beri değil."

Tiffany endişeliydi ve endişelenmekte de haklıydı. *Benim yüzümden*, öz kardeşi yüzünden. Kocasının günlerdir elimdeydi ve gerçekten yüzleşmek zorundaydım - muhtemelen burada neler olduğunu biliyordu. "Bunu ona nasıl yapabilirim?" diye sordum. "Yaptığım şeyi zaten yapmıştım ve hâlâ nasıl yapabiliyorum?"

Kendini yıkamaya başladığında otelin sabun kalıbı onun büyük elinde daha da minyatür görünüyordu. "Bunu sormak için çok geç," dedi, suyu bana geri vermek için hareket ederek. "Çoktan bitti."

"Aramasına geri dönecek misin?"

"Yapabilir miyim bilmiyorum." Başını iki yana salladı. "Sesi gergin geliyordu. Eğer onu tekrar ararsam ve burada olup olmadığını sorarsa, ona yalan söyleyemem. Ama evliliğimi telefonda bitirmeyeceğim."

Rahatlatıcı, buharlı bir duş olması gerekirken soğuk, sert gerçeklik kendini sıkıştırırken bit pazarı yüzüğümü çevirdim. "Sence biliyor mudur?"

"Yapmak zorunda. Gelebileceğimi öğrendiğinden beri surat asıyor. New York'a. Yıllar önce sana zarar verdiğini biliyordu ve şimdi burada olduğum için endişelenmesi gerektiğini biliyor." Göğsünü sıvazladı. "Tiffany'yi herkesten daha iyi tanıyorum ve sana olan ilgimi görmezden gelmek için uzun zaman önce kendisiyle bir anlaşma yaptığından eminim. Benim gibi o da bunun gizli kalabileceğini düşündü."

"Sana yapamayacağını söylemeye çalıştım," dedim sesim kalınlaşarak. Artık bundan kaçamazdım. Manning ve Tiffany'nin birlikte bir hayatı vardı ve bu onun yaptığı seçimler yüzünden olmuştu. "Bütün o yılları benimle asla birlikte olmamayı planlayarak geçirdin. Hayatıma devam etmek, seni unutmak için ne kadar çabalasam da *asla başaramadım. Sensiz bir hayatı asla planlamadım.*"

"Seni unutmadım Lake. Unutmuş olsaydım burada olur muydum sence?"

"Fikrin birkaç gün içinde nasıl bu kadar değişebiliyor?"

"Değişmedi ve birkaç gün de sürmedi. Seni hep istedim, ama bazı şeylerin netleşmesi için sensizliği yaşamam gerekti. Dört yıl sonra buraya gelmek ve sana karşı hissettiklerimin hiç de azalmadığını görmek, belki de senin için gerçekten *iyi* olabileceğimi görmek, artık gerçeği kabul edebilirim. Sen ve ben birlikte olmalıyız ve olabiliriz, ama yarın o uçağa binmeden önce durumla ilgili gerçeklerle yüzleşmelisin."

Gerçek şu ki, Manning hayatını Tiffany ile geçireceğine yürekten inanmıştı. Ve bu, tüm bunlardan daha çok acı veriyordu. "Bizim için biraz umudun olsaydı onunla asla evlenmezdin."

"Hiç umudum yoktu," diye doğruladı.

Buna ne diyeceğimi bilemedim. İkimizden asla vazgeçmemiştim. Onun için bekaretimi korumuştum. Diplomamı gururla kabul etmiş, duyduğunda onun da aynı şeyi hissedeceğini ummuştum. Bana yaptığı mücevher kutusunu, tuttuğumda köşeleri derimi kesmesine rağmen saklamıştım. Ama onun için tam tersi geçerliydi. Umudunu yitirmişti ya da belki de hiç yitirmemişti. "Bana onu sevmediğini söyledin," dedim. "Başka ne bilmem gerekiyor? Bu yeterli değil mi?"

"Kız kardeşin ve benim iniş çıkışlarımız oldu ama boşanmanın geldiğini göreceğini sanmıyorum. Görmezden gelme konusunda bir profesyonel. İpoteğin üstüne bir de tadilat masraflarını karşılamak için fazla mesai yapıyorum ki bu çok saçma çünkü zamanım olsaydı kendim de yapabilirdim ama birinin bunu ödemesi gerekiyor. Tiffany *sürekli* istese de düğünden sonra babandan daha fazla para almayı reddettim."

Bilmek istediğim için değil ama Manning için hayatının nasıl olduğunu anlamam açıkça önemli olduğu için kendimi dinlemeye zorladım. "Çalışmıyor mu?"

"Nordstrom'da alıcı olarak çalışıyor ve işinde gerçekten çok iyi." Durulanmak için suyun altına girdi. "Doğru yola girdikten sonra hızla yükseldi."

Nedense bu beni onun gölgesinde kaldığım günlere geri götürdü. Alışveriş yapmayı hep sevmişti ve şimdi bunu yapmak için para alıyordu. Babamla olan ilişkimden şikâyet ettiği onca şeyden sonra, bana rağmen kendine harika bir hayat kurmuş gibiydi. "Aferin ona."

Sabunu yere bıraktı. "Yine de bir aile istiyor."

"*Tiffany* bir aile mi istiyor?" diye sordum. "Çocuklardan nefret ettiğini sanıyordum."

"İnsanlar değişir. Artık yirmi altı yaşında. Nordstrom'un çocuk kataloğu için giydirip birlikte poz verebileceği küçük bir kızı olacağını düşünüyor."

"Yani aslında çocuk istemiyor. Sadece daha fazla ilgi çekmek için bir yol arıyor."

Beni izlerken çenesine masaj yaptı. "Balayından sonra bundan bahsetmeye başladı. Geçen yıl, bu seyahate çıkacağımı bilmeden önce, Tiffany'ye 2000 baharında tadilat biter bitmez bebek denemeye başlayacağımızı söyledim."

"Birkaç ay sonra." Yıllar boyunca en karanlık anlarımda, annemin Tiffany'nin hamile olduğunu söylediğini hayal etmişim, ama o zaman bile, bir aileye sahip olduklarını belirsiz, soyut bir anlamdan daha fazla hayal edememişim. Yine de o telefonu aldığımı canlı bir şekilde hayal edebilirdim ve etmişim de. Boğazımın derinliklerinde gözyaşları birikti. "Onunla bir aile mi kurmak istiyordun?" diye sordum.

"Bir *aile* istiyordum Lake. Bir yıl önce bunu ona söylediğimde, şartlı tahliyem sona erdiğinde New York'a geleceğimi biliyordum. Ama o zamanlar, seni kontrol etmekten başka bir şey yapmak için kendime izin vereceğim hiç aklıma gelmemişti."

Birbirimize baktık. Aklımda Tiffany hâlâ birlikte büyüdüğüm, ailemize sorun çıkaran, seks hakkında gelişigüzel konuşan, tek bir şeyle, kendisiyle ilgilenen o kibirli genç kızdı. Manning'in tarif ettiği kadınla bunu nasıl bağdaştıracaktım? Tiffany'nin anne olmak istediği, Manning'in ise anne olmak istediği gerçeğiyle nasıl yüzleşecektim?

Ve bu kadar erken başlamayı planladıklarını? Bunu onlardan alıyordum. "Anlıyorum," dedim. "Yaptığımız şey yanlış." Duşumuzun mahremiyetinde, başka kimsenin bizi duymadığı, tanımadığı, neler yaşadığımızı anlamadığı bir yerde, "Ama bu benim fikrimi değiştirmeye yetmiyor. Sen fikrini değiştirdin mi?"

"Çok uzun süre uzak kaldım," dedi. "Sana her şeyden çok ihtiyacım var. Sana ne kadar ihtiyacım olduğunu görmüyor musun?"

Gözlerim vardı; ihtiyacını gün gibi görüyordum. Duşta çırılçıplaktık ve soyunduğundan beri sertleşmişti ama kastettiğinin bu olduğunu sanmıyordum. Düzeltemediğim şeyler için öfkelenmek, biraz olsun New York'a gelmeden önceki hayatıma geri çekilmek istiyordum. Ona kızmaya ve mutsuz olmasını acı acı ummaya izin verdiğim hayata. Bundan da öte, ellerinin üzerimde olmasını istiyordum. Hiçbir şeyin onun tarafından dokunulmak kadar iyi hissettirdiğini hatırlamıyordum. Bu yüzden ona gittim ve beni sarar sarmaz göğsüne yaslanarak ağladım. Tiffany için, ondan aldığım şey için ve onunla uzun zamandır yakın olmasak da, Manning ona söylediğinde kardeşimi kaybedeceğim için ağladım. Temelli olarak.

"Özür dilerim, Birdy," dedi. "Ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin. Korku gözümü kör etmişti ve hatalar yaptım."

Gözyaşlarımın bulanıklaştırdığı yüzüne baktım. Bunu itiraf ettiğini ikinci kez duyuyordum ve yutkunurken acı çekiyormuş gibi görüldüğünden, belki de söylemesi en zor şeyin bu olduğunu düşündüm - bunun onun hatası olduğunu. Hiçbir şeyimiz kalmamıştı, ikimizin de saklanabileceği hiçbir yer yoktu, yaptığımız ve yapmak üzere olduğumuz korkunç şeyleri itiraf etmek zorundaydık.

"Onunla evlendiğine pişman mısın?" Fısıldadım.

"İkinizi de incittiğim için pişmanım." Elini saç çizgimin üzerinde gezdirdi. "Bana daha önce ne düşündüğümü sorduğunda ve ben de *evlilik* dediğimde, onu değil seni düşünüyordum. Ne istiyorsun Lake?"

Nutkum tutulmuş bir şekilde ona baktım, onunla tanıştığım günden beri birçok kez yaptığım gibi. Sokakta üzerimde yükseliyor, diğer her şeyi engelliyor, beni tüketiyor, büyülüyordu. Bu gece belki de ilk kez onunla bu işte birlikte olduğumuzu, bir erkeğe ayak uydurmaya çalışan bir kız olmadığımı hissetmeye başlamıştım.

Manning düşün bankına oturdu ve beni kalçalarımından tutarak kendine çekti. "Ne istiyorsun?" diye tekrarladı, gözleri benimkilerin üzerindeydi. "Nasıl bir hayat hayal ediyorsun?"

Sadece onu hayal ettim. İstediğim tek şey elimin altında olmadığında, ayrıntıların bir önemi kalmamıştı. Kaliforniya'dan ayrıldıktan sonra onunla evlenmeyi, sahilde uzun yürüyüşler yapmayı ya da mum ışığında akşam yemekleri yemeyi hayal etmemiştim. Sadece onu özlemiştim ve bir kez daha dokunmak, bir kez daha bakmak, o çok iyi paylaştığımız özel anlardan birini daha yaşamak istiyordum. Elimi mürekkep gibi ıslak saçlarına koydum. "Bilmiyorum."

"Evet biliyorsun."

Ne pahasına olursa olsun *onu* istiyordum. Dileğini gerçekleştirmek ve onu bir babaya dönüştürmek istiyordum. Gerçek buydu ama bunu kendimden zorla çıkaramazdım, her ne kadar onu bekleyen şey yüzünden muhtemelen bunu bilmesi gerekse de. "Bu konuda konuşmak istemiyorum. Burada, bu otelde olmaz. Hâlâ onunla b i r l i k t e y k e n olmaz."

Tartışacağını sandım ama onun yerine "Anlıyorum" dedi.

"Ona bizden bahsedecek misin?" diye sordum. "Yoksa sadece boşanmak istediğini mi?" "Bilmek zorunda. Hepsi bilmek zorunda. Ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Sadece onu, anneni ve babanı düşünmek zorunda değilim, bir de işin hukuki tarafı var, işim yokken avukat tutmak ..."

Konuşmaya devam etti ama kanımın kaynaması için tek duymam gereken "*baba*" idi. İçinde bulunduğumuz durumun çoğu onun suçuydu. Zaman geçtikçe, babamın Manning ve Tiffany'yi bu duruma ittiğine daha çok ikna oldum.

Beni okula odaklamak ve Manning'den uzak tutmak için birlikte çalışıyorlardı. "Seni kalmaya ikna etmeye çalışacak," diyerek sözünü kestim. "Bir şeyler yapacaktır."

"Hiçbir şey beni uzak tutamaz, Birdy. Sana geri döneceğim."

"Ne zaman?"

"Sana söyleyebilseydim, söyledim. Bunu bilmeme imkan yok."

Ben burada onu beklerken o Tiffany'ye döndüğünde nasıl hissedeceğimi düşündüm. İnanılmaz derecede zor olurdu. Onunla birlikte olacaktı. Benim için onu incitecekti. "Belki ben de seninle gelmeliyim."

"Bence yapmamalısın."

Düşün rahatlatıcı buharı, küvetin zeminine vuran su damlalarının ritmik sesi, Manning tarafından kucaklanmanın verdiği mutlak zevk - bunların hiçbiri midemdeki çukuru yerinden oynatamazdı. Manning'den bunu tek başına yapmasını isteyebilir miydim? Tiffany, hayatını altüst ettiğimde yüzüme bakma şansını hak ediyor muydu?

"Ama o benim kız kardeşim."

"Eğer oradaysan, bu senin peşini bırakmayacak bir hatıradır Lake. Sana bu anıyı senin için taşıma hediyesini verebilirim."

Manning her zaman bizim yükümüzü omuzluyordu. O gece sahilde söylediği sözleri unutmamıştım, benim bile bilmediğim şeyleri benim üzerime yıkmamak için nasıl taşıdığını. Yanağına dokundum. "Bana her zaman kalkan olmak zorunda değilsin. Artık büyüdüm. Korunmaya ihtiyacım yok."

"Başka türlüünü istemediğimi biliyorsun." Beni daha yakına çekti, göğüslerimin arasını öptü. Dudaklarını sertleşmiş meme uçlarımin üzerinde, belimden aşağıya doğru gezdirdi. Elleri belimden ayak bileklerime kadar ulaşabildiği her yerde dolaştı. Ağzı daha aç hale geldi. Dudaklarının değdiği her yerde kızarıklıklar oluştu.

"Sana doyamıyorum," dedi boğuk bir sesle. "Sensiz geçirdiğim her geceyi atlatmamı sağlayacak şey, geri döndüğümde kendimi tutmak zorunda kalmayacağımı bilmek. Durmak zorunda kalana kadar sana tekrar tekrar sahip olabileceğim çünkü bir tur daha seni öldürebilir."

"Beni asla öldüremezsin," diye nefes nefese kaldım. "Bu şekilde değil."

Karnımı öptü, sonra iki avucunu karnımın üzerinde düzleştirdi. "Göl," diye mırıldandı.

Yumuşarken üzerimdeki ellerine baktım. "Manning."

"Şimdiden hamile olabileceğini biliyorsun."

Titredim, kendimi onun omuzlarında sabitledim. Bir kez kendimizi o ana kaptırmıştık; bu geleceğimizin gidişatını değiştirmeye yeter miydi? Zor olacaktı. Param yoktu; onun da işi olmayacaktı. Önümüzde çok fazla acı vardı ve bu bir çocuk için uygun bir ortam değildi. Ama ters gidebilecek her şey zihnimden süzülürken, Manning'in sesinin korkmuş, hatta şaşırmış gibi gelmediğini fark ettim. "Ya öyleysem?"

"O zaman dokuz ay içinde bir bebek doğacak."

"Manning, dur." Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama ellerini belime koymuştu, ensesi karnımın hassas derisini tırmalıyordu. "Yapamayız," dedim. "Ne yapabiliriz ki? Ertesi gün hapı almalıyım."

"Evrenle aramı düzeltmek için bir şans istiyorum," dedi. "Babamın tam tersi olmak için."

"Bunların hepsine sahip olabilirsin ama şimdi değil. Bebek sahibi olamayız, Manning." Bu ifade o kadar saçmaydı ki gülmek zorunda kaldım. "Yapamamız için o kadar çok neden var ki."

"Ne

yapamam?"

"Bebek sahibi

olamam."

Manning aniden ayağa kalktı ve beni geri adım atmaya zorladı. Duşu kapattı ve dışarı çıktı. Hareketleri anıydı, ruh hali kararıyordu. Ellerini banyo tezgahına dayayıp aynada kendine bakarken ben banyo paspasına bastım ve paspası ıslattım.

"Delirdin mi sen?" diye sordum.

Simsiyah saçlarından lavaboya su damlıyordu. Onu hiç görmediğim kadar tahrik olmuştu, gözleri ateş gibiydi, parmak eklemleri tuttuğu için beyazlamıştı, penisinin başı morarmıştı. Bana bir kolunu açtı ve ben de önünde durmaya gittim.

Aynaya sırtımı dönüp beni kafeslemesine izin verdim. Tam boyuna kadar yükseldi. Yalın ayak, zar zor çenesine kadar gelebildim.

Ellerini tekrar karnıma koydu. "Doğru zaman olmadığını biliyorum ama sana bir bebek koymak istememe engel olamıyorum. İçimdeki o ilkel yanı ortaya çıkaran tek kişi sensin -korumak, sağlamak, eş olmak."

Midem o kadar acı verici bir şekilde gerildi ki, nefesimi içime çektim. O ana kadar böyle bir duygunun erotik olabileceğini hiç düşünmemiştim. "Manning."

Dizlerini büktü ve içime girmeden kendini ıslak kalçalarımın arasına kaydırды. "Bu sadece benim içgüdüm. Seni becermek. Sana mümkün olan her şekilde sahip olmak. Kimsenin bizden alamayacağı bir şekilde sana sahip olmak." Sesi homurdandı. "Bacaklarını etrafımda kapat."

Burnumdan nefes alarak, karnımı tutup kalçalarımın arasında ileri geri iterken kendimi tezgahın kenarına dayadım. "Daha çok erken," diye mırıldandım ama gerçeği inkâr edemezdim. Hamilelik zaten küçük de olsa bir olasılıktı.

Biraz yükseldi ve aletini kıcımın yanaklarında gezdirdi. En mahrem bölgeden geçerken gerildim, dokunmasına izin vermek hiç aklıma gelmemişti. Kulağıma fısıldarken aynadan bana karanlık bir şekilde baktı, "Başka zaman."

Tüylerim ensemden canlandı, sözleri omurgamdan aşağıya doğru kayıyordu. Dudaklarımı arkadan araladı ve içime girmeye başladı. "İçine boşalmayacağım," dedi. "Ama döndüğümde doğum kontrol hapı kullanmanı istiyorum, en azından daha fazlası için hazır olana kadar."

Daha fazla. Manning ve ben *daha fazlasına* sahip olacaktık. İçime girdiğinde kenardaki tutuşum sıkılaştı. İlk penetrasyona asla alışamayacağımdan emindim. Beni seksin diğer kısımları kadar, belki de daha fazla tahrik ediyordu, ama en azından şimdilik, aynı zamanda kazığa oturtulmuş gibi hissettiriyordu. "Durma," dedim.

İçime girerken birbirimizi izledik, ta dibime kadar. Sonra beni tezgâha doğru götürdü, dizginlenmeden, tereddüt etmeden, sanki ilk kez yapıyormuşuz gibi, sanki bunu defalarca yapmıyormuşuz gibi

Pazartesi'den beri. Manning önce benim doruğa ulaştığımdan emin olmak için büyük özen gösterdi, ben yansımda izlerken klitorisimi çalıştırırken itişlerini yavaşlattı.

Tarif ettiği tüm geri dönülmez yollarla sahiplenilmek ve sahiplenilmek için içimde gizli kalmış bir arzuyu açığa çıkarmıştı. Bizim için, onun da dediği gibi, geri dönüşü olmayan bir şeydi. Belki de gidiyor olmasından ya da ona bir bebek verme içgüdüsünden kaynaklanıyordu ama aynadaki bakışlarını tuttum ve "İçime gel" dedim.

"Yapamam," dedi ama dirseklerimi arkama çekerek beni daha da sertleştirmek için koz elde etti. Ağzı kulağımda sıcaktı. "Bunu sana nasıl yapabilirim?"

"Çünkü bunun için yalvarıyorum."

"Tanrım, Lake. *Siktir.*" Kollarımı bırakıp kalçalarımı kavradı ve göğsünden hırıltılar çıkararak boşalırken beni yerinde tuttu. Bu sefer buna hazırdım ve sıcaklığının içimi doldurduğunu hissettim. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım ve her zaman istediğim gibi baştan aşağı ona aittim.

Lavabonun üzerine eğilmiş, aşağı inişini izliyordum. Başımı tuttu, saçlarımın arkasına anlayamadığım şeyler fısıldarken gözleri kapalıydı, sanki dua eder gibiydi. Prezervatif kullanmadığımız için kendimi suçlu hissetmem gerektiğini biliyordum ama Manning de en az benim hissettiğim kadar memnun görünüyordu. İlk defa haftanın sonu değil, hayatımızın başlangıcı gibi hissediyordum.

Tekrar duşa girdik. Saçlarımı ve bacaklarımın arasını yıkadı. Ben de onun vücudunu sabunladım, ellerimi göğsünün düzlemlerinde, kaslı karnının sert hatlarında ve pazılarının kıvrımlarında gezdirdim. Parmaklarımı damarlı ön kollarının kıvrımlarında gezdirdim, ta ki onu sert ve istekli bir şekilde avucumun içine alana kadar.

"Tekrar gitmeye hazır mısınız?" diye sordu.

Açlığımdan utanarak kızardım. "Sen değil misin?"

Yumruğuma biraz bastırdı. "Daha fazla kanıta ihtiyacın var mı?"

"Sana göstermek için bir şey getirdim,"
dedim. "Nedir o, Birdy?"

"Duştan çıkmalıyız."

Kurulandık ve ben de saçlarımı elimden geldiğince kuruladım. Tüm zor konuşmaları yapmıştık ve hâlâ bunu yapıyorduk. Sonunda gerçek gibi gelmişti, sanki Manning eve dönüyordu, sanki Manning *benim* olmuştu. Ona sürprizimi göstermek için o kadar heyecanlıydım ki, o hala beline bir havlu sararken onu banyodan dışarı ittim. "Henüz bakma," dedim, gece çantamı yere attım, karıştırmak için çok sabırsızdım. Beş yıldır giymediğim pijamalarımı bulduğumda banyoya koştum, üzerimi değiştirdim ve dışarı çıktığımda Manning'i küçük bir pencere aralığından sigara içerken buldum.

Odanın karşısında durup tepkisini bekledim. Hatırlayıp hatırlamayacağından emin değildim. Bana baktı, gözleri ince askılarda, pijama şortunun dantelli kenarlarında gezindi. Bir nefes çekti ve odanın içine doğru üfledi.

"Manning." "Huh."

"Duman."

Dalgın bir şekilde ellerini salladı, gözleri hâlâ bendeydi. O konuşmayınca, balo gecesi giymek için aldığım pembe pötikareli pijama takımına baktım. Tiffany yan odada uyurken Manning beni mutfak tezgâhına yatırıp neredeyse öpecekken giydiğim ince kaşkorse ve ona uygun şortun aynısıydı. "Bu-"

"Ne olduğunu

biliyorum." "Kayışı

ben diktim."

"Kayışın nesi vardı?" "O gece
yırtmıştın," dedim.

Boğazından kısık bir homurtu çıktı. Birlikte geçirdiğimiz zaman boyunca Manning'in genç halimin hatırlatılmasından hoşlandığını hissetmiştim. Nazikliğimiz

Hayatımızın o dönemindeki etkileşimler, yaşayabileceğimiz en yasak seks türüne dönüşebilirdi. Kendimi dizginlemek zorunda kaldığım tüm zamanları düşünür ve onlara göre hareket etmeyi hayal ederdim. Gece göle gittiğimiz o kamyonete erişimimiz olsaydı, onu içinde becerirdim.

Ancak, söze dökülmemiş rollerimizin ikimiz için de işe yaradığı doğru olsa bile, belki de bir sınır vardı. Artık Manning'in babasını ve geçmişte Manning'i bu kadar uç noktalara sürükleyen şeyin ne olduğunu bildiğime göre, bunu kendini hırpalamak için bir fırsat olarak kullanabilirdi. "Çok mu ileri gittim?" diye sordum.

Gökdelenler arkasında yükseliyor, ışıklı pencereler karanlığı süslüyordu. Hareket etmedi ama gözlerindeki bakış *gel* diyordu. Yalınayak odayı geçtim. "Her şey yolunda mı?" diye sordum. "Üstümü değiştireceğim."

Bir eliyle havlusunu düzeltirken nikotinden bir nefes daha aldı. "Manning?"

"Evet."

"Bir şey söyleyecek misin?"

"Hayır."

"Neden olmasın?"

Sigarasını dış pencerenin pervazında söndürdü ve ayağa kalktı. Ellerini omuzlarıma koyarak, bacaklarımın arkası yatağa değene kadar beni geriye doğru yürüttü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Şortumun ipini çözdü. "Seninle tatlı pembe pijamalarla sevişiyorum Birdy, yaptığım şey bu."

OceanofPDF.com

MANNING

I kollarımda pembe pijamalı bir prensesle uyandım. Gecenin ilerleyen saatlerine kadar onunla seviştikten sonra pijamalarını tekrar giydirmiştim. Şimdi bile, gözlerimi açtığımda ve altında göğüslerinin ana hatlarını gördüğümde

ince kumaşı, üstünün etek ucunun altındaki deri parçasını görünce açgözlü aletim seğirdi. Birkaç saattir onun içinde değildim ve daha fazlasını istiyordum.

Lake'in saçları duştan sonra taramadığı için aramızda dolaşmıştı ve bütün gece ellerimi saçlarında gezdirmiştim. Ayrıca harika kokuyordu. Burnumu içine gömdüm ve bu onun boynuna sokulmama, yanağına öpücükler kondurmama neden oldu. Daha yeni yatmıştık ama onunla geçireceğim zaman sınırlıydı. Öğleden sonra yetişmem gereken bir uçak vardı.

Onu sıkıca sarmıştım. Aylarca süren kış onu solgunlaştırmıştı, benim tenim ise bir tür canavar gibi kahverengi ve kıllarla kararmıştı. Bir an bu otelde olmamam gerektiğini, uyurgezer bir şekilde yatak odasına girdiğimi, artık kendime engel olamadığımı ve onu zorla aldığımı düşünerek paniğe kapıldım.

İçini çekti ve kıcını kasıklarına yasladı. "Manning?" "Evet, Birdy."

Yanakları biraz pembeleşti ve başını salladı. "Hayır, hiçbir şey. Sadece ne kadar mutlu olduğumu söylemek istedim."

"Hmm." Bunu yemedim. Her tatlı "*Manning?*"'in ardında bir şeyler vardı ve bunu yanına bırakmayacaktım. "Bir şey istiyorsun ama bana ne olduğunu söylemelisin," dedim. "Aklını okuyamam."

Sersemlemiş görünmemeye çalışıyordu. Bir süre sonra, "Manning?" diye tekrarladı.

Göğsüm bir kıkırdamayla gümbürdedi. Yüzündeki uykulu, doygun ifade onu daha da sevimli gösteriyordu. Kahretsin, ona yaptığım ve hala yapmayı planladığım müstehcen şeyler Ben gerçekten bir canavardım. "Ne oldu?"

"Geçen gece beni nasıl yaptığını hatırlıyor musun, hani ağzınla ve ellerinle?"

Gülmeye devam ettim.

"Hatırlıyorum." "Bunu tekrar yapabilir misin?"

"Seni bozdum."

"Sadece çok iyi hissettirdi."

"Acımıyor mu?" diye sordum.

"Birazcık. Bu yüzden ağzın çok güzel."

Dün gece aşırıya kaçmıştım. Onu sayamayacağım kadar çok kez almak istememiştim, ama doymak bilmiyordum. Geliyordum ve dakikalar sonra sertleşiyordum. O uçağa bindiğimde olacıklardan çok korkuyordum. Kalmak ve evde beni bekleyen tüm bu saçmalıklarla uğraşmamak istiyordum.

"Umurumda değil," diye ekledi. "Tekrar birlikte olmamızın ne kadar süreceğini bilmiyorum."

Panik bir kez daha göğsümü sıktı. Benden haber beklerken Lake için burası hiç de kolay olmayacaktı. "Muhtemelen bir süre ara vermeliyiz," dedim.

"Oh. Sen de mi ağrıyorsun?"

Bu sabah çok tatlıydı ve belki de gittiğim için bana eziyet etmek istemişti. "Hayır," dedim. "Şimdilik sadece burada seninle yatmak istiyorum."

Parmaklarını ön kolumda gezdirdi ve ben gözlerimi açık tutmak için mücadele ettim. Dün geceden ve son birkaç günden sonra bir hafta uyuyabileceğimi düşünmüştüm.

"Dün gece söylediğin tüm o şeyleri biliyor musun?" diye sordu. "Ciddi miydin?"

Neyi kastettiğini biliyordum ve iyi ya da kötü, hepsini kastediyordum. Sonuçları ne olursa olsun amına sahip olmam için bana yalvarıyor muydu? "Sikeyim evet."

Sanki kahkahasını tutuyormuş gibi yanakları yuvarlaklaştı. "Yani gerçekten benim *boktan* daireme mi taşınacaksın? O *çöplüğe* mi?"

"İşim bittiğinde çöplük olmaktan çıkacak." "Peki ya Val?"

Bacağımı onunkinin üzerinden geçirdim ve onu yatağa hapsettim. "Peki ya Val, lanet olsun?"

"Bizimle kalabilir, değil mi?"

Kirli sakalımı boynunun bir kısmına sürttüğümde ulumaya başladı. "Gıdıklanıyor," diye bağırdı, kaçmaya çalışıyordu. "Tamam, tamam. Val gelemmez!"

Onu serbest bıraktım. Zıpladı ve yatağın üzerinde zıplamaya başladı. "Sonunda gerçekleştiğine inanamıyorum," dedi, üstündeki kıyafet altındakini görebilmem için yeterince kabarmıştı. "Sen ve ben birlikte *yaşayacağız*."

Onu izledim, altın sarısı saçları, ışıltılı mavi gözleri beni büyüledi. O anda istediği her şeyi kabul edebilirdim. Buraya geldiğimden beri onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim, sanki ilişkimizin üzerindeki kara bulutlar kalkıyordu. "Evet, öyleyiz."

"Ve birlikte market alışverişi yaparız. Ve daireyi boyarız. Ve aynı yatakta uyuruz. *Her* gece."

"Tamamdır."

O kadar yükseğe zıpladı ki, uzanıp tavana dokundu. "Bu en güzel gün, hayır, hayır, hayır. Hayatımın en güzel *sabahu*."

"Tam günüm yok mu?" diye sordum. "Hayır, çünkü gitmen gerekiyor."

Gözlerimi ondan alamıyordum. Keşke bir sigaram olsaydı da bütün sabah burada uzanıp kendimi uyuşturarak onun zıplamasını izleyebilseydim. "Biliyor musun, artık birlikte olduğumuza göre," dedim, "böyle şeyler yaptığında ..."

Nefes nefese kalmıştı ve durup bana bakarken gülümsüyordu. "Ne?"

"Onları çıplak yapabilirsin."

Elleriyle yüzünü sakladı ama boynuna yayılan kızarıklığı fark ettim. "Çocukça davrandığımı düşünmüyorsun değil mi?"

Belki öyleydi ama onu böyle sevdiğimi bilmiyor muydu? Tüm bunlardan önce, Tiffany'nin onu çağırmaktan hoşlandığı gibi naif, aptal ve tutucu olduğu zamanlarda ona aşık olmamış mıydım? Onun bu yönünü korumak için defalarca aşırıya kaçmamış mıydım? Çocuksuluğa izin vardı. "Seni seviyorum," dedim.

"O zaman buraya gel ve benimle zıpla."

"Yatak zemine doğru giderdi."

Bir ayağıyla üzerime bastı, böylece şortunun paçasını görebildim. "Manzaranın tadını çıkarıyor musun?" diye sordu.

"Hem de çok." Dudaklarımı yaladım, ellerimi baldırlarında gezdirdim. "Üstünü çıkar."

Beş günden daha az bir süredir birlikteydik ve o hâlâ utangaçtı. Gözlerinde tereddütle, tankı soyup yüzüme bırakırken hareketleri yapmacıktı.

Bir kenara attım. "Zıplamaya devam et."

Hafif bir kahkaha atarak şilteyi göğüslerini sallayacak kadar zıplattı. Tanrım, o anda kendimi lanet bir kral gibi hissettim - tek tebaasını yutmaya hazırlanan bir kral. "Hiç düşünmemiştim," dedim, "bir milyon yıl geçse bile . .

.
."

Sırıttı. "Üstüne atlayacağımı mı?"

"Az önce ne dediğimi duydun mu? Seni seviyorum Lake." Onun da aynı şeyi hissettiğini biliyordum ama geldiğimden beri bunu söylememişti. Nedenini anlıyordum ama şimdi savaşa giriyordum ve onun beni zırhlandırmasına ihtiyacım vardı. Ellerimi daha yukarı kaydurdum ve nefesinin kesilmesine neden oldum. "Sen de istediğini söyle."

Orada durdu, göğsü inip kalktı, ifadesi ciddileşti. "İstediğimi biliyorsun."

"Öyleyse söyle, benim güzel, aptal kızım. Ayrı kaldığımız süre boyunca beni ayakta tutacak."

Şortunun üzerinden ona masaj yaparken bacakları titriyordu. Beni bekletti ve sonunda söylediğinde, sesi parmak uçlarıma yaklaştığı anı kadar yumuşak ve güzeldi. "Seni seviyorum," dedi.

Bunu bana sahilde söylediğinde daha önce de duymuştum ama sanki ilk kez duyuyormuşum gibi hissettim. Onu şimdi de o geceki kadar çok istiyordum, saatler önce onu hamile bırakmayı hayal ettiğim zamanki kadar çok, ilk kez kilitli olmayan kapısının önünde durup kendimle savaştığım zamanki kadar çok. "İyi kız," dedim. "Öylesin, değil mi? Bana ne kadar iyi olduğunu göster. Hepinizi bu açıdan görmek istiyorum."

Yavaşça şortunu çıkardı. "Böyle mi?" "İç çamaşırı da öyle."

Dediğimi yaptı ve ben de kolayca uzanıp başparmağımı tepesini kaplayan sarı buklelerin arasından geçirerek tatlı pembe amını seyir zevkim için ayırdım. "Bu görüntü ölüm döşeğime kadar benimle kalacak," dedim kesin bir ifadeyle. Elimden geldiğince kendimi tutarak ona dokundum. "Sen iyi bir kızsın," dedim bir parmağımı içine sokarak. "Seni çiğ çiğ sikebilirim ve sen benim için hâlâ ıslaksın."

İnledi ve o küçük sesle göz kapaklarım düştü. Onu keşfetmeye devam ettim, göt deliğine yaklaştığımda gerildiğini hissettim. Orada oynamama hazır olduğunu düşünüyor muydum? Hiç de değil. Gerçi ileride bunun için bolca zaman vardı. Yapacağım şeyin yarısını henüz bilmiyordu.

Ona ne yapacağını. Şimdilik, aklına gelen o iğrenç düşünceyi ve kızaran yüzündeki dehşet ifadesini izlemek eğlenceliydi.

Bir sonraki hamlemin ne olacağını düşünürken telefon çaldı. Ben donup kaldım, o da öyle. Cevap vermeden kim olduğunu biliyordum, o da biliyordu. Burada saat erkendi, bu da Kaliforniya'da şafak vakti olduğu anlamına geliyordu. Tiffany'yle konuşmak için bu geceye kadar beklemek istedim, yüz yüze gelene kadar, ama uçağa binmeden önce ona en azından kısa bir konuşma borçluydum.

Sonra görüşürüz. Şimdi zamanı değildi.

Zil sesi kesilene kadar hareketsiz kaldık. Lake'in yüz ifadesi düşmüştü ve uçuş için geri sayımın henüz başlamasını istemiyordum. Elimi karnıma götürdüm. "Gel otur ve ağzımla 'o şeyi' yapmama izin ver," dedim ona takılarak.

"Madem ısrar ediyorsun," dedi yüzüne yayılan bir gülümsemeyle. Üzerimden inmeye başladı ama bileğinden tuttum. "Nereye gidiyorsun?"

"Dediğin gibi oturmak için."

"Neden orada?" Onu aşağı çekerek sordum. "Ağzım tam burada."

OceanofPDF.com

MANNING

I Sabah saat onu biraz geçiyordu ve Lake'i yine çok yormuştum. Kırk beş dakika önce göğsümde uyuyakalmıştı ve neredeyse hiç kıpırdamamıştı. Yakında havaalanı için toplanmaya başlamam gerekecekti ama

Şimdilik burada kalıp elimi omurgasının altından boynuna ve sırtına doğru gezdirmekle yetiniyordum. Pürüzsüz bir cildi ve bebek gibi ince tüyleri vardı, rastgele çilleri bana çocukken Maddy'nin bana öğrettiği takımyıldızlarını hatırlatıyordu.

Lake o kadar huzurlu görünüyordu ki telefon çaldığında onu rahatsız etmemek için düşünmeden telefonu aldım. Yine de uyandı ve şimdi muhtemelen Tiffany hatta olduğu için onun altında sıkışmışım.

Boğazımı temizledim ve telefonu kulağıma götürdüm. "Alo?"

"Alo?" Tiffany söyledi. "Tüm söyleyeceğin bu mu? Sürekli arayıp duruyorum. Nerelerdeydin?"

Lake kaşlarını çatarak bana baktı. Elimi saçlarının üzerinde gezdirdim ve "Evet, üzgünüm Tiff. Bir saniye bekle."

"Şaka mı yapıyorsun?" diye sordu.

Lake ayağa kalkarken elimi ahizenin üzerine koydum. "Bize bir dakika verin," diye fısıldadım.

Başını salladı, banyoya girip kapıyı kapatırken etrafına bir battaniye sardı. Gidişini izledim, umarım dün gece

Lake ve benim bu konuyu konuşabilmemiz gerekiyordu. Önümüzdeki aylarda ona çok ihtiyacım olacaktı.

Telefonu tekrar açtım. "Hey. Buradayım."

"Endişelendim Manning. Gece geç saatlerde arıyorum ve cevap yok. Bir saat önce seni aradım ve orada değildin."

"Buradaydım," dedim. "Uyuyordum."

"Sabahın dokuzunda mı? Ne zamandan beri uyuyorsun?" Sesi sanki çoktan birkaç fincan kahve içmiş gibi tizleşmişti. "Ve bu haftanın geri kalanını açıklamıyor."

Gözlerimin iç köşelerini ovuşturdum. "Biliyorum." Bir açıklamam yoktu ve Tiffany'ye yalan söylemek istemedim, bu yüzden sadece "Meşguldüm," dedim.

"Meşgul müsün?" Sesi kesildi. Bu beni sarsarak uyandırdı.

Lake bunu duymak zorunda kalmasın diye sesimi alçaltarak yatak başlığına yaslandım. "Sorun nedir?"

"Seninle konuşmak için çok heyecanlıydım. Aradım, aradım ve şimdi sadece .

. . çok aptalca."

"Neden aptalca?" diye sordum.

"Neredeyse tüm hafta boyunca sana ulaşamadı. Tanrıya şükür babam toplantılara gittiğini söyledi, yoksa oraya uçardım."

"Abartıyorsun," dedim, ellerim sadece bu ihtimal karşısında terlemişti.

"Öyle miyim? Yoksa benden kaçıyor muydun?" Garip bir şekilde sessizleşti ve ben

Bir sonraki nefesini alırken bunun geleceğini biliyordu. "Çünkü sen -O ..."

Lanet olsun. Şimdi tamamen uyanıktım. Telefonunu açmak istemememin nedeni de tam olarak buydu. Tiffany Lake hakkındaki şüphelerini şimdi dile getirmeye karar verirse, ona karşı hislerimi halının altına süpürdüğümüz onca yıldan sonra, telefonda acımasız bir konuşma yapmak üzereydik. Bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım ve dirseklerimi dizlerime yasladım. "Tiff, ben ..." Başladım. "Döndüğümde bunu konuşabilir miyiz?"

"Hayır."

"Ne söylememi istediğinizi bilmiyorum."

Durakladı, arka planda *Good Morning America*'nın tanıdık sesleri vardı. Onu Robinsons-May'den aldığımız yumurta kabuğu rengindeki koltuğumuza kıvrılmış, işe gitmeye hazırlanmadan önce bir fincan kahve içerken hayal edebiliyordum. "Bu gece eve geleceğini söylemeni istiyorum."

Nefes aldım. "Eve geliyorum, ama-"

"O zaman boş ver. Aptalca değil." Televizyon sanki sesini kapatmış gibi sessizleşti. "Her şeye kötü bir başlangıç yapmak istemiyorum. Eve gel ve bütün bunları, New York'u arkamızda bırakalım."

Masa sandalyesinin arkasında asılı duran ve cebinden bir paket sigara çıkan kot pantolonuma özlemle bakarak iç çektim. "Neye başlayacaksın, Tiffany? Hâlâ toplanmam gerekiyor. Uyandıktan sonra seni havaalanından arayabilir miyim?"

"Manning, bebeğim, dinle." Duyulabilir bir nefes aldı ve sonra terfisini aldığı anda yaptığı gibi ciyakladı ve çoraplarla fayans koridorumuzdan aşağı kayd. Şaşırılmış bir halde kulağımı telefondan çektim, aynı anda "Hamileyim" dedi. "Ben de sana bunu söylemek için aramıştım, seni koca aptal" diye dalga geçerken çılgılık atmaya devam etti.

Telefon çınlayan kulağımdan güvenli bir mesafedeyken, onu yanlış duyduğuma yemin ettim. Dün geceki tüm bebek konuşmaları doğrudan kafama gitmişti. "Sen ne?" diye sordum.

"Bir *bebeğimiz* olacak, Manning."

Bu sefer sesini çok net duydum, o kadar hızlı fırladı ki ahizeyi düşürdüm ve peşinden koşmak zorunda kaldım. Neredeyse sarmal kabloya takılıp düşüyordum ve telefonu tekrar elime aldığımda şöyle diyordu: "... inanabiliyor musun? Baba olacaksın, tam da istediğin gibi."

Bana ilk çarpan *gurur* duygusuydu - bebeğim, baba olacaktım - ama bir sonraki anda bunun doğru olmadığını ezici bir şekilde farkına vardım. Hattın diğer ucunda Tiffany vardı, banyoda benimle birlikte bir uçurumdan geleceğe atlamaya hazırlanan Lake'im değil. O bir bebektir.

Bir zamanlar istemiştim, hâlâ da istiyordum, güzel bir nimet, babamın hatalarını telafi etme şansı ve Lake ile aramıza gerçekten girebilecek tek şey.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Tiffany sadece doğum kontrol hapı kullanmıyordu, aynı zamanda New York'a geleceğimi öğrendiğimden beri neredeyse hiç yakınlaşmamıştık. Karmakarışık çarşaflarda iç çamaşırımı ararken sesimi alçalttım. Bu konuşmayı çıplak yapamazdım. "Hamile olamazsın."

"Yapabilirim ve yapıyorum da," dedi, keyfi kaçmıştı. "Doğum kontrolü yüzde yüz etkili değil. Bunu biliyorsun."

"Lanet olsun ki değil," dedim. "Dört yılı aşkın süredir birlikteyiz ve birdenbire etkili olmamaya mı başladı?"

Bir anda neşeli halden perişan hale geçti. Başka zaman olsa gözlerimi devirirdim ama Tiffany'nin sahte ağlamasını gerçeğinden ayırabiliyordum ve bu ikincisiydi. "Seni pislik."

"Özür dilerim." Burnumun kenarını sıktım, gözlerimi kapattım ve kafamı toparlamaya çalıştım. Bütün gece çocuk sahibi olmak istediğimden bahsetmiştim. Sırf evliliğimin böyle bir şey için doğru zamanı olduğu için çocuk istemiyordum. Maddy doğduğundan beri başkalarıyla ilgilenmek içime işlemişti. Benden altı yaş küçüktü ve ben onu koruyarak büyüdüm - sadece genel anlamda değil, bazen gerçek anlamda babamı ondan uzak tutarak. Ya da ben öyle sanıyordum.

İç çamaşırımı bulamadım, onun yerine kot pantolonumu giydim ve cebimden sigaramı çıkardım. "Sana küfretmek istememiştim," dedim telefonda. "Sadece şok oldum."

"Ağlamamın nedeni bu değil. *Fısıldıyorsun*," diye suçladı. "Neden? Orada biri mi var?"

Kahretsin. Lanet olsun. Telefonu kablonun izin verdiği kadar uzağa götürdüm ve kapalı banyo kapısına bakacak şekilde pencere pervazına yaslandım. Tek düşünebildiğim *sikeyim sikeyim sikeyim* oldu. Tiffany içeride biri olup olmadığını bilmek istiyordu.

Otel odamda mı? Tabii ki vardı. Lake, benim umutlarını ve hayallerini bana bağlayan güzel, narin kuşum. Muhtemelen hiçbir zaman hak etmediğim ve şimdi de kesinlikle hak etmediğim hayatımın aşkı. Baba olacaktım. Bu atamanın hakkını verebileceğim bir yere geldiğimi düşünmüştüm ama nasıl olur da birini hak ederken diğerini hak etmezdim? Telefonu omzumla kulağımın arasına koydum ve kararsız bir elle sigaramı yaktım. "Tiff, ağlamayı kes."

"Yapamam. Sana hamile olduğumu söylüyorum ve sen bana bağıırıyorsun."

Hamile olduğunu söyledikçe daha gerçekçi geliyordu. Durum üzerinde o kadar az kontrolüm vardı. "Doktora gittin mi?"

"Evet. Annemle birlikte. Emin olmasaydım arar mıydım sence?"

"Evet, biliyorum. Altı ay önce cilt kanseri olduğuna inanıyordun ve henüz bir dermatoloğa gitmediğini itiraf edene kadar böyle düşünmeme izin verdin. Söyle bana Tiffany, kanser miydin?"

"Hayır, ama-"

"Geçen yıl bana sırf iş gezisinden eve erken döneyim diye kovulacağını söylemiştin."

"Bunu yüzlerce kez konuştuk," dedi. "Gerçekten kovulacağımı sanıyordum! Ama bu sefer Manning, bu doğru ve bu kadar kızgın olduğun için üzgünüm-" Nefesi kesildi. "Bunu bu kadar berbat bulmana üzıldüm."

"Berbat bulmuyorum." Midem bulandı ve sigarayı ağzımdan çıkardım. Tarihte ilk kez bir sigara kusma isteği uyandırmış olabilirdi. Bu bir işaretti. Sigarayı bırak. Yolda bir bebek varken bunu yapmak zorundaydım. Yanışını izledim. "Tabii ki kızgın değilim. Sadece nasıl olduğunu anlamıyorum. Bir planımız vardı ve zamanlama tamamen yanlıştı, o yüzden söyle bana, bu nasıl oldu?"

"I . . ." Kekeledi, sesi tekrar kırıldı. "Doğum kontrol hapı almayı bıraktım. Denemeye başlayabileceğimizi söylemiştin-"

"Başlayabileceğimizi söylemedim - özellikle söylediğim şey şuydu-" Sigaramdan bir nefes çektim. Beni hasta ediyor olsa bile, sigara içmek

Beni en çabuk sakinleştiren şey buydu ve Lake buraya gelmeden önce kafamı toparlamam gerekiyordu. "Tadilattan *sonra* dedim, gelecek yıl, en erken *ilkbaharda*." Lanet ettim. "Birikimimizi tamamladıktan sonra yapabileceğimizi söyledim."

"Ama o zaman bunu yapmamak için başka bir masraf ya da neden olurdu. Artık hazırız. Hazır olduğumuzu biliyorsun. Her şey yoluna girdiğinde bana teşekkür edeceksin Manning. Bir yıl ya da daha erken olması kimin umurunda? Beş, on yıl sonra umurunda olmayacak."

Bundan bir, beş ya da on yıl sonrası değıldi. Sadece bu an vardı ve çok erken gelmişti. Lake için çok geç kalmıştım. Onunla zamanlamayı asla doğru yapamamıştım. Lake ve benim aramda süregelen bir şey varsa, o da kötü zamanlamaydı. İşte buydu. Baba olacağımı öğrenmek ve Lake'in bunun için beni asla affetmeyeceğini fark etmek.

Sigara içilmeyen bir oda olmasını umursamadan ayağa kalktım ve volta attım. Pencereden gelen soğuğa rağmen sa izgim terledi. Dışarı eğilip kusmayı düşündüm. Banyodaki musluk akıyordu. Hayatımı on dakika öncesine, Lake'in gğşmde uyuduğu ve bana güvendiği zamana geri döndürmem gerekiyordu. Hayatımın nihayet başlamak üzere olduğu zamana. Bu düşünceyle birlikte hiçbir erkeğin taşımaması gereken ezici bir suçluluk duygusu geldi. Bir *ocuğum* olacaktı. Bunu nasıl bir kenara atabilirdim ki? Saçlarımı yumruk yaptım. "Doğum kontrolünü bıraktığını bana söylemeliydin," dedim. "Bu ne zaman oldu?"

"Bilmiyorum."

"Evet, var. Tkr onu."

"Birkaç ay önce. Eylül olabilir."

"Eylül ne?" Ben zorladım. "Eylül ne zaman?"

Ne demek istediğimi anlamıştı. Pişman bir i çekişle, "Aydın başı" dedi.

Tabii ki. Tam da o sırada Ainsley-Bushner'a New York'a gelmek için resmi bir talepte bulunmuştım. Tiffany içten içe ne olduğunu biliyordu.

Lake benim için önemliydi. Bunu bilerek yapmıştı. "Tanrım, Tiffany." "Kızdın mı?" diye sordu.

Sesindeki titreme onu arkamdan iş çevirmekle suçlamamı engelledi. Ne yaptığının farkındaydı. Kendini kapana kısılmış hissetmek ve elinden geldiğince saldırmak tam Tiffany'ye göreydi, kendisi olmadığı sürece kimin incindiğini umursamıyordu. Ne olursa olsun, o benim bebeğimi taşıyordu. "Ben pek çok şeyim," dedim. "Ama kızgın doğru kelime değil."

Kapı açıldı ve Lake başını dışarı uzattı, kapı pervazına yaslanırken kaşlarıyla beni süzdü. Nefes almayı unuttum, yüzünü nasıl pembe ve taze yıkadığını, dün gece ağlamaktan gözlerinin artık şişmediğini fark ettim.

"Giyin," dedim sessizce. Bu konuşma ikimizi de birçok yönden soyacaktı ve onun örtünmesine ihtiyacım vardı. Dışarı çıktı ve her yere dağılmış olan giysilerini karıştırmaya başladı.

"Gitmem gerek," dedim Tiffany'ye. "Bu gece bineceğim, o yüzden bir araba bulacağım. Biz de Bilmiyorum. Eve gittiğimde konuşuruz."

"Hafta başında sana söylemek için gerçekten heyecanlıydım. Telefonu açmayınca çok endişelendim." Sesi hafifledi. "Her şeyin yolunda olduğuna emin misin?"

"Evet."

"Mutlu musun?"

Konuşamadım. Baba olmak istiyordum ama bu şekilde değil. Bu konuda mutlu olmadığımı söylemek doğru olmazdı ama o anda Lake'e bu haberi vermekten daha kötü bir şey düşünemiyordum. "Evet."

"O zaman söyle, Manning. Bu telefonu aldığında çok heyecanlanacağını düşünmüştüm, bunu istediğinden çok emindim ve şimdi ne düşüneceğimi bilemiyorum. Bebeğimiz olacağını söyleyen kendimi çok daha iyi hissedirdim, tatlım."

Başımı salladım, yere baktım ve oracıkta ölmek istedim. "Yapamam."

"*Lütfen*. Buna ihtiyacım var. Sana ulaşmaya çalışırken ne kadar stresli olduğumu bilmiyorsun." Burnunu çekti. "Bunu yüksek sesle söylediğinde aklına yatacak ve artık kızmayacaksın, bunu biliyorum."

Saçmalık. Tiffany ne yaptığını çok iyi biliyordu. Lake'in belden yukarısı hâlâ çıplaktı ve düğmelerini iliklemeden önce kot pantolonunun koltuğunu incelemek için iki büklüm oldu. Neyse ne. Lake'e bir şekilde söylemeliydim ve Tiffany istediğini elde edene kadar durmayacaktı. Bu dersi uzun zaman önce öğrendiğimi sanıyordum ama hiç bu kadar doğru olmamıştı.

Sigaramdan derin bir nefes çektim ve Lake'in kalbini tekrar kırmak için kendimi hazırlayarak çıkıntıda söndürdüm. "Bir bebeğimiz olacak."

OceanofPDF.com

GÖL

T Pantolonumun arkası kardan dolayı hâlâ biraz nemliydi ama Manning'le benim eve gideceğimizi düşündüm. Otelden ayrılması gerekiyordu ve uçağının kalkmasına daha birkaç gün vardı.

Saatlerce. Bugün herhangi bir toplantısı olup olmadığını merak ettim, ama eğer varsa, Tiffany'ye gerçeği söyler söylemez işinin biteceğini düşünürsek, belki de onları atlamasının pek bir önemi yoktu.

Kot pantolonumun düğmelerini iliklerken ve Manning'in "Bebeğimiz olacak" dediğini duyduğumda düşündüğüm şey buydu.

Kafamı kaldırdığımda onu bana bakarken buldum. Önce gözlerindeki karanlık dikkatimi çekti, sonra yutkunurken fiziksel olarak acı çekmiş, hatta hasta gibi görünüyordu.

Bir bebek mi? Merak ettim. Kimin bebeği? Ne oluyordu?

Sigarasının külü kalçasına düşmüştü. Sigarayı tamamen söndürmemişti ve ince bir duman izi pencerenin dışında kayboldu.

Telefonu yanına bıraktı. Yavaş yavaş gerçek, son birkaç saniyedir bilinçaltımda koruduğum balonu delmeye başladı. Tiffany ile telefonda konuşuyordu. Günlerdir ona ulaşmaya çalışıyordu. Sanki az önce enayi yumruğu yemiş gibi hırıldadı. Sessizlik her şeyi gerçeküstü kılıyordu, hava o kadar yoğun ki sanki boğuluyormuşum gibi elimi boğazıma götürdüm. O kadar uzun süre hareketsiz durdum ki başım döndü.

Tiffany'ydi. *Onların* bebeğiydi.

Telefon korna çalmaya başladı ve odadaki sessizliği bozarak telefonu kapattı. "Lake, dinle-"

"Yapma." Sesimdeki keskinlik beni bile şaşırttı. "Sakın söyleme."

"Söylemek zorundayım. Buraya gel, Lake."

Başım çarpıyordu. Göğsümden yanaklarıma doğru bir sıcaklık yayıldı. Onun yanındayken hiç doğru düşünememiştim. Asla. Onun yanındayken kontrolüm yoktu. Azıcık bile. Avuç içlerimi şakaklarıma bastırdım. "Yapamıyorum."

"O senin kız kardeşindi." Pantolonunun düğmeleri hâlâ açıktı ve pencere kenarından kalkarken karnı esniyordu. "O hamile."

İçimden biraz öldüm. Bu ifade, yanlış anlamış olabileceğimi düşünen her parçamı öldürdü. Elimi kaldırdım. "Buraya gelme." Benim de üstsüz olduğumu fark ettim. Göğüslerimi kapattım ve neredeyse spor çantama takılarak geri çekildim. Dün gece düşüncesiz, *aptal* bir çocuk gibi dışarı attığım eşyalarım yere saçılmıştı. Ben buydum işte. Pervasız. Çocukça. Bunun işe yarayacağını düşünecek kadar inanılmaz derecede saf. Bana en yakın olan tişörtü giydim, tabii ki Manning'in tişörtüydü ve onun gibi kokuyordu, bu da beni boğdu.

Dizlerimin üzerine çöktüm, aptal pembe pijamalarımı alıp çantama attım, her ne kadar onları geride bırakmak istesem de.

"Ne yapıyorsun?" Manning sordu.

Gitsin. Gitmesini istedim. Gitmek istedim. Kelimeyi bile oluşturamadım, sadece en yakınımda ne varsa toplamaya devam ettim.

"Lake," dedi, sanki adımı tekrar *tekrar* söylemek bir şeyi değiştirecekmiş gibi. Geldi ve çantayı elimden almaya çalıştı. "Kes şunu."

"Kes şunu." Ayağa kalktım ve onu ittim ama hareket etmedim. "Bana ya da eşyalarıma dokunma."

"Ben de en az senin kadar şok oldum."

Onu kaybetmiştim. Tekrar. Her şeye sahip olduğumu sanmışım. Ona *sevdiğimi* söylemişim.

Saatler önce değil. Yine de ona hiç sahip olmamışım ve içten içe

Bunu biliyordum. Beni başka türlü ikna etmesine izin vermem kimin suçu? "Bana bunu sen söyledin," dedim hıçkırıklarıma engel olamayarak. "Bana seni sevdiğimi sen söyledin." Onu kımıldatmak için ağırlığımı bir sonraki girişime verdim, ama ben itip kaksam da o olduğu yerde kaldı. "Senin için işten atıldım. Seni arkadaşlarımla tanıştırdım. Seni mutlu etmek için Corbin'i görmezden geldim. Ve Val, beni uyardı - bunun olacağını *biliyordu*."

Sonunda bileklerimi yakaladı ve beni duvara yasladı. Bir eliyle ön kollarımı göğsümün üzerinde kilitlerken, diğer eliyle ağzımı kapattı. "Sakin ol yoksa sana zarar verdiğimi düşünecekler."

Üzerimde belirdi, hayattan daha büyüktü, kendisinden başka her şeyi engelliyordu. Bana bunu tekrar yaparken ona bakamazdım. Başımı iki yana salladım, onu üzerimden atmak için tüm vücudumu savurdum. "Canımı yakıyorsun," diye bağırdım. "Beni *hep* incitiyorsun."

"Bilmiyordum," dedi, sesi yükselmişti. "Bana söylemeden doğum kontrolünü bıraktı. Bilmiyordum Lake, yemin ederim."

Gözlerim otelin masa telefonuna takıldı ve yanıp sönen kırmızı ışığı hatırladım. Bu beni dün geceye götürdü; Tiffany'nin kocasına ulaşmaya çalıştığını kendi gözlerimle görmüştüm ve yine de ona sıkıca sarılmışım. Manning'in bebekten haberi yoktu. Bunu *o* yapmamıştı. Her şeyin dağılabileceğini biliyordum ama yine de ilerledim.

Kıvrınmayı bıraktığımda Manning, "Bunu bilerek yaptı." dedi.

Ona göz kırptım, avucunun içine doğru nefes aldım. Gözlerindeki acı ve gerçek, içimdeki öfke bulutunu dağıtmaya yetmişti. Her yerinde Tiffany yazıyordu. Bıraktığı tüm mesajlar, Manning'in cevapsız bıraktığı telefonlar... Belki de benim bilmemi istemişti, yoksa neden bu gece Manning'e yüz yüze söylemek için beklemesin ki?

Anladım. Bu Manning'in hatası değildi. Duvara yaslandım ve kirpiklerimi kırıştırarak görüşümü temizledim. Son birkaç gün çabuk geçmişti ama yine de beni tamamen değiştirmişti. Manning ve ben kalıcı olduğumuzu hissetmiştik,

Ama Tiffany beni en mükemmel şekilde alt etmişti. Bir bebekten daha kalıcı bir şey yoktu.

Manning elini indirdi. "Sana yemin ederim Lake, bunun olabileceğine dair en ufak bir ihtimal olduğunu düşünseydim, bunu senden saklamazdım. Saklamayacağımı biliyorsun."

Kızgın olmaya devam etmek, Manning'e bağırarak ve onun da benim kadar incindiğini hissetmesini sağlamak istedim. Ve aynı anda onun *için* de kızgındım. Korumacı. Tiffany bunu sadece benden değil, ondan da almıştı. "Seni kandırdı."

"Dün gece sana söylediğim gibi, ileride bir aile kurmaktan bahsediyorduk," dedi bileklerimdeki tutuşunu gevşeterek. "Kendince çarpık bir şekilde, şimdi başlamanın iyi olacağını düşündü."

"Hayır yapmadı. Durup dururken aklına gelmedi," dedim duvara yaslanıp doğrulurken. Tiffany'nin yerinde olsaydım nasıl hissederdim diye düşündüm. Gerçekten sevdiği kadını görmeye gelen benim kocam olsaydı. Onu kız kardeşime kaptırmakla karşı karşıya kalsaydım. Bunu yaşamıştım ama herkesin önünde değil. Tiffany ile evlendiğinde Val dışında kimse Manning ve beni bilmiyordu ve bu yeterince kötüydü. Boşanma nedenlerini sonsuza kadar saklayamazdı. "Bunu bilerek yaptığını söylemiştin."

Kaşlarını çattı. "Zamanlamamız hep kötüydü, sen ve ben," dedi ellerini indirerek. "Ama Tiffany ..."

"Zamanlaması kusursuz," dedim, "ve asla hata yapmaz."

"Eylül ayında buraya gelmek için talepte bulundum. Dört yıl boyunca senin hakkında tek kelime etmedikten sonra bu kadar aşırıya kaçacağı aklıma gelmemişti."

Üç ay doğum kontrolünü bırakmak, hamile kalmak ve bunu duyurmak için yeterli bir süreydi. Gözlerimi kapattım ve birkaç damla sessiz gözyaşı döktüm. "Senin olduğuna emin misin?"

"Evet."

"Nasıl?"

"Sadakatsizlikle ilgili sorunları var."

"*Tiffany*?" Yüzümü buruşturdum. "Fırsatını bulduğunda seni aldatmayacağına inanman için beynini mi yıkadı?"

Tereddüt etti. "Bu başka bir zaman konuşulacak bir konu ama benim olmadığına inanmak için hiçbir nedenim yok."

"Ya yanlış alarmsa... ya hatalı bir hamilelik testiye?" Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti ve ürperdim. "İlgi çekmek için uydurduğu bir şey mi?"

"Doktora gitti ve eğer bu konuda yalan söylüyorsa, bunu asla affetmem." Saçlarını tuttu ve yumruk yaptı. "Bu onu terk etmem için bir gerekçe olur ve o da bunu biliyor."

İçimdeki her şey gergindi, sanki ikiye bölünecek gibiydim. Yumruklarımı gevşettim ve gözlerimi çıplak ayaklarımıza diktim. Sanki günlerdir kötü bir haber bekliyormuşum gibi içimi bir rahatlama duygusu kapladı. Belki de Tiffany'ye yaptıklarımın sonrasını hak etmişim. Manning yıllar önce sadece beni severek bana zarar verebileceğini söylediğinde haklıydı ama on dakika öncesine kadar bunun artık doğru olmadığından o kadar emindim ki. "Bunun bizim için son olduğunu söylemiştin." Çenem titredi. "Benimle bir aile kurmak istediğini söylemiştin."

"İstiyorum," dedi kalın bir sesle. Beni göğsüne çekti ve nefesimi kesen bir güçle bana sarıldı. "Söylediğim her şeyde ciddiydim ve hâlâ ciddiyim."

Hareket edemedim. Orada öylece durmuş, arkasındaki pencereden dışarı bakıyordum. Aynalı gökdelenler artık sabah güneşini ışığı yakalayan elmaslar gibi yansıtmıyordu. Sadece soğuk görünüyorlardı. Ölü gibi. Aşağıda taksiler acımasızca korna çalıyordu ve Aralık soğuğunun gözyaşlarımı dondurmasının büyüğü bir yanı yoktu. Burası hâlâ benim New York'um muydu? Öyle hissettirmiyordu.

"Söz vermiştin." Kelimeler dökülürken titredim, kırık ve keskin, planladığımız geleceğin parçaları. "Ne olursa olsun söz vermiştin."

"Hâlâ söz veriyorum. Hala söz veriyorum."

Ne diyordu? Bildiğinden bile emin değildim. O da en az benim kadar şoktaydı, sesinin cansız ve durgun tınısından bunu anlayabiliyordum. Geri çekildim. "Manning ..."

"Bir daha senden uzaklaşmayacağım," dedi ve sıcaklığı geri geldi. Şokta değildi. Cansız değildi. Gözleri erimiş kahverengi şeker gibiydi, bana yalvarıyor, beni seviyor, beni istiyordu, tüm bunlardan sonra bile.

Her şeyi değiştirmesi gerekirdi, ama aslında tek yaptığı her şeyi daha açık hale getirmek oldu.

Bunu daha önce de yaşamıştık, bunu o *seçmişti*. "Bana birçok kez sahip olabilirdin Manning ama sen onu seçtin."

"Ben karar verdim, onu seçmedim. *Şimdi* seçiyorum. Seni seçiyorum ve bu hatayı bir daha asla yapmayacağım." Eli yüzümü buldu ve yanağımın çukurunu okşadı. "Bir keresinde bana aşkın yeterli olduğunu söylemiştin. Ben öyle düşünmüyordum ama *sen* beni öyle olduğuna inandırdın."

"Ama değil, Manning." Ellerimi göğsüne koydum, onu güvenli bir mesafeye geri götürmek için, istemeye çalıştığı her neyse ona boyun eğip vermeyeceğim kadar - ama bunun yerine ellerimi çıplak göğsüne doğru kıvırdım. "O zamanlar o anın ötesini düşünemiyordum. Şimdi daha iyi biliyorum, hayat adil değil."

"Önümüzde ne olduğu, yolun ne kadar engebeli olacağı umurumda değil. Sana bir söz verdim ve sözümü tutacağım." Orada durduğumuz süre uzadıkça daha kararlı görünüyordu. "Bunu söylemem çok uzun sürdü, ama şimdi ..." Alnını benimkine yasladı. "Sana her gün seni çok sevdiğimi söylememeyi hayal bile edemiyorum. Bize güveniyorum."

Bunun için çok geç olduğundan endişelendim. Bu artık güven ya da aşkla ilgili değildi. Manning'in bu işi yürütebileceğimizi düşündüğüne inanıyordum ama Manning'in benden daha çok önemseddiği bir şey vardı ve o da doğru olanı yapmaktı. Onu ilk seferinde bu yüzden kaybetmiştim. Ve onun için doğru olan şey, çocuğunun Manning gibi kötü bir babayla büyümesine izin vermemekti.

ya da hiç babası olmadan. "Buraya kadarmış. Daha başlamadan bitirdik."

"Hayır, Lake," dedi usulca, başını sallayarak. "I . . ." Burnunun ucunu benimkinin üzerinde gezdirdi, dudakları yanağımlı okşadı. "Bir yolunu bulacağım. Bana güven, bize güven." Ağzımın kenarını öptü, fısıldadı. "Bir yolunu bulacağım. Bulacağım."

Sevgi dolu sözleriyle, çok geç olsa da sonunda bulduğu umut duygusuyla titredim. Ellerim kızarmış, göğsüne yapışmıştı ama yine de onu geri itemiyordum. "Bunun başka yolu yok, Manning."

"Ya hamileysen?" diye sordu.

O anda nefesim kesildi ve gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Manning'in bir parçası şimdiden içimde büyüyor olabilirdi, kimsenin benden alamayacağı bir şey, Tiffany'nin bile. Bu haftadan sonra onu istiyordum ama bu şekilde değil. Manning'i kaybetmenin acısıyla yaşamaktan başka seçeneğim yoktu ama şimdi asla onun çocuğuna sahip olamazdım. Ve bu konuda bir seçeneğim *vardı*. "Hamile kalamam," dedim.

Elini duvara dayayarak beni olduğum yerde tuttu. "Bunu bilemezsin."

"Yapamam," diye tekrarlardım başımı sallayarak. Kader bir kez olsun benim yanımdaydı. Geri dönülemez olduğunu düşündüğüm şey aslında öyle değildi. "Yapmayacağım. Ertesi gün hapı alacağım ve eğer bu yeterli olmazsa Onu tutmam."

"Sakın öyle söyleme." Tüm vücudu titriyordu ama kızgın değildi. Yalvarıyordu. Kırılan bir kalbi gördüğümde tanıdım. "Eğer hamileysen, seninle birlikte olmak için evreni yerle bir edeceğimi biliyorsun."

Bunu biliyordum ve onu bu şekilde elde etmeyi reddediyordum. Belki bu Tiffany için yeterince iyiydi ama ben Manning'in en başından beri beni seçmesini istiyordum.

-Onu tuzığa düşürdüğüm için değil. Manning, özünde iyi bir adamdı. Ve ben de onu her şeyden çok seviyordum. Ondan asla çocuğunu bırakmasını, Tiffany'nin her adımında yanında olmamasını isteyemezdim. "Evine git," dedim ona. "Onların yanında ol."

"Lake." Elini saçımın altından geçirdi ama ben ondan uzaklaştım ve gözlerimi kaçırdım. O bana ait değildi ve hiçbir zaman da olmadı. "Artık sana dokunabildiğime göre geri çekilme," diye mırıldandı. "Nasıl ve ne zaman bilmiyorum ama sana geri döneceğim. Senin ve benim burada bir hayatımız var. Ben bunu gördüm, sen de gördün."

Dört yıl önce karanlık bir sahilde, Manning aşk uğruna yanlış yönlendirilmiş fedakârlıklar yapmıştı. O zaman bunu anlamamıştım ama şimdi Manning'in bunu yaşamasına izin verip vermeyeceğime karar vermem gerekiyordu. Eğer Tiffany'yi terk ederse, Tiffany ona zarar vermek için elinden gelen her şeyi yapacaktı ve şu anda tüm güç onun elindeydi. Onun bebeği ondaydı. Ondan onu terk etmesini isteyebilirdim ve o da bunu yapardı ama kadın onu zaten olmaktan korktuğu kötü babaya dönüştürecekti.

O haklıydı. Burada onunla bir hayatım olduğunu düşünmüştüm ama artık yoktu. Cesaretimi toplayıp ona baktım, Manning'ime.

"Seni seviyorum," dedi, alnımı, burnumun kenarını ve ağzımı öpmek için başımı çenemden yukarı kaldırdı. "Senin tatlı karpuz dudaklarını, seni incitenlere bile gösterdiğin amansız nezaketini, buraya tek başına gelebilme gücünü seviyorum." Dizlerinin üzerine çöktü, başı göğüslerimdeydi. Önümde diz çökerek Manning belimi kavradı. "Bu bedeni ve bize vereceği aileyi seviyorum. Gökyüzü şimdi karanlık görünüyor, ama ışık böyle parlıyor. Sana söz veriyorum Lake, bunu düzelteceğim."

Onu durdurmadım. Bana sarılmasına izin verdim. Yüzünü karnıma gömmesine izin verdim. Hayatımın sonuna kadar orada kalıp beni sevdiğini söylemesini dinleyebilirdim. Görmesini istemediğim gözyaşlarımı engellemek için tavana baktım. Bunu kararsızlık olarak algılayabilirdi ama öyle değildi. Ağlama isteğimi bastırıp nefes aldığımda gözlerimi indirdim ve ellerimi yanaklarına koydum. Orada ıslaklık hissettiğime yemin edebilirdim. "Ben de seni seviyorum," dedim. "Ama bunu sana yapamam."

"Evet, yapabilirsin. Sahildeki o gece gibi değil. Artık daha yaşlıyım. Daha güçlü. Babam olmadığımı biliyorum."

"O bebeği senden alacak, Manning. Onun hayatında hiçbir rolün olmayacağını bilerek yaşayabilir misin? Bebeğini büyütemeyeceğini, sevmeyeceğini, her sabah kucağına alamayacağını ve her gece uyutamayacağını bilerek yaşayabilir misin?"

"Bir yolunu bulacağım," diye tekrarladı, tek yolun bu olduğunu bilse de - bilmek *zorundaydı*-.

Gözleri kızarmıştı, yorgundu. Kalbim ortadan ikiye bölündü. Bu yükü bizim için taşımaya çalışmak tam Manning'e göre idi. Bu bebeği o istememişti ama bu bebeğin hakkını veremezse bu onu öldürecek ti. Başımı salladım. "İyi bir baba olman gerekiyor," dedim. "Ve o çocuğun sana ihtiyacı var. Tiffany her zaman doğru olanı yapmadı ama bu hafta ona yaptıklarımızın hiçbirini hak etmedi." Buna bir son vermek için ağzımı açtım ama ağzımdan bir şey çıkmadı. Onu gönderemezdim. Sözcükler fokurdadı ve bunun daha az acı verici olmayacağını kabul etmek zorunda kalana kadar tekrar tekrar köpürdü. Tereddüt ettim ama söyleyebildim. "Sorun yok, sana gitmen için izin veriyorum."

"İzin istemiyorum," dedi yutkunarak. "*Seni istiyorum. Seni seviyorum. Peki ya sen?*"

Bilmiyordum. Kalbim bir otel odasının ortasında ameliyatla çıkarılıyordu ve her bir keskin kesik ve kırpıntıyı hissediyordum. Ama bunu daha önce de yapmış ve diğer taraftan çıkmıştım, yani bunun bir yolu olmalıydı. Tiffany hamile kaldığı an, Manning'in küçük bir parçasını kaybetmiştim. Sonsuza dek sahip olacağı bir parçasını. Bir bebeğe karşı asla rekabet edemezdim ve etmemeliydim de. "İkinci en iyi olmak istemiyorum ve bunu hak etmiyorum." Sesim kırıldı ve onu düzel ttim. "Hak etmediğimi biliyorsun."

"Asla ikinci en iyi olmayacaksın, Lake. Tiffany'yi asla seni sevdiğim kadar sevmedim."

"Bebekten bahsediyorum."

Bununla birlikte yüzünde yenilgi ifadesi belirdi. Bu beni olması gerekenden daha fazla incitti. Kızmak, ona acı çektirmek ve benim kalbimi söktüğü gibi onun kalbini de sökmek istedim ama o zaten acı çekmişti. Onun da kalbi acıdı. Bunu onun için istemedim.

Onu. Bir bebeği olacaktı ve bu hayatının en mutlu haberi olmalıydı.

Elini cebine attı ve bana ruh hali yüzüğünü gösterdi. "Bunu şifonyerinde buldum. Yıllar önce tutuklanmadan önce planladığım gibi bunu sana havaalanında verecektim."

Yüzüğü alıp inceledim ama görececek pek bir şey yoktu. Sadece kayışı tutunca renk değıştirmiyordu. "Adliyedeki eşyalarının arasındaydı," dedim. "Belki benim içindir diye düşündüm."

"Maddy'nin büyürken bir tane vardı. Mücevherleri severdi. Kamyonla dolaştığımız o gece bardaki bir kadından aldım."

Elimi yanıma bıraktım. "Aldığım için özür dilerim."

"Senin için aldım," diye açıkladı. "Maddy'ninki gibi bir tane almanı istedim, çünkü o bunu çok sevmiştı."

"O zaman bunu senin için sakladım," dedim ve ona uzattım. "Ama benim değıl ve hiçbir zaman da olmadı."

"Ben yokken sende kalsın. Bu benim sana sözüm. Geri döneceğim. Seni seveceğim. Daireni evimiz yapacağım. Noel yemeklerini yiyeceğim. Çocuklarına babalık yapacağım."

Hediyelerini kabul etmekten ve bana borçlu olduğu geleceği almaktan kendimi alıkoydum. Ondan kalmasını ve ruh hali halkasının tüm renklerini benimle birlikte deneyimlemesini, karanlık olduğumda beni aydınlatmasını ve iyi zamanlarda gökkuşağı içinde yaşamasını istedim. Ama bunu bırakmalıydım ve onun da beni bırakması gerekiyordu, bu yüzden "Eğer bir kızın varsa, bunu ona verebilirsin" dedim.

Manning'in ağladığını hiç görmemiştım ama yıllar önce kamyonunda bana Maddy'den bahsettiğinde ağlamaya yaklaştım ve şimdi de yaklaştığını görebiliyordum. Karnımı göğsüne bastırdı. "Bunu yapma Lake. Yıllar önce bana ne söylemeye çalıştığını hatırlıyor musun? Sevgi yeterlidir."

"Özür dilerim," dedim sessizce ve hareket etmeye çalıştım ama beni daha sıkı kavradı. "Manning, beni bırakmalısın."

"Yapamam."

"Yapmak zorundasın." Parmaklarını ayırdım, yüzüğü komodinin üzerine koydum ve o beni izlerken çantamı hazırladım. Söyleyecek bir şey kalmamıştı.

Her şeyi aldıktan sonra çantayı omzuma attım ve onunla yüzleştım. Kan çanağına dönmüş gözleriyle yatağın ayak ucunda durmuş, odadaki tüm alanı ve havayı kaplamıştı. Onu bir daha ne zaman göreceğimden emin değildim. Şu anda eve dönmeyi hayal bile edemiyordum, yüzleşmek zorunda kalacağım şeylerle değil, belki de buydu. Göğsüm sanki Manning'in iplerini tuttuğu bir korse gibi kendi içine çekiliyormuş gibi hissediyordu. Veda etmek istemiyordum. Hazır değildim.

Aramızdaki boşluğu kapattı ve beni öpecekmiş gibi çenemi kavradı. Öpmesini istiyordum ama buna dayanabileceğimi sanmıyordum. Zaten öpmek için benim değildi, daha önce de olmamıştı.

"Birdy," dedi.

Kısa bir an için yine on altı yaşındaydım, dürtüselliğimle savaşıyor, söylememem gereken kelimeleri bastırıyor, ona olan sevgimi saklıyordum. Gözlerimi kaçırdım ve bir süre sonra dönüp odadan çıktım.

Koridorda nefes alamıyordum. Göğsüm öylesine daralmıştı ki, her an kalbimin boğazıma kadar sıkışacağından emindim. Ama öyle olmadı. Kalp bir kastır ve eğitilebilir. Her yaralanmada daha da güçlenirdi. Bu yüzden bir ayağımı diğerinin önüne koydum ve gerçekten sevdiğim tek adam için geri dönme dürtüsüne direndim.

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

GÖL

2003

Stage ışıkları oyuncuların üzerine aktı ve senkronize bir şekilde selam verdik. Neredeyse kör olmuş olmama rağmen, bu duyguya olabildiğince uzun süre tutunmak istedim. Bir dahaki sefere ne zaman alacağımdan emin değildim. Seyircinin

Alkışlar bu gece her zamankinden daha yüksek ve daha uzundu. Belki onlar da bunu hissetmişlerdi, havada ne varsa. Oyuncular olarak, perde kapanana kadar sadece birkaç gecemiz olduğunu bildiğimiz için duygularımız yüksekti.

Oyuncu arkadaşım elimi sıktı. Bir kez daha selam verdik, birbirimize sırttık ve hepsi bu kadar.

Kuliste, hayranlarla buluşmak, oyun kağıtlarını imzalamak ve oyuncuların arkadaşlarıyla sohbet etmek için zorunlu turları yaptık. Bana doğru gelen iki düzine gülü gördüğümde, arkasında kimin olduğunu hemen anladım.

"Burada ne yapıyorsun?" Sırıtarak sordum.

Corbin çiçeklerin arkasından baktı. "İş için şehir dışında olacağımdan önümüzdeki hafta kapanış gecesine gelemeyeceğim. Yine de seni son bir kez görmeyi kaçırmak istemedim."

Buketi aldım ve yanağından öptüm. "Teşekkür ederim."

"Seni orada her gördüğümde daha iyi oluyorsun."

"Tüm şovu izledin mi?" diye sordum. "Kaç kere oldu bu? Üç mü?"

Omuz silkti. "Sadece bunu gerçekten yaptığına inanamıyorum."

"Sadece Off-Broadway ve orada toplam yarım saatten az kalıyorum." Onu dürttüm. "Umarım en azından bir eş getirmişsindir, böylece sıkılmazsın." "Bu gece değil. Belki sen ve ben bir kutlama yemeği yeriz diye düşünmüştüm."

"Kulağa hoş geliyor. Açlıktan ölüyorum. Herkese merhaba demek ister misin?"

Bazen Corbin'in güzel oyuncu arkadaşlarımla tanışmak için sahne arkasında takıldığını düşünürdüm, ama gerçek şu ki, genellikle şaşkın olanlar onlardı. Eğitimli aktör ve aktrislerin dünyasında bile cazibesi parlıyordu. Hem erkek hem de kadın meslektaşlarımı kızdırdı.

Çiçekleri diğerleriyle paylaştığım soyunma odasına bıraktıktan sonra, Corbin ve ben yönetmen ve bazı hayranlarla yapılan bir tartışmayı dinliyorduk.

Takım elbiseli bir adam bize doğru yaklaşırken kafamı kaldırdım. "Böldüğüm için üzgünüm Carl," dedi.

Dizinin yönetmeni döndü. "Mike Galloway. Sizi gördüğüme sevindim." El sıkıştılar. "Yıldızlarımdan birini çalmaya mı geliyorsun?"

"Övgü vermek için perdenin arkasına gizlenemez miyim? Başka bir nedene ihtiyacım var mı?" Bana göz kırptı. "Off-Broadway yeni Broadway'miş, duyduğuma göre."

Carl homurdandı. "Doğru. Sana bizi rahat bırakmanı söyledim ama gösteri zaten sona erdi. Kimin için buradasın? Gina için mi? Keith için mi?"

"Hayır." Adamın gözleri hâlâ benim üzerimdeydi. "Lake, değil mi? Bir dakikan var mı?"

Corbin'e dönüp baktım, çoğunlukla şaşkınlıktan, ama Corbin yardıma ihtiyacım olduğunu düşünmüş olmalıydı. Elini omzuma koydu. "Ne diyorsun?" diye sordu.

"Özür dilerim. Önce kendimi tanıtmalıyım." Bana elini uzattı. "Ben Mike Galloway, Kaliforniya'dan bir oyuncu yönetmeni. Özel olarak konuşmamızın sakıncası var mı?"

Müdürüm başını bana doğru eğdi. "Devam et evlat. Mike Galloway'in kim olduğunu bilmiyor musun?"

İtiraf etmeliyim ki, bilmiyordum. İsim tanıdıkta, belki Roger ya da oyuncu arkadaşlarımdan biri bahsetmişti. Dünyanın geri kalanı Hollywood'a kafayı takmış olsa da ben pek dikkat etmemiştim. Burada, New York'ta, sahneye çıktık. Bu bir tiyatroydu. Los Angeles'ta olduğu gibi şatafat ve ihtişamın arkasına saklanmıyorduk. Güney Kaliforniya'nın, olabileceklerin acı bir hatırlatıcısı olmaya devam ettiğinden bahsetmiyorum bile.

Mike Galloway ve Corbin'i soyunma odalarına götürdüm. Mike etrafa bakma zahmetine girmedi ve daha önce de buraya geldiği hissine kapıldım. "Otursana," dedi bana, burası benim odam olmasına rağmen.

Corbin ve ben bakiştık ama oturduk. "Bu neyle ilgili?" diye sordum.

"Kaplan Gölü." Elini önünde kaydırarak gülümsedi. "Açılış jeneriğinde iyi görünürdü, değil mi?"

"Bilmiyorum," dedim. "Bu sadece benim adım."

"Artık değil. Lake, bu gösteriyi ikinci kez izlemeye geliyorum ve seni temin ederim ki iyi olduğunu düşündüğüm için gelmiyorum."

"Los Angeles'tan buraya kadar mı?" diye sordum. "Normalde tiyatroya ... aramak için mi gelirsiniz?" Arkama yaslandım. "Ne arıyorsun?"

"Yeni Marvel filminde asistan olarak çalışan bir arkadaşın mı var?" Mike sordu.

"Val?" Corbin ve ben aynı anda sorduk. Val, İkiz Kule terör saldırılarından kısa bir süre sonra New York'u terk etmişti. Tanıdığım en güçlü, en dirençli insanlardan biri olan Val, 11 Eylül'de derinden sarsılmıştı. Bir süredir Hollywood'a girmek istiyordu ve bu harekete geçmesi için gereken katalizördü. Birkaç film ekibinde prodüksiyon asistanlığı yapmıştı ama hala giriş yapmak için mücadele ediyordu. Onunla sadece birkaç gün önce konuşmuştum ama bunlardan hiç bahsetmemişti.

"Buraya yetenek aramak için geldiğimi bilen bir meslektaşına sizin adınızı vermiş. Ama siz sadece yetenek değilsiniz Bayan Kaplan. Siz bir yıldızsınız."

"Ben yardımcı bir rolüm, hem de küçük bir rol," diye kestirip attım. "Ayrıca, vokallerim *şovdaki* hiç kimseyle kıyaslanamaz -ve ayak hareketlerimin de-"

"İhtiyacım olan şey için bu şeyler önemli değil." Elini salladı. "Zaten yönetmeniniz yıldız kalitesini göz ardı etmesiyle ünlüdür. İyi olanları hep arkaya koyar ve ben de gizli cevherlerimi genellikle orada bulurum. Sen, Lake, sende aradığım bir görünüm var."

Saçlarımın ucuna dokundum. "Ne?"

Çenesini kaşıdı. "Kaliforniya'da bir TV programı için oyuncu seçimi yapıyorum ve gelip bizimle görüşmeni istiyorum. Vesikalık fotoğraflarınızı yönetmenlere gösterdim ve çok ilgilendiler."

İçimden gelen tepki gergin bir kıkırdama oldu. Ne Corbin ne de Mike güldü ve bu benim fokurdayan kahkahamı daha da utanç verici hale getirdi. Hollywood kapımı çalmakla kalmıyor, aynı zamanda yıllar önce kaçtığım Los Angeles'ta bir hayat sürmemi mi istiyorlardı? *Neden?* Sanatım üzerinde yapmam gereken çok iş vardı. Oyuncu arkadaşlarım yürümeye başladıklarından beri bu işin içindeydiler. Sık sık onlara yetişmeye çalışıyormuşum gibi hissediyordum. Çok çalışmış ve uzun bir yol kat etmiştim ama oyunculuk bana doğal gelmiyordu ve çoğu açıdan hala bir amatördüm.

"Kartvizitiniz var mı?" Corbin sordu.

Mike cüzdanından bir tane çıkarıp ona uzattı. "Lake'in rolü kaptığını söylemek için burada değilim ama sizi temin ederim ki gelecek vaat ediyor." Dikkatini bana çevirdi. "Menajerinle çoktan konuştum. June'dan bir ya da beş mesaj almış olmalısın. Cep telefonunu kontrol et."

Ona sadece göz kırptım. "Telefon alacak param yok," dedim. "Çağrı cihazın o zaman. Eminim onlardan bir tane vardır?"

Aylık kira ve öğrenci kredisi ödemeleri arasında nadiren fazla param kalıyordu. İşim iyi para getirmiyordu ama yine de para kazanmak için harcamam gereken zamanı işimi mükemmelleştirmeye ayırmıştım. "Yok ve aslında Los Angeles'a uçmak mali açıdan zor olurdu."

"Masrafları biz hallederiz ve bu prodüksiyonun sona ermek üzere olduğunu biliyorum. Kapanış gecesinden sonra bir toplantı ayarlayabiliriz."

Corbin dirseklerini dizlerine dayadı. "Parça tam olarak nedir?"

"Kaliforniya'da sanat alanında çalışan yirmili yaşlarında beş genç. *Friends* ile *Center Stage*'in günümüz sorunlarıyla buluştuğunu düşünün." Çenesini çekerek bana baktı. "Senin için düşündüğüm roller, tavırlarına ve oyuncu kadrosunun geri kalanıyla nasıl oynayacağına bağlı. Bana her zaman perde arkasında ipleri elinde tutan şirret bir sarışın lazım. Diğer rol ise her erkeğin evlenmek istediği, Amerika'nın tatlı mı tatlı, şeker mi şeker komşu kızı."

O anda Tiffany'yi düşünmeden edemedim. Onunla kıyaslandığımda nerede durduğum belliydi ama kendimi asla kimsenin sevgilisi olarak görmezdim. "Tek seçenek bu mu?"

"Arkadaşın bir aile dramın olduğundan bahsetti. Ayrıntılara girmedi ama eğer rahatsan sormaya değer olduğunu söyledi."

"Bunun konuyla ne ilgisi var?" diye sordum. "Bunun zanaatımın önüne geçmesine izin vermem."

Güldü. "Hayır, ondan değil. Yardımcı olabilir. Burada çok büyük bir şeyin eşiğindeyiz." Mike pantolonunun paçalarını yukarı kaldırdı ve karşımdaki sehpa oturdu. "Reality televizyon."

Başımı eğdim. "Ne?"

"*Survivor*. *The Bachelor*. Paris Hilton ve Jessica Simpson çılgınlığını gördünüz. Dünya güzel Kaliforniyalıları görmek istiyor ve bir hikaye için can atıyorlar - mücadele, dedikodu, drama. Bu program bunların hepsini bir araya getiriyor." Mike Corbin'e döndü. "Siz ikiniz çıkıyor musunuz?"

"Uh." Corbin boğazını temizledi. "Hayır."

"Fark etmez. Şu h a l i n e bak. Lake'in hikayesine mükemmel bir katkı olursun."

"Benim hikayem mi?" diye sordum. "Anlamıyorum. O dizilerin hiçbirini izlemedim."

"*Real World*'ü izledin, değil mi? MTV'YI?" "Biraz."

"Tıpkı bunun gibi, ama biraz daha -nasıl desem ...

İçeride. Tamamen başıboş değilsiniz. Amerikan halkı bunu gerçek hayat olarak görse de biz size yön vereceğiz." Ellerini açtı. "Şimdi burada seninle otururken, Amerika'nın sevgilisi olduğunu düşünüyorum. Sende kameraya çok yakışacak bir naiflik var."

"Ama ben öyle değilim, ben bir oyuncuyum" dedim.

"Yine de rol yapacaksın. Gevşekçe. Bu yüzden doğru insanları bulmam için beni oyuncu yönetmeni olarak işe aldılar. Bu konuda kendimi çok iyi hissediyorum Bayan Kaplan ve nadiren yanılırım. Bu yüzden bana büyük paralar ödüyorlar."

Corbin gözlerini kıstı. "Geri taşınmak zorunda mı kalacak?"

"Tabii ki. Mülakatlar, geçmiş kontrolleri, fiziksel muayeneler ve benzeri aşamalardan geçeceğiz, ancak işe alınırsanız oraya taşınmanız beklenecek. Hayatınızı normalde nasıl yaşıyorsanız öyle yaşarsınız-oyunculuk, okula gitmek, flört etmek, ailenizle kavga etmek-günlük olarak ne yapıyorsanız, sadece yapımcılardan biraz girdi alarak."

"Ailemle konuşmuyorum," dedim.

"Daha da iyisi. Orada gerçek, anlamlı şeyler için fırsat var ve belki bir noktada bir uzlaşma bile olabilir. Detaylar üzerinde çalışabiliriz," dedi Mike. "Sana bir oda arkadaşı ayarlarız, dizinin başka bir üyesi ve hepiniz arkadaş olursunuz. Çekimler bu yaz başlıyor, yani yerleşmek için bolca zamanınız var."

Eve dönmek mi? Uzlaşmak mı? Bunlar yapmamak için yeterli sebeplerdi. Benim için Kaliforniya güneş ışığı, palmiye ağaçları, plajlar ve muhteşem bir hava değildi. İlk kalp kırıklığımın yaşandığı yerdı. Hiç sahip olmadığım bir şeyi kaybetmenin pişmanlığını ve sadece benim değil Manning'in ailesinin de bölünmesini temsil ediyordu. "Üzgünüm, gerçekten Kaliforniya'ya dönmek istemiyorum. New York'u seviyorum."

"Sonsuza kadar sürmez. Ayrıca, eğer dizi tutarsa ve hit olursa, belki nereye gidersen git seni takip ederler ve yol boyunca sana bir şeyler ayarlarlar. New York'a geri dönmek isterseniz, bunu yapımcılarla bir hikaye olarak tartışın."

"Ücreti ne kadar?" Corbin sordu.

"Burada kazandığından daha fazla," diye yanıtladı Mike. "Peki bu ne olabilir?"

"Programın amacı doğrultusunda, normal bir yirmili yaşlardaymışsınız gibi yaşamınızı istiyoruz. Gösterişli bir daire ya da araba yok, sadece her zamanki gibi iş. Maaşın iyi ama bir film yıldızının maaşı falan değil. Kendine birkaç cep telefonu alabilirsin diyelim." Göz kırptı. "Her erkek arkadaş için bir tane."

Hollywood, Broadway'den çok uzaktı ama Mike'ın heyecanına kapılmamak elde değildi. "Bunu düşünmem gerek," dedim. "Tisch'e oyuncu olmak için gittim ve bu aklımdaki şeye pek benzemiyor."

Mike durdu. "Reality televizyon geleceğın dalgası, Lake. Sözüme güven. Bu iş tutarsa ünlü olacağından bahsetmiyorum bile. Sözleşmen sona erdiğinde, bu şöhreti istediğın her şeye dönüştürebilirsin - film rolleri, bir giyim markası, hayır işleri ya da elbette, Broadway'e yönetmenlerin görmezden gelemeyeceğı bir izleyici kitlesiyle geri dönebilirsin."

Kanepede kaykıldım ve Corbin'in gözlerini üzerimde hissettim. Bu fikir bir amaca ulaşmak için bir araç olarak daha mantıklıydı. Kariyerimi yapmanın en dürüst yolu bu değildi ama yaşıtılarından hiçbirinin böyle bir fırsatı geri çevireceğini düşünemezdim. *Mickey Mouse Club*'a seçilmeyi kıl payı kaçırdığından beri şöhret peşinde koşan Roger'ın

kabul etmemi istedi. Geçen yıla kadar çalıştığım hayvan barınağının finansman yetersizliği nedeniyle kapanmak zorunda kaldığını düşündüm. "Tutkulu olduğum konulara dikkat çekebilir miyim?" diye sordum.

Mike saatini kontrol etti. "Bu yapımcılara sorulacak bir soru ama bence makul ölçülerde hoş karşılarlar. Çok iç karartıcı bir şey olmasın. Dinle, gitmem gereken bir yemek var." Elimi sıktı. "İrtibatta olacağım ve menajeriniz daha fazla ayrıntıya sahip. Gösteri biter bitmez uçmayı planla."

Corbin ve beni bulduğu gibi şaşkın bırakarak sahnenin sağından ıktı. Corbin'e döndüm, bu bilgi kasırgası için burada olduğuna sevinmiştim ama aynı zamanda bunun kötü bir fikir olduğunu söyleyeceğinden de oldukça emindim. "Bunu yapmamam gerektiğini düşünüyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Bu biraz çılgınca. Gerçeklik için oyunculuk mu? Seni, Roger'ı, New York'u ve burada yaptığım kariyeri bırakmak zorunda kalacağım."

"Lake, bu yıl yirmi altı yaşına basacaksın. Buradaki hayatın belirsizlik içinde," dedi. "Bekârsın ve birkaç gün içinde işsiz kalacaksın. Val gitti."

"Yine de tiyatrodaki kendime bir isim yapmaya çalışıyorum."

"Belki de bu sadece bir yol olabilir," diye belirtti. "Tüm yollar aynı olmayacaktır."

Birkaç dakika onu inceledim, ellerini dizlerinin arasına koymuş kıpırdanıyordu. "Şaşırdım," dedim. "Bana kalmamı söyleyeceğini düşünmüştüm."

"Eğer bencil olsaydım, evet, yapardım. Ama gerçek şu ki Lake, bazen seni burada tutan şeyin ne olduğunu bilmiyorum."

Biraz geri çekildim. Ben de aynı şeyi merak ediyordum ama kalbimde kalıcı bir delikle yaşadığımı düşünürsek mutlu olma konusunda oldukça iyi bir iş çıkardığımı düşünüyordum. "Ne demek istiyorsun? Arkadaşlarım gibi çok başarılı olamadığımı biliyorum ama bunun nedeni bu işte o kadar uzun süredir alışmıyor olmam."

"Onların her gün seçmelere katılmak, dans ve şan dersleri almak için kendilerini paraladıklarını görüyorum. Roger Broadway'de, çünkü olmaması mümkün *değil*. Senin de bunları yaptığını biliyorum ama arkadaşlarının içinde bazen senin kaçırdığını düşündüğüm bir ateş var."

Hissettiğim kadar incinmiş görünmemeye çalışarak arkama yaslandım. "Ciddi misin?" diye sordum. "Bunu bana nasıl söylersin, ateşim olmadığını? Bana bir yastık getirdin çünkü gecenin yarısını beton bir zeminde oyunla ilgili haber bekleyerek geçirmek zorunda kaldım. Haftanın yedi günü bu oyun için prova yaptım ve şimdi sezonda olduğumuz için neredeyse bu tiyatrodaki yaşıyorum."

Çenesini ovuşturdu. "Belki de yanılıyorumdur. Mezun olduktan sonra tutkunuzun bir kısmı sönmüş gibi görünüyordu."

Bu biraz göğsümü kabarttı - ki bu da hayatımın o dönemini düşünürken verdiğim normal bir tepkiydi. Manning'le geçirdiğim beş gün ve onun New York'tan ayrılırken kalbimin çok önemli bir parçasını da beraberinde götürmesi. Güvenme ve sevmeye yeteneğimden bahsetmiyorum bile. O zamandan beri sağlıklı bir ilişkim olmaması benim ya da Val için sürpriz değildi.

O yılın Aralık ayından beri hareket halindeydim. Her gün, genellikle seçmeler arasında koştum. Geçici bir ajans için çalıştım, sahne almadığım zamanlarda şehrin her yerinde idari işler aldım. Tiyatrodaki gecelerime kalbimi ve ruhumu koydum. Başlangıçta durup düşünemiyordum, yoksa aklım düğünden sonra ayrılmasaydım hayatımın nasıl olacağına dönüyordu. USC'den mezun olsaydım ve yüksek lisansa gitseydim ne olurdu?

O kadar uzun zamandır heyecan verici bir kariyer peşinde koşuyordum ki -Bu tür şeyler son zamanlarda normalden daha fazla aklımdan çıkıyordu. Aynı şeyin Manning için de geçerli olmasını dilerdim. Sürekli onu düşünüyordum, New York'tan ayrıldığı gün kaybettiklerimi.

Birkaç ay sonra kaybettiklerini.

Aramızdaki tüm acılar üstesinden gelinemeyecek kadar büyük görünüyordu. "New York'tan ayrılmak istemiyorum," dedim sessizce. "Sanırım seçmelere hayır diyeceğim."

"Lake." Corbin öne doğru oturdu ve sanki söyleyeceklerini nasıl ifade edeceğini düşünüyormuş gibi durakladı. "Korktuğun için hayır deme."

"Korkmuyorum."

"Buna inanmıyorum. Artık bir yetişkinsin ve bu seni de en az onlar kadar hatalı yapıyor. Ailenle yüzleşmek zorundasın. Zamanı geldi."

"Bu konuşmayı bir daha yapmayacağım," dedim ve ayağa kalktım.

"Beni dinle," diye tersledi.

Şaşırarak tekrar oturdum. Corbin'in bana karşı sesini yükseltmesi nadir görülen bir şeydi. "Ailen seni özleyiyor. Sen de onları özölüyorsun. Özlediğini biliyorum, o yüzden bunu inkâr etmeye çalışma. Uzun zamandır gururunun önüne geçmesine izin veriyorsun ve bu da seni babandan daha iyi yapmıyor."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordum. "Ben onun kızılım ve on yıldan uzun bir süredir ben yokmuşum gibi davranıyor."

"Pisliğin teki ama o senin baban ve kendi çarpık yöntemleriyle senin için en iyisinden başka bir şey istemediğini biliyorum. Bu yüzden senin ayrılman onun için çok zor oldu."

Başımı salladım. Corbin'in bilmediği şeyler vardı. Babamın müdahalesi olmasaydı, Manning'le benim bir şansımız olabilirdi. "Anlamıyorsun."

"Onunla, Tiffany'yle her ne sorunun varsa, artık bir kenara bırakmanın zamanı geldi. Artık on altı yaşında değilsin ama hâlâ çocuk gibi davranıyorsun. Öz kız kardeşini hastanede görmeye bile gitmedin."

Ellerime baktım. Tiffany'nin düşük yapmasını önemsemediğimden değil, tam tersiydi. Hamile olduğunu öğrendiğimde, bebeğin benden uzak olmasını dilemiştim. Manning'e ve bana davranışları yüzünden Tiffany'den nefret etmiştim. Ama dileğimin gerçekleşmesini hiç beklemiyordum. Yaşadıklarımıza rağmen, ne hissetmiş olursam olayım, Tiffany her şeyi kaybetmeyi hak etmemişti. Ve sadece bebeği de değil.

Düşükten aylar sonra, New York'tan neredeyse bir yıl sonra Manning'le boşanmışlardı.

Corbin, "Bana dürüst bir cevap ver," dedi, "o zaman **b u** konuyu tamamen kapatabiliriz."

Kollarımı kavuşturdum. "Tamam."

"New York'u sevdiğiniz, damarlarınızda dolaştığı ve başka bir yerde olmayı hayal edemediğiniz için mi New York'ta kalıyorsunuz? Yoksa eve gitmek istemediğiniz için mi?"

Hemen bir cevabım yoktu. New York'un olmak istediğim yer olup olmadığını düşünmek için nadiren durdum, çünkü içten içe gerçeği biliyordum - köklerim, tek aşkım, gençliğim her zaman Kaliforniya'da olacaktı. Ama eve dönmek yaraları yeniden açmak, hataları kabul etmek, onlara yaşattığım onca acıdan sonra ailemin yüzüne bakmak demekti. Çünkü bu doğrudu - yıllar boyunca beni incitmiş olabilirlerdi, ama ben de onları asla geri alamayacağım şekilde incitmiştim.

Corbin, "Babanla *sekiz* yıldır konuşmuyorsun," dedi.

Ve Manning'le üç yıldır konuşmuyordum. Üç yıldır onunla öpüşmemiş, sevişmemiş, hatta göz göze bile gelmemiştim ve bunda babamın da payı vardı.

Gurur duyuyordum ama o da gurur duyuyordu. Eğer babam hâlâ telefonu açamıyorsa, böylesi daha iyiydi, çünkü ona söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

"Kaliforniya'ya gidersem, onları görmek için değil," dedim. "Çünkü bir değişiklik istiyorum."

Corbin içini çekti, ayağa kalktı ve bana elini uzattı. "Bence bu bir hata ama aynı zamanda bir başlangıç."

OceanofPDF.com

GÖL

I Kaliforniya'daki işi kabul etti. Kanal hayır dememi zorlaştırmıştı. Los Angeles'a uçtum, pahalı bir otele yerleştirildim ve Val, Corbin ve Roger tarafından evet demem için cesaretlendirildim. Zamana ihtiyacım olduğunu söylediğimde

teklif hakkında düşünürken, yapımcılar anlaşmayı tatlandırmışlardı. İşe alınan beş müdürden sadece ikisi benden daha fazla kazanıyordu ve ikisi de küçük yerel ünlülerdi.

Yapımcılara ve ekibe göre dünya bana aşık olacaktı. Elbette, kötü adamı oynamak içimde hiç yoktu. Bana bir oda arkadaşı ayarladılar, Bree adında zor durumdaki bir set tasarımcısı, o da dizideydi. Corbin ve Val çekimlerin bir kısmında yanımdaydılar, ancak yapımcılar çekimler sırasında bazen beni babam ve Tiffany hakkında konuştursalar da ailemi işin içine katmayı reddetmiştim. Kameralar bizi takip ediyordu, müdahaleci ve hantal bir şekilde, hepsi de Mike'ın vaat ettiği hayattan kesitler sunan gerçekliği, yazar ekibinin hikayelere dönüştürdüğü olay örgüleriyle evlendirmek içindi.

Yaz sonunda, çekimlere birkaç ay kala Val Los Angeles'ta tanıdığım hemen herkesi pilot bölüm için evine davet etti. Bree ve ben kamerasız ama parti tabaklarıyla gittiğimizde alkışlar başladı.

Bree başıyla selam verdi ama ben sadece kızaran yüzümü sakladım. Oyunculuğa ünlü olmak için girmemiştim. Beynimin ve kalbimin farklı bir bölümüne erişebilmeyi ve bunları başkaları için bir dünya yaratmak için kullanmayı seviyordum. Bir kaçış. Ama ben

Son birkaç aydır hiç istemediğim kadar dikkat çekmiştik ve henüz yayına bile girmemiştik. Bir bakışla Val'e bunu durdurması için yalvardım.

Bir şişe şampanya aldı ve sehpanın üzerine çıktı. "Kim alkol ister?"

Arkadaşlarımızdan bazıları bardaklarını uzattı, diğerleri de *Charmed*'in sesini kısmış olan televizyonun etrafındaki yerlerini aldı. Yine de herkesin dikkati bu kadar kolay dağılmıyordu.

"Sunset Bulvarı'na bir reklam panosu asmışlar," dedi Roger, kadehini şampanya için uzatarak. "Biz ölümlülere bakan tanrıçalar gibisiniz."

Bree bu ilgiyi benden daha iyi karşıladı, ben de o çantasından tek kullanımlık bir fotoğraf makinesi çıkarırken kalabalığın arasına karıştım. "Bu öğleden sonra zaten bir rulo fotoğraf çektim."

Getirdiğim aperatifleri hazırlamak için mutfığa girdim. Val içeri süzülürken fırını hazırlıyordum. Bu gece Bohem Val'di, Sienna Miller ile Stevie Nicks'in buluşması gibiydi, kalın kâkülleri ve düzleştirilmiş sarı saçları vardı. Omzu açık çiçekli bir elbiseyi geniş deri bir kemer ve moda kovboy çizmeleriyle eşleştirmişti.

Ben adada dururken omzumun üzerinden "Bunlar ne?" diye sordu.

"Ev yapımı simit ısırıkları. Tıpkı donmuş olanlar gibi ama bunları ben yaptım." "Sen çok iyi bir annesin."

Biraz gülümsedim ve folyo ambalajı çöpe attım. "Sinirlerimi kontrol altında tutmak için elimden geleni yapıyorum."

"O zaman bildiklerimi kendime saklamalıyım," dedi üst yarısını adaya yaslayarak, "ama yapmayacağımı biliyorsun."

Yiyecekleri düzenlerken ona baktım. "Tamam mı? Ne?"

"Dinle." Omzunun üzerinden kontrol etti. "Corbin ve ben bu konuda bir saat boyunca tartıştık ama sonunda onu vazgeçiremedim ve bunun neden kötü bir fikir olduğunu ona açıklayamadım."

Kız kardeşinle olan geçmişin hakkındaki gerçeği." Yüzünü buruşturdu. "Corbin bugün geldi."

"Bekle, gerçekten mi?" Sırıttım. "Ta New York'tan mı geldin? Bunun Tiffany ile ne ilgisi var?"

"Onu *aradı* ve bu gece gelip gelemeyeceğini sordu."

Tabakla uğraşmayı bıraktım ve ona baktım. "Ne?"

"Sanırım sana sürpriz yapmak istedi, çünkü sana sorsaydı, ona defolup gitmesini söyledin."

Konuşur muydum? Tiffany ve ben geçen Noel'den beri konuşmamıştık ve o zaman bile üstünkörü, beş dakikalık bir sohbet olmuştu. O bölgede yaşamıyordu bile. Orange County'den arabayla gelmek zorundaydı. "Nedenini söyledi mi?" diye sordum.

"Bence bunun nedeni senin kuyruğuna takılmak istemesi, yani zamanlaması bundan daha açık olabilir mi? Bu akşam televizyona çıkacaksın." Val simit lokmalarından birinden küp küp doğranmış bir domates aldı ve ağzına attı. "Ama Corbin, Tiffany'nin çaba gösterdiğini ve başka türlü ona asla vermeyeceğin bir şansı hak ettiğini düşünüyor gibi. Tiffany seni aramaya bile cesaret edemediği için kendini kötü hissetti."

"Şey," dedim, duruşum sarkmıştı. "Kahretsin."

"Evet." Val bir omzunu kaldırdı. "Corbin'e, adı beni ağlatan kişi yüzünden bir kedi kavgası çıkabileceğini tam olarak söyleyemezdim."

Palmiye ağaçlarının silüetlerinin alaca, çivit mavisi gökyüzünü boyadığı mutfak penceresinden dışarı baktım. Bunca yıldan sonra kız kardeşimi görmek istiyor muydum? Hayır. O sadece Manning'in olabilecek en acımasız hatırlatıcısı değildi, aynı zamanda beni kasıtlı olarak incitmişti. Gerçi ben de aynısını ona yapmıştım. Onunla yüzleşmeye hazır olup olmadığımı emin değildim ama o çaba sarf ediyordu. Yıllarca babamdan haber alamadıktan sonra, bu çok şey ifade ediyordu. Tiffany ve ben görüşmeye devam ettik ama balayına gittiğinden beri onu görmemişim. "Beni uyardığın için teşekkürler," dedim. "Şimdi iki kat daha gergin olsam da."

"Olma. Sen daha yaşı ve akıllısın. Artık sana ulaşamaz." Val ben itiraz edemeden buzdolabından bir şişe *Veuve Clicquot* almak için döndü. "Gösteri de hayranlık uyandırıcı olacak. Sen çok tatlısın, o yüzden endişelenecek bir şey yok. Öte yandan Bree ..." Dolaptan bir şampanya kadehi almadan önce yüzünü buruşturdu. "Köyün aptalı olmasından ve bunu bilmemesinden endişeleniyorum."

Güldüm. "Ya da bunu biliyor ve bu yüzden daha fazla ekran süresi alacak - ki bu onu en kurnaz kişi yapar."

"Tuş. Peki nasıl oluyor da heyecanlanmak yerine sanki klamidya olduğunu yeni öğrenmişsin gibi bütün hafta surat asıyorsun?"

Omuz silktim. Menajerime, oyuncu arkadaşlarıma ve medyaya göre sektörün bir sonraki "göz bebeği" bendim. Bende "bir şey", "o faktör" ve "doğru görünüm" vardı. *Önemli biri* olacaktım. Ama New York'ta katıldığım birkaç düşük bütçeli, seyircisi az oyun dışında, henüz kimse beni rol yaparken görmemişti. Çekimler sırasında katıldığım seçmelerde kameralar beni takip etmedi bile, sadece ön hazırlık yapıyordum ve reddediliyor ya da geri çağırılıyordum.

"Val?" Tepsiyi fırına sürerken söyledim. "Bütün gün sette aktrislerin etrafındasın. Sence ben iyi miyim?"

"Senin belli bir kaliten var," dedi. "*Ne niteliği?*" diye sordum.

"Senin sahip olduğun. Tarif edilemez." Bana el salladı. "Herkes oyunculuğu öğrenebilir ama herkes yıldız olamaz."

Fırın eldivenli ellerimi kollarımın altında kavuşturdum. "Yani benim berbat olduğumu söylüyorsun."

Güldü. "Berbat mı? Hayır. Sadece zanaatını geliştiriyorsun. Sana rol verirdim ve bunu öylesine söylemiyorum. Sahnedeyken gerçekten şovu çalışıyorsun ve bence ekranda da aynı şey olacak."

"Açıkçası neden benimle uğraştıklarını bilmiyorum," dedim. "Çok fazla dramının içine girmedim. Çoğunlukla yapımcılar gibi insanlarla öğle yemeği için buluştum."

istedim, seçmelere gittim, ailemi özlediğim için ağladım ya da barın etrafında dikildim."

"Şu anki işinizi desteklemek için bir iş bulmanız gerekeceğini hiç düşündünüz mü? Sanki grubun gece buluşma noktası olsun diye seni orada çalıştırmışlar gibi. Reality TV'nin mesai sonrası Şeftali Çukuru gibi."

Kıs kıs güldüm. "İşte tam da bu yüzden beni oraya yerleştirdiler. Bir de yemin ederim Sean'la ikimizden önce çıkmaya başlayacağımızı biliyorlardı."

"Çünkü bir Kötü Çocuk Barmene ihtiyaçları vardı," dedi Val. Tüm sezon boyunca bana gizlice rehberlik etmiş, ulusal televizyonda çok fazla bok yığınının basmamam için sektörün iç işleyişini anlamama yardımcı olmuştu. "Dövmeleri, motosikleti ve kötü bir tavrı var. Onunla işler nasıl gidiyor?"

"Mükemmel," dedim ve eldivenleri tezgâhın üzerine fırlattım. Sean ve ben birbirimizi istediğimiz zaman görüyorduk ve ekip gösteri için görüntü alıyordu. Hiçbir zaman geçmişimi kurcalamadı ya da nasıl hissettiğimi sormadı. Uçarı ve sığ biriydi ve bir aşk ilişkisi için katlanabileceğim en fazla şey buydu. Eğer hayatım bir dizi kaçamakla sonuçlanırsa, bunu çok fazla umursayacağımı sanmıyordum. "Kamera dışında bana iyi davranıyor," dedim. "Televizyonda görüldüğünden daha iyi."

"Peki ya diğer adam, bom operatörü?"

"Ben de ondan hoşlanıyorum ama bizimki gölgeler için bir aşk. Oyuncularla çıkmaması gerekiyor."

Şampanyasını yudumlarken Val'in gözleri parlıyordu. "Yani bu seksin ateşli olduğu anlamına mı geliyor?"

"Çok." Simit ısırıklarını kontrol etmek için arkamı döndüm, Val'in yüz ifademi okuyup her zaman yaptığı gibi iç çekmesinden endişelendim. Seks önce Manning'e aitti. Bu çok tahmin edilebilir bir şeydi ama doğrudu; beni başkası için mahvederdi. Seks tutkulu olmak da dâhil pek çok şey olabilirdi ama kimse Manning'in yanına yaklaşılamazdı. "New York'u özleyiyor musun?" Ona sordum.

"Sayılır." Sesi düşünceli geliyordu. "Film sektöründe çalışmayı özlediğimden daha fazla değil ama. Hollywood'un Sekizinci Cadde'ye taşınmasından pek şikâyetçi olmazdım. Peki ya sen?"

Yüzümü ona dönmek için tezgâha yaslandım. New York'un kesinlikle iyi zamanları olmuştu. Benim için mezuniyetle birlikte ortadan ikiye bölünmüştü. Manning'den önce, Manning'den sonra. Orada beş gün içinde birlikte bir hayat kurmuştuk ve ben sonraki birkaç yılı onu yaşamadan geçirmiştım. "Geri dönmek doğru bir seçimdi," dedim. "Harekete geçene kadar bir değişikliğe ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim."

Mutfağın hemen dışından bir erkek sesi konuştu. "Keşke orada sana bunu gösterecek biri olsaydı."

En inandırıcı şaşkınlık ifademle arkamı döndüm. Ne de olsa bir oyuncuydum. "*Corbin*?"

Kendine özgü kulaktan kulağa sırtışı ve iki elinde buketlerle içeri girdi. Yıllar boyunca bana verdiği tüm çiçekleri nakde çevirebilseydim, ben de onun gibi New York şehir merkezinde yüksek bir binada yaşıyor olurdum. "İyi akşamlar, süperstarlar."

"Burada ne yapıyorsun?" Ben sordum.

Beyaz zambakları uzatarak, "Kalmıyorum, sadece uçakla gelip bunları bizzat bırakmak istedim," diye alay etti.

Gözlerimi devirerek onları aldım. "Corbin. O kadar yolu bunun için gelmedin."

Göz kırptı. "Bunu kaçırmazdım," dedi ve dönüp Val'e başka bir buket verdi.

Öylece bakakaldı. "Bunlar Bree için değil mi?"

"Hayır, hanımefendi. En iyi kızlarımın her biri için birer tane."

Val kızardığında neredeyse gülecektim. Çok nadir görülen bir manzaraydı. Birbiriyle uyumsuz, çeşitli şekil, boyut ve renkteki çiçekleri aldı ve çatık kaşlarıyla onlara baktı. "Bunlar ne, bakkal artığı mı?"

Güldü. "Hoşuna gideceğini düşündüğüm bir şey almak istedim ama karar veremedim. Milyonlarca farklı ilgi alanınız ve görüşünüz var." Bana da ağzının kenarıyla, "Kişiliklerinden bahsetmiyorum bile." dedi.

Val buketi ona vuracaktı gibi kaldırdı. Teslim olmak için ellerini salladı. "Ben de kenara çekip bir sürü farklı şey topladım. Eğer topraktan çıksaydın, temelde böyle görünürdün."

Val ve ben ona baktık. Ben gülmeye başladım ama o sadece şaşkın görünüyordu. "*Tamam*, yol kenarındaki yabani otlar için teşekkürler, sanırım?" dedi ama vazo aramak için arkasını döndüğünde burnunu çiçeklere nasıl soktuğunu fark ettim.

"Getirdiğim tek şey bu değil," dedi Corbin, omuzlarını geriye atıp kenara çekilirken. Uyarılmış olmama rağmen neredeyse çiçeklerimi düşürüyordum. Tiffany, Louis Vuitton çantasını kalçasına tutarak arkasında durdu. Mutfak sessizliğe gömüldü. Kısa kot eteği ve Rocket Dogs'larıyla Manning'i benden çalan kız gibi giyinmişti ama aynı görünmüyordu. Balayına gidişini izlediğimden bu yana sekiz yıl geçmişti ve artık otuz yaşında boşanmış bir kadındı.

Mutfağa doğru birkaç adım attı, gözleri Val ve Corbin'den bana dönüyordu. Bir oda dolusu insanla başa çıkmakta hiç zorlanmamıştı ama biraz yabancı gibi görünüyordu.

Onun ya da kendimin ruh halini tam olarak kestiremiyordum. Onu görmeyi hiç merak etmiyor değildim. Aslında bunu sık sık düşünüyordum, özellikle de en savunmasız olduğum zamanlarda. Buraya taşınmadan hemen önce, neredeyse telefonu açıp ona bunun doğru bir seçim olup olmadığını soracaktım ama o ne cevap verebilirdi ki? Yıllar boyunca birkaç kısa telefon görüşmesi dışında ona hayatım hakkında neredeyse hiçbir şey anlatmamıştım. Manning'i kaybettikten sonra, en karanlık anlarımda, birkaç saatliğine onun yatak odasına kaçabilmeyi, orada yüksek sesle Soundgarden çalıp beni okşamasını ve

Erkekleri anladığımda her şeyin daha iyi olacağını düşünmüştüm. Neredeyse on yıl sonra buradaydık ve ben hâlâ erkekleri anlamıyordum.

"Televizyona çıkacağınıza inanamıyorum," dedi.

Onu ya da yirmi altı yaşına kadar anlamam gereken çoğu şeyi anladığımı söyleyemezdim. Artık bir yetişkindim ve kendi kardeşime ne söyleyeceğimi bilmem gerekirdi ama ona öylece bakakaldım. Belki de bu yüzden gelmişti. Kardeşini televizyonda görmek için.

"Ve . . . Karşımda durduğuna inanamıyorum," diye ekledi.

Yaşadığımız tüm iniş çıkışlara rağmen, o tanıdıktı. O evimdi. Ona sarılmak istedim. Benimkinden daha yüksek ayakkabılar giyiyordu, üst kısmı Wonderbra'nın beni kutsayabileceğinden daha fazla dekolte gösteriyordu ve güzelliği

-Kıvrılmış sarı saçları ve kusursuz dumanlı gözleri odadaki herkesi gölgede bırakıyordu. Ve o anda tam da ihtiyacım olan şey buydu; yeniden çocuk olmak, ablasının gölgesinde saklanmak, yan odadaki insanların bana göstermeye çalıştığı ilgiden korunmak. Annem dışında kimsenin fark etmediği şey buydu, özellikle de Tiffany'nin.

-Manning ortaya çıkana kadar kız kardeşimin gölgesinde kalmaktan pek de rahatsız olmamıştım.

Corbin çiçeğimi aldı ve a r a m ı z a eğildi. "Burası sarılacağın yer."

Kollarımızı birbirimize doladık. O da aynı şekilde sarıldı. Aynı kokuyordu. Ama yaşadıklarından sonra aynı olması mümkün değildi. "Bebek için üzgünüm," diye fısıldadım saçlarına.

Bana karşı başını salladı. "Ben de."

Düşükten sonra aramıştım ama ikimiz de birkaç dakikadan fazla konuşacak durumda değildik. Annem hastaneden aradığı andan itibaren ahizeyi elimde tutmuş, gözyaşlarım yüzümden aşağı akmıştı. Tiffany başsağlığı dileklerimi kabul ederken, üzüntüsü telefonda akıp giderken, arka planda onu hissetmişim. Manning'le konuşmak istememişim. Söyleyecek ne vardı ki?

Tiffany'ye ilk kez yüz yüze söyleyecektim. Belki gecikmişti ama geri çekildim ve yüzüne baktım. "Gerçekten çok üzgünüm. Umarım bunu biliyorsundur," dedim ve bu doğrudu. Ama Manning'le başaramadıkları için üzgün olduğumu söyleyemezdim. Yaşadıkları şeyler için üzgündüm ve anneme göre düşük yapmaları ayrılmalarına neden olacak kadar kötüleştiği için üzgündüm, ama artık ona sahip olmadığını bilmek - hayır, bunun için en ufak bir üzüntü duyamazdım.

"Bu konuda gerçekten konuşamam." Yere baktı ama sonra hızla geri döndü, gözleri parlıyordu. "Dışarıdakiler fotoğrafçılar mıydı?"

"Paparazzi." Bu kelimeyle midem bulandı. "Son birkaç haftadır bazılarımızı takip etmeye başladılar."

"Ciddi misin?" Tiffany sordu.

"Fotoğrafını çekmeye çalışabilirler," diye uyardım, bunun onun kollarını sallayarak ön tarafa koşmasına neden olabileceğini bilsem de. "Programda biraz senden ve babamdan bahsediyorum."

"Ne? Bu harika bir şey."

"Öyle değil, inan bana," dedim. "En ufak bir tökezlememi bile yakalıyorlar. Film ekibi yakalamazsa paparazziler yakalar."

"Oh, ne kadar utanç verici." Ayaklarını kaydırды. "İçecek bir şey var mı?"

Corbin, "Val'i tanıyorsam, şu duvarın öbür tarafında bir oda dolusu pembe şarap var," dedi. "Hadi ama."

Val ciddiyetle başını salladı. "Beni tanıyorsun."

Muhtemelen Tiffany'ye söylemem gereken şeyler vardı ama nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Zaten zamanı da değildi. Bu gece için, belki de en iyisi alkolün konuşmasına izin vermektir.

Gösteriden beş dakika önce hepimiz en az bir kadeh bir şey içmiştik. Kanepenin kenarında oturup şarap yudumlamaktan başka bir şey yapamayacak kadar gergindim. Açılış jeneriğinden sonra ekranda ilk görüldüğümde, daha fazlasını görmek istemediğimi hemen anladım. A

Bree ve ben mutfak masamızda kahve içip ilanlara göz atarken midemde bir çukur oluştu. Bir başlık belirdi, altında benim adım ve "hevesli aktris" yazıyordu. O anda Amerika'da kaç kişi beni izliyordu? Kahvemi şekerli ve kremalı içtiğimi öğrenen? Tamamen zararsız, sıkıcı ve Tiffany'nin güzel bir şekilde ifade ettiği gibi son derece *utanç vericiydi*.

Benim ekrandaki hareketlerim kaskatı iken oyuncuların geri kalanı rahat görünüyordu. Kameraların yüzlerinde olmasına benden çok daha iyi alışmışlardı. İkisi bundan önce ekranda unutulmaz roller üstlenmişti ve diğerleri doğal dışa dönüklerdi. Salondaki herkes gözlerini ekrana dikmişti ama ben başka tarafa bakmak zorunda kaldım.

Manning ne düşünürdü? Aklıma ilk onun gelmesinden nefret ediyordum ama bu her zaman alışkanlığım olmuştu - Manning ne yapıyordu, nasıldı ve hâlâ beni düşünüyor muydu? Tiffany'nin odada olması bunu değiştirmede. Aksine, onun yokluğu daha da güçlüydü.

Gösteri uzadıkça daha da kötüleşti. Corbin çoktan ortaya çıkmıştı. Oturma odasının karşısında, o ve ben rahatsız bakışlar atıp duruyorduk.

Son reklam arasında Val kanepeye atladı. "Seksi Bree'ye ve Amerika'nın bir sonraki sevgilisi Lake'e kadeh kaldıralım" dedi.

İrkildim. Bana böyle denmesini istemiyordum. Bu sadece doğru değildi, aynı zamanda Amerika'nın istediği de bu muydu? Orada oturmaktan başka bir şey yapmamıştım. "Lütfen," dedim, "önemli bir şey değil."

Val inledi. "Şunu söylemeyi kes."

"Bu büyük bir olay," dedi Tiffany. Ona baktım ama boş şampanya bardağının dibine bakıyordu. Val kadehi doldurmak için eğildiğinde yeni BlackBerry'm çaldı. Numaram sadece birkaç kişide vardı, bu yüzden ekranda *June McPherson* adını görünce şaşırmadım.

"Kadeh kaldırmayı böldüğüm için çok özür dilerim," dedim, "ama buna bakmam gerekiyor. Bu benim menajerim."

"Herkes çenesini kapasın," diye seslendi Val. "Cevap ver, Lake."

Arkadaşlarım izlerken ben telefonu açtım. "Dinle," dedi June hemen. Bir yılı aşkın süredir benim menajerimdi ve enerjisi hiç tükenmiyor gibiydi. "Dinliyor musun?" diye sordu.

"Evet."

"Neredesin?"

"Bree ve bazı arkadaşlarla bir izleme partisinde."

"Beni hoparlöre al."

Nasıl yapacağımı bulmam biraz zaman aldı ama bulduğumda herkes için cep telefonunu havaya kaldırdım. "Gösteriyi seviyor musunuz, sevmiyor musunuz?" June sordu.

Tezahürat yaptılar. Ben gözlerimi devirirken bile Corbin bana göz kırptı.

"Biz de öyle," dedi. "Elimizde büyük bir hit olduğuna neredeyse eminim."

Herkes yuhalayıp bağırırken Val koltukta bir aşağı bir yukarı zıpladı.

June'un hoparlörünü kapattım ve o da güldü. "Seni yarın ararım," diye bağırdı gürültünün üzerine. "Bu gece iyi eğlenceler."

Ben telefonu kapatırken herkes kadeh tokuşturdu, Tiffany ise şampanyasını bir dikişte bitirdi. Kadehini özellikle kimseye kaldırmadı, ayağa kalktı ve odadan çıktı. Yine on altı yaşındaydım, Tiffany'nin ışığı sönerken benimkinin parlamasını izliyordum. Dışa dönük, hayat dolu ablam hayatını nerede geçirirken, benim yüzüm popüler bir TV şovunun önünde ve merkezindeydi. Masasının, odasının ya da ofisinin olup olmadığını bile bilmiyordum, sadece yakın zamanda PacSun'da yardımcı satın almacı pozisyonunu kabul ettiğini biliyordum.

Genç yaşta ve yanlış adamla evlenmişti ve o zamandan beri bir bebek kaybetmiş ve boşanmıştı. Ona en kötü şekilde ihanet etmiştim, sadece var olarak. Babamızın umutlarını bağladığı kişi olarak. İkinci bir mankenlik işi bulamamışken yıldızlığa yükselerek. Kocasının gerçek aşkı olarak. Yine de orada oturup bana kadeh kaldırmak zorundaydı. İçimden ona gerçeği söylemek geldi, o kadar da iyi bir oyuncu değildim.

Kötü bir kız kardeşim ve en önemlisi mutsuzdum. Çoğu kişinin sadece hayalini kurduğu bir hayata doğru yol alıyordum. *Tiffany'nin* hayalini kurduğu bir hayat. Yine de onun sahip olduklarına asla sahip olamayacaktım. Ne kadar para kazanırsam kazanayım, kiminle tanışırsam tanışayım ya da kim olursam olayım, o zaman da şimdi de Manning'e sahip değildim ve bunu nasıl aşacağımdan emin değildim.

OceanofPDF.com

GÖL

I dizi devam ederken TV odasından çıktı ve Tiffany'yi arka tarafta buldu. Val'in paslanmış hasır veranda masasında oturmuş, elinde taze bir kadeh şarapla havuza bakıyordu. Diziyi bir dakika bile izleyemedim.

Daha uzun. İmza attığım şey oyunculuk değildi. Bunu biliyordum ve bu hiçbir şekilde nihai hedef değildi, ama Mike Galloway'in önümde sallandığı her şeyin bu olup olmayacağını merak ediyordum. İstedğim kariyer için sihirli bir değnek miydi? Gönüllü olduğum süre boyunca kameralar etrafımdaydı ama gittiğim hayvan barınağı için doğru türden bir ilgi miydi?

Tiffany bir paket sigarayı karıştırdı. Birini yaktığında aklıma ilk gelen Manning oldu; onun dumanlı, naneli nikotin tadı. Yıllarca bunun bir parçası olmak istedikten ve onu ilgilendiren her şeyden sonra nihayet sigaralarının etrafında dolaşmama izin vermişti. Ama Tiffany, başından beri bu işin içindeydi ve şimdi orada durup onun memnuniyetle derin nefes alışını izlerken, olayları Manning'in bakış açısından görmekten kendimi alamıyordum. Sonunda. İkimizi de buna maruz bırakmıştı ama Tiffany'yi değil beni korumuştı. "Çok sigara içer misin?" Arkamdaki sürgülü cam kapıyı kapatarak sordum.

"Sorduğunuz buysa, hamilelik sırasında bıraktım."

"Öyle demek istemedim." Burada olmanın onun için zor olduğunu söyleyebilirdim ama neden bu kadar çaba sarf ettiğinden emin değildim. "Gösterinin ne kadar berbat olduğunu gördün mü?" Aramızdaki buzları eritmek umuduyla sordum. Onu buraya getirmenin daha iyi bir yolu yoktu.

Tiffany'yi kabuğundan çıkarmak, ona benimle dalga geçme şansı vermekten daha iyi. "Herkes hit olduğunu söyleyip duruyor ama o kadar kötü ki. *Ben* çok kötüyüm."

"Sevimli derecede garip birisin. Safsın ama sinir bozucu bir şekilde değil. İnsanlar bu tür şeyleri sever."

"Sanırım." Karşısındaki koltuğu çektim, çelik betona sürtündü ve oturdum. "Annem nasıl?"

"Seninle ilgili bir konuşmayı ağlamadan zar zor tamamlayabilse de çok heyecanlı." Omuz silkti. "Ve babam. . şey, onun nasıl olduğunu bilirsin."

"Muhtemelen tüm bu gerçeklik meselesinin aptalca olduğunu düşünüyordur." "Oldukça fazla."

Babamın gençken bana verdiği ince altın bileziğe dokundum. Çekimler için tekrar takmaya başlamıştım. Babama kızgın olsam da, kameralar yüzümdeyken, bilezik beni aileme yakın hissettiriyordu

-Ve Manning, çünkü tanışmamızın sebebi buydu. Kaç yaşına gelirim geleyim, ne kadar başarılı olursam olayım, babamın reddi asla acıtmayacaktı.

Tiffany ağzının kenarından duman üfledi. "Ama bu gece izleyeceğini garanti ederim."

"Peki ya sen?" Ben sordum. "Sen nasılsın?"

"Güzel." Arkasına yaslandı ve ayak bileğini dizinin üzerinden geçirdi. "İnternette sadece yirmi dolara kullanılmış bir bisiklet aldım. Yani, bir TV programında falan oynamıyorum ama bu da bir şeydir."

Ona gözlerimi devirdim. "Bak, bunun tuhaf olduğunu biliyorum ama daha da kötüleştirmek zorunda değilsin."

"Bunu yapabileceğimi düşünmüştüm," dedi, yarısı içilmiş sigarasını betonun üzerinde söndürürken. "Buraya gelip senin için mutlu olabileceğim kadar zaman geçtiğini düşünmüştüm, ama sadece ... her şey çok adaletsiz görünüyor."

Sözlerini birkaç dakika sindirebildim. Kendimi bildim bileli Tiffany başarıma ve mutluluğuma gücenirdi. "Tam olarak hangi kısmı adaletsiz?"

"Her şey sana sunuluyor," dedi, "ve sen sadece omuz silkiyorsun, al ya da bırak, sanki hiçbir şey değilmiş gibi. Babamla olan ilişkini bir kenara atıyorsun. USC'ye kabul ediliyorsun. Kendine *aktris* diyerek New York'ta koşturmak için yıllarca bizi görmezden geliyorsun. Sonra biri kapına gelip sana şöhret ve servet veriyor ve şimdi bunu istediğinden bile emin değilsin."

"Böyle olmadı," dedim. "Yıllarca hiçbir şey olmadan mücadele ettim, sizin desteğiniz olmadan kendime bir hayat kurmaya çalıştım. *Kırık bir kaloriferi* olan küçük bir dairede yaşadım-" *Kırık bir kilit ve kırık bir kalp*, diye düşündüm, göğsüm sıkışıyordu. "Mesele şu ki, yanıliyorsun. Tek adaletsizlik, bir dayanağın olmadığı sürece benim için asla mutlu olamayacak olman."

"Buraya kadar seni desteklemek için geldim, her ne kadar terfim için beni tebrik etmemiş olsan da. Seni aradığımda konuşamayacak kadar meşgul oluyorsun." Bacak bacak üstüne attı ve ayakkabısının bükülmüş kayışını düzeltti. "Yanında olmamızı imkânsız hale getirdiğin halde yanında olmadığımız için bizi nasıl suçlarsın?"

Yıllar boyunca onunla ya da annemle konuşmamak için uydurduğum sayısız bahaneyi düşününce sustum. "Tamam," dedim, "ama hiçbiriniz, hatta annem bile kapıma dayanıp beni eve getirmeye çalışmıyordu."

"Bu tam olarak doğru değil, değil mi?" diye sordu. "Birisi kapınızı kırmış." Paketinden bir sigara daha çıkardı. "New York'tan sonra asla eskisi gibi olmadı, biliyorsun."

Yıllarca Manning'i ve beni fark etmemiş gibi davrandıktan sonra, üstü kapalı suçlama beni yanlış duyup duymadığımı merak ederek eğilmeme neden oldu. "Ne?"

"Aslında, sözümü geri alıyorum." Tiffany çakmağını birkaç kez çaktı ve sonunda çakmak yandı. "New York'a *gideceğini öğrendikten* sonra bir daha asla eskisi gibi olmadı. New York'tan eve geldiği anı tam olarak hatırlayabiliyorum.

'müşterilerini' görmek için Doğu Yakası'na gitmesi onaylandıktan sonra işe gitti. Adımlarındaki baharı zorlukla saklayabiliyordu."

Kız kardeşime baktım, gözlerinin etrafındaki yeni kırışıklıkları, ellerindeki damarları, bir zamanlar kusursuz olan beyaz dişlerinin hafif sarımsı tonunu fark ettim. Manning'le geçirdiğim son birkaç anın anısını olabildiğince derine gömmüştüm - bizi hatırlamak istediğim gibi değildi, hayatının en güzel haberi olması gereken şeyi aktarırken ondan acı akıyordu. "Senin yanında dilimi çok ısırdım," dedim ona, "ama ona yaptığın şey çok berbat tı. Onu kaybetmekten korktuğun için hamile kaldın."

"Haklısın, korkuyordum - *kız kardeşimin kocamı* çalacağından. Bundan daha berbat bir şey olabilir mi?"

"Onun hakkında hissettiklerime yardım edebilseydim, ederdim. Güven bana." Sertliğimi hafifletmek için metal sandalyede kaydım. Manning hakkında konuşurken her yerim ağrıyordu, dirseklerim ve dizlerim bile. "Benim için kalp kırıklığından başka bir şey değildi."

"Boo-fucking-hoo." Turuncu uçlu sigarasını bana doğrulttu. "Bu sana onunla takılma hakkını vermedi."

Geri çekildim, sesindeki zehir ve inanç karşısında aynı derecede şok olmuşum. Manning her şeyi itiraf etmiş miydi? "Ucuz bir şeymiş gibi söylüyorsun ama onun benim için ne anlama geldiğini biliyordun." Sesimin kesilmemesi için nefes aldım. Bu hiç yapmak istemediğim bir konuşmaydı. Tiffany ne düşünürse düşünsün, onu incitmek istemiyordum ama bize yaptıklarını da affedemezdin. "İlk günden beri ne yaptığını biliyordun."

"Aptalca bir aşk olduğunu düşünmüştüm," diye mırıldandı masadakilere. "O yaşta kaç tane aşık olduğumu biliyor musun? Zar zor takip edebiliyordum. Atlatırsın sanmıştım."

"Bu bir aşk değildi. Daha fazlasıydı." Öne doğru eğildim ve başını kaldırıp gözlerimle buluşana kadar bekledim. "Onu sevdim, Tiffany. Onu umursamadım."

başka bir şey. Onun seninle birlikte koridorda yürümesini izlemenin nasıl bir his olduğunu biliyor musun?"

Ayağa kalktı ve sigarasının izmaritini savurarak küllerin ayaklarımın birkaç santim ötesine düşmesini sağladı. "Seni düşündüğünü bilerek koridorda yürümenin nasıl bir his olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır, bilmiyorum, çünkü beni o seçmedi," dedim. "O seni seçti."

"Eğer böyle düşünüyorsan, düşündüğümde daha da safsin demektir." Bana baktı, başını sallarken çenesi sıkılmıştı. "Nasıl hâlâ gerçeği göremiyorsun? O seni seçti. Sonunda *seni* seçti ve önemli olan da bu."

"Onu burada benimle görüyor musun?" Ben sordum.

"O kadar çok kez seni seçti ki. Evliliğimiz boyunca beni uzak tuttu çünkü ben sen değildim. Evlendikten sonra," diye kekeledi, "işler daha da kötüye gitti, ama Manning'i biliyorsun. Kendini cezalandırmaya devam edeceğini düşündüm." Platform ayakkabısının tabanıyla yere sürtündü, gitme ya da kalma konusunda kararsız görünüyordu. "Gitmedi. Bir şekilde sonunda benden uzaklaşacak cesareti buldu." Tekrar yerine oturdu, duruşu bozulmuştu. "Ama şimdi olduğu her şey, yaptığı her şey

-Bu senin için. O seni seçti ve sen de bunu biliyorsun, neden seçmesin ki? Neden istemediği her şeyi elde eden mükemmel bir kız istemesin ki?"

Neredeydi şimdi? Ne yapmıştı? Bilmiyordum, çünkü o benim değildi. Kaybettiklerini düşününce, onu aramak hiç doğru gelmemişti ve Tiffany'den ayrıldıktan sonra ona nerede ulaşabileceğimi bilmiyordum. Gerçi denemezdim de. Daha önce söylenmemiş ne söyleyebilirdim ki? Onu sevdiğimi biliyordu. Onunla olmak için her şeyden vazgeçebileceğimi biliyordu. Benim için gelmemişti ve bu yüzden gerçeği kabul etmekten başka seçeneğim yoktu - bizim zamanımız değildi ve hiçbir zaman da olmayabilirdi.

"New York'tan beri onunla konuşmadım," diye bilgi verdim.

"O zaman belki de hak ettiğinizi aldınız. Belki hepimiz hak ettik. Sen yalnızsın. Muhtemelen o da yalnızdır. Bebeğim gitti."

"Bunu nasıl söylersin?" diye sordum. "Kimse böyle bir kaybı hak etmez."

"Sen kaybetmek hakkında ne bilirsin ki? Asla bir şey *kaybetmezsiniz*."

Sadece

her şey."

"Ve hiçbir şeyi benim bakış açımdan görmeye çalışmıyorsun. Her şeyi anladığımı nereden çıkardın?" diye sordum.

"Çünkü tüm hayatım boyunca buna seyirci kalmak zorunda kaldım. Gölgenizde yaşamamanın sonucu bu."

"Gölgemde mi?" diye sordum. Bu bardağı taşıran son damlaydı. Tam tersi olduğu halde bunun doğru olduğunu nasıl düşünebilirdi? Öfkeden neredeyse titriyordum. "Büyürken sürekli benim üzerimden konuşur, herkesin dikkatini bir şekilde çekerdin, bunun için seninle kavga etmediğim zamanlarda bile. İlgi odağı olmana izin verdim ve sen yine de beni bunun dışına ittin."

"Aynen öyle. Denemene bile gerek yoktu." Sandalyesinin kolunu kavradı. "Yüksek sesle konuşmadığım sürece babam beni görmezden gelirdi. Ve sen büyüdükçe bu durum daha da kötüleşti."

"Bu sadece üniversite yüzünden," dedim. "USC'ye gitmediğim anda benimle işi bitmişti. Neden hâlâ onun ne düşündüğünü umursuyorsun ki? Her zaman ikimize de pislik gibi davrandı, özellikle de sana."

Sigarasını işaret parmağı ile orta parmağı arasındaki "V" şeklinde derin bir şekilde tutuyordu. Bir nefes çektikten sonra sanki düşünüyormuş gibi gözlerini kısarak bana baktı. "Biliyor musun," dedi, "ona sandığından daha çok benziyorsun."

Omuzlarımı geriye çektim. Belki bir zamanlar babamı etkilemek için eğilip büküldüğümde bu bir iltifat olabilirdi. Şimdi ise belki de bundan daha büyük bir hakaret olamazdı. "Ben onun gibi değilim."

"İkiniz de ilk hamleyi yapmayacaksınız çünkü çok gururlusunuz. İkiniz de kitap akıllısısınız ama merhametten yoksunsunuz. Terapistim de böyle söylüyor." Yumruğunun içine öksürdü. "Ama seni babama en çok ne benzetiyor biliyor musun? Sen bir hilekârsın. Manning bana New York'tayken aranızda neler geçtiğini tam olarak anlatmadı ama ben yeterince biliyorum."

Hilekâr mı? Kendimin hiç bu kadar duygusuzca tanımlandığını duymamıştım. Bu daha çok Tiffany ya da evet, babam gibi birini tanımlamak için kullanılan bir sıfattı. Ama o hilekâr değildi. Neden öyle olduğunu söylesin ki? "Anlamıyorum."

"Boş ver." Saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Unut gitsin."

"Hayır," dedim, bir şeyleri örtbas etmeye çalıştığını hissederek. "Ne biliyorsun ki?"

Burnundan iç geçirerek tırnağını sigaranın izmaritinde gezdirdi. "Sanırım artık yeterince büyüdün. Babamın turuncu saçlı sekreterini hatırlıyor musun? Tam olarak sarışın ya da kıvılcık bile değildi..."

Yıllardır neredeyse hiç konuşmadığım kız kardeşim birdenbire konuşmaya başlamıştı ama ne söylediğini nasıl algılayacağımı bilmiyordum. Babamın anneme bile sevgisini göstermek için tuhaf bir yolu vardı, ama her zaman bizimle ilgilenmişti. Her zaman sadıktı. Ama yine de herkes benim ne kadar saf olduğumu söylemeyi severdi ve belki de bu durumda doğrudu. İkiyle ikiyi bir araya getirdiğimde avlunun tepe ışığı ürkütücü bir şekilde sarardı. "Babamın bir ilişkisi mi vardı?" diye sordum. "Ne zaman?"

Tiffany'nin yüzündeki çizgiler biraz hafıfledi ve sanki suçlu olan kendisiymiş gibi yüzünü başka tarafa çevirdi. "Biz çocukken, onun ofisine girmiştim."

Babamın sekreterleri yıllar içinde gelip gitmişti. Tiffany'nin saç rengi ve yaptığı makyaj nedeniyle kimden bahsettiğini hayal meyal hatırlıyordum. O zamanlar bana daha yaşlı, hatta belki de sofistike görünmüştü. Onu tekrar hayal etmeye çalıştığımda, sadece şu an olduğumdan daha genç bir kız gördüm. "Yirmili yaşların başındaydı, değil mi?"

"Genç, yaşlı, güzel, çirkin. Her neyse, kimin umurunda?" Kaşını ovuşturdu. "Belki başkaları da vardı."

"Annem biliyor mu?"

"Evet." Başını salladı. "Gördüklerim karşısında kafam gerçekten karışmıştı, ben de ona söyledim. Halının altına süpürdü ve güzel kıyafetler çıkardı."

"

Sigara dumanı beni etkilemeye başlamıştı. Önce Manning'i hatırlatan sinir bozucu bir başka şeydi ama şimdi ciğerlerimi doldurmuş, göğsümde bir kütle haline gelmiş gibiydi. "Neden bana hiç söylemedin?"

Masanın kauçuk kenarını karıştırdı. "Sadece bilmen gerektiğini düşünmedim. Bu bilgiyle büyümek biraz tuhaftı. Ve sen babama saygı duyuyordun."

"Ama bu onu nasıl gördüğümü değiştirecekti ve sen bunu istemedin mi?" "Bilmiyorum. Sanırım seni travmatize edecek kadar değil."

Tiffany'nin beni kendi yöntemleriyle koruduğunu düşünmek tuhaftı, oysa çocukken nadiren böyle hissederdim. "Özür dilerim," dedim. "Bana söyleyebilirdin."

Havuza doğru baktı. "Acaba bu bir şeyi değiştirir miydi?"

Manning'le olan kısmı atlamıştı. Babamı zina yapan biri olarak tanıyarak büyüseydim New York'ta ondan uzak durur muydum? Ben öyle düşünmüyordum ve Tiffany'nin de öyle düşündüğünden şüpheliydim. "Benim öyle olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordum. "Onun yaptığı gibi mi?"

"Bana olmadığını mı söyleyeceksin? Yapmadığını mı?" Gözlerini bana dikti. "O masum Lake, Manning'in orada olduğu bütün hafta boyunca ellerini kendine mi sakladı?"

Gözlerimi kaçırma sırası bendeydi, avucumun içiyle üst dudağımı sildim. Tiffany'ye yalan söyleyip uslu durduğumu söyleyemezdim, bu yüzden sürgülü cam kapı açılana kadar sorguya çekiliyormuşum gibi sarı ışığın altında ter içinde öylece oturdum.

"İşte buradasın," dedi Sean, yanağımı öpmek için yanıma geldiğinde bir bira ve bir esrarı yumruklayarak. Birkaç dakika önce ön tarafta motosikletinin sesini duyduğumu geç de olsa fark ettim.

Masanın diğer tarafını işaret ettim. "Sean, bu benim kız kardeşim."

"Oh, hey." Oturdu ve ona kendine özgü seksi -ve biraz da boş-gülümsemesini verdi. "N'aber?"

Tiffany onun kollarının altından görünen dövmlerine baktı. "Hey."

"Sen de mi oyuncusun?" diye sordu Tiffany, sandalyeye geri yaslanarak.

Ona doğru bacak bacak üstüne attı. "Hayır," dedi. "Eskiden modellik yapardım ama."

"Bunu anlayabiliyorum," dedi başını sallayarak. "Ailenin iyi genleri var Lakey. İkinizden birinin ateşi var mı?"

İçimden öğürdüm. *Lakey* sadece kulağa iğrenç gelmiyordu, aynı zamanda Birdy ve Lake'in birleşimi gibiydi ve Manning'le ilgili anılarımın Sean'ın yakınında olmasını istemiyordum. "Bana böyle hitap etmemenizi defalarca söyledim," dedim ama beni duymazdan geliyorlardı.

"Sakin çalma," dedi Tiffany, BIC'sini ona uzatmak için öne eğilerek. "Bu şeyler pahalı."

"Biliyorum, değil mi?" Sigarasını yaktı. "Ben hep benimkini kaybediyorum."

Kapı aralığındaki bir harekete baktım. Corbin dışarıya doğru eğildi. "Kapıyı kapatmayı unutmuşsun dostum. Evin içine duman giriyor."

"Özür dilerim." Sean sanki yardımı olacakmış gibi elini yüzüne doğru salladı. "Sadece ot.

Kokmaz."

Corbin elinde kırmızı plastik bir bardakla geldi ve masadaki son koltuğa oturdu. Tiffany, Sean'a gösteri hakkında sorular sorarken sesini alçalttı. "İkiniz iyi bir konuşma yaptınız mı?" Corbin sordu.

"Bilmiyorum. En azından dürüst bir taneydi."

"Gösterinin sonunu kaçırdın."

"Biliyorum. Yine de kendimi orada görmek çok garip hissettiriyor. Bundan hoşlandığımı *hiç* sanmıyorum."

"Ne demek istediğini anlıyorum." Uzun bacaklarını gererek arkasına yaslandı. "Ziyaretlerimden birinde Sean ve ben senin için kavga ediyormuşuz gibi göstermek için tanıtımları düzenlediler. Sanırım bu yüzden o etraftayken beni hep mikrofonluyorlar."

"Özür dilerim," dedim. "Yine de seni uyarmıştım. Katılmak zorunda değildin."

"Biliyorum. Bence çok komik." İçkisini yudumladı. "Buraya geldiğimde sadece sana göz kulak olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Bu, Corbin'in benim için bir arkadaştan fazlası olmaya çalışmadığını bilmemi sağlamanın centilmence bir yoluydu. O ve ben Manning'in New York'a yaptığı yolculuktan beri birlikte olmamıştık ama Corbin ve ben onun duyguları hakkında hiç konuşmamıştık. "Biliyorum. Keşke daha çok burada olsaydın."

"Olabilirim, Kaplan." Göz kırptı. "Olabilirim."

Gözlerimi ona diktim. "Benimle dalga geçme."

"İstemiyorum. Sana kendi danışmanlık şirketimi kurmayı düşündüğümü söyledim ve istersem bunu burada yapabilirim."

"Gerçekten mi?" İyi bir haber aldığım için minnettar bir şekilde sordum.

"Geri mi taşınacaksın?" "Belki. Kendi saatlerimi belirleyebilirim, gerçekten saygı duyduğum müşterilerle çalışabilirim,

Bir de düşünmeye başlamamız gereken yerleşik hayata geçme meselesi var. New York'ta bir aile kurmak aynı şey değil. Cali'yi özleyorum."

"Asla olmaz." Gülümsedim. "Bunu söyleyeceğini hiç düşünmemiştim. Biriyle tanıştın ve başından beri planın buymuş gibi davranmaya mı çalışıyorsun?"

Kıkırdadı. "Hayır, ama istiyorum."

"Sen bana kimi istediğini söyle, ben de bunu gerçekleştiririm. Şovumdaki kızların hepsi seni seviyor. Seni etkilemek için ne yapabilirsem yapacağım. Val ve ben seni burada istiyoruz."

Gözlerini kısarak arka bahçeye bakarken ağzının bir köşesi çarpıktı. "Malibu'da deniz kenarında bir yer düşünüyordum. Tüm pencereleri açarım, sahilde yaşarım. New York bana iyi geldi ama aşağı inip sörf tahtam ve sevgilimle suya atlamak gibisi yok. Kulağa hoş geliyor."

İyiden de iyi. New York hayatımda bir kez yaşadığım bir deneyimdi ama Kaliforniya benim kanımda vardı. Reality TV işinden pek emin değildim ama yine de benim için bazı fırsatlar olabilirdi.

Hollywood, yani şu anda olmam gereken yer burasıymış gibi geldi. Hâlâ eksikliğini hissettiğim şey Corbin'in tarif ettiği gibi bir yuvaydı. Val'in evi ve Santa Monica'da Bree'yle yaşadığımız küçük bungalov, her zaman arkadaşlarla, yemekle ve bazen de köpek bakıcılığı yaptığımız için evcil hayvanlarla dolu iyi birer ikame olmuştu. Yine de, kız kardeşim şu anki flörtümle flört ederken, hayatımın asla gitmeden önceki haline geri dönmeyeceğini biliyordum. Babamla aramızdaki uçurum çok büyüktü ve özellikle de annemi aldattığını öğrendiğimden beri bu uçurumu aşmak istemiyordum. Tiffany ve ben de bir daha asla kardeş olamayacaktık.

En büyük gerçeikle birlikte boğazımda bir yumru oluştu; Manning olmadan başka bir yerde yuva kurmayı denemek istediğimi bile bilmiyordum. Ona hiç bağı kalmazsam şehirler ve on yıllar boyunca süzülebileceğimi düşünmüştüm. Artık bunu istiyor muydum? Manning'i düşünmek bile çok zorlaşmıştı. Sean ve o zamandan beri çıktığım herkes kolay olmuştu ve gelecekte de böyle olacak gibi görünüyordu.

"Her şeyi çözmüşsün gibi görünüyor," dedim Corbin'e. "Kıskandım."

"Benden mi? Burada ortalığı kasıp kavuran sensin. Senin yıldızlığa yükselişini izlemek için gelen onca insanı görüyor musun? Ve kaç arkadaşımız, birlikte çalıştığın ve kıt kanaat geçinen onca insan bu gece New York'ta seni televizyonda izledi?"

Kendime rağmen beni nasıl gülümseteceğini her zaman biliyordu. Elini tuttum ve sıktım. "Sen ve Val bir yere gitmediğiniz sürece, ihtiyacım olan tek şey bu."

Tiffany ve Sean'ın konuşmayı bıraktıklarını ve bana baktıklarını fark ettim. Sean eklemelerini sıktı ve ayağı kalktı. "Şey, ata binecek durumda değilim. Gece seninle kalsam sorun olur mu Lakey?"

"Elbette," dedim. "Birazdan yola çıkabiliriz."

"Uyuşturucu." Bana göz kırptı. "Ben bir içki daha alacağım."

İçeri girdiğinde Corbin'in yüzündeki ifade beni kıkırdama krizine soktu. "Lakey mi dedi?" Corbin sordu.

Nefesimi toplamam bir dakika sürdü. Umarım bu lakap ülke çapında yayılmazdı.

Tiffany sanki bir tane daha yakmak istiyormuş gibi sigara paketiyle oynadı. Manning'in ve şimdi onun da böylesine hayati bir alışkanlığı kontrol altına alamaması beni rahatsız ediyordu. Koltuğunda kaykıldı ve "Üçüncü tekerlek" diye şaka yaptı.

"Pek sayılmaz," dedi Corbin.

"Neden peki?" diye sordu. "Nasıl oldu da siz ikiniz hiç bir araya gelmediniz? Yoksa çıktınız da kimsenin haberi mi olmadı?"

Corbin, "Biz çok iyi arkadaşız," dedi ve cevabının çabukluğuyla bunu daha önce kaç kez söylediğini merak ettim.

Yine de minnettardım - beni cevap vermek zorunda kalmaktan kurtardığı ve bunun doğru olduğunu kabul ettiği için. Corbin'le aramızdaki şey özeldi. Belki birlikte olsaydık ya da çıkmaya karar verseydik, şimdi arkadaş olmayacaktık ve asıl trajedi de bu olacaktı. "Sanırım dışarıda onu hak eden aziz bir kadın var," diye ekledim. "O ben değilim."

"Hayır, sanırım değil," dedi Tiffany. "Evli bir adamla yatmak pek azizlik sayılmaz."

Belki bunu hak etmiştim ama yine de yanaklarım alev alev yanıyordu. Bunu Corbin'in önünde söylemiş olmasından nefret ediyordum. Her durumda beni savunmakta hızlı davrandığından, sessizliği aynı fikirde olduğunu doğruluyordu. Manning'in adını Tiffany'nin eski kocası dışında başka bir bağlamda anmadı ama bu Corbin'in hiçbir şeyden haberi olmadığı anlamına gelmiyordu.

Ama artık ortadaydı ve utancım biraz azalınca aslında biraz rahatlamıştım. Manning'le bu gizli dünyada o kadar uzun süre yaşamıştım ki, birbirimize olan ilgimizi saklamaktan yorulmuştum. Bu yüzden, dürüstlük adına, sonunda herkesi korumaya çalışmayı bıraktım. "Manning'i hiç gerçekten sevdin mi?" diye sordum. "Yoksa onunla bana inat olsun diye mi evlendin?"

Tiffany'nin mavi gözleri kül tablasına bakmadan önce üzerimde parladı. Tekrar çantasını almaya gitti, ama ben onu kaptım ve küllüğe fırlattım.

Havuz. "Hey," dedi.

"Dur artık. Sen ve-" *Manning* dememek için kendimi zor tuttum. "Sen o sigaralardan daha iyisin. Bu duygusal bir destek değil, seni öldürecek pis bir alışkanlık."

"Lake'in söylemeye çalıştığı şey, sana ne olacağını önemseydi." Corbin bana sitemkâr bir bakış attı. "Ve o haklı. Baca gibi tûtmek hiçbir şeyi daha iyi hale getirmeyecek."

Tiffany koltuğuna yığıldı ve tırnak etlerini ısırđı. "Peki. Gerçeğı mi istiyorsun? Manning ortaya çıkana kadar, sende olmayan *bir şeye* sahiptim - erkekler beni istiyordu. Senin notların, babamın ilgisi ve USC'n vardı, ama ben eşcinsel bir erkeğı kur yapabilirdim." Bakışları benden Corbin'e ve tekrar bana kaydı. "Sonra Manning'in sana nasıl baktığını görünce birden her şey değışti. Erkekler de seni fark etmeye başladı. Corbin de dahil, ama önce o beni istedi, değil mi Corbin?"

Corbin hareketsiz kaldı, sadece gözleri aramızda hareket ediyordu. "Oh, ben ... uh." Oturduğı yerde kıpırdandı. "Evet, sanırım. Cane'le çıkarken o kız gibiydin. Senden hoşlanmamak çok zordu."

O kadar rahatsız görünüyordu ki konuşmayı tekrar kendime getirdim. "On altı yaşındaydım," dedim Tiffany'ye. "O yaz göğüslerim oldu ve uzuvlarım büyüdü. Manning'in suçu değildi."

"Ama Manning ... o senin istediğın tek şeydi," dedi. "Sandviç yemeye geldiğı ilk gün ona küçük bir kız gibi aşık olduğun o kadar belliydi ki."

"Yani bu yüzden mi onunla çıktın?" diye sordum. "Yüzüme vurmak için mi?" "O kadar da işbirlikçi değildi. Babamı rahatsız ediyordu ve seni de kızdırıyordu, bu yüzden biraz eğlenceliydi. Manning sadece benim sahip olabileceğim ama senin sahip olamayacağın nadir bir şeymiş gibi hissettirdi."

Havuzda sallanan sigara paketine özlemle baktı. "Yani, böyle planlamamıştım. Şimdi söylediğimde hesaplanmış gibi geliyor ama bir anda oldu. İşlerin bu kadar ileri gitmesini hiç istememiştim, biliyorsun.

Manning benim için çok yaşıydı ve o kadar da eğlenceli değildi. Her zaman çok ciddiye."

Bunu benden daha iyi kimse anlayamazdı. "Her zaman," diye kabul ettim.

Derin bir nefes alarak omuzlarını kaldırdı. "Ama ihtiyacım olan şeyin bu olduğu ortaya çıktı. Babam benden erken vazgeçmişti. Manning vazgeçmedi. Benimle konuştu, benimle değil. Beni dinledi ve ne düşündüğümü önemsemi. Kampta bana o kadar iyi davrandı ki, onun da bana aşık olduğuna kendimi inandırdım. Sonra o son gece kamp ateşinde, onunla gizlice kaçtığında-"

"Öyle mi?" Corbin dudaklarını büzerek bana baktı ve arkasına yaslandı. "Siktir."

Corbin'in benim için bu kadar karakter dışı bir şeyi duymaktan hoşlanmayacağını bildiğim için pişman görünmek için elimden geleni yaptım.

"Sanki ..." Tiffany devam etti. "Sanki ondan gerçekten hoşlanmaya başlıyordum ve bir kez daha her şeyi sen alıyordun."

"Demek onunla evlendin," dedim.

"Muhtemelen onu sevmediğime inanmak senin için daha kolay," dedi sessizce, "ama sevdim. Kendi ailemde bile beni gören, bana saygılı davranan tek kişi oydu."

"Bu doğru değil," dedim. "Seni örnek aldım Tiffany. Elimden geldiğince babamın yanında yer almaya çalıştım. Evlendiğin gün bir kız kardeşimi kaybetmiş gibi hissediyorum."

Sonraki birkaç dakikalık sessizliği cırcır böcekleri doldurdu. Tiffany ve ben birbirimize bakmaktan kaçınırken içerideki parti bile sessizleşmiş gibiydi. "O zaman sanırım bu benim de bir kız kardeşimi kaybettiğim anlamına geliyor," dedi.

Corbin'in orada olması normalde olması gerekenden daha az rahatlatıcı ve bir o kadar da utanç vericiydi. Manning söz konusu olduğunda, o ve ben oraya hiç gitmedik, ama sanırım artık yeterince biliyordu.

Sonunda Tiffany ayağa kalktı. "Eve gitmeliyim. Sabah işe gitmem gerekiyor ve dönüş yolu da uzun."

"Burada kalabilirsin," diye teklif ettim.

"Sorun değil. Tüm bu şeyler için tekrar tebrikler." Sesi yorgun geliyordu. "Gösteriyi izleyeceğim. Aslında gerçekten çok iyi."

Yaptığım şeyi geri almak için söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Tam olarak affetmek de istemiyordum. Tiffany de hatalar yapmıştı. Eğer herhangi bir şeye olgunca tepki verseydi, bu durumda olmazdık. Yine de bu onu hayatımdan çıkarmak istediğim anlamına gelmiyordu. Beni kasıtlı olarak incitmişti ama ben onun düşündüğü gibi merhamet yoksunu değildim. Yaptıklarının kötü niyetten ziyade korkudan kaynaklandığını anlamıştım. "Bir ara sete uğramalısın."

"Bunu cidden çok isterim," dedi.

Geleceğini biliyordum. Tiffany bu tür şeyler için yaşırdı ve bu gece gelmesinin küçük bir nedeninin de bu olasılık olduğundan emindim. Yine de neden olduğu önemli değildi. Çaba gösterdiği için mutluydum.

O çantasını alırken ben de ayağa kalktım. Ona sarılmak istedim ama bunu beklemiyordu ve Corbin kıkırdarken bir ileri bir geri manevrası yaptık. Ona istediğimden daha sıkı sarıldım.

"Hâlâ zamana ve mesafeye ihtiyacım var," dedi, "ama ben ... , beni *kaybettin*. Sonsuza kadar değil."

Yutkundum. Belki de az önce adil davranmamıştım. Belki de Tiffany gerçekten beni görmeye gelmişti -ve sadece televizyonda değil. "Ben de öyle."

O içeri döndüğünde ve Corbin'le yalnız kaldığımızda, "Tüm bunları duymak zorunda kaldığın için üzgünüm," dedim.

Omuz silkti ve parmaklarını birbirine geçirirken dizlerine yaslandı. "Evet."

"Ama daha empatik olduğunu hissediyorum. Belki de düşük yaptığım içindir. Ya da sanırım onu bir süredir görmüyordum ve ikimiz de olgunlaştık."

Yere doğru başını salladı. "Evet."

Bir güve tepe lambasının etrafında kanat çırpı. Saçmalıyordum. Corbin'le güneşin altındaki pek çok şeyi konuşurduk ama aşkı nadiren tartışırdık. Manning'le ya da Corbin'in bana karşı olan hisleriyle ilgili herhangi bir şey yokmuş gibi davrandık. Bu şekilde oturmaya devam ettikçe

Corbin'in normalde neşeli olan mizacındaki gelgitleri görmezden geldi. "Bir sorun mu var?" diye sordum.

Sürgülü cam kapıdan, Tiffany uzaklaşırken onun kışını inceleyen Sean'a baktı. "Şu adam, Lake? Gerçekten mi? Huysuz deri ceketıyla etrafında olup bitenlerin yarısını bile anlamıyor mu?"

"Önemli bir şey değil," dedim. "Sakin ol. Sean ve ben sadece eğleniyoruz."

Cevap vermesi biraz zaman aldı ama Corbin için zamanım vardı. Sonunda mavi gözleri benimkilerle buluşana kadar bekledim. Gülümsemeye başladım ama bunun mutlu bir an olmadığını hissederek durdum. "Neden ben değil?" diye sordu.

İrkildim, sadece sorduğu için şaşırmıştım, sorunun kendisi için değil. Aynı şeyi defalarca merak etmiş olsam da, tek bir cevabım vardı -gerçek- ve Corbin'in bunu duymak istediğinden emin değildim. "Corbin."
."

"O adam eziğin teki. Çıktığın erkeklerin çoğu da öyle. Neden bana hiç şans vermedin?"

Corbin ve ben sayısız akşam yemeği randevusuna çıkmış, sayısız etkinlik ve partiye birlikte katılmıştık. Öpüştük, oynastık, birbirimizin kollarında uyuduk. Bana çıkma teklif etmişti ve daha fazlasını denemişti ama bu uzun zaman önceydi. O zamandan beri çok daha fazlası olmuştuk. Aramızdaki ilişkinin asla yürümeyeceğini biliyordu. "Nedenini biliyorsun," dedim.

"Manning." Dilini yanağına soktu ve Manning'in Corbin'e attığı bakışlara benzer bir bakışla karşılaştı. "Bunu hiç anlamadım. Tiffany neden bahsediyordu, kampta gizlice kaçmaktan mı? O zamanlar çok safmışsın. Ona aşık olduğumu biliyordum ama senden faydalandığımı fark etseydim-"

"On sekiz yaşından küçükken hiçbir şey olmadı," dedim. "New York ilk kez oldu."

"Tiffany ile evlendikten *sonra*." Ellerini açıp başını salladı. "Açıkla bana, Lake. Onda ne buluyorsun?"

Az önce yanılmışım. Gördüğüm şey sandığım gibi kıskançlık değildi. Corbin sadece Manning'e güvenmiyordu ve bu konuda onu suçlayamazdım. "Bunu kelimelere dökmem," dedim.

Kapıya doğru bir kolunu açtı. "Yani şu içerideki adam, kız kardeşine asılan, bir sonraki en iyi şey o mu?"

"Hiç de değil. O sadece bir hiç. İyi vakit geçiriyoruz, beni güldürüyor ve beni yalnız bırakıyor."

"Anlamıyorum. Gerçekten anlamıyorum. Herhangi birine sahip olabilirdin."

Kimse yok mu? Söylemek istedim. Kimseyi istemediğimi bilmiyor musun? Manning'i istiyorum. Düşünceleri bir kenara ittim ve sandalyemi Corbin'inkine yaklaştırdım. "Neden sen olmadığını sormuştun?" Dedim. "Elbette seni ve beni çok düşündüm, özellikle de 11 Eylül'den sonra."

"Evet," dedi. Ne demek istediğimi açıklamama gerek yoktu - terör saldırılarında sadece iş arkadaşlarını değil, dostlarını da kaybetmişti ve bunun çoğumuzu değiştirdiği söylenmeyen bir gerçektir.

Ama Corbin'in onu ne kadar önemseydiğimi bilmesini her zaman istediğim için, hikâyeyi ona defalarca anlatmış olmama rağmen açıkladım. "O sabahın her ayrıntısını hatırlıyorum," dedim Corbin'in elini tutarak. "Chicago'dan Brandon denen adamla görüşüyordum ve geç saatlere kadar dışarıydık, bu yüzden telefon geldiğinde hâlâ uyuyorduk."

"Annen."

Tereddüt ettim. Hayatımızın bu alanı hakkında dürüstçe konuşmaya başladığımızı göre artık Corbin'den hiçbir şey saklamak istemiyordum. "Aslında hayır. Sana hiç söylemedim ama önce başka biri aradı."

"Kim?" Yüzüme baktı ve sonra "Ah" dedi.

Brandon telefonu açtı ve hattın diğer ucundaki adam beni sordu. Neşeli bir "alo? "yla telefonu açtım -şehir merkezinde olanlardan haberim yoktu.

Manning'in cevabı "Göl" oldu. Bu kadar basit. Tek bir kelime. Ama onun ağzından çıkan adımın üzerimde her zaman belli bir gücü olmuştu.

"Sorun nedir?" Ona sormuştum.

"Sadece duymak istedim..." Durakladı ve "Evi aramalısın" dedi.

O hattan çıktıktan sonra ahizeyi uzun süre tuttum ama telefonu kapattığım anda hat tekrar çaldı. Bu sefer arayan annemdi ve histerik bir şekilde televizyonu amamı emrediyordu.

"Bir an için," dedim Corbin'e, "nerede olduğunu hatırlayamadım." Gözlerim doldu ve gözyaşlarımı kırptıştırdım. "Panik beynimi tamamen sildi. Val için bağırmaya başladım ve o da yatak odasına koştu. Henüz duymamıştı, bu yüzden ona nerede olduğunu sorduğumda delirdiğimi düşündü. ' gün önce San Francisco'ya gitti, seni kaık' dedi. "Uçuştan önce onu kahvaltıya götürdün. Val'e söylediğimde kendini tamamen kaybetti Corbin. *Kendimi kaybetmeyi durdurmak zorunda kaldım çünkü çok kötü ıldır mıştı. Teselli edilemez haldeydi.*"

Corbin yüzünü ovuşturdu. Bu hikâyeyi duymuştu ama tamamını değil.

Ona kendime sakladığım kısmı anlattım. "O sabah hissettiğim korku, panik ve *kederden* sonra, belki de Corbin'i seviyorum diye düşündüm. Belki de aradığım kişi odur."

Arkasına yaslandı. "Ama?"

"Seni sevdim. Ve senden etkilendim. Asıl sorun bu değildi. İten içe gerçeği biliyorsun, sen her zaman ikinci en iyi olacaktın Corbin. Her zaman. Senden daha çok sevdiğim tek kişi Manning. Ona karşı olan hislerim değişmez, bunu içten içe biliyorum. Hiç kimse onun yerini dolduramaz."

Sonsuz mavilikteki gözleriyle gözlerimi aradı. şimdiki gibi nadiren zgn olurlardı ve buna rağmen ne kadar güzel olduklarını fark etmeden edemezdim. Ya da belki de bu yüzden. "O zamanlar, ikinci en iyi ile yetinebilirdim."

"Seni bunu yapamayacak kadar çok seviyorum. Sana bakan bir kıza ihtiyaın var ve sen onun dnyasısın Corbin." *Onun evreni, onun gökyüzü, onun yıldızları.*

Onun Ursa Major'ı. "O ben değildim."

Ellerini altın sarısı saçlarında gezdirdi. "Evet. Sanırım şimdi de beni onca zaman reddederek bana iyilik yaptığını söyleyeceksin."

Biraz gülmekten kendimi alamadım. "Bu bilgeliği 'o kişi' ile tanıştığın zamana saklayacağım."

"Peki ya sen?" diye sordu.

Hüzünle gülümsedim. "Onunla zaten tanıştım."

"Kız kardeşin boşanalı üç yıl falan oldu." Masadan fincanını aldı. "Onu hiç gördün mü?"

Avlu ışığının altında ısınan saçlarımı ensemden kaldırdım. "Hayır," dedim elimden geldiğince soğukkanlılığımı koruyarak. "Bu aptalca. O zamanlar Manning'in ... bizim ... olduğumuzu sanıyordum. . ." *Kaderimizde varmış.* Boğazım düğümleden cümleyi tamamlayamadım bile. Benim neyim vardı ki? Yıllar ve yıllar süren kalp kırıklıkları ve kötü zamanlama. Evren bize bunun doğru olmadığını kaç kez söylemek zorundaydı? "Ve artık bilmiyorum. O ve ben hiç ..."

Corbin kaşlarını kırıştırarak, "Ah, lanet olsun," dedi. Gözyaşlarına boğulmak üzere gibi görünüyor olmalıydım çünkü kıpırdanmaya başladı. "Bu benim boyumu aşıyor olabilir. Seni ağlatmak istememiştim."

Başımı sallayarak içimden gelen dürtüyü geri çektim. "Yapmadın."

"Aptalca değil, Lake." Bileğini dizinin üzerine koydu ve içkisini spor ayakkabısının üzerine koydu. "Ama aşk acısı çeken bir köpek yavrusundan tavsiye alır mıydın?"

Bir gülümsemeyi bastırmayı başaramadım. "Elbette."

"Hayatına devam et. Kulağa çok açık geldiğini biliyorum, ama yıllar sonra hâlâ onun özlemine çekiyorsan, sihirli bir şekilde bunu aşamazsın. Ne kadar başarılı olursan ol, küçük bir parçan kendini geri çekiyor, öyle değil mi?"

Corbin'in bu yılın başlarında mezun olduktan sonra ateşimin bir kısmını kaybetmemle ilgili söylediklerini düşündüm. Profesörümün bana öğütlediği gibi Manning'de acıma erişmek yerine

Onu gömmüştüm ve bu duygularıma uyum sağlama yeteneğime zarar vermişti. Belki de reality TV gerçekten yapabileceğim en iyi şeydi, çünkü Manning New York'tan ayrılırken sadece bir parçamı yanında götürmemişti, DNA'mı da değiştirmişti. Benim için şehrin dinamiğini değiştirmişti. Onun yıkımı kariyerime, evime, kalbime ve hatta korumaya çok kararlı olduğu masumiyetime bile sızmıştı. Gittiği gün ertesi gün hapi almak zorunda kalmıştım. Kendimi ondan arındırmak, asla unutamayacağım farklı bir kalp ağrısıydı.

Corbin, "Sanki mutlu olabilmek için onu bekliyorsun," dedi. "Ama neyi bekliyorsun ki? Üzerinden yıllar geçti. Gerekiyorsa kapanışı yap ama sonra yoluna devam et."

Devam edin. Manning ve benim için umudum on yıl boyunca, en kötüsüne rağmen güçlü bir şekilde devam etmişti. Peki ya onun umudu? Onda hiç umut var mıydı? Şimdiye kadar benim için gelmediyse, belki de gelmemiştir. "Onu unutmak istediğimi sanmıyorum," dedim. "Gerçekten bir gün ..."

"O duyguyu bilirim. Nasıl olmaz ki? Ama çoğumuz için olmaz." İçkisini yudumladı, sonra koluyla ağzını sildi. "Seni mutlu edebilecek tek kişinin o olduğuna inanmıyorum. Eğer denemek istersen başka birine de aşık olabilirsin."

Corbin haklıydı, Manning'e olan aşkım aptalca değildi ama onunla tanıştığım günden beri diğer her şeyin önüne geçiyordu. Vazgeçmenin ve yoluma devam etmenin zamanı gelmişti. Corbin'in önünde ağlamaktan nefret ediyordum çünkü o çok korumacıydı ama Manning hakkında yanıldığımı kabul etmek zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim. Umudumu kaybedeceğimi hiç düşünmemiştim.

"Sanırım bu yüzden seninle kız meseleleri hakkında konuşmuyoruz." Corbin elini uzatıp gözyaşlarını parmaklarıyla sildi. "Hey, Val," diye bağırarak mutfak penceresinden onu çağırdı.

Val, Manning için ağladığım birçok gece boyunca bana destek olmuştu, bu yüzden onun hatırına kendimi toparladım. Kafasını dışarı çıkardığında

Bir dakika sonra Corbin'in bana söylediği gibi hayatıma devam etme alıştırmaları yaptım ve tüm gücümle gülümsemeye çalıştım. "Seni özlüyoruz," dedim.

Elinde bir şişe şarap ve üst üste dizilmiş plastik Solo bardaklarla verandaya geldi. "Sana bir daha kadeh kaldırmayacağım," dedi bana. "Bunun için beni boğmak istediğini biliyorum."

"Tamamen doğru," diye takıldım.

"Bu proje için seni önerdiğimde sana yardım ettiğimi sanıyordum," dedi fincanları ayırırken. "İyi bir fırsat gibi görünüyordu. Yanılmış mıyım?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Bu konuda düşünmem gereken çok şey var..." Corbin'e baktım. "Her şey hakkında."

Val başıyla onayladı ve her birimizin önüne birer tane koyarak üç içki doldurdu.

Tiffany'nin boşalttığı sandalyeye oturduğunda, ayaklarımı onun kucağına geçirdim. Bu şekilde oturduk, sadece üçümüz, parti bitene kadar konuştuk.

Arada bir kendimi yukarı bakarken yakalıyordum. Ay dolunaydı, Ama gece gökyüzünü seyredip kendimi boşluktan başka bir şey hissedinceye kadar ne kadar zaman geçeceğini merak ediyordum.

OceanofPDF.com

MANNING

2004

“**I**"Meraklı zihinler bilmek istiyor," diye duydum dokuzuncu koridorun sonuna yaklaşırken arkamdan. "Manning Sutter gibi gizemli bir adam alışveriş sepetine koyar mısın?"

Aklından geçenleri soranın kim olduğunu görmek için dönmeme gerek yoktu. "Kötü bir akşam yemeği denemesi," diye cevap verdim.

Martina Klausen kasabanın sarışın güzeliydi, yeni boşanmıştı ve para içinde yüzüyordu. Açık sözlü Alman duyarlılığı ve iyi, güçlü bir mobilya parçasına verdiği değer nedeniyle, başlangıçta flörtüne müsamaha göstermiştim. Burada tanıdığım, lafı fazla dolandırmayan ya da elinin tutulmasına ihtiyaç duymayan tek kadındı ve bu nedenle düşüncelerimi dağıtmak için iyi bir araçtı.

Bana yetiştirdi ve boynunu bükerek sepetimin içindekileri inceledi. "Et, patates ... ve bir sürü bira. Biraz daha erkek olabilir misin? Dövüşü izlemek için eve mi gidiyorsun?"

"Televizyonum olsaydı olabilirdim."

"Ama akşamları nasıl eğleniyorsun?" El arabasını yanıma iterek göz kırptı. "Gelip sana yemek hazırlamama ne dersin?"

Bir elimde sepetim, gömleğimin cebinden bir paket sigara çıkardım ve bir tanesini salladım. Dudaklarımla dışarı kaydardım. "Bu gece olmaz," diye mırıldandım.

"Sebzeye ihtiyacın var. Onları tam kıvamında yapabilirim, böylece tatları bile sağlıklı olmaz."

Eve dönerken yakana kadar sigarayı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Bu basit hareket bana Lake'i hatırlattı, o nefes alma mesafesinden çıkana kadar sigara içmek için nasıl beklediğimi. Bu yeni bir şey değildi. Birçok şey bana Lake'i hatırlatıyordu, özellikle de Big Bear civarında. Bazı günler tek hissettiğim, kaybın ve o anıların acısıydı.

Tiffany ve ben neredeyse dört yıl önce boşanmıştık ve Charles beni Ainsley-Bushner'da tutmayı teklif etse de işimden ayrılmış ve mümkün olan en kısa sürede Big Bear'a taşınmıştım. Burası kendimi huzurlu hissettiğim son yerdi. Burada bir atölye için tonlarca alan vardı ve geceleri evi kapattığımda yıldızları görebiliyordum, her birini, sadece kilometrelerce uzanan sonsuz evreni ve beni.

Marketin hoparlörlerinden Pearl Jam'i tanıdığımda Dünya'ya geri döndüm. Şarkı, bana her seferinde Lake'i düşündüren "Black" değildi, ama "Last Kiss" in açılış dizesi bana yine de onu hatırlattı. Ondan kaçış yok muydu?

Kendi kendime homurdanarak kasada sıraya girdim, Martina da peşimden geliyordu ve son moda olan karbonhidratı kesmenin faydalarından bahsediyordu. Martina'dan kaçmaya çalışmasaydım muhtemelen parlak magazin kapaklarını kaçırdırdım, ama gözlerim *Us Weekly*'ye çarpar çarpmaz kendimi enayi yumruğu yemiş gibi hissettim. Sol alt köşede küçük bir resim vardı, ama yanlış anlaşılması mümkün değildi -Lake, omuzlarında bir adamın koluyla uzaktaki bir şeye gülümsüyordu. Üzerinde soru işareti olan bir daire adamın yüzünü kapatıyordu ama cevabı biliyordum. Corbin'di. Altındaki manşet yaraya tuz basmıştı.

Lake'in kalbini kim kazanacak? Tahminlerimiz sf. 28'de

Lake'in kariyerini bir reality şovda yer aldığını bilecek kadar takip etmiştim. Ben görmemiştim. Reklamlar yayınlanmaya başladığında ve Corbin'in Lake'in aşk hayatının müdavimlerinden biri olacağı belli olduğunda

Televizyonum. Bu şehirde bana onu hatırlatan çok şey olması yeterince zordu, ama şimdi o, üçüncü kasada bana gülümsüyordu. Eski günlerdeki gibi, Corbin'in onu sahiplenmesiyle boynum ve göğsüm ısındı. Corbin'in bununla ne ilgisi vardı ki? Son duyduğumda New York'ta önemli bir adamdı ve Hollywood'da işi yoktu.

Martina dirseğime dokundu. "Manning?"

İrkildim. "Ne?"

"İyi misin?" diye sordu kasiyer sakızını bana fırlatırken.

Elimdeki paçavra ya bakarak alışveriş paketlerimi taşıma bandına yerleştirdim. Lake'e. Gülümsemesi sayfadan fırlamıştı. Mutlu görünüyordu ve bu beni hem rahatlatan hem de öldüren bir şeydi. İstedğim gibi daha iyi bir yerdeydi. Belki de başından beri Corbin'le mutlu olabilirdi.

"Ben size lezzetli bir şeyler hazırlarken arkanıza yaslanıp dinlenmeniz için son şansınız," dedi Martina ben alışverişin parasını öderken.

Cüzdanımı arka cebime, sigaramı da ağızıma sıkıştırdım. Dergiye bir kez daha baktıktan sonra izmaritin etrafından, "Peki, tamam. Seninle evde buluşuruz."

Gerçek şu ki, ızgara yapmadığım sürece yemek pişirmeyi sevmezdim. Martina'nın akşam yemeğine geldiği birkaç seferde yemek de iyiydi, seks de. Asla fazla kalmıyordu ve bu tam da ihtiyacım olan şeydi.

On beş dakika sonra uzun, dolambaçlı araba yoluma döndüm. Ev özeldi, tam da sevdiğim gibi. Sanki ormana aitmiş gibi görünüyordu, bir engelden ziyade ormanın bir uzantısı gibiydi. En yakın komşum yaklaşık çeyrek mil ötedeydi. Gecenin bir yarısı yakındaki bir mahallede sürdüğüm gibi homurdanan kamyonlar gelmeyecekti. Hiçbir genç ve aptal yirmi üç yaşındaki çocuk hayallerinin kızıyla çitlerimden atlamayacaktı. Hiçbir polis, çakıl taşlarına vuran tekerlekleri beni uyarmadan kapımı çalmayacaktı.

Martina kamyonetimin arkasına park ederken verandanın ışığını açtım. İki kâğıt market poşetini kucaklayarak merdivenlerden çıktı. "Ne kadar zor olduğunu biliyorum

İş," dedi. "Arada bir birinin gelip sizinle ilgilenmesinden zarar gelmez."

Çantaları ondan aldım ve içeri taşıdım. "Biliyorsun, benim için arada bir tek işe yarayan şey bu, Martina."

"İnan bana sevgilim, ben de bu kadarını kaldırabilirim."

Mutfak masasına oturup sigara içerken o da yemeği hazırlamaya başladı. "Ne demek bu, tek yapabildiğin bu mu?"

"Sadece sen de o adamlardan birisin. Nasıl derler ... 'duygusal olarak ulaşılmaz'." Bir çantayı karıştırdı ve biftek için baharat çıkardı. "Bunu eski kocamla yaşadım ve tekrar yaşamaktansa yalnız kalmayı tercih ederim. Alınmak yok."

"O zaman neden buraya geliyorsun?" Gerçekten merak ederek sordum. Martina kapıma dayandığından değil, ama tüm kadınların içten içe daha kalıcı bir şeyler umduğunu ve bunun benim veremeyeceğim bir şey olduğunu düşündüm.

"Çünkü inanılmaz derecede yakışıklısın ve her ne kadar saklamaya çalışsan da iyi bir adamsın. Hayatımda gördüğüm en güzel mutfağa sahip olman da cabası." Omzunun üzerinden baktı ve göz kırptı. "Ayrıca, iyi sevişiyorsun."

Bir nefes çektim. "Sadece iyi mi?"

"Yaşadığım en iyi seks olabilirsin," dedi, "ama bunun bir önemi olmaz. Kalbin bu işin içinde değil ve bu bir kadın için fark yaratır. Peki ya sen?" diye sordu, kaynatmak için ocağa bir tencere su koyarken. "Ne zaman yuva kurmayı düşünüyorsun?"

Son teknoloji mutfağıma baktım. En iyinin en iyisini seçmiş, her bir aleti çıplak ellerimle kurmuş, her bir dolap kapağını zımparalamış, görünümü tamamlamak için üst düzey kaplamalar seçmiştim. Sigaramı söndürdüm. "Yapacağımı sana düşündüren nedir?"

"Yalnız bir kral için böyle bir şato mu?" diye sordu odanın içinde eliyle işaret ederek. "Hiç sanmıyorum. Bir kraliçe için plan yapıyor olmalısınız."

Bir kraliçe için planlama. Bunun ne anlama geldiğini çok fazla düşünmek istemedim. Sadece bir kraliçe vardı ve tüm bunları onu bir daha görüp göremeyeceğimi ya da ne zaman göreceğimi bilmeden onun için inşa etmiş olmak? Bununla yüzleşemezdim. Hem zaten burası bir kale sayılmazdı. Hâlâ evin arka tarafında yapmam gereken tonlarca iş vardı, çatı katından ve bahçeden bahsetmiyorum bile ve-

"Sana bir hediye aldım. Televizyonun falan olmadığı için seni eğlendirsin diye." Martina bir market poşetine baktı, sonra *Us Weekly*'yi önüne attı.

"Nedir bu?" Aptal rolü yaparak sordum.

"Mağazada tam bir dakika boyunca ona baktın. Satın alamayacak kadar utandığını düşündüm. Biftek ve patates imajına uymuyor."

Başparmağımı Lake'in yüzünde gezdirdim. Ani şöhretini görmezden gelerek iyi bir iş çıkarmıştım ama bazen yine de beni buluyordu. Dergiye açtım. Yirmi sekizinci sayfada "Kimi seçecek?" diye soruyordu.

Lake'in sayfa boyunca uzanan bir paneli vardı. En üstteki resimde Los Angeles'taki bir barınaktan aldığı tişörtle sokakta köpek gezdirirken görülüyordu. Altta ise üç farklı erkekle çekilmiş üç farklı fotoğrafı yer alıyordu. Başlık şöyleydi: "Sahneye yeni çıkan reality yıldızı Lake Kaplan sürüyü seçti."

Kendimi her fotoğrafa bakmaya zorlarken kalbim göğsümde acıyla çarpıyordu. Dövmeli ve deri ceketli bir adam Lake'in şakağını öpüyordu. Bir diğeri kırmızı halıda kolunu beline dolamış duruyordu. Sonuncusu, kapaktaki resim, Corbin'di, "Lake'in yuva kurmasını sağlamak umuduyla ülkenin öbür ucuna taşınan zengin bir serbest yatırım fonu yöneticisi."

İşte oradaydı -kendime inşa etmek için çok uğraştığım kâbus. Sonunda onu başka erkeklerle mutlu görmek yeterli miydi? Hak ettiğim şeyi elde etmek babamın ve kendimin günahlarını affettirmeye yetecek miydi? Maddy'yi, Tiffany'yi, Lake'i ve kaybettiğim çocuğumu nasıl hayal kırıklığına uğrattığımı?

Corbin, Lake ile batı kıyısına geri dönmüştü. Yapacağını bildiğim gibi onun peşinden gitmişti. Belki Lake itlerden birini seçmişti ama Corbin

sadece etrafı koklayan başka bir köpek değildi. Her şey için oradaydı, kaçırdığım tüm dönüm noktaları, neden olduğum tüm gözyaşları ve benden alınmadan önce zar zor dokunduğum bir sevgi için oradaydı.

"İyi bir Hollywood dedikodusu var mı?" diye sordu. "Hayır," dedim. "Onu tanıyorum."

Martina eğilip yayına bir göz attı. "Aman Tanrım. Güzel kız." "Güzel, evet. Çünkü mutlu görünüyor," diye mırıldandım kendi kendime. Bu Bunu görmek beni çok mutlu etmeliydi. Bu onun için hep istediğim bir şeydi. *Yüksel, Birdy*. Düşükten sonra kimseye iyi bir eş olacak durumda değildim ama sonunda kendimi toparladım. Yıllar boyunca Lake'i her zaman kendisinin en iyi versiyonu olmaya zorladığım için, o da benim en iyi versiyonuma sahip olmayı hak ediyordu. Benden tutkularımın peşinden gitmemi istemişti ve kaybedecek bir şeyim kalmadığında, mantıklı olan tek şey buydu. Mobilya yapmaya başladım ve artık ayakları yere basan bir iş kurdum. Bu evi sıfırdan inşa etmiştim ve bu yılın sonunda bitmiş olacaktı. İyi bir hayatım vardı ve yıllar boyunca çok para biriktirmiştım; ona sunabileceğim iyi bir hayatım vardı. Ama dergiye bakarken, Lake'in bensiz de mutlu olmanın bir yolunu bulabileceği gerçeğini hesaba katmadığımı itiraf etmek zorundaydım.

Martina daha iyi görebilmek için dergiyi eline alarak, "Bu ünlüleri asla bilemezsin," dedi. "Ne de olsa performans sergilemek onların işi."

Ona baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Mutlu görünüyor." Martina'nın gözleri sanki kafamdaki her düşüncüyü okuyabiliyormuş gibi parlıyordu. "Ama ya mutlu değilse?"

Ayaklarımı sürüyerek yere baktım. Lake'e zaten çok fazla kalp ağrısı çektirmiştım. Eğer hayatına devam etmenin bir yolunu bulduysa, onu geri çekmeye çalışmak doğru bir şey olabilir miydi? Ama Martina haklıysa ve Lake mutlu değilse, o zaman başka seçeneğim yoktu. Kendi güvensizliklerimi bir kenara bırakmalıydım. Lake'e istediği ve hak ettiği her şeyi verebiliyorsam, bunu yapmalıydım. Yapacağım en önemli şey bu olurdu.

Martina dergiyi bana uzattı ama avuçlarım ter içinde başımı salladım. Corbin'in çirkin suratını bir ömür boyu yeterince görmüştüm. "Atabilirsin."

Martina bana kaşlarını kaldırdı ama çekmeceye koydu.

Bir bira içtim, sonra yemeğimin yanında bir tane daha içtim ve sonra Martina'yı aldım. O gittikten sonra viskiye geçtim ve yeterince sarhoş olduğumda ofisimin dolabına girip önemli evraklarla dolu bir ayakkabı kutusu çıkardım. Sigaramı ağzımın bir köşesine sıkıştırdım ve masama oturdum.

Üstünde boşanma evraklarımın olduğu bir dosya vardı. Evliliğimin son yılı açık ara en kötüsüydü. Hamilelik mutlu bir dönem olmalıydı ama Tiffany New York'ta olduğundan şüphelendiği şey yüzünden bana içerlemişti ve her fırsatta hıncını benden çıkarıyor, bebek doğar doğmaz beni terk etmekle tehdit ediyordu. İtiraz etmeden kabul ettim, Lake'i düşünmekten kendimi alamadığım ve onun olmasını istediğim için suçluluk duyuyordum. Doğmamış çocuğuma ve Tiffany'ye haksızlıktı ama Lake birlikte geçirdiğimiz bir hafta içinde üzerimde çok güçlü bir etki bırakmıştı. Tiffany on dokuz haftalıkken bebeğini kaybettiğinde, konuşmayı bıraktık. Her gün içimi kemiren *keşkeleri* bastırmak için hiç içmediğim kadar çok içtim. Ya çocuğumu taşıyan ve kaybeden Lake olsaydı? Ya daha iyi bir koca olsaydım ve Tiffany tüm hamilelik boyunca bu kadar stresli olmasaydı? Ya o gece havuz güvertesinde Lake'i öpseydim ve hiç durmasaydım?

Bebeği kaybettikten ve Tiffany annesi dışında her şeyden ve herkesten uzaklaştıktan sonra, geceleri ailesinin evinde kalmaya başlamıştı. Sonunda ayrılıktan başka bir yol kalmamıştı. Charles bile elimi sıkmış, Tiffany'ye iyi davrandığımı ve boşanmayı desteklediğimi söylemişti.

Önümdeki geçmiş bir kenara ittim. Kağıtların altında Lake'in hapisshanedeyken bana gönderdiği yığınla mektup vardı. Bazıları benim tarafımdan değil, Tiffany tarafından açılmıştı. Ben sadece birkaç tane okumuştum, o ise çok okumuştı. Bu

kavga ettiğimiz son şeylerden biriydi. Mektuplar zararsızdı ama sorun da tam olarak buydu. Tiffany'ye göre aptalca, çocukça ve sıkıcıydılar ve eğer Lake'in saçmalıklarını bunca yıl sakladıysam, bu ne anlama geliyordu?

Rastgele bir tanesini seçtim ve o zamanki hayatından bir günü okudum. Her şey çok basitti -hesap, koşu, karneler, arkadaşlar, hayvanlar, yazın başlangıcı ve bitişi. Mektup neşeliydi ve geriye dönüp baktığımda, içeride geçirdiğim zamanı biraz daha kolaylaştırmak için acısını gizlediğini fark ettim. Bir bölüm dikkatimi çekti.

Ne zaman bir şeyi berbat etsem, kampta ata binmek istemediğimde söylediğin şeyi düşünüyorum. Düşersen ne olacağını sormuştum ve sen de kalkıp tozumu alacağımı söylemiştin. Sen ve ben birlikte ata bindikten sonra, bunu kendi başıma yapabileceğimi hissettim. İstediğimden değil ama yapabileceğimi hissettim. Sanırım bir gün çocuklarım olduğunda onları da ata bindireceğim ve aynı şeyi onlara da öğreteceğim. Klişe olduğunu biliyorum ve düştüğünde tekrar ata binmekle ilgili bir söz zaten var, ama çok doğru, değil mi? Bu iyi bir ders.

Dişlerimi sıktım ve biraz daha içtim. Lake çok güzeldi, çok naifti. Sadece onu severek her şeyini emmiş miydim? Cevapsız kalan onca mektuptan sonra, kız kardeşiyle evlenmemi izledikten sonra, muhtemelen bebeğimi asla doğurmayacağından emin olmak için hap aldıktan sonra, hâlâ umutlu muydu? Corbin'i de beni sevdiği gibi tamamen sevmesine izin vermiş miydi?

Göğsümde bir sızı yayıldı. Bir sayfaya yazılmış kelimeler bu tür bir acıya neden olamazdı. Kalp krizi geçiriyor olmalıydım. Öne doğru oturdum ve başımı ellerimin arasına aldım. Bu yüzden hapishanedeki mektupları okuyamıyordum. Lake'in dahil olduğu her yerde aklım karışıyordu. Tek kelime daha okumamam gerektiğini biliyordum. Lake'in hapishaneden taşınmış olma ihtimali varsa

ve beni geride bıraktığında, bu mektupları kendime işkence etmek için saklamak yerine çıraya dönüştürmem gerekiyordu.

Tüm sağduyuma rağmen okumaya devam ettim, onun tüm düşüncelerini, arzularını, umutlarını ve hayallerini tükettim. Ama bunu yaparken gerçeği zaten bildiğimi fark ettim. Lake'le konuştuğum ilk gün olduğu gibi bu mektuplarda da her şey açık ve basitti. Asla fazla bir şey istememişti. Ablasının aksine Lake'in pahalı şeylere, mahalledeki en iyi eve ya da her büyük başarısını kutlamak için yeni bir arabaya ihtiyacı yoktu.

Lake sadece bana sahip olduğu için mutlu olurdu.

Her şeye rağmen içimde bizim için hâlâ umut yanıyordu. Lake benden bu kadarını hak ediyordu.

OceanofPDF.com

MANNING

A Lake'in mektuplarını okuduktan birkaç ay sonra ziyaretçilerim geldi. Henry tanıdığım en güvenilir adamdı. Kız kardeşimin ölümü sırasında arkamı kollayarak, ailem beni

Beni, çaresiz bir genci, boktan bir hayattan kurtarmıştı. Ve bir polis memuru olarak karşılaştığı onca trajediden sonra beni yoluma göndermek onun için kolay olurdu. Bunun yerine beni kontrol etmeye devam etti, durumuma rağmen liseyi bitirmemi sağladı.

Mobilya işinde patlama yaşanıyordu ve bana yardım edecek pek fazla kişiye güvenmiyordum, ancak özellikle önemli bir acil sipariş vardı ve yardıma ihtiyacım vardı. Emekli olan Henry, iş yükünü kontrol altına almama yardımcı olmak için gelip birkaç hafta evde kalabildi.

Bu onun Big Bear'daki son gecesi idi, ben de bu vesileyle biraz barbekü aldım. Aynı hafta tepede Young Cubs Sleepaway Kampı olduğu ve Gary hala kampın müdürü olduğu için onu ve eşi Lydia'yı akşam yemeğine davet ettim.

Ağustos ayında olmamıza rağmen Big Bear'da geceler serin olabiliyordu. Ön bahçedeki çukurda bir ateş yaktım ve sahip olduğum en yakın arkadaşlarımı buzlu bir bira soğutucusuyla karşıladım.

"Keyfin yerinde," dedi Gary, elimi sıkmak için arabaya doğru yürürken.

Izgarayı hazırlamakta olan Henry'ye başımla işaret ettim. "Henry ve ben son birkaç haftadır gece gündüz çalışıyoruz. Her gün mobilya inşa etmekten başka bir şey yapmamak iyi hissettiriyor ama bu projenin bitmesinden de memnunum."

"Yani işler iyi mi?" diye sordu.

"Çok iyi. Bu hafta ne zaman kamptaki kaosa ara vermek istersen seni çalıştırabilirim."

Lydia topuklu ayakkabılarıyla, bir omzunda çantasının askısını tutarken diğer omzunda kese kâğıdını dengeleyerek çakılların üzerinde topallayarak ilerliyordu. Tıpkı Tiffany gibi, kadın da her zaman ayaklık benzeri bir şey giyyordu. Her zaman kahverengi saçları şekillendirilmiş, makyajı yapılmıştı. Bu kadar iyi anlaşmalarına şaşmamalı. "Bir web siteniz var mı?" diye sordu, başımı salladığımda kaşlarını çatı. "Bir taneye ihtiyacın var. Bugünlerde herkesin var."

"Ne için?" Gary'ye bir tomurcuk uzatarak sordum. "Zaten yetişemeyeceğim kadar çok işim var."

"Hâlâ bir tane lazım." Çimenlere vardığında pes etti ve ayakkabılarını çıkarmak için yiyecekleri yere bıraktı. "Sana bir tane yapabilecek bir kız tanıyorum. Biraz daha satış yaparsan kendine çalışan bulabilirsin."

Daha fazla insan işe alın - geçen ay onunla telefonda konuştuğumda ve siparişleri zar zor karşıladığımı söylediğimde Bay Kaplan'ın söylediği buydu. Yine de bunun nasıl işe yarayacağını anlamamıştım. Mobilya yaptım çünkü bu benim tutkumdu. Hayallerimi hayata geçirmek için ellerimi kullandım ve her bir parçayı bitirdiğimde artık benim değildi. Müşterilerimi iyi ve kötü zamanlarda -doğumlar, düğünler, cenazeler ya da her gece sadece akşam yemeği- gördü. Planladığım gibi bir polis olmayı kaçırdığım için tam olarak mutlu değildim, ancak şimdi bunun benim yolum olmadığını görebiliyordum - tutkum insanlara yardım edecek kadar güçlü ve yetenekli olmaktı, insanlara iyilik getirmektir.

Lake bana bunu yapmanın pek çok yolu olduğunu öğretmişti.

"Her şeyi olduğu gibi seviyorum," dedim Lydia'ya. "Başka bir şeye ihtiyacım yok."

Açık hava piknik masası, evim için henüz bitiremediğim şeylerden biriydi. Gerçek şu ki, aradan dört yıl geçmişti ve ben hâlâ kendi evimi ve içindeki eşyaları inşa ediyordum. Başlangıçta daha çok Lake, Tiffany ve bebeğe karşı duyduğum suçluluk ve utancı bastırmak için çalıştım. Ama sonra bir gece dolaplara bakmaya başladım ve Lake'in New York'taki mutfağında misafir yemekleri için nasıl bir yer ayırdığını hatırladım. İnsanların evinde kendilerini özel hissetmelerini istiyordu. Böylece kendime sadece güzel porselenler için bir dolap yaparken, yıllar boyunca tahtaları döşerken, ahşabı oyarken ve yüzeyleri zımparalayıp verniklerken Lake'in ne kadar sık aklıma geldiğini fark ettim. Bedenim çalışırken, zihnim sık sık Lake'in sıcaklığına kaçıyordu. Onun istediği şeyler, evinde bulunmasından gurur duyacağı parçalar. Bu evin bu kadar uzun sürmesinin nedeni buydu.

Henry bize hamburger ve sosisli sandviç servis ederken ben de ateşin etrafına kumaş katlanır sandalyeler yerleştirdim. O ve Gary düğünden beri ilk kez sohbet ediyorlardı. Sohbet durduğunda Lydia'ya başımı salladım.

"Tiffany nasıl?" diye sordum. Gary ve ben kızları tanıştırmıştık ama o ve Tiff boşandıklarından beri yakındılar.

"O iyi. Çoğunlukla birileriyle çıkıyor ve çalışıyor. *Sen nasılsın?*" "Ben de iyiyim," dedim. "Çalışıyor."

"Çıkmak mı?"

Biramdan bir yudum aldım. "Hayır."

"Çünkü bahsettiğim kız çok güzel-" "Kim?" Ben sordum.

"Web siteleri yapan kişi. Sevimli ve tatlı biri ve dramadan *nefret ediyor*." Lydia ayak parmaklarını çimlerin üzerinde kıvırdı, gülümsemesi sıcaktı. "Tiffany'yi seviyorum, biliyorsun, ama ondan sonra sana iyi davranacak birine ihtiyacın var."

"Minnettarım ama hayır," dedim. Güzel, tatlı ve drama içermeyen her şey kulağa hoş geliyordu ama Lake'ten daha iyi değildi. "Ben böyle iyiyim."

"Bunu söyleyip duruyorsun," dedi Lydia, "ama biz sana inanmıyoruz."

"*Biz mi?*" Gary sordu. "Beni bu işe bulaştırma. Yine de Heather'ın güzel *olduğunu* kabul ediyorum. Ve bunu sadece seni onunla tanıştırmak için söylemiyorum. O iyi biri ve sana da iyi gelecektir Manning."

Henry ve ben birbirimize baktık. Basit bir hayat yaşamış, sade bir adamdı. Lake'i bilmiyordu ama sevdiğim işi yaptığımı görmüştü ve bu şimdilik yeterliydi. "Görünüşe göre *kendini* bu işin içine sürüklüyorsun Gary," dedim.

"Heather'ın iyi ve sağlam bir erkeğe ihtiyacı var," dedi Lydia. "Bunu onun için yap." "Keşke yapabilsem," dedim. "Ama yapamam."

Henry boğazını temizledi. "Bir bira daha isteyen var mı?"

"Ben," dedi Lydia.

"Ben bir tane alacağım," diye ekledi Gary.

Tabağımı yere koydum. "Ben getiririm."

Soğutucuyu yeniden doldurdum ve dışarı taşıdım, şüpheli bir şekilde sessizleşen grubun ortasına bıraktım.

"Ne?" diye sordum. Henry'ye bir bira fırlatarak sordum.

Onu yakaladı ve teslim olmak istercesine ellerini kaldırdı.

Gary'ye de bir tane uzattım ama o almaya giderken geri aldım. "Neden hepiniz suçlu görünüyorsunuz?"

Gary, Tomurcuk'la benim yüzüme baktı ve şöyle dedi: "Biz de sen ve Tiff hakkında konuşuyorduk. Tanrı biliyor ya, hikâyenin onun tarafını dinledik ama dört yıldır seninkini hiç dinlemedik."

"Bu kasıtlı. Bu bizden başka kimseyi ilgilendirmez."

"Tiffany bunu bizim işimiz yaptı," dedi Lydia. "Ama bu konuda bizimle konuşmanı istiyoruz. Burada tek başına durup duygularının acısını çaresiz odun parçalarından çıkarman hiç sağlıklı değil."

"Benim işim bu değil."

"O haklı oğlum," dedi Henry.

Oturdum, dersimi almıştım. Tiffany ihtiyaç duysa bile, birkaç bira özel hayatım hakkında konuşmam için yeterli değildi. Yine de bu insanlar benim ailemdi. Henry gençliğimde kimsenin olmadığı kadar yanımdaydı. Beni bu konularda rahatsız etmiyordu ama bu umursamadığı anlamına gelmiyordu. Gary de benim için bir kardeş gibiydi. "Hikâyeyi biliyorsun," dedim. "Hamile kaldı, bebeği kaybettik ve her şey darmadağın oldu. Tüm bunlardan önce de sorunlarımız vardı ve bu tür bir kalp kırıklığını kaldıracak kadar güçlü değildik." Bu gerçeğin sadece bir kısmıydı. New York'ta geçirdiğim zamandan sonra Lake'ten başka bir kadın istemiyordum ve numara yapamazdım. Tiffany'ye görev icabı geri dönmüştüm ama bebek olmadan kalmak için hiçbir nedenim yoktu.

Gary, "Boşanma sanki karşılıklı olmuş gibi konuşuyorsun," dedi.

"İtiraf etmese de öyleydi. Mutlu değildi." Tiffany güzel Newport Beach paketini istemişti; sevimli çocuklar, parlak bir evlilik, büyük bir ev. Ailesinin dışarıda sahip olduğu şeyi istiyordu, biz içeride onlardan daha kötü durumda olsak bile. Bu onun ve benim gerçekten mutlu olmadığımız anlamına gelse bile. Sonunda, Lake'e karşı hislerimin derin olduğunu biliyordu ve iğnelemelerine rağmen, yine de bu konuda benimle yüzleşmeye istekli değildi.

Arkadaşlarım beni iyi tanıyorlardı ve öylece bıraktılar. Bir süre sonra gece çöktü ama konuşup içtiğimiz için bunun farkına bile varmadık. Birkaç altılı bira içtikten sonra Lydia kıkırdıyor, Gary esrar içiyor, Henry ise daha soğukkanlı bir şekilde bizi izliyor ve dinliyordu. Ya da çoğunlukla beni. Aklında bir şeyler olduğunu hissediyordum ama özel bir adamdı ve bunları diğerlerinin önünde konuşmak istemezdi.

Lydia, "Hadi s'mores yiyelim," dedi.

Gözlerimi kısarak ateşin üstünden ona baktım. "Bunun için gerekli malzemelere sahip değilim."

"Biraz getirdik," dedi. "Marşmelovları üzerine koymak için bir şeye ihtiyacımız olması dışında. Uzun, steril tahta parçalarınız var mı?"

Marangoz Adam?"

Ormanda yaşadığım ve ön bahçemde bir ateş çukuru olduğu için bu benim s'mores ile ilk karşılaşmam değildi. "Sanırım sobanın yanındaki çekmecelerden birinde biraz var," dedim.

Lydia içerideyken Gary bana doğru eğildi ve neredeyse sandalyesinden düşecekti. "Ona bu kadar uzun süre katlandığına göre Tiffany yatakta bir kaplan olmalı."

Henry'ye baktım ama uyuyakalmıştı. Tiffany ile biri hariç akla gelebilecek her şekilde birlikte olmuşum. Onunla hiç Lake'le yaptığım gibi sevişmemiştim. Sonrasında, kafasındaki her düşünceyi talep etme, kalbinin göğsümde attığını hissetme, gerçek olduğunu bilmek için her santimine dokunma dürtüsünü hiç yaşamamıştım. Tiffany'den bile olsa çocuk istemiştim ama Lake'i hamile bırakmak için duyduğum derin içgüdüyü hiç hissetmemiştim. Gary'ye, "Beni o kadar iyi tanıyorsun ki buna cevap vermeyeceğim," dedim.

"Lanet olsun. Yeterince sarhoş olduğunu umuyordum." "Neredeyse," diye şaka yaptım.

"Pek sayılmaz."

Lydia bir elinde metal şişler, diğer elinde Martina'nın aylar önce getirdiği *Us Weekly*'yi sallayarak neredeyse mutfaktan dışarı fırlayacaktı. "Görünüşe göre Manning'imizin gizli bir düşkünlüğü var."

Lydia dergiyi yumruklayarak Lake ve Corbin'e doğru bir kırıksılık gönderdi. Bir sırrım olduğu doğrudu ama hoşgörü mü? Lake'e yıllardır istediğim gibi düşkünlük göstermemiştim. İpeksi saç tellerini tekrar parmaklarımın arasında gezdirmek, saçlarını dolgun, karpuz aromalı dudaklarını ısırtmasına neden olacak kadar sert çekmek için neler vermezdim.

"Hollywood dedikodusu mu?" Gary sordu. "Gerçekten mi?"

"O değil." Lydia ona kapağı gösterdi ve Lake'i işaret etti.

"Aww." Gary gözlerini kısarak onun fotoğrafına baktı. "Kızımıza bak, ünlü falan olmuş. Yanındaki Corbin mi? Mutlu görünüyorlar."

Bira şişeme baktım ve Martina'nın sorduğu andan beri aklımdan geçen soruyu kendi kendime tekrarladım. *Peki ya*

değil mi?

"Gösteriyi izledin mi?" Lydia sordu.

Benimle konuştuğunu anlamam bir anımı aldı. "Hayır," dedim.

"Neden olmasın?"

Televizyonumdan kurtulduğumdan beri bir kez daha denemiştim. Şehirde bir bardaydım ve arka planda lanet olası bir dizi açıktı, gece saat onda. Onu ekranda izlemek göğsüme bir tornavida saplamak gibiydi. Yarım bölüm dayanabildim. Dövmeli ve bisikletli bir adamla buluşmaya gittiğinde -tamam, lanet olsun, herhangi bir adam değildi, adı Sean'dı ve bunu asla unutmayacağım- hesabımı ödemiş ve oradan hızla uzaklaşmışım. Hâlâ orada mıydı yoksa sadece Corbin mi vardı, hiçbir fikrim yoktu. "Televizyonum yok," dedim.

Lydia dergiyi karıştırdı. "Lake'le ilgili bir şeyler var, sence de öyle değil mi Manning?"

Gary gözlerini devirdi. "Lydia."

Oturdu, Lake'in flört hayatına övgü niteliğindeki tabloyu bize gösterirken tüm s'mores malzemelerini kucağına yığıdı. "Şu adamlara bakın. Onun için deli oluyorlar. Umarım hepsiyle çıkıyordur."

Bira şişesi elimden biraz kaydı. *Hepsi* mi? Corbin'le uğraşmak yeterliydi. Aynı anda birden fazla kişiyle görüşüyor olabileceğini düşünmemiştim. Kıskanmaya ne hakkım vardı? Onun kız kardeşiyle evlenmişim. Lake ile yakınlaştıktan sonra kadınları becerdim. Lake'in önünde ilk kez diz çöktüğümü, onu keşfederken pencerenin dışında şafağın söktüğünü düşündüm. Onu kamyonda istediğime dair itiraflarımı hatırlıyor muydu? Sırf onu kendimle doldurmak için bacak arasını nasıl temizlediğimi hatırlıyor muydu? Kavga ettikten ve onu omzuma attıktan sonra ellerimi hala belinde hissediyor muydu?

"Bana daha önce söylemediğin bir şey söyle."

"Tamam. Yatağa uzan ki seni sikebileyim Lake."

"Bir daha söyle," diye yalvardı.

"Ellerini üzerimde hissetmek istiyorum."

"Şuradaki." Lydia beni işaret etti, gözlerini benden ayırmadan başını kocasına çevirdi. "Sana ne demiştim, Gare?"

Yakam biraz sıkıştı ve kendimi yine kamptaymışım, polis beni tüm o çocukların önünde çağırıyormuş gibi hissettim. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

"Lake'in adı geçtiğinde böyle bakıyorsun. Hep öyle yapıyorsun." Lydia dergiyi göğsüne doğru tuttu. "Hayatındaki başka hiçbir şey için takınmadığın bir bakış. Ya da herhangi birine."

Biramın kalanını yudumladım ve boş şişeyi çöpün geri kalanıyla birlikte attım. Bana bakılması beni şaşırtmadı. Kendim hakkında bunu biliyordum. Charles da fark etmişti. Tiffany de. Lake'in annesinin de bildiğinden oldukça emindim.

"Hep böyle bir teorim vardı," dedi Lydia. "Bence Lake'e karşı minicik bir şeyler hissediyorsun."

Yıllar önce sırrımı mezara götürebilirdim ama bu gece, arkadaşlarımın arasında, daha yaşlı ve bilge bir adam olarak omuz silktim. "Ne söylememi istiyorsun?"

"Ah-ha! Demek doğruymuş!" Kabardığında, kucağından kaymadan önce şekerleme torbasını yakalamak zorunda kaldı. "Bu şeyler için bir burnum var."

Gary şaşkın görünüyordu, başını Lydia ile benim aramda çevirirken kaşları çatılmıştı. "Ufacık ne kadar ufacık?" diye sordu Gary.

"Bunun hakkında konuşmayacağım," diye homurdandım.

"Bu ... *gerçek* mi?" Gary soruyu uzatarak sordu. Kafası iyi görünecek kadar iyiydi ama bunun beni bu işten kurtarmayacağını biliyordum. Bu gece içtiğinden çok daha fazlasını içtikten sonra siyasi bir tartışma sırasında kendini tuttuğunu görmüştüm.

"Hayır," dedim. "O kadar basit değil ..." Lydia bana içinde lokum olan bir çubuk uzatırken öne doğru oturdum. El yordamıyla aldım, neredeyse ateşe düşürüyordum. "Ezilme falan yok."

"Kim aşık olduğunu söyledi ki?" Lydia sordu.

Marşmelovu ateşe attım. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Dostum." Gary başını salladı. "Şu anda çok telaşlısın."

"Telaşlanmadım."

"Marşmelovun alevler içinde," diye işaret etti, çok yüksek sesle gülerек.

Üfledim ama neredeyse simsiyah olmuştu.

"Kampta da böyle miydi? O zaman da ona karşı bir şeyler hissediyor muydun?" Gary sordu. "Seni pis piç. Danışmanlardan biriyle flört ediyordun."

Terliyordum. Bira düşüncelerimi bulanıklaştırmıştı. Elimi saçlarımda gezdirdim ve Henry'nin hâlâ uyuduğundan emin olmak için kontrol ettim. Neyse ki uyuyordu, çünkü bunları duymasına gerek yoktu. O bir polisti ve iyi bir aile babasıydı. "Öyle bir şey değil," dedim. "Ben değildim. Ben ... yapmadım." Ama *öyleydim* ve *yaptım da*. Bunu inkar edemezdim, çünkü onlara yalan söyleyemezdim. Yetişkin olmam gerekirken Lake ile çizgiye çok yaklaşmışım.

"Dostum, sakin ol," dedi Gary. "On altı yaşında seksi bir sarışındı. Genç danışmanlardan biriyle hiç flört etmediğimi mi sanıyorsun?"

Lydia'nın ona bir tokat atmasını bekliyordum ama o sadece gözlerini devirdi. "Seni ürkütücü yaşlı adam."

"Ne?" Gary dedi ki. "Ben sadece insanım. On altı yaşındayken ne yaptığım hakkında bir fikrin var mı?"

"Bizi bağışla," dedim.

"Bana izin veren herkese sikimi sokardım ama kimse sokmadı. Lydia ise bir üniversite profesörüyle yattı."

Ona kaşlarımı kaldırdım ve "En azından sana 'A' verdi mi?" diye **t a k ı l d ı m .**

"Lisedeydi!" Gary ekledi.

"Bunu sana sır olarak söyledim." Lydia ona bir lokum fırlattı, sonra bana baktı. "Kız arkadaşlarım ve benim sahte kimliklerimiz ve baba sorunlarımız vardı. Bunun olması kaçınılmazdı."

"On sekiz yaşında değil miydin?" Ben sordum.

"On yedi. Yirmili yaşların sonundaydı." Dilini Gary'ye doğru uzattı. "Bugüne kadar hayatımın en iyi sevişmesiydi."

Gary onun sandalyesinin kolunu tuttu ve onu çimlerin ü z e r i n e çekti. "Yalanlar."

Burnunu kırıştırdı, sonra öpmek için eğildi. "Tamam, iyi. Belki ikinci en iyi."

Ne düşüneceğimi bilemedim. Lydia berbat görünmüyordu. Aslında Gary'yle olan kolay yakınlığı beni her zamankinden daha da nostaljik yapıyordu. Bazen burada tek başıma oturur ve kamptaki o geceleri hatırlardım. Kamp ateşinin karşısında Lake'i izlerdim. Ona takımyıldızlarını öğretirdim. Sadece dağlarda bulabileceğiniz türden bir sessizlik içinde onunla birlikte arazide dolaşmak.

Kamyon, göl, yıldızlar.

Lake'i kollarımda tutmayı özlediğim kadar, onun içinde olmayı ve onu öpmeyi de özlemiştim. Aklıma Lake'in üniversite profesörü olduğum geldi. Gary'nin Lydia'nın utanç verici sırrı hakkında yaptığı gibi başka biri de benim hakkımda onunla alay edebilirdi.

"Seni tutuklayan polisleri burada hiç gördün mü?" Henry sordu.

Uyandığını fark etmemiştim ve ne kadar zamandır dinlediğini merak ediyordum. Lydia ve Gary'nin PDA'sının onu rahatsız edeceğini biliyordum, bu yüzden ona cevap vermek için yana kaydım. "Kasabadayken bir tane görmüştüm," dedim. "Ama bu eski bir haber. Beni tanıyacağından bile şüpheliyim."

"Olabilir," dedi Lydia. "Sen unutulacak bir adam değilsin." "Konu bütün bu şeylere gelince, keşke öyle olsaydım."

"Bucky'nin işin içinde olduğunu düşündüğünü hatırlıyor musun?" Gary söyledi. "Kampçıların eşyalarını karıştırdığı için kovuldu, belki de haklıydın."

"Bucky kim?" Henry sordu.

"Manning'e sebepsiz yere düşman olan kamp şefi," dedi Gary. "Garip bir adam."

"Tiffany'ye karşı bir şeyler hissediyordu," dedim. "Sebebi buydu."

"Sence?" Gary sordu.

"Biliyorum." Bacaklarımı önüme doğru uzattım. Konu babam, Maddy ya da Lake olduğunda, geçmişini unutmakta sorun yaşıyordum ama Tiffany için durum böyle değildi. Evliliğimiz sona erdiğinde, olan olmuştu. Neyin yanlış gittiğini ya da ikimizin de ne kadar kötü çuvalladığını tekrarlamadım. İkimiz de son kavgamızın böyle olacağını bilmiyorduk ama unutamayacağım kadar kötüydü. Tiffany bana zarar vermek istemişti ve dürüst olmam gerekirse onu cesaretlendirmiştım. Evlilikten çoktan ayrılmıştım ve bittiğini anlaması için ona ihtiyacım vardı, bu yüzden tüm öfkesini sineye çektim.

"Bucky, burada olduğumuz hafta Tiffany'ye birkaç kez asıldı. Bana söyledi."

"Tek kişinin o olduğundan şüpheliyim," dedi Gary. "Yani, *benim* tipim değil, ama o çocuklar ve hormonları . . ."

"Bucky çocuk değildi," diye hatırlattım ona. "O sadece kendi liginin dışında vuruş yapan otuzlu yaşlarında bir sürüngendi. Belki de buradaki oksijen eksikliği onu etkiledi ama Tiff bana tutuklandığım gece onu öpmeye çalıştığını söyledi."

"Nasıl?" Gary sordu. "Bucky bizimle birlikteydi. Tiffany ve reşit olmayan danışmanlar yattıktan çok sonra hepimiz ateşin etrafında içiyorduk."

"Alkol almaya gittiğim sırada beni aramaya geldi ama onun yerine Bucky ile karşılaştı. Onu öpmeye çalıştı ve kız onu geri çevirince, ona kadınlarla tanışmak için barlara gittiğimi söyledi."

"Bundan hiç bahsetmedi," dedi Lydia.

Çünkü Bucky'nin Tiffany'ye söylediği şey, kız kardeşi Lake'in kamyonu mini bir kıyafetle bindiğini gördüğüydü. Tiffany bana o kıyafetin bavulundan çıktığını fark edene kadar *kızılmaktan* çok endişelendiğini itiraf etmişti. O anda Tiffany'nin kafasına dank etmişti-Lake'in sadece zararsız bir aşkı yoktu. Aktif olarak beni Tiffany'den uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Henry burnunun altını kaşdı, yorgun görünüyordu. Yatma vaktinin kesinlikle geçtiğini düşündüm, ama o özünde bir dedektifti ve satır aralarını hemen okudu. "Bu ikisinin senin tutuklanmanla bir ilgisi var mı?" diye sordu.

"Pek sayılmaz." O son kavgada Tiffany'nin zorlanması gerekiyordu. Uğraştığımız diğer her şeyin yanı sıra, olaya karıştığını itiraf eder etmez bittiğimizi anlamıştı. "Tiffany'nin nasıl olduğunu bilirsin. Terk ettiğim için incinmişti ama normal bir insan gibi bununla başa çıkmak yerine öfkelenmişti. Bucky onu yemekhaneye götürdü ve karakolu arayıp otoyolda sarhoş bir sürücü olduğunu bildirdiler. Ona Vern'in kamyonetinin eşkalini vermişler."

Tiffany hem benim hem de Lake'in suçüstü yakalanmamızı istemişti ama başımızın nasıl bir belaya gireceğini hiç düşünmemişti. Tek bildiği, Lake ve benim seks yaptığımızdı, ki Tiffany'nin nedenlerinin pek de özverili olmadığını bilmeseydim, buna bir son vermek asıl bir davranış olurdu.

Henry, "Yine de ayıklık testini geçtin," diye belirtti.

"Evet, ama o polis beni arıyordu. Eğer beni yolun kenarında bulup ihbar etmeseydi, polis bardan kampa geri döndüğümü düşünebilirdi. Bunun yerine, beni barda bulmayı başardılar, sonra mahallede dolaştılar ve neredeyse iki saat sonra kenara çekilene kadar hiçbir şey yapmadılar." Tüm bunlar canımın bir bira daha çekmesine neden oluyordu ama zaten kafam iyiydi ve Los Angeles'a büyük bir teslimat yapmak için erken kalkmam gerekiyordu. Çenemi ovuşturdum. "Sabah on bir ile bir arasında nerede olduğumu kimse bilmiyordu. Soygun için bolca zaman var."

"Tiffany'nin telefon konuşması olmasaydı, kurtulma şansın daha yüksek olurdu," dedi Lydia. "Neredeyse her şeyi o ayarlamış gibi."

Keşke Lydia bunun ne kadar doğru olduğunu anlayabilseydi. Yıllar boyunca yaptıklarımız hayatlarımızın akışını değiştirmişti ama bu Tiffany ve benim için olduğundan daha doğru değildi.

Bira bittiğinde ve ay yükseldiğinde, ayağa kalktık ve tökezleyerek eve girdik. Gary ve Lydia geceyi burada geçirmeyi planlamamışlardı,

Ama çok yerim vardı, bu yüzden onları misafir odasına yerleştirdim.

Onlardan ayrıldıktan sonra Henry'yi mutfakta bir şeyler toplarken buldum. "Bırak," dedim ona. "Sabah alırım."

Ellerini bir bulaşık bezine sildi ve mutfağa baktı. "Bir puro alabilirim. Sen?"

Biradan, atölyemde geçirdiğim uzun bir günden ve gecenin o saatinden dolayı bitkin düşmüştüm ama Henry'nin aklında kesinlikle bir şeyler vardı. Sadece söyleyecek bir şeyi olduğuunda konuşurdu, ben de dinlerdim. "Elbette."

Henry sigara içmezdi ama buraya geldiğinden beri bazı geceler ön tarafta puro içmeye başlamıştık. Henry sırtını parmaklığa dayayıp iki puro kırparken ben verandadaki bir sandığın üzerine oturdum. Verandadaki salıncağa başıyla işaret etti. "Buraya son geldiğimden beri bu yeni."

"Fazla bir şey değıl. Sadece birkaç günümü aldı."

Bazı parçaları yapmayı planlamamıştım. Bank özel bir siparişin sonucuydu. İlk çocuklarını bekleyen genç bir çift için bir beşik ve sallanan sandalye yapmıştım. Bitirdiğim gece, nadir bir gurur anında oturup parçalara bakmıştım. Bir kadın bebeğini o sallanan sandalyede besleyecek, benim yaptığım beşikte uyutacaktı. Tiffany'nin düşürdüğü çocuğu merak etmediğim bir gün bile geçmedi. Bir doktor randevusuna gitmişti ve kalp atışını tespit edememişlerdi. Görünüşe göre bebek haftalar önce ölmüştü ama bu ani olmuştu. Bir gün bebeğimiz oluyordu, ertesi gün bir oğlan çocuğu kaybetmiştik.

Müşterimin çocuk odası mobilyasını bitirdiğim gece, inşa etmeye devam ettim ve sonuçta verandadaki salıncak ortaya çıktı.

Henry bana çakmağı uzatırken, "Buraya gerçekten çok emek vermişsin," dedi. "Hiç satmayı düşündün mü?"

"Sence *satmalı* mıyım?" Ben sordum.

"Böyle güzel bir yerin burada boş durması doğru değıl. Tabii burası için başka planlarınız yoksa."

Puromun şerefine kadeh kaldırdım, evin etrafına bakındım. Burası benim için her şey demekti ve Henry bunu biliyordu. Bütün bunları kendi ellerimle inşa etmişim. Temeli atmaktan tuvaletleri kurmaya kadar her ayrıntıyla uğraşmışım. Büyük Ayı'yı alan, mahremiyet ve dürüst olmak gerekirse her gece yıldızları görmek için daha iyi bir yer olmadığı için seçmişim. "Planlarımı biliyorsun," dedim. "Son üç haftayı burada geçirdin."

"Ben senin işinden bahsetmiyorum. Yaptığın ahşap işçiliğindeki tüm ayrıntıları görüyorum," dedi Henry. "Bu evi ne kadar özenle inşa ettiğinizi, mükemmel olmayan her şeyi attığınızı görüyorum. Lake hakkında söyledikleri doğruymuş."

Yanlış duyduğumu düşünerek ona baktım, ta ki daha önce uyumadığını fark edene kadar. "Bütün bunlar olurken sen uyanıktın," dedim.

"Evet, ama benim için yeni bir şey değildi." Tatmin edici bir beyaz duman bulutu çıkardı. "O aşk, ufacık bir şey değil, değil mi? Düğününde ona nasıl baktığını gördüm. Onun olmasını istiyordun."

Sözlerinin içime işlemesine izin verdim. Lake bana Henry'nin mihrapta ne düşündüğünü sormuştu ve şimdi daha iyi anlıyordum. Ne Lake'i ne de beni tanıyan hiç kimse aramızdaki bağı görmezden gelemezdi, bir günlüğüne yanımızda olan bir adam bile. "Evet," dedim. "Evet, bunu istedim."

"Sahip olmadığın bir aile için bir ev inşa ettin, çünkü sadece onunla birlikte olmak istiyorsun. Bu evi Lake için inşa ettin."

Puromu bütün parmaklarımla sıktım. Aslında şok edici bir gerçek değildi ama bunu kendime bu kadar açık bir şekilde söyleyecek cesaretim yoktu. Lake bir süredir fiziksel olarak uzakta olsa da, tüm bunlar sırasında onu yakınımnda tutmuştum. Yine de ortada aşılmaz bir kanıt vardı. Bu çirkin ama şaşırtıcı olmayan bir gerçektir. Günlerimi kuşuma bir yuva yaparak geçirmiştik ve bunu ona gösterme şansı verip vermeyeceğini bilmiyordum. Ve bu sadece Lake için değildi, bizim içindi.

Henry, "Sanırım şimdi onu hâlâ o zamanki kadar sevip sevmediğini sormama gerek yok," dedi.

"Daha fazla." Ne kadar üzücü olduğuna gülmek zorunda kaldım. "Çok daha fazlası." "Peki neden görmedi?"

"O kadar basit değil," dedim. "Orada bir tarih var. Bunu açıklamanın bir yolu yok, gerçekten."

"Dene." Ona öylece baktığımda, "Devam et evlat. Açıkla bana."

"Nereden başlayayım? Onu incittim. Hem de birden fazla kez." Ellerimi açtım. "En son dört yıl önceydi. Tiffany'nin hamile olduğunu öğrendiği hafta denemeye karar verdik. Düşük ve boşanmadan sonra kendimi yeniden bir erkek gibi hissetmek için zamana ihtiyacım vardı. Ona geri döndüğümde, mümkün olan en iyi versiyonum olarak, ona mümkün olan en iyi hayatı vermeye hazır olmalıyım."

Henry gözlerini kısarak sönmekte olan kamp ateşine, sonra da arazinin çevresine baktı. "Peki geriye ne kaldı?"

Lake'e ikimizin de hak ettiği her şeyi sunmadan önce başka ne yapılması gerektiğini soruyordu. Bu hiç yeterli olacak mıydı? Çenemi kaşıdım, sakalım uzuyordu. Son zamanlarda o kadar meşguldüm ki tıraş olmaya bile zor vakit buluyordum. "Gözlerin var," dedim. "Evin bir kısmı hâlâ inşaat halinde. Tavan arasının tamamen yeniden düzenlenmesi gerekiyor, küçük odaları istediğim gibi döşeyemediğimden bahsetmiyorum bile. Ayrıca, arka bahçeye bir ahır inşa etmek istiyorum."

"Ne için? Ata binmiyorsun."

"Çünkü atları koyacak yerim yok," dedim ki bu saçma bir yalandı. Gerçekten de sadece Lake'i tekrar bacaklarımın arasına almak için bir bahane istiyordum - eğer Lake de bunu istiyorsa - ve burada ata binmek için bolca alan vardı. Her türlü hayvana yetecek kadar arazim vardı ve beni Big Bear'a çeken de bu değil miydi? Evet.

Açıklık, doğa, sekize altı bir hücrenin tam tersi? Her gece takımyıldızlarını iyi bir kitap gibi okuyabilmemin kolaylığı?

Sadece bir kişi bunların neden önemli olduğunu kavrayabilirdi. New York'ta yıldızları hiç görememiş olan ve bazen yolunu aydınlatmak için onlara ihtiyaç duyabilecek olan kişi. Sadece öldürücü sandviçler yapmak için süslü bir mutfağın tüm zillerini ve ısıklıklarını hak eden kadın. Yani, Tanrı aşkına, evet, belki de tüm bunlar Lake içindi ve onu buraya getirmeden önce her şeyin mükemmel olması için bir neden daha vardı.

Henry'ye, "Oraya varacak," dedim. "Bir erkek olarak, bir inşaatçı olarak, her şeyi olması gerektiği gibi yapacağım. Bu parçalar zaman alır çünkü bir ömür boyu ayakta kalmaları gerekir."

"Evlat, bunu biliyorum. Kiminle konuştuğunu sanıyorsun? Ama boşanmanın üzerinden epey bir zaman geçti." Biraz kıkırdadı. "Muhtemelen yeterli değil. Eski karının kız kardeşinin yanına taşınmak için uygun bir süre olduğundan şüpheliyim. Ama çok beklersen ne olur?"

Henry büyük olasılıkla başka birinin baskın yapmasından söz ediyordu ama aklıma ilk gelen bu değildi. New York'taki terörist saldırıların sabahını düşündüm, uyandığımda İkiz Kuleler'in yandığını gördüm - ve Lake'in benden binlerce mil uzakta olduğunu hissetmek içimi burktu. Mantıken, Finans Bölgesi'ne yakın bir yerde olması için hiçbir neden olmadığını biliyordum, ancak geniş ve açık Big Bear'a yeni taşındığım için kendimi çaresiz hissediyordum. Daha sabah haberlerini bile kavrayamadan Lake'in numarasını çeviriyordum. Bir başkasının onun telefonunu açmış olduğu gerçeğini düşünemeyecek kadar paniklemişim, ama bu durum hemen kafama dank etmişti. Lake ve ben onun New York'unda beş güzel gün geçirmiştik ve şimdi, sabahın dokuzunda, başka bir adam telefonu ona vermek için onu uyandırıyor. Güvende olduğunu duyar duymaz telefonu kapattım.

"Seni anlıyorum," dedim. Ona yaşattığım onca şeyden sonra Lake'e gitmeye kendimi nasıl ikna edeceğimden emin değildim ama başka yolu yoktu. Onunla bir ilişki kuramazdım.

Ona bir ev buldum ve asla söylemedim. Onu sevmemezlik edemezdim. "Ev bittiği gün ona gideceğim," dedim. "O gün, onu eve getireceğim."

"Huh." Henry kendi kendine başını salladı. "Ben de onun kariyer seçimini merak ediyordum, belki doğru gelmiyordur diye düşünmüştüm ama sanırım yanlışmışım. Belki de mutlu olmak için tüm bu savurganlığa ihtiyacı vardır, tıpkı kız kardeşi gibi."

"O değil," dedim çabucak. Lake'in sadece bana ihtiyacı vardı, benim de ona ihtiyacım olduğu gibi.

"O zaman boşa zaman harcamayı bırak Manning. Bahse girerim Lake, sen buranın yeterince iyi olduğuna karar verene kadar birkaç yıl daha kaybetmek yerine şimdi burada olmayı ve burayı bir yuvaya dönüştürmene yardım etmeyi tercih ederdi. Şu an onun için yeterince iyi değil mi?"

Verandada ayaklarımı sürüyerek yürüdüm. Lake bana hiçbir zaman ona sunabileceklerimin yeterli olmadığını hissettirmemişti. Tüm bunlar içimden geliyordu, bunu biliyordum. "Bilmiyorum," dedim dürüstçe. "Yeterli olup olmadığını bilmiyorum."

"Korkuyorsun. Anlıyorum. Karımı seviyorum ve bazen ben de korkuyorum. Başına bir şey gelebilir ya da bir gün uyanıp daha iyisini yapabileceğini fark edebilir." Omuz silktili. "Gerçi henüz böyle bir şey olmadı ve birlikte oldukça iyi bir hayatımız oldu."

Korkuyor muydum? Buna hiç şüphe yoktu. Yıllar içinde bana olan güveni sarsılan Lake'ten bir şans daha istemek için iyi bir nedenim olsa iyi olurdu. Ona tüm bunları gösterirsem ve istemezse, elimden gelen her şeyi yaptığımı bilmem gerekiyordu. Bu benim son şansımdı. Bunu berbat etmek bir seçenek değildi. "Şansım tükendi," dedim. "Zamanlamamız berbat. Onu geri getirmeye çalışıp yine başarısız olamam-her şey *doğru* olmalı. Bunu doğru yapmalıyım."

"Yerin dibine girdiğinde şansın tükenir, anladın mı? Onun için sonuna kadar savaşmamanın bir nedeni var mı?"

Küpeştenin üstünden közlerin turuncu renkte parladığı ateş çukuruna baktım. Aklıma hiçbir sebep gelmedi. Biriyle ilişkiyi yürütmeye çalışmışım.

sevmemiştim, içimde beni korkutan türden bir tutku uyandırmayan biriyle birlikte olmuştum ve fena halde başarısız olmuştum. Ya Lake ya da hiç kimse. "Hayır."

"Sen yetişkin bir adamsın evlat. Korku artık yeterince iyi bir mazeret değil."

Ev bu haliyle yeterli miydi? Yeterli *miydim*? Henry yle düşünüyordu. Lake de öyle düşünüyordu. Lake'e en başından beri istediği şeyi verebilirdim, yani bizi. Hâlâ bunu isteyip istemediğini bilmemek vücudumdaki her şeyi acıtıyordu ama eğer istiyorsa bunun beni durdurmasına izin veremezdim. Tek söylediğim "Evet," oldu.

"Evet," diye onayladı Henry.

Purolarımızı içip içeri döndüğümüzde mutfağın ışıklarını söndürmeye başladım.

Henry durdu ve kapı aralığında arkasını döndü. "Aile konusunda hiçbir zaman adil bir şansın olmadı," dedi. "Madison'la olanlar ve ailenin seni mahvetmesi çok trajik, Manning. Gerçekten talihsiz. Ve sonra düşük. Bu gerçekten kalbimi kırıyor."

Boğazım, yumruğumun içine ksrmeme neden olacak kadar kurudu. Henry tüm bunları benimle birlikte yaşamıştı. Bunu kabul etmesine gerek yoktu ama bunu ondan duymak içimde derinlerde bir yerlere dokunmuştu. Artık yaşlı bir adam olarak bunların çoğunun benim başıma geldiğini anlayabiliyordum - yanlış bir şey yaptığım için değil. Yıllar önce, kontrolüm dışındaki şeyler için sürekli kendimi suladığım bir oğlumu kaybetseydim, iyileşebileceğimden emin değildim. "Biliyorum."

"Bir aileyi hak ediyorsun ve artık beklemek zorunda değilsin."

Boğazım düğümlendiği için ona cevap veremedim. Babamla son görüşmem on yıl önce hapishanede aldığım mektuplar olmuştu. Henry bana göz kulak olan tek kişiydi. Ona ailem olduğunu söylemek zorunda değildim, bu yüzden sadece başımı salladım.

"Kendi ocuğumun mutluluğunu istediğim kadar seni de bir koca ve baba olarak görmek istiyorum. Kendini ve Lake'i cezalandırmayı bırak. Git ve onun ihtiyaı olan adam ol, duydun mu?"

Lake'in yaşı, benim evliliğim, hapishane, oğlunu kaybetmek ve Corbin... Yolumuza çıkan çok şey olmuştu ama Henry haklıydı; bu çok uzun süre spot ışıklarını çalmıştı. Zamanlamamız hiç doğru olmamıştı, neden şimdi olmasındı? Lake'in başının üzerine koymak için inşa ettiğim çatıya, ona aşık olduğum bu ormandan geri kazanılmış ahşaptan inşa ettiğim yemek sandalyelerine ve Lake'in oturması ve benim bacaklarının arasında durmam için mükemmel bir yükseklik olana kadar zımparalayıp düzelttiğim tezgâha baktım. Ve sonunda kararımı verdim.

Lake'i bulup eve getirmek için daha fazla beklemezdim.

OceanofPDF.com

GÖL

Menajerim beni stüdyoya kadar kovalamak için elinden geleni yaptı. June McPherson bir güç merkezidi, en yüksek topuklu ayakkabılarıyla ancak 1.80 boyundaydı, ama benim güvenilir eski

Converse. Ona yetişmek için yavaşladım.

"Hata yapıyorsun," diye nefes nefese kaldı, nefesini toplamak için iki büklüm oldu. "Tıpkı bu ayakkabılarla koşmak gibi."

Ona doğru baktım. "Toplantıya girmeden önce sana planımı anlatmıştım."

"Yapımcıların sana daha fazla para vereceğini söylemiştim. Oraya girdiğimizde pes edeceğini, geri çevirmeyeceğini düşünmüştüm." Gözlerini kısarak bana baktı, eli yan tarafındaydı, sonra tam boyuna yükseldi. "Maaşın hayatını değiştirmediyi kabul ediyorum ama yine de onunla çok şey yapabilirsin. Asıl para sonra gelecek." Çantasını karıştırıp pudra kâğıdını çıkardı ve ekledi: "Her zaman bahsettiğin o hurda köpekler ve kediler için yuva bulabilirsin."

Farkındalık yaratabileceğimi düşünmem kısmen bu karmaşanın içine girmeme neden oldu. Hayvan barınağını reality şovdaki "hikayeme" dahil edebildim ve orada basın tarafından fotoğraflandım, ancak bu sözleşmeden doğan yükümlülüğümün ötesinde kalmak için yeterli bir neden değildi. "Yardım etmek için başka yollar bulurum," dedim.

"Emin misin?" Şık at kuyruğundan hiçbir telin kopup kopmadığını kontrol ettikten sonra aynayı kapattı. "İş tatmini gibi bir şeyin şöhretin önüne geçmesine gerçekten izin verecek misin?"

Şaka yapıyordu ama bunun onun için kolay bir şaka olmadığını biliyordum. Onun en çok aranan müşterilerinden biri haline geliyordum ve bunu tuvalete atmak üzereydim. Ya da çoktan yapmışım. "Üzgünüm, June. Reality TV için biçilmiş kaftan değilim."

Biraz başını salladı. "O zaman sana başka bir şey bulacağım. Daha iyi bir şey. Sende özel bir nitelik var Lake. Bir film anlaşmasını hak ediyorsun, günümüzün en iyi yönetmeni, en iyi fatura ..."

Dinlemeyi bıraktım, çünkü tüm bunları ondan daha önce de duymuştum ve yine de beni heyecanlandırmıyordu. New York'ta sahnede olmak, gerçek bir oyuncu gibi hissetmeye en çok yaklaştığım andı. Seçmelerden doğaçlama derslerine ve reddedilme yığınlarına kadar, kabuğumdan çıkmaya, büyümeye ve kendim için kararlar almaya zorlanmışım. Ve benim kararım, kanalın ve hatta belki de genel olarak Hollywood'un sunabileceğinden daha fazlasına ihtiyacım olduğuydu. New York'tan ayrıldığımdan beri anlamlı bir şey yaptığımı hissetmemiştim. Lisedeyleken bile, bana bir amaç duygusu veren kulüplere ve ders dışı etkinliklere katılmışım. Oyuncululuğu sonsuza dek bırakıp bırakmadığımdan emin değildim ama Hollywood'a göre diziyle sözleşmem bittiğinde, henüz başlamamış bir kariyerin temelini atmış olacaktım.

Tekrar otoparka doğru yola çıktım. June'a "Her şeyden bir adım geri çekileceğim," dedim. "Sadece gösteriden değil."

Jimmy Choos'ları New York'tan esinlenilmiş bir film setinin sahte parke taşları üzerinde takırdıyordu. "Güzel. Birkaç haftalığına Napa Vadisi'ne git, kendine biraz zaman ayır. Bunalmanı istemiyorum. Sean'a ne olduğunu gördün. Tanrı'ya şükür artık onunla bir ilişkin yok."

Sean'la aylar önce, motosikletiyle bir kulüpten çıkarken kameralara zil zurna yakalanmadan hemen önce ayrılmıştık. Amerikan halkı

içki içmesi ve ata binmesi hoş karşılanmamış ve rehabilitasyon için Arizona'ya gönderilmişti.

Ünlü dedikodusu başlı başına bir endüstri haline gelmişti. Film galalarında ve sık sık gittiğimiz kulüplerin dışında paparazzi beklenirdi, ancak sabah koşum sırasında veya kahve almak gibi sıradan şeyler yaparken abartılı kameralar ortaya çıkıyordu. Bu hayranlığı anlamıyordum ama bazı dergiler ve hatta birkaç web sitesi sadece ünlü kültürüne adanmıştı.

June ve ben New York'un sınırına yaklaşıp Louisiana bataklığının setine benzeyen bir yere doğru ilerlerken, karşı tarafa baktım ve işte oradaydı - Manning bir kamyonun arkasından mobilya indiriyordu. O kadar tanıdık ama o kadar yabancı biriydi ki tökezledim ve June bana destek olmak zorunda kaldı.

"Sorun ne?" diye sordu, ben durunca o da durdu.

Manning yataktan battaniyeyle örtülü bir koltuğa benzeyen bir şey kaldırdı, onu ses sahnesine taşıdı ve uzun ahşap bir masayı taşımasına yardım eden diğer iki adamla birlikte geri döndü.

"Göl mü?" June neye baktığımı görmek için boynunu bükerek sordu.

Sabah güneşi binaların arasından parlıyor, sert gölge ve ışık çizgileri oluşturuyordu; Ağustos ortası için nispeten serin bir gündü. Olduğum yerde donup kalmıştım, ne yapacağımı bilemiyordum. Beni görmek istiyor muydu? Ben onu görmek istiyor muydum? Refleksim *evet* cevabını vermektir ama bu soru yanılttı. Onu görmem *gerekip gerekmediğini* sormalıydım.

New York'tan beş yıl sonra, onunla tamamen farklı bir yerde tanıştığımдан beri on bir yıl geçmişti ve işte yine buradaydık. Neredeyse bir yıl önce Val'in verandasında Corbin'le yaptığım konuşmadan sonra, Manning ve benim olmayacağımızı kabul etmek zorunda kalmıştım. O zamandan beri, bunca yıldır umutlu olmanın bana yardım etmekten çok zarar verdiği açıktı. Sadece kendim için vermem gereken kararlarda onu düşünmüştüm. New York'tan bir daha dönmek üzere uçağa bindiğimde, televizyona çıktığımda aklımda o vardı,

ve hatta kontratımı reddettiğimde bile. Tüm ilk randevularıma ve son randevularıma da katılmıştı ve ben çok yorulmuştum. Nerede olursam olayım, ne yaparsam yapayım Manning hep yoluma çıkıyordu.

Sonunda kaderden, inatçı yıldızlardan ve *biz* fikrinden vazgeçmiştim ama kalbimin atışından Manning'i hâlâ bırakamadığım anlaşılıyordu -tamamen değil. O zamanlar, bu rastgele buluşmayı kaderin bizi bir araya getirmesi olarak görürdüm. Şimdi ise tek merak ettiğim ...

Ona doğru mu yürüdüm yoksa uzaklaştım mı?

Manning arka cebinden bir bandana çıkardı. Şakaklarını silerken durakladı, döndü ve bana baktı. Elbette benim baktığımı hissetmişti ve o da bana baktı. June dikkatimi çekmeye çalışmaya devam etti, adamlar Manning'in etrafındaki yemek sandalyelerini hareket ettirdiler ve tepede bir Amerikan bayrağı dalgalandı, ama biz orada öylece durduk, ikimiz de bir hareket yapmadık. Bu muydu, her şey bu noktaya mı gelmişti? Birbirimizin yanından geçip gitmek, güvenli mesafeyi korumak, böylece kimsenin bir daha incinmemesi mi?

Görünüşe göre, Manning de benim onun hakkındaki tereddütlerimin aynısına sahipti. Belki o da hayatını yeniden düzene sokmaya çalışıyordu. Yoksa uzun zaman önce hayatına devam mı etmişti? Belki de onu son gördüğümünden beri bir düşük ve boşanma yaşadığı düşünülürse bunlar bencilce sorulardı. Benim ona hiç ulaşmamamın nedenleri bunlardı, ama o neden ulaşmamıştı? Artık onun için geçmişin acı verici bir hatırlatıcısından başka bir şey olmamam mümkündü.

Ama sonra bandanayı arka cebine soktu ve bir an bile tereddüt etmeden bana doğru gelmeye başladı. Yine on altı, on sekiz, yirmi iki yaşındaydım, hareket edemiyor, düşünemiyor ya da onun bana doğru gelişini izlemekten başka bir şey yapamıyordum.

Avuçlarım terledi. Araziden geçerken gözlerini benden ayırmadı ama onunki bana, benimki de ona odaklanmıştı. Daha yaşlı, daha esmer ve kararlıydı. Ben farklıydım. Son bir buçuk yıldır başka bir gezegende yaşıyordum, insanların benden büyük şeyler beklediği bir gezegende.

teslim edebilirdi. Artık onun tertemiz, parlak gözlü kızı değildim. Ve benim için o artık benim Manning'im değil, sadece sevdiğim ve kaybettiğim adamdı.

Bana ulaştığında hâlâ söyleyecek tutarlı bir şey bulamamıştım. "Lake," dedi.

Onun ağzından çıkan ismim beni sakinleştirdi. O benim Manning'imdi - bazı açılardan hep öyle kalacaktı. Onunlayken kendimden başka biri olmak zorunda değildim. "Ne yapıyorsun?" diye sordum. Manning'in bir Hollywood stüdyosunda olabileceği herhangi bir senaryoyu hayal edemediğimden, aptalca "Benim için mi buradasın?" diye ekledim.

Güldü. "Hayır. Henüz değil. Yani seni görmeyi planlamamıştım."

Menajerim aramıza girdi. "June McPherson."

Avucunu kot pantolonuna sildi ve kızın uzattığı elini tuttu. "Manning . . . Sutter."

"Tanıdık gelmiyor," dedi. "Kiminle birliktesin?"

"Kiminle?" diye sordu.

Manning'in bariz rahatsızlığına gülümseyerek, "O bir aktör değil," dedim. "Bize bir dakika izin verir misin, June?"

"Elbette, ama sadece bir tane. Öğlen şehrin öbür ucunda bir fotoğraf çekimimiz var." Bir kartvizit çıkardı ve Manning'in avucuna sıkıştırdı. "Sende bir şey var. Özel bir kaliteniz var. Temsilci arıyorsanız beni arayın."

Ona kaşlarımı çattım. Elbette Manning'de özel bir şey olduğunu düşünüyordum ama o da on dakika önce bana aynı şeyi söylemişti. Kaç kişide böyle zor bulunan bir *özellik* vardı?

Manning, June'un uzaklaşmasını izlerken, bir an onu düşündüm. Son zamanlarda tıraş olmamıştı ve saçları normalde olduğundan biraz daha uzundu - en azından onu tanıdığım zamanlarda. Tersine, benim saçlarım biraz daha kısaydı. Yapımcılar uzun ve sarıdan başka bir şekilde kullanmama izin vermiyorlardı ama ben birkaç santim kestirmiş ve birkaç asi röfle eklemiştim.

Hafif bir esintiyle saçları hışırdadı ve birkaç teli yüzüme geldi. Onları dudak parlatıcımdan çekerken bana baktı. "Mobilya teslimatı yapıyorum," dedi ağzıma doğru. Elini gömleğinin cebine attı ama onun yerine göğsünü ovuşturarak gözlerini benimkilere çevirdi. "Peki ya sen?"

"Bir televizyon programındayım," dedim.

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Bunu biliyorum Lake. Demek istediğim neden

burada, stüdyoda? Bu reality TV değil."

"Oh." Yüzüm kızardı. Kariyerimi takip etmesine sevindim mi yoksa utandım mı emin değildim. Manning'e tarif ettiğim hayat bu değildi. Diğer herkes için Hollywood kasırgasının merkezi imrenilen bir yerdi ama o muhtemelen gerçeği çoktan anlamıştı

-Dikkat beni boğdu. "Yapımcılarla sözleşmem hakkında bir toplantı yaptım."

"Öyle mi?" Eğildi. "Ne olmuş ona?"

Bu konuda konuşmak istemedim. Geçen yıl hayatım küçük ekranlara yansımıştı ve Manning'in izliyor olabileceği düşüncesi beni rahatsız ediyordu. Corbin, Sean ve benim aramdaki uydurma dramı görmüş olabilirdi. Reddedildiğim bir reklam filmi için seçmelerimi. Bir gece Birdy'ye sarıldığımda, Manning'i her zamankinden daha fazla özlediğimde, Bree'ye Sean'ın son maskaralıkları yüzünden üzgün olduğum yalanını söylerken içten gözyaşlarım. "Önemli bir şey değil. Teslim edeceğin mobilyaları sen mi yaptın?" Umutla sordum.

"Evet. Ellili yıllarda geçen bir dizi için orta yüzyıldan kalma bir yemek takımı." Boynunun arkasını kaşıdı. "Şu anda yaptığım şey bu. Yaşamak için."

Kalbim gururla sıkıştı. Sevdği şeyin peşinden gittiğini duymak kişisel bir zafer gibiydi ve umarım bunda benim de payım vardır. "Artık takım elbise yok mu?" diye sordum.

"Artık takım elbise yok."

"Sadece film setleri mi?" Her şeyi bilmek istiyordum. "Dükkanınız var mı?"

"Hayır. Genellikle insanların evleri için özel mobilyalar üretiyorum. Bir atölyem var ve parçaları kendim teslim ediyorum ama bu özel bir projeydi. Henry biraz yardım etti ..." Parmak eklemlerini çatırdattı. "Seni görmek komik aslında. Tuhaf. Çünkü daha dün gece senin hakkında konuşuyorduk."

"Sen ve Henry mi?"

"Ve Gary ve Lydia-"

"Oh, evet, harika." Başka bir kadının adını duyunca yaşadığım şoku örtbas etmeye çalışırken kelimeler boğazıma takıldı ve öksürdüm. Neden şaşırıyım ki? Dört yıl bekâr olmak için uzun bir süreydi. Manning gibi kendisine yaltaklanan kadınları olan bir adam içinse sonsuzluk gibi bir şeydi. Ya benden daha çok sevdiği birini bulmuş olsaydı? Daha uyumlu, daha az karmaşık birini? Sonunda onsuz bir yol bulmak için ihtiyacım olan şey buysa, bunu onun için istiyor muydum?

İçim burkularak, "Lydia senin ..." diye sordum.

Kaşlarını kaldırdı. "Gary'nin karısı. Lydia'yla tanışmıştın."

"Oh." Rahatlamam gerekirdi ama onun başka biriyle birlikte olduğu düşüncesi çoktan beynime yerleşmişti. Kalbime. Manning'in ufkumda hâlâ ne kadar büyük durduğunu ve diğer her şeyi engellediğini hatırlatan bir başka şey. Sadece başımı salladım. "Tamam."

"Dün gece hepsi evdeydi." "Ev mi?"

Ben sordum.

Burnundan nefes alıp başımın üzerinden gözlerini kısarak baktı. Bir yere gitmesi gerektiğini söyleyecekmiş gibi bir hisse kapıldım. Sanki bu, biz, onun için artık önemli değilmişiz gibi. Belki de değildi. Corbin hayatına devam etmişti. Neden Manning de devam etmesin? Ben de bunu yapmaya çalışıyordum.

"Bir ev inşa ettim," dedi sonunda.

Mükemmeldi. Sanki başından beri kaderi buymuş gibi bunu söylediğini duymak böyle hissettiriyordu. Manning için sıradan bir ev yeterli değildi. Olması gereken

onu yaratan kişi. Bunu duymak beni ne kadar mutlu etse de, küçük bir parçam kaçırdığım her şey için, sahip olmadığım ev için ve bir zamanlar onunla istediğim ev için pişmanlığın içeri sızmasına engel olamadı. "Bir gün bunu görmek isterim," dedim.

"Evet," dedi başını sallayarak ve sonra fikrini değiştirmiş gibi başını salladı. "Bugün. Bugün gel de gör."

Cevap olarak attığım kahkaha gergindi ve vücudumdaki gerginliği okuyabileceğinden endişe ediyordum. Onun yanında kendimi kaskatı hissetmekten nefret ediyordum, benden kendim olmam dışında bir şey beklemeyen birkaç kişiden biriydi. "Elbette," dedim.

"Lake mi?" dedi kirli çenesini ovuşturarak. "Ben ciddiym. Bu gece eve gel."

şaka yapmadığını anlamalıydım. Manning *ciddi* değilse hiçbir şey değildi. Az konuşan bir adamdı ve ciddi olmadığı bir şeyi söylemezdi. Evi kesinlikle merak ediyordum, ama eğer bir şey varsa, bu onu görmemek için bir nedendi. şu anda bile yaralarım hâlâ biraz fazla açıktı. "Yapabilir miyim bilmiyorum," dedim.

"Neden olmasın?"

Sebebini yüksek sesle söylemek zorunda mıydım? Manning'in evini görmeye gidemezdim çünkü bu beni içten içe öldürürdü. Çünkü kalbimi kırmıştı. Çünkü görmezden gelemeyeceğimiz bir geçmişimiz vardı. Artık hayatıma *devam* ediyordum, kader bizi Los Angeles'ın ortasında New York sokaklarının bir kopyasında bir araya getirerek araya girmeyi seçti. Kaderin çok geç kalması gibi bir şey değil miydi bu? "Çünkü gitmem gereken bir yer var," dedim.

"Git orada ol, sonra da akşam yemeğine gel. Beni beslediğin onca zaman için, iyiliğinin karşılığını vereyim."

Nefesim kesildi. Birlikte acıkmıştık ve birbirimizi doyurmuştuk.

-Hangi noktada doyarız? Ne zaman tekrar bütün olacaktım? "Gerçekten yapmamalıym."

"Neden olmasın? Gerçek bir nedene ihtiyacım var, Lake.

Geç saatte yiyebiliriz eğer-" "Seni aştım."

Oh, Tanrım. O kadar insan arasında bunu ona söylediğime inanamıyordum. Çantamın askısıyla oynadığımı fark etmeme rağmen sesim titrememişti bile.

Yavaşça kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Evet." Bu sefer sesim biraz titredi, ben de boğazımı temizledim.

Başını eğdi, neredeyse eğlenmiş gibi görünüyordu. Belki de bunun akşam yemeğinden başka bir şey olduğunu düşünmemeliydim. "Beni yıllardır görmediysen nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Çünkü başka seçeneğim yoktu." Yere baktım ama kendimi onun gözlerinin içine bakmaya zorladım. "Hayatıma devam etmek için gerçekten çok çalıştım Manning."

"Nasıl?" Yine sesi üzgün olmaktan çok ilgiliydi.

"Bana verdiğin kutudan ve Birdy'den de kurtuldum," dedim. Bu sadece kısmen doğrudu - depoda paketlenmişlerdi, ama bu ileriye doğru atılmış kesin bir adımdı.

"Bunlar bir şeyler," dedi.

"Pekâlâ." Madem sordu, ben de söyledim. Ona karşı her şey yolundaymış gibi davranmanın bir anlamı yoktu. Kollarımı kavuşturarak çantamın askısını bıraktım. "Artık Yaz Üçgeni'ni aramıyorum ve eğer gerçeği istiyorsan, onu asla gerçekten bulamadım."

"Onlar sadece üç sıradan yıldız Lake, görülecek pek bir şey yok." Omzunun arkasını sıvazladı. "İhtiyacın olursa, onları her zaman burada bulabilirsin."

"Her zaman mı?" Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Üzerinde durmak yerine, geçen yıl Manning'i sık sık zihnimden uzaklaştırmıştım. İronik bir şekilde, daha önce birçok kez yaptığım gibi bu sabah da gözlerimi açıp -belki *bugün Manning benim için gelir*- diye düşünmemiştim. "Çünkü onlara ihtiyacım vardı," dedim, "ve orada değillerdi."

"Hayır, yapmadın," dedi. "Kendi başına gayet iyiydin. Şu haline bir bak. Hayatına devam bile ettin." Tam alt dudağımla ısırıştı ki ekledi, "Ama ben yapmadım. Ve sanırım nedenini biliyorum. Sen ve ben hiçbir zaman kapanış yapamadık."

Ağzımı açtım. Ben de tam olarak aynı şeyi düşünmüştüm. Manning ve ben neredeyse beş yıl önce bir otel odasında vedalaşmış olsak da, onun benim olduğu hissinden bir türlü kurtulamamıştım. Ve bir parçam hâlâ boşandıktan sonra benim için geri döneceğini umuyordu. "Katılıyorum."

"O zaman yiyelim," dedi. "Akşam yemeği, içkiler ve kapanış."

Kapanış. Son. Bu fikir içimi yakıp kavurdu. Manning ile ilişkilendirdiğim tüm acıları, kalp kırıklıklarını ve aşkı yüzeye çıkardı. Durdurmak istediğim acıları. Aramızdaki o son umut ipini, görünmez bağı koparmam gerekiyordu ve belki de Manning'in evinde makas vardı.

"Kalemin var mı?" diye sordu.

Omzumun üzerinden baktım. June huzursuzlanmaya başlamıştı, benim baktığımı görünce önce ayağını sonra da saatini tıkırdattı. Çantamı karıştırdım, Manning'le oturup medeni bir yemek yiyeceğimize, aramızda hiçbir tampon, hiçbir engel olmayacağına inanmakta güçlük çekiyordum. Yapımcıların ofisinden aldığım bir kalemi ona verdim. June'un kartının arkasına yol tarifini ve adresi karalamadan önce kanalın logosuna bir göz attı.

"Şu sözleşme meselesi var ya," dedi, "onu imzaladın mı?"

"Hayır."

"Ah." Bana kartı uzattı. "Bunu okuyabilir misin?"

"Sanırım öyle. İki-on otoyoluna çık, bir saat kadar bekle." Gözlerimi kısarak el yazısına bakarak geri çekildim. "Nerede yaşıyorsun?"

"Büyük Ayı."

Sesindeki alışılmadık neşeye baktım. "*Büyük Ayı* mı?" diye sordum. İkimizin de yaralandığı yer mi? Ben çaresizce beklerken onun polisler tarafından götürüldüğü yer mi? Kız kardeşimin onunla özel bir akşam yemeği için ayrılışını izlediğim yer mi? Big Bear'da beni kendisine aşık etmişti ve o zamandan beri beni defalarca kırdı. "Neden orada bir ev aldın?"

"Satın almak değil. İnşa et." Arkama baktı. "Akşam yemeğinde sana her şeyi anlatacağım. Posta kutumu görene kadar şu talimatları takip et. Beyaz. Herkesinki de öyle, ama çeyrek mil tedede komşum yok, ama aklıma gelmişken, adresim hiçbir yerde yazmıyor, bu yüzden üzerine kırmızı bir şerit çizeceğim. Ne olur ne olmaz. Bu şekilde bileceksiniz."

Ne diyeceğimi bilemedim. Aynı derecede ürkütücü ve huzurlu dağlarda, herkesten uzakta, sadece ikimizin olacağı bir geceyi kabul ettiğimi fark etmemiştim. "Posta kutunu benim için boyamana gerek yok."

Durakladı ve sonra güldü. Gerçekten güldü, sanki bir tür şaka yapmışım gibi. Başını sallayarak geri çekildi. "Neye bulaştığın hakkında hiçbir fikrin yok, Birdy. Akşama görüşürüz."

Karnım guruldadı. Belki de kanatlarım bunca yıldır orada saklanıyordu? "Bekle. Manning?"

"Bundan kurtulmaya alışma, Lake." Bir kaşını kaldırdı. "Eğer ortaya çıkmazsan, hiçbir kapanış olmayacak ve o zaman seni aramaya gelmekten başka seçeneğim kalmayacak."

Her ne kadar buna inanmak istesem de artık inanmıyordum. Sadece i çektim. "Ne zaman diye soracaktım."

"Ne zaman istersen," dedi. "Hazır olur olmaz bana gel."

OceanofPDF.com

GÖL

M sırf kaybolmayayım diye posta kutusunu benim için boyamıştı. Ama söylediği gibi bir şerit değil, sallantılı kırmızı bir üçgendi. Ağustos ayının ortasında, Yaz

Üçgen *beni* bulmuştu. Yol boyunca, burada kendisi için nasıl bir ev inşa ettiğini merak etmiştim. Manning'i tanısaydım, sağlam, gösterişsiz bir ev olurdu. Gördüğüm birkaç mobilya parçasını ve çok sevdiğim mücevher kutumu hatırlayınca, çok fazla ahşap kullanılmış olmasını umuyordum. Manning'in elleri ham ahşabı mükemmel hale getirebilirdi, beni de pelteye.

Manning mesleğini bulmuştu, ben ise neyi bulmuştum? Umabileceğim en iyi şey kabullenme duygusu muydu? Onun bu sabah sahip olduğu huzuru ben de kendim için istiyordum ama yol boyunca kaybolmuştum. Sözleşmeyi geri çevirme kararını verene kadar, Manning'in hayatıma başlamasını bekleyerek zaman geçirdiğimi hissetmekten kendimi alamıyordum. Ona aşık olmuştum, ona koşmuş ve ondan kaçmışım, onu özlemiş ve yasını tutmuştum ve tüm bunlar olurken *ben neredeydim?*

Gösteriden ayrılmak bir süredir mutluluğa doğru attığım ilk zor adımdı. Bu gece ikincisi olacaktı. Canım acıyacaktı ama sonunda Manning'i bırakıp her zaman onun etrafında dönen bir hayata izin verecektim. Belki de Manning'in amacı hep buydu ve deneyimlerimizin toplamı

Yıllar boyunca beni başkasının kadını yerine kendi kadını olarak şekillendirdi.

Arabayı yavaşlattım ve posta kutusuna ulaştığımda döndüm. Manning çok geniş bir alanı olduğu ve yakın komşusu olmadığı konusunda haklıydı. Garaj yolu ağaçlarla kaplıydı. Dağlara girdiğimde camı indirmiştim ve hava çam, toprak ve 1993 kokuyordu.

Ev görüldüğünde nefesimi tuttum. Daha büyük olması dışında tam da hayal ettiğim gibiydi, kehribar rengi ışıkla parlayan bir tür rustik ama modern tatil köyü. Bal rengi kulübenin geniş bir sundurması, büyük cam pencereleri ve taştan bir bacası vardı. Büyük, karanlık ve rahatlatıcı, beni içine çekiyor, hem heyecanlandırıyor hem de sakinleştiriyordu. Dışarıdan bakınca ham ve kaba görünse de içeriye sıcaklık yayan bu evden başka bir yere bakmak imkansızdı. Bu ev her yönüyle Manning'in ta kendisiydi.

Çimenlik bir alana park ettim ve motoru kapattım. Bitmemiş bir piknik masasına benzeyen bir şeyin yanında odun yığınları vardı. Kamp sandalyeleri ön tarafta bir ateş çukurunu çevreliyordu. Kamyonetini garajın önüne park etmişti ve garajın ötesinde, gece için kapatılmış gibi görünen depo görünümlü bir alan vardı.

Bunun benim hayatım olması gerektiğine dair keskin bir his vardı içimde. Ve bu yüzden gelmemiş miydim, bu ısrarcı eksiklik hissini durdurmak için? Yarım kalmış bir aşk göğsümde ağır bir şekilde oturuyordu. Manning'i henüz görmemişim bile ama şimdiden içim acıyordu. Nasıl olur da burada bir akşam geçirir ve sonunda her şeyi bırakabilirdim? Bu soru arabayı geri döndürmem için yeterli olabilirdi, ancak daha önce iki kez çekip gitmişim ve hâlâ hayatımı geri kazanamamıştım. Ona ilişkimizin bittiğini söylemem gerekiyordu. Bir zamanlar sahip olduğumuz her şeyin yok olduğunu kendi gözlerimle görmeliydim ki on yıldan uzun bir süredir engellediği yolda ilerleyebileyim.

Manning paravan kapıdan içeri girdi, arabaya doğru yürüdü ve açık pencereden bakmak için ellerini kaputa dayadı. "İşte göreceğimi hiç düşünmediğim bir manzara. Sonunda ehliyetini aldın."

Güldüm. Bunda komik bir şey yoktu ama gergindim. "L.A.'de bir tane olmalı."

Etrafına bakındı. "Otomatik olması çok kötü. Düz vites kullanmayı biliyor musun?"

"Ne düşünüyorsun?"

"Tabii ki bilmiyorsun." Göz kırptı. "Muhtemelen düz vites kullanabilen bir adamla hiç çıkmamışsındır."

Onun alaycı bakışları karşısında koltuğuma geri yaslandım ve gözlerimi ona diktim. Yüzümde ona olan hislerimi her zaman ele veren o eski ifadeyi takındığımdan emindim. Onun yanındayken buna asla engel olamıyor gibiydim. "Buraya çok mu erken geldim?"

"Sadece birkaç ay," dedi, "ama sanırım hayat böyle bir şey."

"Aylar mı?" Ben sordum. "Dakikalar demek istiyorsun. Eğer yemek hazır değilse, yardım edebilirim."

Arabanın kapısını açtı ve beni kontrol etti. "Gel de yardım et, kovboy kız."

Yüzümün kızarmasına engel olamadım. Val'in Steve Madden kovboy çizmelerini ödünç almış, kot etek ve hafif bir kazakla kombinlemiştim. Kontak anahtarını aldım, çantamı aldım ve dışarı çıktım. "Ev çok güzel."

"Mesele şu ki, henüz tamamen bitmedi," dedi yolda yürürken. "Sen görmeden önce daha fazla zamanım olur diye düşünmüştüm. Yapmak istediğim daha çok şey var."

Söyledikleri pek mantıklı gelmiyordu ama belki o da benim kadar sinirliydi. Havadan sudan konuşmayı hiç becerememişti.

"Bekle," dedim, durdum. "Camı açık bırakmışım. Arabayı kilitlemeliyim."

"Burada endişelenecek bir şey yok." Bir elini sırtımın üst kısmına koyarak beni ilerlemeye teşvik etti. "Şey," diye ekledi omzumu sıkarak, "belki vahşi yaşam hariç. Aylar konusunda biraz gergin olduğunu biliyorum."

Tüylerim diken diken oldu, göğüs uçlarım sertleşti. Manning'in üzerimdeki eli yıllar boyunca pek çok şey yapmıştı; ölçülü, meraklı,

yatıştırıcı, aç. Ama ne olursa olsun her zaman bir tepki uyandırırđı.

Bana baktığı için verandaya çıkan ilk basamakta neredeyse tökezliyordu. Gülümseyerek ona destek olmak için uzandım ve ikimiz için de buzları eritmeye karar verdim. "Belki de gergin olan ayıdır."

Biraz güldü ve avuçlarını kot pantolonuna sildi. "Belki de öyleyimdir."

Artık ona daha yakın olduğum için sabun ve tıraş losyonunun kokusunu, çamaşır deterjanının tazeliğini alabiliyordum. Saçları bile sabahtan beri kesilmiş görünüyordu. Benim için hazırlanmıştı ve dürüst olmam gerekirse, kovboy kız kıyafetimin ondan yorum almadan gitmeyeceğini biliyordum.

Merdivenlerden verandaya çıktık ve kapının yanında iki kişilik bir salıncak vardı. "Bunu sen mi yaptın?" diye sordum.

"Evet."

Büyüleyici ve beklenmedikti - ve muhtemelen bir minder kullanabilirdi, ama bunu kendime sakladım ve onu içeri kadar takip ettim. Girişteki ahşap zemin botlarımın altında gıcırdadı. Çantamı büfenin üzerindeki bir kancaya astı.

"Burası yemek odası," dedi girişteki geniş açık alanı göstererek. Canlı kenarlı masif meşe bir masa odayı ortalarken, tepedeki demir avize, açık ve koyu renkli ahşabın girdaplarını, ebrularını aydınlatıyordu. Büyük pencereler ön bahçeyi gözler önüne seriyor. Her bir parça mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş görünüyordu ve Manning'in yalnızca önem verdiği şeylere verdiği detaylara gösterdiği özeni sergiliyordu. Aynı zamanda, masa kurulmamıştı ve çıplak duvarlar ile zemin arasında, alanı ısıtacak bir halı ya da sanat eseri eksikti.

Daha iyi görebilmek için içeri girdim ama beni geri çağırdı. "Mutfak şurada," diyerek bizi ters yöne götürdü ve girişten geçerek bir salona girdi.

Kapının girişinde durdum - her şeyi kavramak için durmak zorundaydım. Mutfakta yüksek tavanlar, geniş bir orta ada, hazırlık ve temizlik istasyonlarıyla çevrili restoran tarzı ocaklar ve bir çiftlik evi lavabosu vardı. Amber ahşap dolaplar

Birbirine karışmış, farklı şekil ve boyutlarda, sanki belirli şeyler için üretilmiş gibiydiler. Manning bu mutfağı kendisi inşa ettiğine göre belki de öyledir diye düşündüm.

"Vay canına," dedim. "Gerçekten her şeyi yapmışsın." "En iyisini istedim."

"Ama yemek bile pişirmiyorsun." Fransız kapılı, paslanmaz çelik buzdolabının yanında sadece şarap için küçük bir soğutucu vardı. "Ve sen de şarap içmezsin," diye ekledim gözlerim tezgâhtaki bir tabakta marine edilen bifteklere takılınca. Yine de onun hakkında eskisi kadar çok şey bilmiyordum. "Sen içiyor musun?"

"Hayır."

"O zaman tüm bunlar neden?" Buzdolabını açarak sordum. Her türlü şeyle doldurmuştu; en önemlisi de şarküteri etleri, soslar ve peynirlerden oluşan etkileyici bir kombinasyondur. "Oh, Manning. Çok fena yakalandın."

"Öyle miyim?" diye sordu ve sesindeki umutla döndüm. "Yakala beni, Lake."

"Lake Special'ı yapıyordun."

"Ah. Doğru." Çenesinin altını kaşıyarak başka tarafa baktı. "Merak etme, yapmazdım. Sensiz olmaz."

Buzdolabını kapattım. "Neden dört biftek var?" diye sordum. Belki de bu mutfak onun için değildi, çünkü buraya başka biri damgasını vurmuştu. Belki de yemek alışverişini o yapmış, sandviçleri o hazırlamış, servis takımlarını o seçmişti. Şarap soğutucusunu onun için mi kurmuştu? Ve neden gergin görünüyordu, bana ondan bahsetmek zorunda olduğu için mi? "Bu gece başka biri mi geliyor?"

"Başka biri mi?" diye sordu. "Şaka mı yapıyorsun lan? Sadece sen ve ben varız, Lake. Yeterince yiyeceğimizden emin olmak istedim ve biftek de gerçekten iyi yapabildiğim tek yemek."

Kendi kendime gülümsedim. Bilmem gerekirdi. Her zaman aşırı temkinli. Hep beni düşünürdü. Ben de onu düşünmüştüm. "Bundan bir şişe getirdim

gerçekten güzel bir burbon. Adını unuttum. Yeni ev hediyesi ama arabada bıraktım."

"Yan odada tamamen dolu bir barım var." Kilere gitti ve bir şişe kırmızı şarap çıkardı. "Sana ne demiştim? Benim için endişelenme Lake. Bu gece seninle ilgili." Şarabı bana uzattı. "Marketteki kadın yemekle birlikte Cabernet Sauvignon sevebileceğini söyledi ama sevmezsen diye başkalarını da aldım."

Şarabı bir ödül gibi tuttum. Ağlamaklı olmak için aptalca bir şeydi, bu yüzden etiketi okuyormuş gibi yaptım. Bana şarap almıştı. Neden şaşırıyım ki? Sonuçta ben de ona özel bir şey getirmiştim. Ve bu gecenin benimle ilgili olduğunu söylediğinde ne demek istediğini anladım. Bu bir bakıma, kim olduğumuzun bir kutlamasıydı. Artık yirmi yedi yaşındaydım ama bu sadece sayılarla ilgili değildi. Manning açıkça kendine harika bir hayat kurmuştu ve ben de kendi yolumda ilerliyordum. Yarın hayatlarımıza geri dönecektik ama bu gece benimle ve onunla ilgiliydi.

"Ağlama, Birdy," dedi. "Bu sadece şarap."

Gözyaşı tehdidini içime çektim, derin bir nefes aldım ve tam tirbuşon isteyecektim ki midem guruldadı. Elimini üzerine koydum. "Kusura bakma. Yemek için çok mu erken?"

"İşleri aceleye getirmeye çalışıp çalışmadığınıza bağlı." Şişeyi geri aldı. "Seni gezdirmem gerekiyor ama bunu akşam yemeğinden sonra yapabiliriz... Tabii yemek yiyip üzerime atlamayı planlamıyorsan."

"Az önce karnımı duydun," dedim. "Turu sonra yapalım."

Çekmecedan bir açacak aldı ve ben onun esneyen pazularına bakmamaya çalışırken mantarı çıkarmaya çalıştı. Onunla tanıştıktan on bir yıl sonra, otuz dört yaşındayken, Manning onu hiç görmediğim kadar güçlü ve kendisiyle barışıktı. Belli ki bu gece için tıraş olmuştu ama bu sabah, sakalını hiç uzatıp uzatmadığını merak etmeme neden olacak kadar sakalı vardı.

Mobilyanın kendisi. Ayımı ormanda omzunda bir baltayla görebiliyordum.

"Göl mü?" dedi.

"Hmm?"

"Neden bu kadar aç olduğunu sordum." Dolaptan bir şarap kadehi aldı.

"Artık açlıktan ölmek üzere olan bir sanatçı değilsin, sanmıyorum."

"Hayır, ama vücuduma dikkat etmek zorundayım."

Güldü, sonra omzunun üzerinden bana baktı. "Bu bir şakaydı, değil mi?"

"Televizyondayım, Manning. Kendimi aç falan bırakmıyorum, sadece her istediğimde tıkanamıyorum."

Yüzünü bana döndü. "Bunu söylesem ne hissederdin?" diye sordu.

"Acıktığımda yemek yemediğimi mi?"

Manning bu soruyla aklımın nereye gideceğini biliyordu. Yemek yemeyi severdi. Ben de onu yemek yerken seyretmeyi severdim. Kelimelerle iletişim kuramadığımız zamanlarda, onu tatmin edebilmemin tek yollarından biri buydu. Onu beslemenin. Doyurmanın. Onu sevmenin. Ellerime baktım. "Ben öyle demedim. İnanın bana, diyetim konusunda tanıdığım diğer aktrislerden daha iyiyim - günde üç öğün yemek yiyorum."

Daha fazlasını söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama sadece et tabağını aldı. "Ben ızgarayı yakarken salata yapmak ister misin?"

"Hemen geliyorum," dedim, yardım etme şansı bulduğum için minnettar olarak. Buzdolabından malzemeleri seçtim. Manning her şeyi düşünmüştü; mini bir süpermarkette alışveriş yapmak gibiydi. Çok kuru olmayan, bifteği tamamlayacak, onun seveceği lezzette bir salata yapmak için zaman ayırdım. Çok iyi olduğu anlaşılan şarabımı yudumladım ve mutfağı karıştırdım, çekmeceleri ve dolapları açtım. Kendi haline bırakıldığında Manning kendisi için ne tür şeyler alırdı? Tabakları beyazdı ama gümüş takımları gibi bazı uyumsuz parçalar araya sızmıştı ve tek sayıda içki bardağı vardı. Bu beni çok şaşırtmadı. Çok zorlandım.

onu Target ya da Bed Bath and Beyond'da alışveriş yaparken hayal ettim. Her şeyin bir yeri vardı. Sadece ihtiyacı olan şeyler vardı; hiçbir şey tıka basa doldurulmamıştı. Bir köşede güzel, omuz yüksekliğinde, bağımsız bir dolap duruyordu, ama o bile boştu.

Açtığım son çekmecedeki, üzerinde resmim olan bir *Us Weekly* buldum. Sanki Manning birden fazla kez okumuş gibi doğrudan aşk hayatımla ilgili bir sayfaya açılıyordu. Muhtemelen okumuştum - eğer rollerimiz tersine dönseydi, o sayfalar kurumuş gözyaşlarıyla buruşurdu.

Salata kâsesini ve bir Heineken'i ızgaraya götürdüm. Yarım kalmış piknik masasını sürükleyerek getirmişti, ben de her şeyi tabak çanağın yanına koydum ve birayı ona uzattım. Barbekünün köşesindeki kapağı açtı.

"Başka bir konuda yardımcı olabilir miyim?" Ben sordum.

"Evet. Otur ve şarabını iç. Rahatlamama yardımcı olur. Ama kıymıklara dikkat et," diye hızla ekledi, gözlerimi kaçırarak. "Masayı henüz mühürlemedim ve sen de o eteği giymişsin."

Ani utangaçlığı karşısında bir gülümsemeyi bastırarak, tezgahın ters tarafına oturdum ve böylece onu yemek yaparken izleyebildim. "Bu taksi gerçekten çok iyi," dedim.

"Öyle mi? Siz ünlüler en iyinin en iyisini almıyor musunuz?"

Manning'in bunu sadece benim için seçtiğini bilmek her şeyi daha da güzelleştirdi. "Mutfağında *Us Weekly*'yi gördüm," dedim.

"Biri bana verdi." Omuz silkti, bir elinde bira, diğerinde maşa vardı. "Seninle ilgili onca şeyi okumak dünyada en sevdiğim şey değil, ama onu çöpe atamıyorum. Onlar senin köpeklerin miydi?"

"Köpeklerim mi? Hayır. Keşke." Şarabımı yudumladım. "Barınaktandılar."

"İtler," diye mırıldandı.

Belki de köpekleri değil de, sık sık fotoğraflarım çekildiği için basın aptalca bir şekilde taliplerimi etiketlediği gibi "sürüyü" sorduğunu fark ettim

barınağın etrafında. "Evcil hayvan besleyemiyorum. Bazı günler on iki saat evden uzak kalıyorum ve ayrıca kısa sürede seyahat edebilmem gerekiyor."

"Kulağa yorucu geliyor,"
dedi. "Öyle. Los Angeles
beni yoruyor." "New
York'tan daha mı fazla?"

"New York farklı bir şekilde yorucuydu. Burada, Los Angeles'ta, her zaman 'açık' olmak zorundayım. Rol yapmak zorundayım. Çok parlak ve mükemmel, New York'a hiç benzemiyor."

"Los Angeles'ın her yeri böyle değil," dedi. "Sadece senin alıştığın gibi. Sen bana New York'unu gösterdin, belki bir gün ben de sana L.A.'mi gösteririm."

Manning'in Pasadena'da büyüdüğünü unutmamıştım. Bazen geceleri kendimi oraya, bana yakın bir yere taşındığına inandırmaya çalışırdım, oysa bana daha önce asla geri dönmeyeceğini söylemişti. "Ama oradan nefret ediyorsun."

Biftekleri çevirdi. "Şehrin pek çok farklı bölümü var. Hepsinden nefret etmiyorum. Ama gerçek şu ki, seni Pasadena'ya götürmek istiyorum. Sana büyüdüğüm yeri göstermek... Maddy ile büyüdüğümüz yeri."

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden arkasından bakakaldım. Çocukluğunun geçtiği eve dönmek, bırakın benimle olmasını, onu hiç hayal etmediğim bir şeydi. "Oraya en son ne zaman gittin?"

"Ailemin evi mi? On beş." Eti tabakladı ve masaya getirdi. "Benden bu kadar bahsettiğin yeter. Bana kendinden bahset."

O karşıma otururken ben bankta döndüm. "Peki ya ben?" Bifteği kesti. "Bana sadece hayatından bahset. İyi ve kötü."

Ne duymak istediğini biliyordum. On yıldan uzun bir süre önce ailemin mutfak masasında oturup biftek yemiştik. O zamanlar tek istediğim oydu ve onun da tek istediği benim yükselmemdi. Manning'e tam da bunu yaptığımı söylemek için içimde bir dürtü vardı. Ona inat olsun diye değil, bunu benim için çok istediği için. Sanki ona mutlu olduğumu söylersem üzerinden bir yük kalkacaktı gibiydi.

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum," dedim. "Bir gecede anlatılacak çok şey var."

Başını eğmişti, birasını bitirmek üzereydi. "Ailenle başla" demeden önce bir an düşünmüş gibiydi.

"Tiffany'yi geçen yıl gördüm ve iyi geçti. Harika değildi ama geçenlerde iş yerime geldi."

Son içkisini yudumladı ve şişeyi yere bıraktı. "Reality şov mu?"

"Hayır. Dizide bir barda çalışıyorum, o da bir şeyler içmeye geldi. Muhtemelen bir bölümde yer alacak."

Gözlerini yarı yuvarladı. "Çok heyecanlanmış olmalı."

"Evet." Dirseklerimi masanın üzerine koydum. "A n n e m l e konuşuyoruz ama babamla konuşmadığım sürece aramızda hep var olacak bir mesafe var."

"Bileziğini tekrar taktığını gördüm. Bu barışmayı düşündüğün anlamına mı geliyor?"

Babamla barışmak istediğimden değil, ama bunun başka bir yolu olmasını isterdim. Aramızda çok fazla öfke ve gurur vardı. "Hayır," dedim. "Onun ilişkisinden haberin var mıydı?"

"Evet," dedi. "Sana New York'ta söylemeli miydim?"

Aldatsa da aldatmasa da her şeyin farklı olacağını düşünemiyordum. Tiffany'nin beni babamla kıyaslaması beni rahatsız etmişti ama babamın beni aldattığını bilmek, Manning'le geçirdiğim süre boyunca kendimi daha suçlu hissetmeme neden olacaktı. Burnumun altını kaşıdım. "Bu hiçbir şeyi değiştirmezdi."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Tabağıma başıyla işaret etti. "Ye, Lake."

"Oh." Çatalımı ve bıçağımı elime aldım ve sonunda sulu, lezzetli bir ısırik aldım. "Yemek yapamadığını söylediğini sanıyordum."

"Bu ızgara yapamayacağım anlamına gelmez." Sırıttı. "Peki ya iş?"

Çatal bıçak takımımı bıraktım ve sadece benim için hazırlanmış bifteğin tadını takdir etmek için bir an ayırdım. Manning karşımda oturuyordu, çok gerçekçiydi. Dürüst olmak gerekirse, bu gerçekten uzun zamandır yaşadığım en mutlu anlardan biriydi. Manning beni mutlu etmişti ama daha çok mutsuz etmişti. "İstifa ediyorum," dedim.

"Şovu bıraktın mı?" diye sordu.

"Sözleşmemin bitmesine daha bir yıl var ama bu sabahki toplantım da bununla ilgiliydi. Üçüncü bir sezon için söz vermek istemiyorum."

Masaya yaslandı, bana baktı. "Neden olmasın?"

"New York'a ziyarete geldiğin zamanı düşünüyorum. Mücadele ediyor, seçmelere katılıyor ve arkadaşlarıma sektörün adaletsizliğinden yakınıyordum ama o zamanlar bir rol aldığımda bunun bir anlamı oluyordu. Kulağa aptalca geldiğini *bilsem* de bunu özledim."

"Bana daha fazla kredi vermelisin," dedi. "Hayatımda bir kez bile düşüncelerinin bana aptalca gelmediğini biliyorsun."

Bunu biliyordum. Kendini suçlayacağından ya da sorunlarını düzeltmek zorunda hissedeceğinden endişe etmeden yıllar içinde bazı yanlış yollara saptığımı ona itiraf etmek iyi hissettirdi. Zaten onları kendim düzeltmeye başlamıştım. Ben daha çok yemeğin yarısında yemeyi bırakmasının ne anlama geldiği konusunda endişeliydim. "Bifteğin soğuyor," diye işaret ettim.

Çatalını tekrar eline aldı. "Peki şimdi şovda nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Biraz kurmalı bebek gibi. Beni istedikleri yöne yönlendiriyorlar ve *gitmemi* söylüyorlar."

"Peki." Bifteğini çiğnedi ve yuttu. "Bu olmaz."

"Pek çok kişi bana bunun hayatımın fırsatı olduğunu söyledi ama kendimi televizyonda gördüğümde kendimi iyi hissetmedim. Gurur duymadım."

"Yani şimdi olabilirsin. Böyle bir şeyi bırakıp gitmek büyük cesaret ister."

Başımı salladım. "Toplantıdan çıkar çıkmaz sanki üzerimden bir yük kalkmış gibi hissettim."

"O halde doğru karar buydu."

Sanki Manning'in bu durumdan ne çıkaracağını duymayı bekliyormuşum gibi rahatlamış bir şekilde nefesimi bıraktım. Sözleşmeyi çoktan reddetmiş olmam iyi bir şeydi, çünkü benimle ilgili son izleniminin umursamadığım bir şey yaptığım şeklinde olmasını hiç istemezdim. "Evet, öyleydi."

"Peki şimdi ne yapacaksın?"

Çenemi elime sıkıştırdım. Val'le izinli olduğu bir dönemde Avrupa'ya bir gezi yapmaktan bahsediyorduk. "Birikmiş biraz param var. Sanırım biraz seyahat edebilirim."

Son lokmasını da aldıktan sonra tabağını kaydırdı. "Yapmalısın. İkimiz de yapmalıyız."

Birlikte gidebiliriz, demek istedim. Barselona'daki mimariyi hatırlıyor musun? Londra'daki oyun evlerini? Bunun yerine peçetemle ağzımı sıvazladım. "Göreceğiz bakalım. Aslında araya girebilecek başka planlarım var."

"Öyle mi?" Birkaç düzensiz nefes aldı. "Ne ... planları?"

Bunca zaman sonra Manning ve benim sadece yemek yiyip sohbet ettiğimize inanmak zordu. Aynı insanlardık ama farklıydık, aynı ama farklı bir yerdeydik. Fiziksel ve duygusal olarak. Kendim hakkında daha yeni keşfetmeye başladığım şeyleri söylüyordum. "USC'ye gitmiş olsaydım nasıl olurdu diye çok merak ediyorum. Sanırım sonunda, gitmeden önce, *babamın* istediği şeyin doktor, avukat ya da iş kadını olmak olduğuna kendimi ikna etmiştim, ben değil. Ama aslında bilmiyordum. Hepinizden intikam almak için kaçtım. İyi bir doktor olabilirdim. Ya da avukat. Ya da iş kadını."

"Katılıyorum," dedi. "Ama aklına koyduğun her şeyde harikasin."

Manning buna gerçekten inanıyordu ve ben de onun için aynı şeyi düşünüyordum. "Tüm bunları çok düşündüm ve sanırım sırada ne olduğuna karar verdim." Bir ısırık daha aldım ve gülümsedim. "Bunun için hazır mısın?"

"Tüm hayatım boyunca." Gözlerini şakacı bir şekilde kıstı. "Bana ne yapman gerektiğini söyle."

"Ben gidiyor geri için okul." Benim kalp oran tekmeledi yukarı a onun tepkisini beklemeden. "Veteriner olmak için." Güldü. "Vay, vay. Dolly Kaplan Gölü."

Tam adımı duyunca kaşlarımı çattım ama yüzümdeki sırtışa engel olamadım. "Ne? Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Ne gibi? Bu benim şaşırmamış yüzüm."

"Başından beri biliyor muydun?"

"Hayır," dedi, "ama senin söylediğini duymak iyi hissettiriyor. Doğru hissettiriyor."

"Bana mobilyalardan bahsettiğinde ben de aynı şeyi düşünmüştüm." Ellerimi dizlerimin arasına koyarak gülümsedim. "Henüz hangi okula gideceğimi bilmiyorum ama en azından bu bir başlangıç."

O sessizleştikçe ve ben şarabımı bitirdikçe onda bir değişim hissettim. Az önce gülmüştü ve bu nadir görülen bir şeydi, bu yüzden büyük olasılıkla şimdi telafi etmek için Ciddi Manning'e geçiş yapıyordu. Birkaç dakika sonra, "Okul için burada kalmayacak mısın?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Her yere gidebilirim." Manning'in inşa ettiği saraya baktım. "Benim böyle bir şeyim yok. Sadece ben varım."

"Bütün bunları istiyor musun?" diye sordu. "Seni mutlu eder mi? Kar melekleri yaptığımız o gece yaptığımız gibi gözlerini kapattığında, ev nerede?"

Burnumdan derin bir nefes aldım, gözlerimi kapattım ve evin kendini göstermesini bekledim. Ama göz kapaklarımın ardında sadece ışılandırılmış evin art görüntüsü sarı renkte parlıyordu. Manning'in evini gördüm ve sonra Manning'i gördüm.

Tek gördüğüm
Manning'di. Gördüğüm
tek şey.

Bunu kendime sakladım. Artık o noktada değildik. Yıllar içinde pek çok şey öğrenmiştim ve bunlardan biri ona nasıl hissettiğimi söylemenin her zaman adil olmadığıydı. Bir diğeri ise bu hayatta hiçbirimizin hiçbir şeyi garanti etmediğiydi, özellikle de gerçek mutluluğu. Neden bende olsun ki? Neden her zaman

Yıllar önce bunu hak etmiş miydim? Hem de beni sevenlerin pahasına? Gözlerimi açtım.

Manning her zamanki gibi beni yakından izliyordu. "İyi misin?" diye sordu.

"O son gün, otelde ..." Şarap kadehini masanın üzerinde çevirerek söyledim. "Sana ona geri dönmeni söyleyerek doğru şeyi mi yaptım?"

Zavallı Manning soru karşısında tamamen hazırlıksız yakalanmıştı. Sıraya geri oturdu. "Ben ... evet, Lake. Evet, öyle yaptın. Yani, nedenini anladım."

"Olanlar için çok üzgünüm, ..." Derin bir nefes aldım. Manning bebeğini kaybettiği için yıkılmış olmalıydı ama benim onun yanında olma zamanım gelmemişti. "Düşük."

Gözlerini elime indirdi ve içkimle oynamamı izledi. "Öyle olduğunu biliyorum."

"Keşke sana daha önce söyleseydim, ama yapamadım. Birlikte planladığımız ama asla gerçekleşmeyen bir hayattan sonra seninle yüzleşemedim. Çok fazla kalp ağrısı yaşadın ve sonra boşandın - nerede durduğumu ya da hala çalışabileceğimize inanıp inanmadığını bilmiyordum."

Birkaç dakika sonra masanın öbür ucuna uzandı, elimi kapattı ve bana baktı. "Neye inandığımı biliyor musun?"

Avucumu yukarı çevirip parmaklarımızı ö y l e bir ördüm ki, gece bitmeden geri almak imkânsız olacaktı. "Ne?"

"İşler nasıl giderse gitsin, sen ve ben bu gece hâlâ burada oturuyor olacaktık."

"Gerçekten mi?" Boğazım düğümlenerek sordum. "Bunun bizim için bir tür çarpık kader olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bütün bunları bilmiyorum," dedi, "ama inandığım şey bu. Bildiğim bu. *İkimiz* de çocuktuk Lake. Hatalar ve seçimler yaptık ve bu biraz zamanımızı aldı ama bence tüm yollar buraya çıkıyor."

Burası neresiydi? Sonsuza dek ayrıldığımız bir yol ayrımı mı? Son bir veda mı? "Mutlu görünüyorsun," dedim ona.

Tabağına baktı. "Nasıl yani?"

"S e n d e böyle bir sakinlik var," dedim. "New York'taki gibi değil."

"New York'ta mutlu olmadığımı mı düşünüyorsun?" Başparmağını bileziğimin tokasında gezdirdi. "Hayatımın en güzel günleriydi."

East Village'da karlı bir sokağın karşısında durup daireme gelmemi beklediği anı hatırlayınca gözlerim yaşardı. Birkaç gün fırtınalı geçmişti. Geriye dönüp baktığımda, Val'in uyarılarıyla birlikte bilerek görmezden geldiğim tehlike işaretlerini kabul edebiliyordum. Belki de Manning ve ben bilinçaltımızda bunun uzun sürmeyeceğini biliyorduk ve bu da bizi telaşlandırmıştı. "Bu farklı. Sanki her şeyi çözmüşsün gibi. Belki de sorun iş ve evdir."

"Beğendin mi?" diye sordu ve sesinde bir belirsizlik sezdim. "*Bayıldım.*

Her şeyiyle. Bu bir-" *Ev* demek istedim, ama benim için o değildi ve bu

kabul etmeyi çok zorlaştırdı. "S e n s i n .

Erkeksi ama rahat. Ama bence bir kadın eli değse iyi olur."

"Bir kadın dokunuşu var. Sadece göremiyorsunuz."

Öyle mi? Kimin? İsteksizce elimi onun sıcaklığından çekip peçetemi ağzımın kenarına dokundurdum ve Manning'in hayatında biri olabileceğini hissettiğim kadar ezilmiş görünmemeye çalıştım. Belki de kader beni *bu* gece bu yüzden buraya getirmişti, kendimi ondan kurtarmak için ihtiyacım olan son kırpıntıyı yapmak için. Ayağa kalktım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Temizlemene yardım edeyim." Bulaşıklarımızı içeri taşımak için üst üste dizdim. "O zaman eve gitsem iyi olacak. Uzun bir yol ve hava kararıyor."

Mutfakta musluğu açıp lavabonun fişini taktım ve sanki başka bir akşam yemeğinden sonraymış gibi sabunlu suyla dolmasını izledim. Yapamadım.

Yakın zamanda bir yerde bu kadar rahat olduğumu hatırlamıyorum. New York'tan beri değil. Gitmek istemedim. Daha yeni gelmişim. Her neyse, kapanış neydi? İnsan bunu tam olarak nasıl elde ederdi? Gelip mutlu olduğunu, hayatına devam ettiğini görmek yeterli miydi?

Bulaşıklara başladıktan sonra Manning'in odaya girdiğini hissettim. "Bunu yapmana gerek yok," dedi.

"Benim için fark etmez."

"Göl." Arkamdan geldi, kollarını kollarıma doladı ve ellerini suya daldırarak parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Pazar akşamları yemek yerken bunu yapmayı düşünürdüm," dedi kulağıma usulca. "Kimsenin göremeyeceği bir yerde elini birkaç saniye suyun altında tutmayı."

Köpüren köpüklere bakarken nefesim kesildi. "Neden yapmadın?"

"İkimizden birinin bunu kaldırabileceğini düşünseydim, kaldırabilirdim."

Nefes aldım, sırtımı göğsüne dayadım, ellerimiz köpükle gizlenmişti. Avuç içlerime, parmak eklemlerime, bileklerime masaj yaptı. "Ne yapıyorsun?" diye sordum. diye sordum, aniden saçlarımın arkasındaki nefesinin farkına vardım.

"Yemekten sonra kaçmayacağına söz vermiştin."

"Kalmanın ne yararı olacak? Bu çok zor Manning. Senin etrafında olmak her zaman çok zor olacak."

"Öyle olduğunu biliyorum Birdy. Bizi bu işe alıştırmak istedim. Buraya güzel, basit bir akşam yemeği için gelebileceğini ve bana tüm hayatını anlatabileceğini düşündüm. Ama bizim için hiç kolay olmadı, değil mi?"

Kimse denemediğimizi söyleyemezdi. Bizi zorladılar, biz de geri ittik. Aşkın yeterli olmasını istedik ama olmadı. Başımı salladım ve fısıldadım, "Hayır."

"Yine de, sana geri dönmeye devam ediyorum. Senden vazgeçemiyorum."

Bunu duymak ne kadar iyi hissettirse de, gerçeği biliyordum - o kadar basit değildi. Öyle olsaydı, bunu uzun zaman önce çözmüş olurduk. Ellerimi sudan çektim ve ona doğru döndüm. "Peki ya kapanış?"

"İstemiyorum," dedi geri adım atarak. "İhtiyacım yok. Ne olduğundan bile emin değilim."

Ellerimizden ayaklarımıza su damlıyordu. Kaşlarımı çattım. "Ama sen ... demiştin." "Seni buraya getirmek zorundaydım, Lake." Bana bir bulaşık bezi uzattı. "Beni unutmakla ilgili o saçmalık neydi bilmiyorum ama ben seni unutmadım. "Hayır.

ne şimdi ne de başka zaman."

Boğazım kapandı. Nefes alamıyordum. Bana hiçbir uyarıda bulunmamıştı ve şimdi ya boğulacaktım ya da yere yığılacaktım ve tüm bunlar boşa gidecekti. "Saçmalık değildi," dedim ellerimi kurularak. "On yılı aşkın süredir bu yerde sıkışıp kaldım. Mutlu olmaya, kendimi bulmaya çalıştım ama sen yoluma çıkarken bunu yapamam."

"Ben mi?" Kaşları kırıştı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Gözlerimin arkası sıcak yaşlarla yandı. "Bunu benim için istemediğini biliyorum. Tüm bu acıyı. Yükselmemi istedin ama senin yüzünden yükseleminiyorum. Bırakmak zorundayım. Gitmene izin vermeliyim."

"Peki ben sana yıllar önce ne demiştim? Gitmeme izin vermeyeceksin, Lake." "Bu çok zor, Manning. Birbirimiz için yaratıldığımızı sanıyordum ama belki de

Kadere karşı savaşıyoruz, onunla birlikte değil."

"Ben kadere hiç inanmadım," dedi. "Sen inandın. Ben dövüşmek istiyorum, hazırım, o yüzden bırak dövüşü *ben* yapayım. Tüm bunları bizim için yaptım."

Hıçkırıklarımı içime çektim. "Gerçekle yüzleşmemizin zamanı geldi." İnançsızlıkla başını salladı. "Ne gerçeği?"

"Belki de sen ve ben ... asla birlikte olmamalıydık. Çarpık bir kader, alın yazısı ya da kaçınılmaz ..." Bir sonraki gözyaşı dalgasını içimde tutmak o kadar acı vericiydi ki konuşmayı kesmek zorunda kaldım. Kelimeleri güçlükle çıkarabiliyordum ama onsuz tatmin edici bir yaşam şansım varsa bunu söylemem gerekiyordu. "Gökyüzünde yazıyor," dedim. "Yıldızlarımız kalıcı olarak ayrıldı. Samanyolu'nda bizi birbirimize taşıyacak kuşlar yok. Bana bu hikâyeyi anlattığın için özür dilerim."

"Ben de öyle. Bu bir fantezi ama biz gerçeğiz. Bana hiç inancın yok mu, Birdy? Kimsenin seni bana taşımasına ihtiyacım yok. Hazır olduğumda senin için geleceğimi hep biliyor olmalıydın."

"O zaman neden *yapmadın*?" diye sordum.

"Artık buradayım, Lake. Senin için buradayım çünkü seni hâlâ seviyorum. Her zaman."

"Artık çok geç," dedim. "Sensiz mutlu olmanın bir yolunu göremedim, bu yüzden hayatıma devam etme kararı aldım."

"Sana inanmıyorum." Kollarını kavuştururken iki yumruk yaptı. "*Onu* seviyor olabilirsin, bunu anlıyorum, bu benim hatam, ama o asla senin için benim olduğum şey olmayacak. Bunu biliyorsun."

Bu New York'tan hatırladığım Manning'di. Onu düzeltmedim. Ne anlamı vardı ki? Eğer Corbin değilse, başka biri olabilirdi. "Denemek istersen başka birine aşık olabilirsin," dedim ona. Corbin'in verandada bana söylediği şeyin aynısıydı bu. "İkimiz de olabiliriz."

"Hayır, yapamam," dedi basitçe. "Benim için o sensin."

Yüzüm son birkaç yılın tüm acısıyla ısındı. Gitmeme izin vermeyi denemeyecek miydi? Bunun benim için kolay olduğunu mu düşünüyordu? Yeterince acı çekmediğimi mi? "Sen de benim için osun," dedim öfkeyle, "ama daha fazla acı çekmek istemiyorum. Seni tekrar kaybetme ihtimalini kaldıramam."

"Hiçbir yere gitmiyorum, Lake. Gerçekten senden vazgeçebileceğimi düşünüyor musun? Bana sevgini verirsen, onu kaybetmemek için her gün savaşmayacağımı mı sanıyorsun?"

"Peki ya son dört yıl? diye sordum. "O zaman benim için savaşmadın."

"E t r a f ı n a bir bak. Ne inşa ettiğime bir bak. Sence bu ne için?"

Gözlerim şarap soğutucusuna, son teknoloji ürünü ocaklara, özenle tasarlanmış dolaplara gitti. Ve Manning'e, kaldıkları yere. "Ne demek istiyorsun?"

"Olmamı istediğın her şey olabilmek için son birkaç yılını senden uzakta geçirdim. Bunu yine berbat etmeyecektim. Tutkumun peşinden gitmemi istedin, ben de gittim. Bize olan inancımı sana göstermek için. Beni mutlu eden bir hayat yaratmak, sadece senin için değil başkaları için de bir şeyler sağlamak için."

Gözyaşlarımla savaşmaya devam ederken kalbim karnımda çarpıyordu. İnancı mı vardı? Ne zamandan beri? "Ama benim her zaman umudum vardı," dedim. "Ben kaybetmiş olabilirim ama sen hiç kaybetmedin."

"Şu eve bak ve bana hiç umudum olmadığını söyle. Bunu asla göremeyeceğini, bana bir şans daha vermeyeceğini biliyordum ama yine de inşa ettim." Saçlarını geriye itti ve serbest bıraktı, gözleriyle bana yalvardı. "Başka birini sevmeyi öğrenebileceğini biliyorum, ama ben bunu denedim ve sana söyleyebilirim ki asla sahip olduğumuz şey olmayacak. Bu yüzden senden beni seçmeni istiyorum. Etrafında gördüğün bu şey bizim evimiz. Tüm yaptıklarım ve tüm varlığım bunun için, senin için."

Manning bunu benim için mi inşa etmişti? Bir ev, bir yuva? Bu konuda beni en çok korkutan şey, bunun doğru olmasını ne kadar çok istediğimdi. Arkamda bırakmak istemediğim bir hayatın ortasında duruyordum ve o bana bırakmak zorunda olmadığını söylüyordu. Sevdığım ve terk ettiğim tek adamın önünde durdum ve o bana istediğim her şeyi teklif ederken unutmaya çalıştım.

Onu almak istiyordum ve şimdi her şeyin ne kadar farklı olduğunu görebiliyordum ama nasıl korkmayabilirdim ki? Ağlama isteğime daha fazla karşı koyamadım. Geçmişin acısının, korkusunun ve kalp ağrısının yanaklarıma sızmasına izin verdim.

"Kabullenmenin zor olduğunu biliyorum," dedi Manning sessizce. "Seni korkutmak istemem ama nasıl hissettiğimi bilmeden gitmene izin veremem. Bu gece bana tek bir şey ver. Asla sahip olamayacağım bir aile için inançla inşa ettiğim evi görecektir kadar uzun süre bana inan."

Ağzımı kapattım ve elime hıçkırarak ağladım. Manning kalbimi kırmış ve hatalar yapmış olabilirdi ama bir baba ve koca olamayacak kadar iyi bir adamdı. "Böyle söyleme."

"O şeyleri alamayabilirim, Lake." Benden uzaklaştı. "Aile kurmam gereken tek bir kişi var. Eğer yapamazsam, yapmayacağım."

Bir aileyi tanıdığım herkesten daha çok hak ediyordu, bu yüzden aramızdaki bağın beni de onunla birlikte çekmesine izin verdim. O mutfaktan çıkarken ben de onu takip ettim; boş yatak odalarını geçip karanlık evin içinden geçerek bir koridorun sonuna geldik.

Benim için bir kapı açtı ve duvarları gece mavisine boyanmış bir odaya girerken ona baktım - belki de okyanus tabanının ya da yıldızsız bir New York gecesinin rengiydi. Birbiriyle uyumlu komodinlere sahip, bal rengi ahşaptan yapılmış devasa karyola, Manning'in tıpkı mutfakta olduğu gibi yatak odasında da ince düşündüğünü gösteriyordu.

Ormanda dört ayak üzerinde duran ve omzunun üzerinden ağaçlara bakan büyük bir ayının oyulduğu ayaklığa doğru yürüdüm. Benim büyük ayım. Bundan daha fazlasını göremedim çünkü gözyaşlarım arttıkça görüşüm bulanıklaşıyordu. Bana takımyıldızlarını gösterdiği ve sonra onu öpmeye çalıştığımda *hayır* dediği o geceye geri dönebilseydim, herhangi bir şeyi değiştirir miydim? Öylece bırakır mıydım? Emin değildim. Çok fazla kalp kırıklığı yaşamıştım ve sadece beni ayakta tutmaya yetecek kadar sevgi vardı. Her şeyi tekrar yapabilir miydim? Benden bunu istiyor muydu?

Ona geri döndüm. "Çok uzun zaman oldu," dedim ve onun yokluğunu mu yoksa her şeyin başlamasından bu yana geçen zamanı mı kastettiğimden emin değildim. "Her şey ikimiz için de farklı. Artık birbirimizi tanıyor muyuz?"

Yanıma geldi ve bir kolunu ortama doladı. Beni kendine doğru çekerken vücudum kilitlendi ama onun tanıdık, sıcak kahverengi gözlerine baktığımda çözülüm. Eşleşen yapboz parçamla bir araya gelmek gibiydi.

"Öyle mi?" diye sordu çenemi avuçlarken. "*Bu* kısım farklı hissettiriyor mu?"

Manning'in New York'taki otel odasından ayrıldığımdan beri hiçbir şey yolunda gitmemişti. O zamandan beri çok şey başarmıştım ve ufkumda daha fazlası vardı, ama yine de Manning'in yokluğu içimde devam ediyordu. Bu gece burada onunla birlikte olmak bile çok kafa karıştırıcıydı - ta ki şimdiye kadar. Artık yerimde değildim. Artık sadece ben değildim. Manning'e aittim. Beni saran kolları her şeye odaklanmamı sağladı. Bunca yıldan sonra hâlâ önemli olan tek şey buydu. Acaba beni stüdyoda gördüğünden beri bunu biliyor muydu ve bu yüzden mi bu gece bu kadar sakın görünüyordu?

"Aynı şey, değil mi?" diye sordu elini sırtımda gezdirirken. "Evet, ama bu iyi bir şey mi?"

"Sorun asla bu değildi. Sorun büyümek zorunda olmamızdı. Sen haklıydın. Ben eskiden olduğum kişi değilim, sen de değilsin. Ben daha iyi bir adamım. Ve sen . . ." Alnını benimkine dayadı ve derin bir nefes aldı. "Seni mutlu edebilirim. Beni bırakmanın tek yol olduğunu düşündüğünü duymak beni öldürüyor ama öyle değil. Sana söz veriyorum. Yükselmek için ihtiyacın olan destek ben olabilirim." Beni daha da sıktı. "Buna güven. Seni tanıyorum, hep tanıdım. Seni ne *kadar çok* sevdiğimi de. Bu sevgiyi ne kadar hak ettiğini. Seni nasıl hak ettiğimi. Nasıl ..." Durakladı, sesi boğuk geliyordu. "Bunu kabul edecek kadar iyiyim. En azından her gün öyle olmak için savaşıcağım."

Uzandım ve parmağımın ucuyla dudağındaki yara izinin üzerinde gezindim. Çok fazla acı, çok fazla yara ve bandaj. Manning kendi tarzında, tüm bunlar boyunca bana göz kulak olmuştu. "Sen benim gözümde her zaman iyiydın. Senin de bunu görmen için çok uzun süre bekledim."

"Anlıyorum. Sana olan aşkım beni yeterince iyi yapacak kadar güçlü." Bunu söylerken, sanki kendine engel olamıyormuş gibi dudakları gittikçe yaklaştı. Bu kadar savunmasız olmak Manning'e göre değildi. Elimi kalbinin üzerinde gezdirdi. "Sana bu olmadan devam edemeyeceğimi söyledim. Gittiğin günden beri yalnızlıktan başka bir şey hissetmiyorum."

"Yalnız mısın?" Fısıldadım.

"Her günün her saati. Özenle canavar sandviçler yapan, dönme dolaplardan ve atlardan korkan ama tek başına ülkenin öbür ucuna gitmekten korkmayan kızı özlüyorum. Hayatımın beş *günü* boyunca yaptığım gibi sana istediğim gibi dokunamamayı ve öpememeyi özlüyorum. Geçirdiğim en güzel zamandı ve yarın ölsem bile en azından seninle o zamanı geçirdim." Manning başparmağını titreyen çenemin üzerinde gezdirdi. "Ağlama, Birdy."

Kollarımı boynuna dolayarak ağzıyla buluştum ve onu öptüm. Ben de yalnızdım. Dünya elimin altındaydı ama garip bir şekilde, hiçliğin ortasında, en kötü ve en değerli anılarımdan bazılarını barındıran bir kasabada, sonunda evimdeydim.

OceanofPDF.com

GÖL

N Etrafımıza karanlık çöktü. Büyük Ayı'dan ayrılmak istemiyordum. Şaraptan biraz çakırkeyif olmuştum, Manning'den başım dönüyordu ve yıllarca süren anlamsız insan temasından sonra sadece bana sarılmasını istiyordum. "O muydu?

Turu her zaman yatak odasında bitirmeyi mi planlıyorsun?" Alay ettim.

"Henüz bitmedi." Bana gülümsedi. "Yatak hakkında bir şey söylemedin. Gördün mü?"

"Benim büyük ayım."

Beni tekrar ayaklıklara doğru çevirdi, sonra baş üstü ışığını açtı. "Daha yakından bak."

Sıcak ahşapta oymalar belli belirsiz olduğundan, ayının sırtına tünemiş minik kuşu fark etmek için gözlerimi kısmam gerekti. Omzunun üzerinden bir ağaca bakmıyordu. Her zaman izliyordu, her zaman onu koruyordu. "Birdy."

"Peki nereye bakıyor?" diye sordu.

"Yukarıya," dedim. "Yıldızlara."

Başımı arkaya doğru eğdim, yarı yarıya yaban mersini rengindeki tavanında evreni görmeyi bekliyordum ama hiçbir şey yoktu.

"Yatak başlığının üzerinde," dedi.

Ona burnumu kırıttırdım, sonra yatağın etrafında dolaştım ve bir yastığın yerini değiştirdim. Ve sonra bir tane daha ve bir tane daha. Gördüğüm şey nefesimi kesti-

gece gökyüzünü başucuna kazımişti. Takımyıldızlar, Yaz Üçgeni ve her iki Ursas, Major ve Minor - büyük ve küçük ayılar.

Daha önce yanılmışım. Ev her yönüyle Manning değildi. Bizdik.

Yüzümü ellerimin arasına aldım ve gözyaşlarımı serbest bıraktım. "Lake."

Başımı salladım. Bu çok fazlaydı. "Yapamam."

"Bu çok mu fazla?" diye sordu düşüncelerimi okuyarak. "Senin hakkında ne hissettiğimi biliyorsun, değil mi?" Başımı sallamaya devam ettim. "Eğer Büyük Ayı'yı sevmiyorsan," dedi, "başka bir yere gidebiliriz. New York'a geri dönebiliriz. Seyahat etmek istediğini söylemiştin, bunu da yapabiliriz."

Hayır, hayır, hayır. Burada olmak istedim. Tam burada. Evimde. Temelli olarak. Yine de söyleyemedim. Gerçek olamayacak kadar güzeldi.

"Göl mü?"

Manning yanıt alamayınca içini çekti ve beni yeni bir gelin gibi kollarına alarak kaldırdı. Beni evin içinde dolaştırırken, "Son model aletlerle ne yapacağım ben?" diye sordu. En azından ben öyle yaptığımızı varsayıyordum, ağladığım için göremiyordum. "Mutfğa girer girmez bunu anlayacağından emindim," diye ekledi. "Köşedeki dolabı gördün mü? O senin özel misafir yemeklerin için. Onu orada bırakabilir ya da yemek alanına koyabiliriz. Birlikte dekore edebileceğimiz ve doldurabileceğimiz tek şey bu."

USC'ye kabul paketimi aldığımda bile hiç bu kadar bunalmamıştım ve o zaman bile gözyaşlarımın bir kısmı kelimelerle ifade edemediğim şüphelerimdi. Bu gece, artık hiçbir şüphem yoktu. Her şey çok büyük görünüyordu ama Manning yeniden yanımdaydı ve kariyerim de olması gerektiği gibiydi.

Parmaklarımın ve ıslak kirpiklerimin arasından baktım. Şimdi dışarıda, daha önce fark ettiğim küçük depoya doğru gidiyorduk. Beni taşıırken kovboy çizmelerim sallanıyordu ve göğsüne yaslandığımda kalbi yanağımın yanında atıyordu. Orada

Arka bahçede pek bir şey yoktu, sadece ormanın önünde bir açıklık vardı, çam ağaçları ay ışığında karanlık üçgenler oluşturuyordu. "Buranın arkasında ne var?" diye sordum.

"Siz söyleyin, Dr. Dolittle," dedi. Sonunda bir gülümseme belirdi. "Hayvanlar mı?"

"Eğer o kurtarma köpeklerine böyle diyorsanız." Kulübenin sürgülü ahır kapısını açmak için beni yere bırakmadan önce göz kırptı. "Bunca yıldır akıl sağlığımı burada korudum."

Manning'in atölyesi küçük bir orduya ev sahipliği yapabiliyordu. Bitmemiş beton zemine adım attım, çizimlerin altında talaş vardı. Zımpara makinelerinden daire testerelere ve mengenelere kadar tek başına ekipman bile gözümü korkutuyordu. Çalışma tezgahları, keresteler, köşelere ve duvarlara yığılmış kalaslar ve levhalar arasında, içerisi arkasındaki ormandan daha odun kokuyordu. "Mobilyalar nerede?" diye sordum.

"Sattım." Ortada kümelenmiş, yarım kalmış birkaç parçayı işaret etti. "Bunlar şu anki siparişlerim, gelecek ay teslim edilecek."

Bir daire çizdim. Bunlar onun eşyalarıydı. Alet kemeri, gözlükleri ve kırmızı bandanası, düğümlemiş ve bir çiviye asılmıştı. Duvarlarda onun çizimleri, havada onun teri.

"Pek bir şeye benzemediğini biliyorum," dedi bir çalışma masasının üzerinde kalemleri gruplandırırken, avucuyla yüzeyin tozunu alırken. "Ama sahip olduğum şey bu. Burada, müşterilerimin seveceğini umduğum şeyler yaratıyorum. Burası benim diğer her şeyden kaçış yerim."

"Ne gibi?" Tekrar ona dönerek sordum.

"Ailem, geçmişim. Hücrede geçirdiğim zaman." Duvara asmak için bir baret aldı. "Ama sen değil. Ne kadar uğraşsam da, senin için de parçalar yapmak zorunda kalacak kadar aklımda olmana engel olamadım."

"Neden?" diye sordum. Etrafıma bakındım ama o kadar çok şey vardı ki hepsini göremedim bile. Verdiği ve kaybettiği, uğruna savaştığı ve mücadele ettiği sevgi, ter, gözyaşı ve umut. "Tüm bunları neden yaptın?"

"Kelimelerle aram her zaman iyi olmamıştır. Bu, sana olan sevgimi ve geleceğimize olan bağlılığımı göstermenin bir yoluydu."

Uzun zamandır kalbimde bizim için umut taşıyordum. Onu kaybettiğimi sanmıştım ama o onu almış ve bitiş çizgisine kadar omuzlarında taşımıştı. Kanıtlar etrafımdaydı. Manning'in kaçıışı boyunca yürüdüm, çalışmalarının güzelliği karşısında dehşete düştüm. Yarattığı şeye gösterdiği özen ve sevgi çok açıktı. Yatağını burada, sıcak ışıkların altında, hiçliğin ortasında yapmıştı. *Bizim yatağımızı.*

Manning gelip elimi tuttu ve bir gardırobun pürüzlü yüzeyinde kaydırıldı. "Henüz zımparalamadım," dedi. "Hissettin mi?"

Bir an deja vu yaşadım, bunu bana daha önce de sormuştu ve basit bir sorudan fazlasıydı. Hissettim mi, avucumdaki sertliği, teninin tenimdeki elektriğini? Onu hissettim mi?

"Hissediyorum."

Beni kulübenin arkasına, evden gizlenmiş bir alana götürdü. Kapının üzerinde hareket sensörlü bir ışık yandı ve küçük ama sağlam görünümlü bir sandal ortaya çıktı. "Tekne mi yapıyorsun?" diye sordum.

"Deniyorum. Bu benim ilk denemem." Etrafta dolaşmaya başladı. Akşam yemeğinden bu yana ilk kez gözlerini birkaç saniyeden fazla benden ayırdı. "Şimdiye kadarki en favori projelerimden biri. Sadece hafta sonları üzerinde çalışabiliyorum."

"İşe yarıyor mu?" Ben sordum.

"İş mi?" Kıç tarafına en yakın banka oturmak için tırmandı ve ellerini iç kenarlarda gezdirdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum." Ben biraz kızardım, o ise sırıttı. Oturuyor olmasına rağmen neredeyse göz hizasıdaydık. Uzun zamandır ondan böyle bir gülümseme görmemiştim. Belki de hiç. Ben sadece tutarlı bir düşünceye odaklanmaya çalışırken o geceyi aydınlattı. "Yüzüyor mu, sanırım?"

Güldü. "Umarım işim bittiğinde öyle olur. Göldeki gecemizin tekrarlanması istemiyorum. Neredeyse beni öldürüyordu."

"Ben farklı hatırlıyorum."

"Öyle mi?" Yüz ifadesi ağırlaştı. "Nasıl hatırlıyorsun?"

Sorduğu için bir nefes aldım ve kendime saklamak zorunda kaldığım onca zaman için gerçeği söyledim. "Ay ışığında senin için soyunduğumu hatırlıyorum. Tenime değen sudan, gözlerinin üzerimde olduğunu bilmeye, kıvrıldığımda ayak parmaklarımın arasındaki çamura kadar her şeyden tahrik olduğumu hissediyordum. Dünyada bana dokunmandan başka bir şey istemiyordum. Seni çok istedim Manning. Her şeyimi verirdim."

Kolumdan tuttu ve beni teknenin yanına doğru çekti. "Tüm bunları neden yaptığımı mı sordun Lake? Senin için yaptım. Bu tekneyi seni suya götürmek için yaptım."

Kalbim boğazıma düğümlenmişti. Manning'in beni istediğini itiraf etmesine alışabileceğimden emin değildim ve neden daha önce hiç alışamadığını da anlamıştım. Bir kez beni sevmesine izin verdiğinde, bunu bir kız olarak beni değiştirecek bir vahşilikle yaptı. Bu ailemi ve arkadaşlarımı endişelendirecek ve geleceğimin gidişatını değiştirecekti. Bir noktada, Manning onun için tek kişinin ben olduğuma karar vermişti, bu yüzden sahip olmadığı bir kraliçe için bir imparatorluk kurmuştu. "Beni yine ağlatacaksın," diye fısıldadım.

"Yapma. Buna dayanamıyorum. Buraya gel de gözyaşlarını yanaklarından sonsuza dek öpebileyim."

Kamyondaki o gece benim için hâlâ gün gibi açıktı. Onun ve kız kardeşi için nasıl acı çektiğimi, polis bizi kenara çektiğinde ne kadar korktuğumu, Manning'i topuklarını kazdığı ahlaki zeminden ayartacak kadar nasıl arzuladığımı. "Beni başka yerimden öper misin?" diye sordum.

Dudaklarını ıslattı. "Dediğim gibi, bunu *seni* göle *götürmek* için yaptım ... muhtemelen yıllar önce yapmam gerektiği gibi."

Büyük eli hem içimi ısıttı hem de ayak bileklerime kadar tüylerimi diken diken etti. "On altı yaşımdayken mi demek istiyorsun?" Alay ettim. "Tanrım, on bir yıl sonra söylediklerini yirmi üç yaşındaki haline söylemek için o ana geri dönmek için her şeyimi verirdim."

"Aptallık ettim." Homurdanarak beni o kadar sert çekti ki, onunla birlikte suya mı gireceğime yoksa güvenli olan karada mı kalacağıma karar vermek zorunda kaldım. "Teknenin o tarafına sancak deniyor," dedi. "Şimdi sancak tarafına tırman ve kucağıma otur."

"Manning ..."

"İşte bu, Lake. Sana sahip olduğum her şeyi sunuyorum. Ben de her zaman istediğim şeyi alıyorum."

Bu beni tekneye bindirmek için yeterliydi. Eteğimin önünü tuttum ve bacaklarının arasında durmak için tırmandım.

Bana bakarak, "Üzerindeki kazağın transparan olduğunu biliyor musun?" dedi.

"Hiçbir fikrim yoktu," diye yalan söyledim. "Tamam.

Benim için dön."

Yay ile yüzleşmek için ondan uzaklaştım. Beni kucağına oturttu ve iki eliyle kazağımın iç kısmından tutarak başımın üzerine çekene kadar kaldırdı.

"Lake," diye mırıldandı, sütyenimi çıkardı, saçlarımı bir omzumun üzerinden geçirdi. Nasırlı avuçlarını kürek kemiklerimden, omurgamdan aşağı indirdi, sırtıma, kollarımın üst kısmına masaj yaptı. "Yine titriyorsun," dedi. "İlk seferinde hep titrerim."

"Sadece seninle," dedim. Ahır kapısının üstündeki ışık söndü. "Çok uzun zaman oldu."

"Bir kadının dokunuşuna ihtiyacım vardı. Ve senin de bir erkeğin dokunuşuna ihtiyacın var, değil mi Birdy?"

Ürperdim, üşüdüm ve tahrik oldum. Sıcak ellerini önüme doğru kaydırды ve göğüslerimi tuttu. "Sadece sana ihtiyacım var," dedim.

"Onunla her şey bitti mi?" "Kiminle?"

"O her kimse. Şu anda sen kimin elindeysen. Corbin ya da bir başkası, fark etmez."

Ayağa kalktım, ışık yandı ve ona sarılmak için döndüm. "Anlamıyorum, Manning? Bana sahip olan tek kişi sensin. Ben denedim. Çıktım, seks yaptım, erkek arkadaşlarım oldu. Hatta bir evlilik teklifi bile aldım. Ama *bana* sahip olan tek kişi sensin."

"Tanrım, Lake. Bu boku söylemeden önce bir adamı biraz uyar. Biri *evlenme* mi *teklif etti*?"

"Popüler bir TV programından bir adamla altı hafta çıktım ve beni Vegas'a götürmeye çalıştı." Ellerimi omuzlarına koydum ve sesimi alçalttım. "Sana bir sır vereyim. İnsanlar ne kadar ünlü olurlarsa, o kadar tuhaf olurlar."

Manning beni kışımın altından kavradı ve eteğim belime gelene kadar kendine çekti. "Bensiz tüm o lanet tuhaf tiplerin etrafında olmandan nefret ediyorum."

"En azından ben onlardan biri olmadım." Gülümsedim. "Sanmıyorum."

"Daha önce kontratınla ilgili bir toplantı yapacağını söylediğinde beni korkuttun. Bütün gün L.A.'e birkaç yıl daha bağlı kalacağını ya da istemediğin bir şeye saplanıp kalacağını düşündüm. Ama bir yolunu bulacağını bilmeliydim." Kollarını bana doladı, gözlerimin içine bakarken beni sıkıca kendine çekti. "Ne istiyorsun Lake? Onu sana vereceğim."

"Sadece burada olmak için," dedim.

"Evlenme teklif etsem, evet der miydin?"

Yine çok fazlaydı. Göğsünü ittim, bunalmıştım ama o beni kendisine bağlı tuttu. Kalbi avuçlarımda güçlü bir şekilde atıyordu. Ya da belki de çarpan benim kalbimdi, ikimizi de titretiyordu.

"Yapar mısın?" diye tekrarladı. "Yükümlülüklerin olduğunu, çalıştığını, seyahat ettiğini ve şimdi de okula gittiğini biliyorum ama zamanı geldiğinde buraya gelip benim karım olur musun?"

Bu sözlerle birlikte aklımın onun geçmişine gitmesine engel olamadım. "Hiç başka biriyle buna yakın bir şey yaşadın mı?" Fısıldadım.

"Asla. Sen benim ilkimsin, Lake. Senden önce yüzlerce kızı sevmiş olsaydım, yine de ilkim sen olurdun. Bunu başka nasıl tarif edebilirim bilmiyorum. Sadece hatalarımla değil, çocukluk evimle de korkusuzca yüzleşmemi sağlıyorsun. Kaybettiklerimden, yaşadığım örnekten sonra nasıl baba olacağımı bilmiyorum ama *sen* denemek istememi sağlıyorsun." Göğüs kafesimi sıktı ve alnını çıplak göğsüme koydu. "Beni sevmekten hiç vazgeçmediğin için kendimi affedebiliyorum. Karım olmanı istiyorum ama bekleyebilirim ve ne kadar sürerse sürsün bekleyeceğim."

Beni kucağına kaydırды. Bana doğru gerilen sertliği artık görmezden gelemiyordum ve karnım gerildi. Kemerini açmak için aramıza uzandım. "Sadece sen olduğunu biliyorsun."

"Bu bir evet mi?"

"Ne zaman bu kadar sabırsız oldun?" Pantolonunu indirdim ve onu avucumun içine aldım. "Altı yıl boyunca bana dokunmadın ve şimdi bir cevap için beş dakika bekleyemiyor musun?"

"Çok daha uzun süre bekledim, Birdy. Bunu sen de biliyorsun. Sanki bir ömür boyu."

"Kimin suçu bu?" Avucumu yaladım ve elimi başının üzerine kapatıp boylu boyunca okşadım.

Gözlerini kapattı. "Yaptığım her şeyi biliyorsun, seni içinde ya da üzerinde sikmeyi hayal ettim. Yatağımız. Bu tekne. Evdeki her yüzeyi bize uyacak şekilde yaptım." Aşağı baktı ve ben de elimi onun etrafında dolaştırırken onu izledim. "Beni içine sok."

Eteğimi çıkarmaya zahmet etmeden ayağa kalktım. İç çamaşırlarımı kenara itti ve ben de yavaşça üzerine çöktüm. Yavaş gitmek zorundaydım. Beni santim santim doldurdu, o kadar nefis bir esneme vardı ki başımı geriye atıp yıldızlardan merhamet dileyebildim.

Ama merhamet onlara ait değildi. Manning belimden tutarak beni yukarı ve sonra aşağı yönlendirdi. Kontrolü ele almama izin verip vermeyeceğini görmek için ellerini çektim. "Arkana yaslan," dedim.

Kollarını yanlara doğru uzatarak kık tarafına doğru gevşedi. Yavaşça, her hissi hissederek *onunla* ilk kez seviştim. Gömleğini çıkardı ve kalçalarını daha hızlı döndürmek için ona yaslandım, ellerim onun geniş, bronz gövdesine karşı küçük ve solgun bir oyuncak bebek gibi görünüyordu.

"Siktir, Lake. Sana dokunmama izin ver. Bu bir işkence."

Ona işkence etmeyi o kadar da umursamasam da kabul ettim. "Pek   , Büyük Ayı. Pen elerini üzerime koyabilirsin."

Hızlı bir hareketle ayağa kalkarken hırladığına yemin edebilirdim. Bacaklarım ona sarılıyken tekneden dışarı çıktı ve beni bizim için yapılmış gibi görünen, sadece benim için yeterince geniş ve onun için yeterince uzun bir tezgahın üzerine yatırdı. Ahşabın pürüzlü yüzeyi sırtıma sürtünüyordu. Manning'in bunca yıllık kısıtlamasından sonra, kalçalarını çaresizce kavrayışını, boğuk inlemelerini memnuniyetle karşıladım. Manning beni New York'tan beri hiç sıkmediği gibi sikti, sevgi ve öfkenin, hayranlık ve k fr n bir karışımı. Üzerime eğildi ve aynı şekilde ağzımı aldı, bacaklarımın arasındaki parmakları beni aya gönderdi.

"Bana ne düşündüğünü söyle," diye nefes aldı.

Klitorisimi daha hızlı ve daha fazla baskıyla ovarken kollarımı boynuna doladım. "*şimdi* mi?"

Bakışları yanıyordu. "Seni gördüğüm günden beri tüm düşüncelerini bilmek istedim."

Yıllar boyunca birçok kez eliyle derimi yüzdüğü için altında açıkta kalmıştım. "Sanırım çok iyi hissediyorsun..." Fısıltıyla nefes aldım, "ve o kadar doğru ki... buna dayanamıyorum."

Doruğa ulaştığımda onun altında kıvrandım. Bir eliyle ensemden tutarak beni kendine çekti ve ağzımın içine doğru nefes aldı. O da boşalıırken kaslarının kilitlendiğini ve gevşediğini, itışlerinin kırıldığını ve sonra beni kaygan bir şekilde doldurduğunu hissettim.

Parmaklarımı saçlarının kenarlarında gezdirdim, o üzerimde asılı dururken, nefes almak için çabalarken baktım, neredeyse acı çekiyor gibiydi. "Manning?" I

endişeli bir şekilde sordu.

"Seni seviyorum Lake," diye boğuk bir sesle konuştu.

Bunu ilk kez söylememiş olmasına rağmen, yine öyle hissettirdi. Bakışlarını tutarak saç çizgisindeki ter damlacıklarını düzelttim. "Biliyorum."

"Tanrıya şükür. Bir an için beni kandırdın." Alnımdan öptü ve içimden çıktı. Tezgâhın etrafında dönerek, elini hassas sırtımda gezdirmek için beni ayağa kaldırdı. "Kıpkırmızı olmuşsun."

"Ben mükemmelim," dedim.

Bir koluyla arkamdan sarıldı ve bana dokunmak için bacaklarımı açmaya zorladı. "Ne yapıyorsun?" diye sordum. Bana nazikçe masaj yapmasından büyülenmiş bir şekilde sordum.

Birkaç saniye sonra bir ıslaklık dalgası hissettim. Parmakları kaygan bir şekilde geri geldi. "Bunun bana ne yaptığını bilmiyorsun. Sadece benimle dolu olduğunu bilmek bile sana tekrar sahip olmamı sağlayabilir."

Sesindeki sahiplenme duygusunu duyunca kalbim küt küt atmaya başladı. *Koru, sağla, dostum.* Unutmamıştım. "Ben de aynısını hissediyorum."

"Ama bunu yapmadan önce sormayı unutuyorum... doğum kontrol hapi kullanıyor musun?"

Sırtına yaslanarak rahatlardım. "Bu sefer öyleyim, evet."

"Anlaşıldı." Kulağımın kabuğunu ısırdı. "Bu konuda bir şeyler yapmamız gerekecek."

Gözlerimi devirdim. "*Manning.*"

Kulağıma güldü. "Çok mu erken?"

Ona bakmak için başımın arkasını göğsüne yasladım. "Bir bebek için mi? Sanırım öyle."

Saçımın tepesini öptü. "Şimdi olmak zorunda değil. Hazır olduğumuzda."

Bunu öyle bir güvenle söyledi ki, sanki zaten doğruymuş gibiydi. Manning ve ben bir aile olurduk.

"Lanet olsun." Kemerini bağlayarak bankın etrafından geri döndü. "Bütün bunları planlamamıştım. Seni buraya getirip bana ikinci bir şans vermen için ikna edeceğimi düşünmüştüm. Şimdi gidip bir teknede seks yapıyoruz."

Gülümsedim, sütyenimi ve giysilerimi almasını izledim. "Daha önce ne demiştin? Bütün yollar buraya çıkıyor."

Geldi ve bacaklarımın arasında durarak başımı çenemden yukarı kaldırdı. "Hadi içeri girelim de seninle düzgünce sevişeyim, yatak kırılanda ya da biz kırılanda kadar tekrar tekrar."

"Yatağı kırmak istemiyorum. Onu seviyorum ve uzun yıllar boyunca içinde uyumayı planlıyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Yani diyorsun ki ..." Elini cebine soktu, sonra dizlerinin üzerine çöktü ve bana ruh hali yüzüğünü gösterdi. Bunca yıldır saklamakla kalmamış, tüm konuşmamız boyunca cebinde tutmuştu. Tıpkı kamptaki o son sabah gibi. "Dolly Kaplan Gölü. . ." Sol elimi tuttu ve yüzüğü dördüncü parmağıma geçirdi.

"Bekle," dedim, inanamayarak. "Cevap bile vermedim."

Güldü. "Bu sadece geçici, sana mükemmel yüzüğü bulana kadar."

Bankın üzerine eğildim ve yüzünü tuttum. "Mükemmel," dedim usulca. "Bana verdiğin her şey mükemmel."

"Yani bu bir evet mi?"

Mutlu bir şekilde iç çektim. "Bu bir hayır değil." Ciddi olduğumu anlaması için aramızdaki şakacılığı sıyrarak gözlerinin içine baktım. Büyük ayım, tek gerçek aşkım, bizi buraya getiren kızgın okyanusta tutunduğum kaya, bizimle işinin henüz bitmediğinden korktuğum kişi. "Seni seviyorum."

"O zaman benimle yatağa gel."

"Geleceğim. Sadece bir dakika yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Neye ihtiyacın varsa, Birdy." Alnımdan öptü ve eşyalarımı içeri götürdü.

Yere düşerken elimdeki yüzüğe baktım, çok ağırdı. Hala biraz fazla büyük, fazla hantal ve kullanışsızdı, tıpkı Manning'e olan aşkım gibi. Yüzük

daha önce hiç görmediğim koyu bir mordu ve emin olmasam da bunun mutluluğun rengi olduğunu tahmin ediyordum.

Kulübenin ışığı tekrar kapanıp beni karanlığa gömünceye kadar cırcır böceklerinin cıvıltısını, kurbağaların geçirmesini ve baykuşların ötüşünü dinlerken bacaklarım bankın altında sallanıyordu. Gölün ne kadar uzakta olduğunu ve Manning'le yaz günlerini orada geçirip geçiremeyeceğimizi, gece çökene kadar güneşin ve birbirimizin tadını çıkarıp çıkaramayacağımızı merak ettim. Ta ki gölün siyah suları durulup ayın camsı yüzeyinde parıldamasına izin verene kadar.

Banktan atladım ve eve doğru yürüdüm, havanın en karanlık olduğu, yıldızların en parlak olduğu yerde durdum. Manning nereye giderse, ben de onu takip edecektim. Eğer o takımyıldızları arasında yaşamak istiyorsa, ben de onunla birlikte hareketsiz bir evrende yıldız ışığının rehberliğinde hareket edecektim ve ayrıldığımızda kader birbirimize giden yolu aydınlatacaktı. Çünkü yıldızları hareket ettiremezsiniz -Manning ve ben kaçınılmazdık- ve sonsuz gece gökyüzünde huşu içinde dururken, bunun için göklere şükrettim.

Başlangıç

Yeni sürümlerden, satışlardan ve aylık haber bültenlerinden
haberdar olun: [Posta Listesine Katılın](#)
[Bookbub'da takip edin](#)

Tamamlanmış bir yasak aşk üçlemesinin 1. kitabı olan *Come Undone*'dan bir alıntı için kaydirmaya devam edin.

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Bir kızın isteyebileceği en iyi ekibe teşekkür ederim. Özellikle *Move the Stars* için, en iyi fatura bana çok bulanık sularda rehberlik eden (ve bir şekilde beni denize atmamayı başaran) editörüm Elizabeth London'a ayrılmıştır. Elizabeth, burada kabul edilmesi gereken bir kader yok - beni son kasıtlı kelimeye kadar zorladın (ya da *Başlangıç*, bunun için teşekkür ederim) ve bu yüzden her şey olması gerektiği gibi.

Bir noktada gözlerim kesişti ve bayrağı Underline This Editing'den Katie ve Evident Ink'ten Becca'ya devrettim, onlar da bu üçlemenin sonunu şekillendirmeme ve *Move the Stars*'ın *şimdiki* haline getirmeme yardımcı oldular. Detaylara gösterilen özen ödülü ise redaksiyon için Tamara Mataya Editing'e gidiyor. Bana pek çok yerde ışığı gösterdiğiniz için teşekkürler hanımlar!

Kapak sevgisi doğrudan R.B.A. Designs'dan Letitia ve Perrywinkle Photography'den Lauren'a gidiyor. Seri boyunca hem Lake'imi hem de Manning'imi ancak kalem ve kağıtla yapmayı umabileceğim şekilde hayata geçirdiniz. Aynı şey yetenekli sesli kitap anlatıcıları Andi Arndt için de söylenebilir.

ve Zachary Webber, dinleyicilerin bu hikayeyi baştan sona yaşayabilmeleri için hiçbir şeyden kaçınmadılar ve bu karakterleri kucakladılar.

Serena McDonald'dan özel olarak bahsetmek gerek: her kitabın yayınlanması sırasında ve aralarında kafamı düz tuttun (ya da yönetilebilir bir açıda). Ben yapamadığımda gemiyi *yönettiğin* için teşekkür ederim, özellikle de *Yıldızları Taşı*'nın yayınlandığı ay 4 yıllık arkadaşlık yıldönümünü paylaştığım Bethany Castañeda ile birlikte tartışma grupları!

Ve SITW, SES ve MTS spoiler odalarının hanımlarına - bunu ilk elden görmemiş olabilirsiniz, ancak bu karakterlere ve çalkantılı aşklarına olan heyecanınız ve bağlılığınız beni her gün yönlendirdi - sadece bitirmek için değil, hikayeyi her anlamda daha iyi hale getirmek için. Manning Gölü için yeterince iyi olmak için can atarken, ben de hepinize layık bir hikâye sunmak için çabaladım! Aynı şekilde, okuyucu grubum The Penthouse'da da harika zamanlar geçirdim ve daha önce de söylediğim gibi, burası benim yazar olarak mutlu olduğum yer.

Elbette teşekkür listesi sonsuz. Blog yazarları ve onların hevesli tanıtımları ve yoğun programlarından zaman ayırıp beni okuyan ve bir tanıtım yazısıyla onurlandıran yazarlar da dahil olmak üzere bu işte parmağı olan herkese - şeref!

OceanofPDF.com

JESSICA HAWKINS'IN BAŞLIKLARI

DAHA FAZLA BİLGİ İÇİN WWW.JESSICAHAWKINS.NET/BOOKS

Sesli kitap mı tercih edersiniz? Kitaplarımdan bazıları dinlenebilir. Daha fazlasını buradan öğrenin.

Az önce okuduğunuza benzer bir şey istiyorsanız, tamamlanmış üçlemem olan Şehir Manzarası Serisi'ni deneyin (1. bölümü okumak için kaydirmaya devam edin).

ŞEHİR MANZARASI SERİSİ

"...yazım fantastik, duygusal detaylar, ilgili ve bağlantılar o kadar iyi keşfedilmiş ki, bu hikayeyi (iyi, kötü ve çirkin) YAŞAYABİLİYORUZ. Tamamen. Yoğun bir şekilde. Dürüstçe."
Cityscape Serisi hakkında daha fazla bilgi edinin.

DİL SÜRÇMESİ DÜETİ

"Bağımlılık yapıcı. Acı verici. Büyüleyici. Çalkantılı. Sulu. Seksi. *Dil Sürçmesi* otantik, çığ ve duygusal olarak sürükleyici, bayıldığım bir kitap. Şiddetle tavsiye ettiğim bir favori."-Angie's Dreamy Reads

Sadie Hunt mükemmel değildir ama kocası öyledir. Ta ki Sadie kendini hiç beklemediği bir yerde bulana kadar: evliliğinde yalnız. Sert ve seksi Finn Cohen koridorun karşısındaki daireye taşındığında, o ve Sadie anında bir kıvılcım paylaşır. Sadie'nin evliliği gün geçtikçe soğurken, o ve Finn daha da ateşlenir.

Kocası artık onu istemiyor. Yandaki adam ona sahip olmak için her şeyden vazgeçebilir.

[Daha fazlasını öğrenin.](#)

İLK TADIM

"İlk Tad, ikinci kez okumak isteyeceğiniz lezzetli bir kitap. Söz veriyorum!"-

Kim Karr, NYT Çok Satan Yazarı

Andrew Beckwith hayatını zaten tek bir kıza adamıştır; kızı Bell'e. Ona göre ihtiyacı olan tek şey Bell'dir. Amelia Van Ecken ise bırakın aşkı, sekse bile vakti olmayan bağımsız, akıllı ve bilgili bir iş kadınıdır. Andrew ve Amelia birbirlerinin tamamen zıttıdırlar ama bir konuda hemfikirdirler: İlişkiler abartılır. Çünkü sivri dilli Amelia ve inatçı iş adamı Andrew'un yolları kesişir, kıvılcımlar uçuşur ve yanar.

[Daha fazlasını öğrenin.](#)

EXPLICITLY YOURS SERISI

(İlk kitabı ücretsiz indirin!)

"Pretty Woman ile Indecent Proposal'ın buluştuğu *Explicitly Yours*, kalbinizi yerinden çıkaracak kışkırtıcı bir seri."-Louise Bay, USA Today Bestselling Yazar

Lola Winters garson olarak yaşadığı hayattan kaçabileceğini düşünmemektedir; ta ki seksi bir yabancından şok edici bir teklif alana kadar. Zengin iş adamı Beau Olivier, Lola'yı bir geceliğine istemektedir ve onu elde etmek için hayallerini gerçekleştirmeye hazırdır. Ama ya bir gece yetmezse ve Beau sabah vedalaşmaya hazır değilse?

[1. kitabı ücretsiz indirin.](#)

YOLDA BİR ŞEY

Yasak aşkın üç kitaplık destanı.

Onunla ailemin evinin yanındaki inşaat alanında tanıştığımda sıcak bir yaz günüydü. Ter ve kirin altında, Manning Sutter güneşin parlaklığı kadar yakışıklıydı. Daha yaşlı, esmer ve tecrübeliydi. Gülümseyen bir yüz ifadesi takındım.

tişört giymiştik ve hiç öpüşmemiştik bile. Yine de birbirimizde, ne kadar uğraşırsak uğraşalım bizi koparılamayacak şekilde birbirimize bağlayacak bir şey gördük.

Kelimenin anlamını bilmeden önce Manning'i seviyordum. Çok genç olduğumu söyledi. Beklemeliydim. Doğru olduğunu bildiğimiz şeyleri saklayan özenle seçilmiş tüm kelimeler, beni masum tutmak için verdiği mücadele ve sonsuz yıldızlı geceler boyunca bekleyecektim. Ama hayatın her zaman adil olmadığını öğrenecektim. Ne kadar çok şey başarırısan başar, asla sahip olamayacağın birine aşık olmanın getirdiği kalp kırıklığını yaşarsan bunların hiçbir önemi kalmaz.

Çünkü Manning'i ilk ben görmüş olsam da bunun bir önemi yoktu. Onu daha sonra ablam gördü. [Daha fazlasını öğrenin.](#)

[OceanofPDF.com](#)

YAZAR HAKKINDA

Jessica Hawkins "duygusal olarak sürükleyici" ve "alışılmışın dışında sıcak" romantizmiyle tanınıyor. Zeki ve kışkırtıcı çalışmaları nedeniyle hem meslektaşları hem de okuyucuları tarafından "endişenin kraliçesi" olarak adlandırılan yazar, parçalanmayı ve tekrar bir araya getirilmeyi seven hayranlarından oluşan kült gibi bir takipçi kitlesi kazanmıştır.

Hem Kaliforniya'daki evinde hem de dünyanın dört bir yanında romantizm yazıyor, sadece bir dizüstü bilgisayar, kulaklık ve kahve fincanı ile kafeden kafeye zıplayan bir kahve dükkanı gezgini. Yakın olmayı seviyor

Okurlarıyla oğunlukla Facebook, Instagram ve e-posta listesi aracılığıyla iletişim kuruyor.

Daha fazla bilgi için:

www.jessicahawkins.net

OceanofPDF.com

JESSICA İLE BAĞLANTI KURUN

Bu diziye başkalarıyla birlikte incelemek ister misiniz? [MOVE THE STARS Spoiler Odası](#)'na katılın. (Spoiler uyarısı... Spoiler var.)

[Önce](#) haberleri [alın- posta listesine](#) katılın.

Deneyimi paylaşın - bir Facebook okuyucu kulübü olan [The Penthouse](#)'a gelin.

[Instagram'ını](#) ve [YouTube'unu](#) takip edin.

Tüm kitapların [ilham panoları](#) ve [çalma listeleri](#) vardır.

Facebook sayfasını [beğen](#).

Ona [tweet at](#).

[OceanofPDF.com](#)

ÖN İZLEME: JESSICA HAWKINS'TEN COME UNDONE

THE CITYSCAPE *series*

Olivia Germaine aşkı çoktan bulmuştur. Sadık bir eş, sadık bir arkadaş, kararlı bir kariyer kadını... Her zaman hayalini kurduğu hayatı yaratmıştır.

Ancak Olivia kalabalık bir odada yakışıklı bir yabancıyla göz göze geldiğinde, adam ona biraz fazla yakından bakar ve uzun zaman önce gömdüğünü sandığı duygularını görür.

Playboy ve ebedi bekâr olduğu iddia edilen David Dylan, Olivia'yı kurduğu hayatla yüzleşmeye ve mutluluğa ya da pişmanlığa yol açabilecek kararlar almaya zorlar.

Olivia şehvet ve aşk arasındaki çizgiyi çekebilecek midir? Ve David bu çizgiye saygı duyabilecek mi?

EÇOK YAVAŞÇA, tüpü ayırdığım dudaklarıma dokundurdum ve Ruby Red'i sürdüm. Ruj için her zaman sabrım olmadı ve sadece özel günlerde kullandım. Sırada bir

yarı saydam dudak parlaticısı dudaklarımı birbirine yapıştırırken yapışkan iplikler bıraktı. Yaptığım işe hayran olmak için aynadan hafifçe geri çekildim.

Mükemmel bir şekilde taranmış ve uzun bir bob şeklinde şekillendirilmiş saçlar, omuzlarımin hemen üzerinde süzülüyordu, her parlak kahverengi tutam şüpheyle işbirliği yapıyordu. Çöpte bir başka kırık tarağın dağılmış dişleri duruyordu. Bu gece özellikle karışık saçlarımla uzun süre boğuşmuştum, ama sonuç olarak özellikle dengeli görünüyordum; öyle ki, bir şey titrerse, diğer her şey yıkılırdı. Ya da öyle görünüyordu. O anda yansımda Bill'in bakışlarını yakaladım, normalde yumuşak olan gözleri dikkatle beni izliyordu. O tedirginlik hissini çabucak unuttum.

"İyi görünüyorsun," dedi zümrüt yeşili elbiseme hayranlıkla bakarak. "En sevdiğin renk."

"Çünkü gözlerine uyuyor." Tırnağımla aynadaki rimel lekesini temizledim. "Bu gece gitmek zorunda mıyız?" diye sordu.

"Ne?" İzi başarıyla silmiştim ama şimdi bir parmak izinin dağınık lekesiyle karşı karşıyaydım.

"Bu gece. Evde kalalım."

"Herkes orada olacak." Makyaj malzemelerini çekmeceye geri attım ve avucumla tezgahı sildim. "İnsanlar bu biletler için iyi para ödüyor, bebeğim."

"Bu kimin fikriydi?"

"Andrew'un firması müşterileri için bilet aldı. Herkes gelemedi, o da bizi davet etti."

"Ama," diye başladı. Hızlı bir bakış onu susturdu. Avuçlarını yenilgiyle havaya kaldırdı. Yansımama geri döndüm.

Düzgün olduğundan emin olmak için göz kalemimi son bir kez kontrol ettim. "Bugün babamla konuştum. Önümüzdeki ay bir geceliğine Chicago'da olacak ve akşam yemeği yemek istiyor."

Bill inledi ve kapı aralığına yığıldı.

"Ne? Baleye gitmek istemiyorsun. Babamla yemek yemek istemiyorsun. Sadece bir gece."

"Annemler arabayla geldiğinde de çok heyecanlanıyorsun."

"Touché." Saçımı omzuma attım ve kulağıma altın bir küpe taktım. "Gelmek zorunda değilsin ama seni görmek isteyeceğini biliyorum."

"Tabii ki alır, başka nereden bedava hukuki danışmanlık alabilir ki?" "Oh, lütfen. Bir sürü şirket avukatı arkadaşı var."

"İş için değil, Olivia. Gina'dan boşanması için. Avukat arkadaşlar bu saçmalığa katlanmazlar, bunun için senden para alırlar."

"Buna alışın, çünkü o hiçbir yere gitmiyor. Eminim yarı yaşınızdaki kızları nasıl tavlayacağınız konusunda tavsiyeye ihtiyacınız olursa, size yardımcı olmaktan mutluluk duyacaktır."

"Yarı yaşında mısın?" diye tekrarladı arkamdan gelip belimi sararken. Kahverengi saçlarından bir parça gözünün üzerine düşmüştü. Saçlarını kestirmek için geç kalmıştı. "Beni hapse attırmaya mı çalışıyorsun? Yirmi yedi yaşında biriyle evlenmek benim için çok zor."

"Bill," diye sızlandım, ellerini savuşturdum. "Elbisemi kırıştıracaksın ve ben sonunda hazırım."

"Evet sevgilim," dedi sinsi bir gülümsemeyle, geri çekilerek. "Ben arabayı çekeceğim." Onu dışarı kadar takip ettim ama geri dönüp bir el havlusu aldım ve lekeyi sildim.

Perdeden dakikalar önce gösteriye vardık. Topuklu ayakkabılarımla sallanırken, tanıdık yüzler bulmak için kalabalığı tararken Bill'in koluna yapıştım. Lobide sanki şişelenmiş ve Chicago'nun seçkinlerine satılmış gibi sofistike bir koku vardı. Şık giyimli kadınlar kırmızı halı kaplı basamaklardan dikkatle iniyor, gölgeli köşeler oluşturan özenli avizelerin altından geçiyorlardı.

"İşte oradalar," dedi Bill. Arkadan, 1.80'in sadece birkaç santim üzerinde olan en iyi iki arkadaşım neredeyse kız kardeş olabilirlerdi. Açık pembe bir elbise giymiş ve sivri topuklu ayakkabılarıyla dikkat çeken Gretchen etrafındaki gruba çılgınca işaretler yapıyordu. Uzun platin saçları her abartılı hareketinde kendine özgü bukleler halinde sallanıyordu.

Lucy onun yanında, Gretchen'in her hareketini tahmin ederek sallanan bacaklarından kaçtı. Kayık yakalı siyah bir elbise giymişti ve kısa kahverengi saçları mükemmel bir topuz yapılmıştı.

Erkek arkadaşı Andrew, bir kenarda durmuş, bir program hazırlıyordu. Bizi fark edince dişlerini göstererek sırttı ve bizi yanına çağırdı. "Kusura bakma Gretch," diye araya girdi. "Millet, bunlar Lucy'nin diğer en iyi arkadaşı Liv Germaine ve kocası Bill Wilson."

"Ne yani, şimdi de *diğer* en iyi arkadaş ben mi oldum?" Biriyle el sıkışırken şaka yaptım. "Onları sadece ben tanıştırdım, biliyorsun."

Lucy bana sarılmadan önce kocaman kahverengi gözleriyle bana baktı. "Bak, artık aynı boydayız," dedi, alışılmadık derecede yüksek boyunu göstererek

Ayakkabılar.

"Bilmiyorum, karides," dedi Bill. "Liv'in senden hâlâ birkaç santim fazlası var." "Her neyse," diye araya girdi Gretchen sabırsızca, "uçak iniyor ve ben aceleyle

Trene zar zor yetişerek istasyona geldim. Saat sabahın biri olduğu ve on dört saattir yolculuk yaptığım için hemen sızıyorum. Uyandığımda, -ne deniyordu onlara- hostesler 'Şili'ye hoş geldiniz' diyor."

"Şili!" diye bağırdı kadınlardan biri.

"Yanlış trene bindim, tüm yolculuk boyunca uyudum ve kendimi Santiago'da buldum."

Herkes güldü. Hikâyeyi daha önce iki kez dinlemiş olmama rağmen kibarca ben de katıldım.

"Daha da kötüsü, dışarısı elli küsur dereceydi ve üzerimde şort ve atlet vardı."

Yanımdaki adam yüksek sesle kahkaha attı. Eşi olmadan tanıştırılan tek kişi oydu; Gretchen'in yemini atmıştı.

Işıklar titreştiğinde Lucy, "Sanırım zamanı geldi," dedi.

Koltuklarımıza doğru ilerlerken bekâr adam Gretchen'a yanaştı. "Ne iş yapıyorsun ki istediğin zaman Şili'ye gidebiliyorsun?"

"Eğlence PR'ı," dedi kirpiklerini kırıştırarak.

Bill aklımdan geçenleri okuyarak, "Kanca, misina ve platin," diye fısıldadı. Ben kıkırdayınca Gretchen döndü ve bize pis bir bakış fırlattı. "Uh oh, Windex çıldırmış," dedi şakacı bir gülümsemeyle. Gretchen'ın yüzü yumuşadı. Bill'in ona taktığı lakap hoşuna gitmişti. Onları tanıştırdığımda, Bill onun gözlerinin şimdiye kadar gördüğü en mavi gözler olduğunu söylemişti.

Oturduktan sonra, sadece benim duyabileceğim şekilde eğildi. "Odette ve Prens Siegfried'in hikâyesini biliyor musunuz?" Bana bir program uzattı. "*Kuşu Gölü*. Yanlış giden başka bir aşk hikayesi." Yüz ifadem karşısında güldü. "Herhalde ailemin beni gençken götürdüğünden hiç bahsetmedim. Bana kültür kazandıracak başka bir şey."

Işıklar söndü ve Bill arkasına yaslanıp rahatlamak için yer değiştirdi. Uzun bacakları önümüzdeki koltuğa birkaç kez çarptı ve koltuk sahibi dönüp kaşlarını kaldırdı. Kondüktör kollarını kaldırdığı anda bir kahkahayı bastırdım.

Çok geçmeden sahne beyaz tüller, sert kaslar ve güzel pembe terliklerle doldu. Ve doğal olmayan bir şekilde kıvrılan, kavislenen ve uzayan o pembe terliklere hiç dokunulmamış gibiydi. Dansçılardan müşterilere kadar baleyle ilgili her şey pürüzsüz ve lekesiz görünüyordu. Zarif hassasiyet bir şeydi, ama performansın kusursuzluğu karşısında şaşkına döndüm. Hayattaki her şey bu kadar temiz olmalı. Perde ara için kapandığında, kalabalıkla birlikte neşeyle alkışladım.

Lobiye döküldük, manevra yaparken gördüklerimizi heyecanla gözden geçirdik. Bill ve Andrew içecek almak için ayrılırken Gretchen, Lucy ve ben diğerlerinden ayrıldık ve insanlarla dolu bir odada birbirimize yakın durduk.

Yarı açık bir yer bulduğumuzda Lucy, "Annemin yedi yaşındayken baleyi bırakmama izin verdiğine inanamıyorum," dedi. "Bir yıldız olabilirdim."

"O kadar kolay olduğunu sanmıyorum," dedim.

Başını iki yana salladı. "Profesyonel bir balerin olabilirdim." Gretchen ve ben onun bu samimi ifadesine güldük. "Peki, bana inanmayın," dedi. "Ben tuvalete gidiyorum."

"Ben de," diye mırıldandı Gretchen.

"Liv?" "Ben burada çocukları bekleyeceğim."

Boynumu kalabalığın üzerinde gezdirerek Bill'in herkesin üzerinde belirmesini beklediğim barı aradım. Bakışlarım farklı insanlara takıldı, onların sert ve kasıtlı hareketlerinin sahnedeki dansçıların zarafetine nasıl karşı koyduğunu fark ettim. Bana sadece yabancı gibi değil, uzaylı gibi de görünüyordular. Ya da belki de ait olmayan bendim.

Ergenlik çağındayken annemle babamın aniden boşanmasından bu yana, tam olarak nerede olmam gerektiğini asla bulamamıştım. Büyük kalabalıklar

Bu güvensizlik beni savunmasız hissettirdi. Bu benim talihsiz bir yeteneğimdi; etrafım arkadaşlarım ve ailemle çevriliyken bile kalabalık içinde kendimi olağanüstü yalnız hissediyordum.

Odanın öbür ucunda bir adamın tanımadığım bir çift gözüyle karşılaşmadan saniyeler önce izlendiğim hissine kapıldım. Karanlıktılar, sanki beni tanımaya çalışıyormuş gibi bana doğru dikkatle bakıyorlardı. Etrafımdaki her şey yavaşladı ama kalp atışlarım hızla çarpmaya başladı.

Bakışlarımız olması gerekenden bir an daha uzun sürdü. Vücudum uğulدادı. Çarpan kalbim kulaklarımda yankılandı. Beni etkileyen onun muazzam, uzun gövdesi ya da karanlık yakışıklı yüzü değil, gözümü kırıştırsam bile kırılmayacak kadar güçlü bir çekimdi.

Bir kadın yanımdan geçerken omzuma çarptı. Tuttuğum nefesi dışarı verdim. Bill kalabalığın arasından geçerken el salladı.

Geriye dönüp baktığımda, adam gereğinden fazla yaklaşmıştı. Duruşundaki eğiklik samimi ve rahattı ama aramızdaki boşluk fiziksel olarak sıcaktı. Tenimin altındaki ateş. Kendime nefes almam gerektiğini hatırlattım.

Saçları simsiyahtı, kısa ve asi ama ellerimi gezdirebileceğim kadar uzundu. Güneşten bronzlaşmış teni açık havada geçirdiği zamanın doğal bir sonucu gibiydi. Mermerden oyulmuş güçlü yüz hatları uzun, göz kırpmayan kirpiklerle yumuşatılmıştı. İstemsizce, güzelliğinin büyüklüğü karşısında keskin bir nefes aldım.

Bir kadın sesi bilincimi yarıp geçti ve bana kontrolü yeniden ele alma fırsatı vererek döndü. Hızlı bir hareketle eğildim ve sesli bir şekilde nefes verdim. O sırada Bill ve Andrew oradaydı, ben kendimi vücutlarıyla korurken bana bir şarap kadehi ittiler.

"Kızlar nerede?" "Pinot

seviyorsun, değil mi?"

"Gösteri hakkında ne düşünüyorsun?"

Konuşma girişimim sadece bir

gürültüden ibaretti.

"Bunu ben alayım," dedi Gretchen, şarabın önünü keserek.

"Tuvalet kuyruğu fena değil, eğer gitmen gerekiyorsa," dedi Lucy. Koluma dokundu. "Liv, sen-"

"Sanırım tuvalete gideceğim," dedim geri çekilerek. Boğulacak kadar yoğun bir kalabalığın içinde debelenmek için döndüğümde onun şaşkın yüz ifadesini ancak görebildim. Ya da o an öyle hissettim.

Neye benzediğini hatırlayamıyordum. Değiş tokuşumuz sadece bir andı, ama değişimi hissetmişim.

Sonra, sinemada otururken, daha önce pek fark etmediğim kadifemsi kırmızı koltuklar açıkta kalan tenime battı ve kontrolsüzce kaymama neden oldu. Çünkü her hareketsiz oturuşumda onun sıcaklığı beni yeniden sarıyordu. Ne kadar çabalasam da neye benzediğini hatırlayamıyordum. Sadece onu hissedebiliyordum.

Kendimi ikinci yarıya odaklanmaya zorladım. Büyüleyici Odette, hikayesi ortaya çıktıkça kalabalığı kederli bir şekilde büyüledi. Neden sahnelerin arasında beni izliyormuş gibi hissediyordum?

Lobiye döndüğümde, ipucu bulmak için kalabalığı taradım. İpuçları. O adam, kim olduğunu. Hem rahatladığım hem de hayal kırıklığına uğradığım için onu bir daha görmedim. Gece boyunca yemek yiyip içerken bu duyguyu unutmaya çalıştım.

Lincoln Park'taki dairemizin ağır kapısı arkamdan çarpmakla tehdit ediyordu ama son saniyede tokmağı yakaladım ve hafifçe kapattım. Esnedim, ceketimi astım ve ayakkabılarımdan kayarak çıktım. Ben mektupları karıştırıp yarısını çöpe atarken Bill yan odadaki televizyonu açtı. Annesinin birkaç yıl önce bize hediye ettiği kahverengi polyester kanepeye

Bir gün önce onu boxer'ıyla, istemeye istemeye kaçırdığı basketbol maçının tekrarlarını izlerken buldum.

 kadeh kırmızı şarap damarlarımda dolaşıyordu. Zümrüt rengi elbisemi kıvrımlı bir hareketle çıkardım ve yere bıraktım. Kafasını kaldırıp bakmayınca, kaykılıp kucağına yerleştim.

"Merhaba," dedim en boğucu sesimle. Ekranla benim aramda bakışırken eli saçının bir tutamını dzelitti. Dudaklarımı ıslattım ve onu dudaklarından öptüm. Aradan beri elektrikle uğulduyordum ve insan teması için sabırsızlanıyordum.

"Vay, vay," dedi ayrıldıığımızda. "Neyin var senin?" "Geç oldu.

Beni yatağına götür."

Kaşları kalktı ve ağızı sanki görünmez bir iple bağılymış gibi açıldı. İtiraz edecek gibi oldu ama sonra aklına daha iyisi gelince rahatladı.

Alışılmadık zariflikte bir hareketle ayağına kalktı. Bedenimi onunkine sabitleyerek beni yatağına taşıdı. Üzerimde gezinirken parmak uçları uyluklarımın dış kısımlarını şefkatle okşadı.

"Kahretsin," dedim, tam da yüzü dşerken. Panik içinde doğırudum. "Prezervatif almayı unuttum."

"Sorun değıl."

Kaşlarım atıldı. "İyi değıl. Doğıum kontrol hapı kullanmadığım sürece olmaz." İçini çekti, sinirlenmişti. "Hadi ama, sadece bu seferlik."

"Hayır. Kondom kullanmama konusunda ne hissettiğimi biliyorsun."

"Mutfak çekmecesinde bir tane var," dedi gözlerini devirerek. Altından kayarak çıktım ve mutfağına doğıru yürüdüm. Arka tarafta bir tane bulana kadar karmakarışık çekmeceyi karıştırdım. "Liv," diye seslendi sabırsızca.

Son kullanma tarihini kontrol ettim ve koşarak geri dönüp yatağına atladım. "zr dilerim bebeğim, nerede kalmıştık?"

Uzun, telli kollarının üzerinde doğırulduğunda kaşlarının atıklığı azaldı. Göğüs kaslarına dokundum, parmaklarımı yumuşak bir orta kısma doğıru takip ederken kaz

Cildindeki tümsekler dikkat çekti.

"Vay, vay, Bayan Wilson," dedi. Bu isim bana hep Bill'in annesini hatırlatırdı ama yıllar boyunca yüzümü buruşturmamayı başarmıştım. Soyadımı resmi olarak değiştirmememin nedenlerinden biri olarak kaldı. "Ne kadar büyük yeşil gözlerin var," diye devam etti, dudaklarını elmacık kemiğimin hemen üzerine dokundurarak. "Ve ne kadar güzel sarı saçların var," diye ekledi alnımdaki bir tutamı fırçalayarak. Beklentiyle kalçalarını bana doğru bastırdı. Elimi uzatıp dalgalı kahverengi saçlarında gezdirdim ve başımı yana eğdim.

"Sarışın değil, sade kahverengi," dedim dudak bükerek.

"Ne?" diye sordu sahte bir şaşkınlıkla. "Renk körü olmalısın. Orada bazı sarışın teller görüyorum."

"Sadece insanlara bir sarışınla evlendiğini söylemek istiyorsun."

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul edelim o zaman." Gülümsedi. Sevimli bir şekilde çarpık olan burnunu kırıştırdı. Bire birde kırdığını söylemeyi çok severdi ama gerçek şu ki doğuştan böyleydi.

Sütyenimi hızla çözdü ve her iki eliyle göğüslerimi nazikçe avuçladı. Parmakları uzundu. Onları tam olarak dolduramadım. Oturma odasındaki televizyondan hararetli bir basketbol maçının eşsiz sesleri yükseliyordu.

Hareketler tanıdıktı. Dokunuşu zamanla daha belirgin, daha kendinden emin hale gelmişti. Ve genellikle beceriksiz olan doğası daha akıcı hale gelmişti. Kendini içime doğru iterken adımını inledi, kalçalarımı daha yakına çekti. Ben de onun hareketlerini yankıladım, uyarılmışlığım onun memnuniyetiyle birlikte artıyordu. Alnında boncuk boncuk terlerin oluşmasını izledim, yüzü zevkle buruştuğunda daha da belirginleşti. Beni bir daha öpmedi ama ben buna alışmıştım. Öpüşmek gençler içindi.

Yıkanmamış saçların ve taze terin tuzlu karışımıyla zenginleşen doğal kokusunu içime çektim; sevişirken her zaman daha keskin olurdu. İçimde bir sızı hissettim ve usulca iç çektim ama sonra geçti. Bu değildi

boşalmadan çok önce, seslenirken gözlerini sıkarak kapattı ve üzerime yığıldı.

Bir süre sonra kulağıma "Üzgünüm," diye nefes verdi. "İster misin-" "Sorun değil," diye onu rahatlattım, şaraptan aniden yorulmuştum. "Güzeldi."

Uykuya dalması iki dakikadan az sürüyordu; biliyordum çünkü beklerken sık sık saate bakıyordum. Kendimi onun pençelerinden kurtardım ve parmak uçlarımda odadan çıktım.

Daire karanlık ve durgun olduğunda ve yüzümü yıkadıktan sonra, yumuşak çarşaflara sarılmak için geri döndüm. Kıpırdandı ve bana doğru uzandı, ama ben ustalıkla ondan kaçtım. Cinsel ilişki sonrası sarılmanın rahatlığını bulmayı öğrenmek zorunda kalmıştım. Uyumak için kendimi zorlarken her zaman bacakları karıncalanan ve rahatsız edici bir şekilde terleyen ben olurdum.

Bir sancı. Seks rahat ve iyi olsa da, bir sancı pek bir şey sayılmazdı. Kocama bakmak için başımı yana yatırdım. Bir noktada o da benim orgazm olmamı en az benim kadar istiyordu ama bu ona veremediğim tek şeydi. Çok yaklaştığımız zamanlar olmuştu, yıldızlar ve vücut parçaları aynı hizaya gelmişti ve ben de buna karşılık olarak ürpermiştim. Ama büyük final zamanı geldiğinde, baskı altında boyun eğdim.

Bill sadece onun olmadığı gerçeğiyle teselli bulmuştu. Ondan önce, çoğu üniversitede olmak üzere başka erkeklerle de birlikte olmuştum ama tüm çabalarıma rağmen henüz Nirvana'ya ulaşamamıştım. Yine de bununla teselli bulamıyordum. Bana göre bu benim ebedi kusurum ve bir eş olarak en büyük yetersizliğimdi. Eğer işler tam tersi olsaydı, Bill'i memnun edemediğim gerçeğiyle yaşayabilir miydim? Yine de mutluydum. Gerektiğinde kendimi tatmin etmek için başka yollarım vardı. Her şeye rağmen beni seven bir kocam vardı. Hayatım iyi arkadaşlar, şarap ve seksle dolu bir gece kadar mükemmeldi. Uzandım yatağa uzandım ve tavanı seyrederek uyumayı bekledim. Evet, mutluydum.

[Come Undone'u Şimdi Oku](#)

TELİF HAKKI

Move the Stars Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) kapsamında izin verilen durumlar haricinde, bu yayının hiçbir bölümü yazarın önceden yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez ya da bir veritabanında veya erişim sisteminde saklanamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

© 2017 Jessica Hawkins

www.jessicahawkins.net

Something in the Way ekstraları.

Tüm Jessica Hawkins filmleri.

Kurgu: Elizabeth London Kurgu

Underline This Editing ve Evident Ink tarafından İleri Beta Tamara

Mataya Editing tarafından Son Okuma

Kapak Tasarımı © R.B.A. Designs

Kapak Fotoğrafi: Perrywinkle Photography

✿ Vellum ile oluşturuldu

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.